"Seni bekleyeceğim,"
"Beklemeye değersin."

Vahşi Aşk

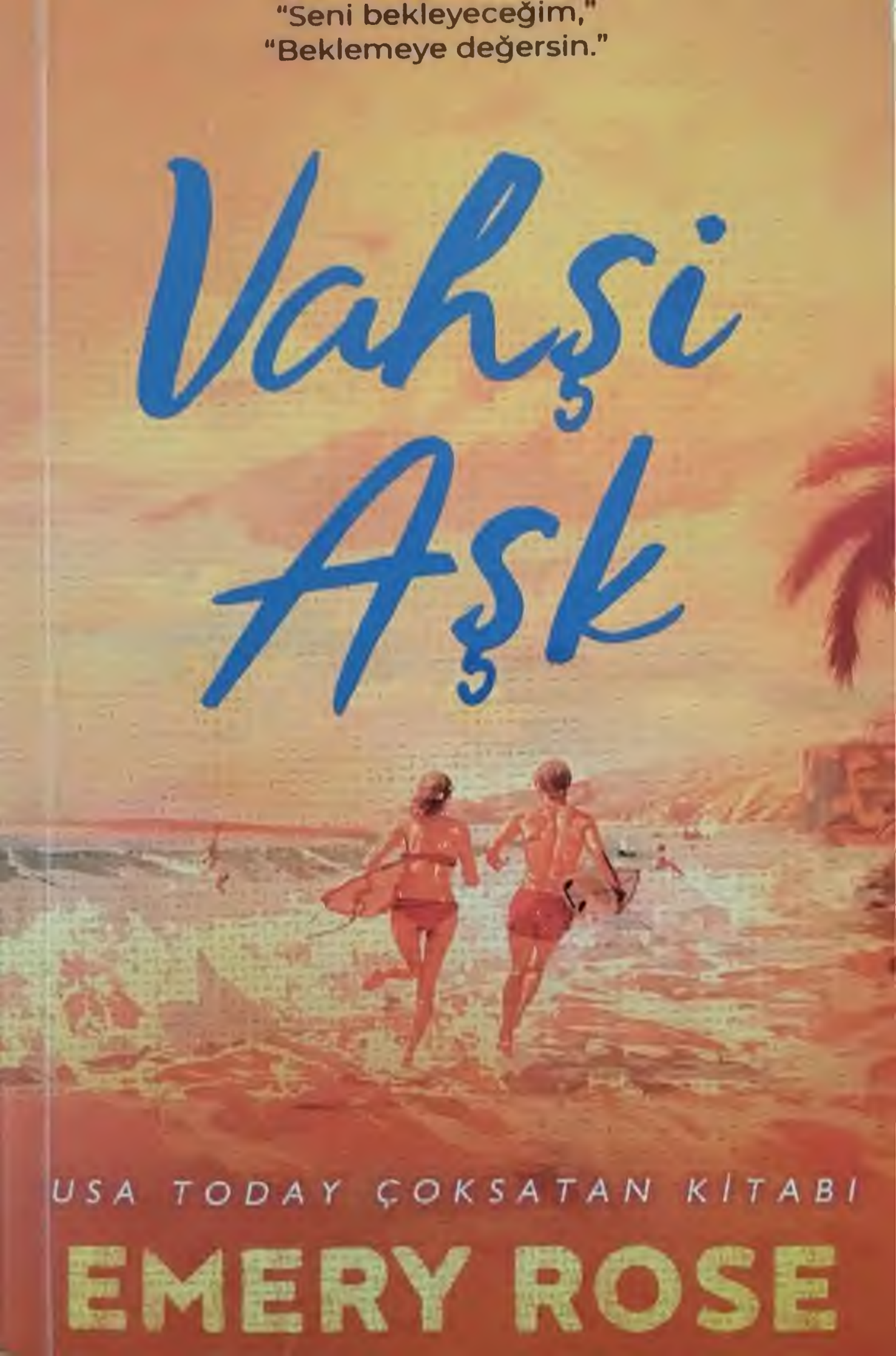

USA TODAY ÇOKSATAN KİTABI

EMERY ROSE

BEN ONUN ZAYIFLIĞIYDIM.
O BENİM GÜCÜMDÜ.
TA Kİ BEN ONU YOK EDENE KADAR.

Shane Wilder'ı sörf yaparken gördüğüm
ilk andan beri ona âşıktım ama birlikte olamazdık.
En azından henüz.
Çok gençtim ve hayatım berbat durumdaydı.
O ise hayallerinin peşinden koşmaya odaklanmıştı.
Bu yüzden arkadaş olduk.

ONU BEKLEYECEĞİMİ SÖYLEDİM.
ASLA YALAN SÖYLEMEK İSTEMEDİM.
HAYATINI MAHVETMEK İSTEMEDİM.

AMA ONU VE HAYATINI MAHVETTİM.

LAPİS
9 786259 494401
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

EMERY ROSE

Vahşi Aşk

Vahşi Aşk
Orijinal İsmi: *Wilder Love - Love and Chaos #1*
Yazar: Emery Rose
Çeviri: Janset Vural
zm

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Editör: Öznur İlter
Düzelti: Aslı Deniz Tarhan
Duzenleme
Ny.Ozlem

1. Baskı: Ağustos 2024
ISBN: 978-625-949-440-1

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Emery Rose, 2019 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Eserin Türkçe yayım hakkı, SBR Media Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

EMERY ROSE

Vahşi Aşk

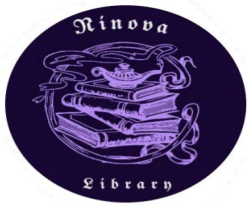

Çeviri:
Janset Vural

Aliana Milano için.
Seni seviyorum, canım.

XOXO

VAHŞİ AŞK ÇALMA LİSTESİ

"Grizzly Bear" – Angus & Julia Stone
"The Devil's Tears" – Angus & Julia Stone
"These Days" – Samuel
"Sorry" – Nothing but Thieves
"Dream" – Bishop Briggs
"Consequences" – Camila Cabello
"Skyscraper" – Demi Lovato
"Dancing With Your Ghost" – Sasha Sloan
"Baptize Me" – X Ambassadors, Jacob Banks
"Love Me Anyway" – Pink, Chris Stapleton
"Someone You Loved" – Lewis Capaldi
"Nobody Knows" – The Lumineers
"I Don't Want To Miss A Thing" – Aerosmith

PART-1
ÖNCESİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Remy

ÜMİT ETMEK, TEHLİKELİ BİR ŞEYDİ.

Sahip olamayacağınız şeyleri dilemenize neden olurdu. Benim ümidimin on iki yaşımdayken *Detroit'te* boktan bir apartman dairesinde, hâlâ tutunmaya çalıştığım çocukluk masumiyetinin yıpranmış ipleriyle birlikte öldüğünü sanıyordum. Bu yüzden, bu sabah uyandığımda umutlu hissetmem beni şaşırtmıştı.

Belki de annemin sayamayacağım kadar çok kez söylediği sözler sonunda gerçekleşecekti.

"Göreceksiniz. Burada her şey daha farklı olacak."

Sebebi belki de turuncu-kızıl bulutlardı ya da yatak odamın penceresinin dışında, yaz esintisinde sallanan palmiye ağaçlarının yaprakları da olabilirdi. Nedeni her ne olursa olsun, çocukluğumda olduğu gibi umutlarım yine su üstüne çıkmayı başarmıştı.

Yeni apartmanımız yüksek bir cadde üzerindeydi, sokak uzun çitlerle çevrili, beyaz sıvalı evlerin arkasından aşağıya doğru iniyordu. Bana deniz kenarında yerleşim kurmuş, Akdeniz kasabalarını hatırlatıyordu. Biraz salaş bir tarzı vardı ama eski dünyanın cazibesini de görkemle taşıyordu.

Fazla bağlanma, Remy.

Yine de o anı yakalamak, bir fotoğraf karesine sığdırmak istedim. Sırt çantamı karıştırırken, elim sahip olduğum en değerli eşyama gitti. 35 mm'lik bir *Canon Rebel.* Herkes dijital fotoğraf makinesi kullanmak istiyordu ama ben film kullanmayı tercih ediyordum. Daha otantik hissettiriyordu. Fotoğraf makinemi, Tulsa'da bir rehin dükkanında bulmuş ve anneme bana alması için adeta yalvarmış-

tım. Daha önce onlardan hiçbir şey istememiştim. Tam olarak on dördüncü doğum günümde hediye etmişti. Doğum günümden iki hafta sonra almıştı ama yine de *onu benim için almıştı.* Şimdiyse her yere benimle geliyordu.

Dün gece duvara dayadığım şiltenin üzerinde diz çöküp, açık penceremden dışarı sarkarak fotoğraflar çektim. Kaliforniya'da ilk gündoğumumdu. Palmiye ağaçları. Çamaşır ipine asılı plaj havluları. Bir evin arkasına yaslanmış üç sörf tahtası...

Kameramı daha sonra kullanmak üzere sırt çantama attıktan sonra buradan çıkıp, yeni şehrimi keşfetmeye hevesli bir şekilde hâlâ açılmamış olan bavulumu karıştırdım.

Hiç gitmediğim bir *Midwest** Üniversitesi'nin yüzme takımı tişörtünün altına, soluk turuncu bir bikini giydim ve ayaklarımı eskimiş beyaz *Chucks*** ayakkabılarımın içine soktum. Kaykayımla sırt çantamı kaptığım gibi hızlıca banyoya girdim. Banyo o kadar küçüktü ki tuvalete oturduğumda dizlerim adeta küvete değiyordu.

Oturma odasından çıkarken ayakkabılarım muşambanın üzerinde gıcırdayarak ses çıkardı. Dylan, kanepede yatıyordu. Yüzü mindere gömülmüş, uzun bacakları mavi çarşafa sarılmıştı. Birkaç saniye boyunca onu uyurken izledim, uyandırıp uyandırmamak arasında kaldıktan sonra vazgeçtim. Bu süreyi kendime ayırmak en iyisiydi. Okyanusu tek başıma görmek, hatıralarımı saklamak ve eşsiz anları fotoğraflarda yakalamak için mükemmeldi.

Sırt çantamı omuzlayıp apartman kapısını arkamdan sessizce kapattım, binanın yan tarafına tutturulmuş metal merdivenden aşağı hızla koşarak indim. Dairemiz ikinci kattaydı, altımızda otopark yeri vardı ve bizim dairemizin üzerinde iki kat daha bulunuyordu.

Dün gece geç saatlerde Dylan'la binanın çatısına tırmanmış, birer sigara içmiştik. Kameraya bakarken kaşlarını çatmış, dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigara başının üzerinde puslu bir duman halesi gibi asılı durmuştu... Benim karamsar, huysuz ikizim, iyi kızların hoşlandığı kötü çocukları andırıyordu. Onu düzeltmek

* Yabancı Dil Merkezi'ne sahip olan *Ivytech State College*, en genişi Indianapolis olmak üzere 13 kampüsü olan bir kolejdir. Ç.n.

** (İng) Convers. Ç.n.

istiyorlardı. Onu evcilleştirmek, kendilerini sevmesini sağlamak... *Başaramayacaklardı.* Dylan'a âşık olmak sadece canlarını yakacaktı.

Merdivenin dibinde durup, sokağın karşısındaki adamın beyaz bir Jeep Wrangler'ın arkasına sörf tahtalarını yerleştirmesini izledim. Benden birkaç yaş büyüktü, altın sarısı bir teni ve dağınık, açık kahverengi saçları vardı. Güneşten kavrulmuş, solmuş mavi tişörtünün yakası biraz kıvrılmıştı.

Tam olarak *yaz* gibi görünüyordu. Kaliforniya rüyası gibi. *Altın rengindeydi.* Onun bir tane fotoğrafını çekebilseydim, benim güzel koleksiyonum arasında yer alırdı.

Onu dikizlediğimi fark ederek bana gülümsedi. O kadar güzel, sakin bir gülümsemeydi ki midemde bir şeylerin takla atmasına neden oldu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu ondan tarafa yürürken.

"İyi."

"Yeni mi taşındın?" Sanki binaya yeni taşındığımızı biliyormuş gibi gözlerini kısarak dairemize baktı.

"Sadece buradan geçiyordum." Her zaman böyle olması dışında, bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Hiçbir zaman bir yerde uzun süre kalmazdık.

Kaşları çatılırken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi.

"Buradan daha iyi bir yere..." Bu doğru değildi. Asla olmamıştı.

Başını eğdi ve sanki bana bir sır verecekmiş gibi göz kırptı.

"Buradan daha iyisi olamaz, inan bana."

Ona inandım. Muhtemelen daha iyisi yoktu.

"Sanınm senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Ya da belki kendin öğrenirsin."

"Belki de."

Gerçi bundan şüpheliydim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu tekrardan kolumun altına sıkıştırdığım kaykayıma bakarak.

"Sahile."

Costa del Rey'den sonra nereye gideceğimi ya da şu anda nereye gittiğimi bilmiyordum. Sanki bir planım varmış gibi dar, dolambaç-

lı sokağa baktım. Buradan sahile nasıl gidilebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dylan'a göre berbat bir yön duygum vardı.

"Peki... sonra görüşürüz." Kaykayıma atladım ve caddeye doğru ilerlemeye başladım. İnsanlardan önce davranmak daha iyiydi, geride bırakılmaktan nefret ederdim.

Arkamdan seslendi fakat ne dediğini anlamadım. Çoktan yola koyulmuştum, caddeden aşağıya doğru inerken tekerleklerim asfaltı eziyordu. Beyaz badanalı evler, palmiye ağaçları ve sıcak pembe tropik çalılar hızla geçip gidiyordu. Begonvil, sonradan öğrendim ki bu tropik çalılıkların adı buydu.

Bu saatte ortalık sessizdi, kasaba sakinleşmişti. Kehribar rengi bir ışıltıyla yıkanan, Costa del Rey rüya gibi bir kasabaydı, yazlık bir film setinden fırlamış gibiydi ama buraya fazla bağlanmamam gerektiğini biliyordum. Hiçbir zaman bir yerde uzun süre kalmamıştık. Biz *gezgindik*. Annem bize *özgür ruhlar* derdi, sanki bu bizi özel yapıyormuş gibi. Bunun her zaman herkesin istediği ama olmaktan korktuğu bir şey olduğunu iddia ederdi ama yanılıyordu. İnsanlar bir yere ait olduklarını hissetmek isterlerdi. Tıpkı bir yuva bulmuş gibi. Fakat onunla tartışmak için çaba sarfetmezdim. Zaten beni pek dinlemezdi.

Hemen yanımda ilerleyen Jeep'i gördüğümde açık pencerelerden müzik sesi geliyordu. Rahatlatıcı bir müzikti, *blues**, biraz da duygusaldı. Bu adam, kelimenin tam anlamıyla klasik, *züppe bir sörfçüydü*.

"Eğer sahile gidiyorsan, yanlış yoldasın." dedi rahat bir şekilde sohbet eder gibi.

Açıkçası bu tavrı beni rahatsız etmemişti.

"Buraya çok uzak mı?"

"Arabayla beş dakika." Ardından ekledi. "Yani, bu hızla gidersen..." Bu tembellik hızında demek istiyordu. "Çok daha uzun sürer."

Sesi pek de öyle gelmiyordu, daha çok, dünyada sınırsız zamanı varmış ve bu hiç de zahmetli değilmiş gibi konuşuyordu.

* 400 yıllık geçmişi olan ve temeli Afrika'ya dayanan, derin acıyı, özgürlüğü, hüznü anlatan bir müzik türüdür. E.n.

"Peki sen doğru yöne mi gidiyorsun?"

"Arabayla, evet. Yaya olarak, hayır. Burası tek yönlü bir cadde ve sen doğuya gidiyorsun."

"Güneşi takip ediyorum."

"Tamam." Gülümsemesini uzaktan da olsa duyabildiğimi düşündüm.

Ona bakmadığım için emin olamadım.

"Seni bırakayım," dedi sonunda.

"Sık sık arabanla yabancıları bir yerlere mi bırakırsın?"

"Sadece sabah yediden önce sahile gidenleri."

"Peki seri katil olmadığını nereden bileceğim?"

"İnanç bağıyla?"

"Onu ömür boyu kullanma kotamı çoktan doldurdum."

Gülümsedi. Ben de bu bir espriymiş gibi ona katılıp güldüm. Ona bakmıyordum, çok sıkıcı olacağımdan korkuyordum. Çok fazla şey göreceğinden. *Beyaz pislik. Sürtük. Fahişenin kızı. Ateşli.* Zamanında hepsini duymuştum. Onun da diğer erkeklerle aynı şeyi görme riskini göze almaya hazır değildim. Bilmiyorum. Belki de bende *iyi bir şey* görmesini istiyordum, dış görünüşün ötesinde bir şey.

"Senin gibi güzel bir kız ne isterse elde edebilir." Annem hep böyle derdi. "Göreceksin, bebeğim. Güzelliğin seni bu dünyada ne kadar ileriye götürebileceğini göreceksin."

Bazen güzelliğimin bir lütuftan çok lanet olduğunu düşünürdüm. Dikkat çekiyordu. Benim düşünceme göre bu, *kötü* türden bir ilgiydi.

"Bu arada adım, Shane."

"Remy."

"Remy," diye tekrarladı.

Benim adım, Remy Martin'di. Annem en iyi ismin bu olduğunu düşünmüştü, tıpkı benim gibi. Bu konuda ona güvenmek zorundaydım. Soyadımız St. Clair'di. Dylan ve ben, kulağa hoş geldiğini düşündüğü için uydurduğundan şüpheleniyorduk. Tabii kendisi bunu hâlâ doğrulamamıştı.

"En iyi yüzme stilin nedir?" diye sordu.

En iyi yüzme stilim mi? Doğru ya. Yüzme takımı tişörtü giyiyordum. "Kelebek." Aklıma ilk gelen buydu. Hayatımı kurtarmak için yüzemezdim ama her zaman yalan söylerdim.

Kıkırdadı. "İyi denemeydi ama yemedim."

"Beni ele veren neydi?"

"Spagetti kolların olabilir."

Homurdandım. "Benim spagetti kollarım yok."

"Yüzücü omuzların da yok."

Shane'e bir bakış attım. Benim aksime onun yüzücü omuzları vardı. Kocamandılar ve beline doğru inceliyorlardı. Zayıf ve kıvraktı, bir gram yağ olmadan tamamen kaslarla çevriliydi. Bakışlarımı hızla ondan kaçırıp önümdeki caddeye odaklandım. Jeep'in içinde fazlasıyla *iyi* görünüyordu.

Annem her zaman bir şey olamayacak kadar iyi görünüyorsa genellikle öyledir derdi. Bu da onun çok iyi görünen her şeyi sabote etmesine neden olurdu. Bazen ileride tıpkı onun gibi olacağımı düşünürdüm.

Jeep kavşakta durdu. Topuğumu kaykayın arkasına vurdum ve kayarak durdum.

Tahta gıcırdadı. *Sola mı gitmeliyim? Yoksa sağa mı? Ya da geldiğim yoldan geri mi döneyim?*

"Hadi. Atla," dedi kararsızlığımı görünce. "Kendi başının çaresine bakmana izin verirsem vicdanım rahat etmez."

Tereddüt ettim çünkü onun Jeep'ine binmek istiyordum. İstediğim şeyleri elde etme konusunda hep tereddüt ederdim. Genellikle birtakım şartlarla birlikte gelirlerdi. Koltuğa doğru eğildi ve yolcu kapısını çekerek açtı, bu da atlayıp beni gideceğim yere götürmesine izin vermem için güzel bir davetti. Kulağa cazip geliyordu.

Altdudağımı kemirirken söylediklerini düşündüm. Korkmalıydım. Bir yabancının arabasına binmeyi kabul ettiğim için kesinlikle korkmalıydım. Dış görünüşünün muhteşem olması, içinin çirkin olmadığı anlamına gelmiyordu. *Güzel insanlar da kötü şeyler yapardı* ama benim uyarı sinyallerim çalışmıyordu. Tam olarak ona güvenmek istediğimden değildi. Kalbim tehlikeli bir şekilde atıyordu. Kimse hakkında böyle düşünmemem gerektiğini iyi biliyordum.

Bana deli diyebilirdiniz, yolcu koltuğuna tırmandım ve kaykayımı bacaklarımın arasındaki ayak boşluğuna, sırt çantamı da kucağıma yerleştirdim. Her zaman en iyi kararları vermekle tanınmazdım. Hayatımda pek çok aptalca şey yapmıştım. Belki bu da onlardan biri olacaktı.

Arabayı sürmeye başladığında "Teşekkürler," dedim.

"Sorun değil."

Artık onun Jeep'inin içindeydim, olduğum yer bana çok küçük geliyordu. Jeep'in içi çok samimiydi. Hindistan cevizi ve mum gibi kokuyordu. Omzumu yolcu tarafındaki kapıya yaslayıp dalgınca tırnaklarımdaki koyu renkli ojeyi yontmaya koyuldum.

Anlamadığım birkaç cümle ve rakam söyledi. *Neyden bahsediyordu?*

"Plaka numaram. Bir arkadaşına mesaj at. Böylece gömülü cesedi nerede arayacaklarını bilirler."

"Bu seri katil işinde çaylağın tekisin, değil mi?"

"Beni ne ele verdi?"

Söylediklerine karşılık tek yapabildiğim gülmekti.

Dakikalar sonra boş bir arsaya girdiğinde, tekerleklerin altındaki çakıllar çıtırdadı. Denizin kokusu burada daha güçlüydü. Sörfçülerin sesini duyabildiğimi sandım ama sahili göremiyordum.

"Sörf yapar mısın?" Arabanın motorunu durdurup kontaktan anahtarlarını aldı. Başımı iki yana doğru salladım. "Okyanusa hiç girmedim. Aslında daha önce hiç okyanus görmedim bile," diye itiraf ettim. Sanki bu hayal bile edemeyeceği bir şeymiş gibi bana baktığını hissedebiliyordum.

"Ee... Bıraktığın için teşekkürler." Jeep'ten uzaklaştım.

"Bir saniye bekle, ben de seninle geliyorum."

"Ah, bunu yapmak zorunda değilsin." Yine de yapmasını istedim. Onunla birlikte yürümek istedim. Bu yüzden bekledim.

"Bunu yalnızca kendim için yapıyorum." Sırıtti ve sörf tahtasını bagajdan çıkardı. Ardından tişörtünü de çıkarıp Jeep'in içine attı, soyunması sıradan bir şeymiş gibi rahat hareket ediyordu ama değildi. Olmamalıydı. Nefes alamıyordum. Bakışlarım kemikleri ve kasları üzerinde uzanan altın sarısı tenini taradı. Aşağıya, V çizgisin-

deki altın tüylere doğru kaydı. O şortun altında sakladığı şeye giden mutlu iz. *Tanrım.* Neyim vardı benim böyle?

Sanki aklımı okumuş gibi muzipçe sırıttı.

Bakışlarımı kaçırıp, onu incelediğimi belli etmemeye çalıştım.

Ona ayak uydurarak ılık esintide sallanan çalıların ve uzun otların arasından kumlu patika boyunca ilerledim. Nemli havadan ötürü tenim yapış yapış olmuştu, dudaklarımdan okyanusun tadını alabiliyordum. Kolum onunkine değince vücudum adeta sarsıldı, omurgamdan aşağı inen tatlı bir ürperti hissettim. Dörtnala koşan kalbimi dizginlemeye çalışarak derin derin nefes aldım.

Sakin ol, Remy.

"Nasıl olur da okyanusu hiç görmezsin?"

Omuz silktim. "Ben hiç kıyıya yakın bir yerde yaşamadım."

"Nerelisin?"

"Her yerden ve hiçbir yerden. Çok yer değiştirdim." Yutkundum, bu konuşmayı çılgın hayatımdan uzaklaştırmak istiyordum. "Daha demin neden bunu kendin için yaptığını söyledin?"

Gülümsedi ama soruyu yanıtlamadı. Bir maviliğin tepesindeki açıklığa geldik ve işte oradaydı, Pasifik Okyanusu altımızda uzanıyordu. Okyanus gökyüzünü kucaklıyordu, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu. Renkler eski bir fotoğraf gibi sessiz ve pusluydu. Dalgaların yükselişini, kabarıp geri çekilişini, beyaz suları havaya püskürtmesini, gelgitin altın rengi kumlara kadar yükselip, ardından tekrar geri çekilişini hayranlıkla izledim. Okyanus sonsuzdu, ufkun ötesine uzanıyor, martılar üzerinde daireler çizerek uçuyordu. Suyun mavi olacağını düşünmüştüm ama ışıkta çelik grisiydi, dalgalar yosunlu bir çimen üzerinde çalkalanıyordu. Sanırım bu okyanus yosunuydu.

Okyanusun yoğun havasından derin bir nefes çektim. Dalgaların gürültüsü kafamın içindeki sesleri susturarak, tüm çirkinlikleri bastırdı ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde huzurlu hissetmemi sağladı. Bal rengi saçları ve yontulmuş kasları olan altın çocuğun yanında durduğum için mi, yoksa okyanusun kendisi mi bana engelleri görmek yerine olasılıkları hayal ettirdi bilmiyordum. Şu an hayali bir deneyime en çok yaklaştığım o andı.

Kendimi çok küçük hissediyordum ama önemsiz bir şekilde değildi.

Evim, diye düşündüm. *Evimi buldum.* Böyle düşünmek benim gibi evsiz biri için tuhaftı.

"Bu yüzden," dedi sessizce, içinde bulunduğum transı bozmak istemiyordu.

"Ne yüzünden?" diye sordum hâlâ okyanusa bakıyorken, dudaklarımı çekiştiren gülümsemenin farkında bile değildim.

"Yüzündeki ifade yüzünden. Okyanusu birlikte gördüğün ilk kişi olmak istedim."

Ah. Bakışlarımı manzaradan uzaklaştırıp ona çevirdim. Yakından bakınca gözlerinin ela olduğunu fark ettim; yeşil ve kahverenginin girdapları kehribar parçalarıyla kaplanmıştı. Yontulmuş çenesinde birkaç gündür tıraş olmamış gibi kirli sakallar vardı. Burnu güneşten dolayı soyulmuştu. Nedense o soyulmuş burnu çok sevimli bulmuştum. Daha çok insani, daha az tanrısaldı. Bakışlarım ağzına kaydı, dudakları hafifçe ayrılmış ve biraz çatlamıştı. Dilini düz beyaz dişlerinin arasına sıkıştırdıktan sonra alttaki dolgun dudağının üzerinde gezdirdi.

O dudakları benimkilere bastırmak nasıl hissettirirdi acaba? Tadı nasıl olurdu? Sıcak güneş ışığı ve deniz gibi miydi?

"Dostum. N'aber?" Arkamızdan gelen erkek sesi içinde bulunduğumuz büyüyü bozdu. Kollarının altında sörf tahtaları olan iki adama bakmak için döndüm.

"J-Bay nasıldı?" diye sordu kıvırcık sarı saçlı bir adam.

Shane sırıttı, dikkatini benden onlara yönelmişti. "Muhteşemdi."

"Şüphesiz. Yarışmada üçüncü olduğunu gördüm. Harikasın, dostum. Peki ya senin Büyük Beyaz balinasıyla yaşadıkların hakkında duyduklarım da ne?"

"Hikâyeler uzadıkça uzuyor," dedi sarışın, saçı küt kesimli olan adam.

"Sen lanet olası bir efsanesin."

"Aşırı şişmiş egosunu beslemeyin. Onlar fok balığıydı."

"Yüzgeçleri olan foklar," diye alay etti Shane.

Çocuklar kahkaha attı ve Shane'in eli, beni oluşturdukları çemberlerin içine dahil etti.

"Remy. Bu Travis. Ona pek güven olmaz." Başparmağıyla önce saçları kısa adamı gösterdi, sonra da diğerine baktı. "Ve kardeşi Ryan. Ona da güvenme."

"Ne göt ama," dedi Travis.

Shane kendi bölgesini işaretler gibi bir kolunu omzuma doladı. "Yanımda kal."

"Seri katil onlardan daha mı iyi yani?"

Göz kırptı. "Aynen öyle."

"Eee... Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Travis. "Dün gece dışarı mı çıktınız?"

"Çok kıskançsın. Ve hayır, Remy'i yolda buldum. Bu tarihi bir olay."

Ryan başını salladı, sanki bu hiç de olağan bir şey değilmiş, Shane sanki her gün yoldan insanları topluyormuş gibiydi.

"Beni şaşırtmadı."

"Büyük Beyaz balina hikâyesine sen de inanmıştın," dedi Travis.

Ryan omuz silkti. "Asla bilemezsin. Shane'in dünyasında her şey olur."

"Kahramana tapma vakası," dedi Travis. "Kendinden utanmalısın."

Shane gülümseyerek başını salladı. "İşte yine kıskanmaya başladı."

"Biliyordum, tamam mı?" dedi Ryan, sahile giden ahşap merdivenlerden inerken.

Shane ve Travis sörfçü dilinde rüzgârın yönünü, dalgaların büyüklüğünü tartışıyorlardı. Çukurlar ve tüpler. Sol ve sağ kırılmalar.

Merdivenin dibine vardığımızda *Chucks* ayakkabılarımı çıkardım, ardından onları almak için eğildim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim çocuklara el sallarken. Sözlerimi tekrarladılar, ben de yumuşak kumda ilerleyerek kendi başıma yola koyuldum. Merdivenlere ve boş cankurtaran standına çok da yakın olmayan bir noktaya ulaştığımda, kaykayımı, sırt çantamı ve ayakkabılarımı bırakıp bağdaş kurarak oturdum. Yumuşak

kumu ellerimle toplayıp parmaklarımın arasından süzülmesini izledim.

Shane geri dönüp tam olarak önümde durdu. Bacaklarında kesik kesik, ince beyaz yara izleri vardı, gözlerimi onunkilere çevirmeden hemen önce onları fark etmiştim. "Burada daha ne kadar kalacaksın?"

"Emin değilim."

"Eğer işim bittiğinde hâlâ buradaysan, seni eve bırakırım."

"Teşekkürler."

Gitmek için hareket etti, sonra da bir şeyi unutmuş gibi geri döndü. "Bu akşamki gösteriyi izlemek ister misin?"

Aman Tanrım. Bana çıkma teklif ediyordu. Evet dememeliydim. Gerçekten dememeliydim. "Evet. Bu kulağa hoş geliyor."

Shane önümde, dizlerinin üstünde çömeldi. "Güzel. Bana telefonunu ver." Sırt çantamı karıştırdım ve cep telefonumu çıkardım. *Walmart*'tan* alınan ön ödemeli bir telefondu. Başka bir deyişle, kullan at telefonlardandı.

"Yoksa sen uyuşturucu satıcısı mısın?"

Telefonu ona uzattığımda güldü.

"Bu benim ek işim, bir nevi senin seri katil işin gibi."

Bilgilerini girerken kıkırdayıp arama düğmesine bastı, böylece birbirimizin numaralarını aldık. Aramayı bitirip, telefonumu büyük bir gülümsemeyle bana geri verdi ve ben birazcık *dağıldım*.

"Sonra görüşürüz, Remy," diye seslenip ardından suya doğru ilerledi.

Ryan ve Travis'in yanına giderken onu izledim. Dışarıda evindeymiş gibi rahat görünüyordu.

Okyanusta ilk dalgasını yakaladığında gözlerimi ondan ayıramadım. Dalganın tepesinde zikzaklar çiziyor, geri dönüşler yapıyor, vücudu tahtanın üzerinde eğiliyor ve dalgaya doğru ilerliyordu.

Her şey yolundaydı. Dalgayı yakaladı ve sonsuzluk hareketini yaptı. Sörf tahtası sanki vücudunun bir uzvuymuş gibi altında kaldı. Onu izlerken fazlasıyla heyecanlıydım. Adrenalin patlaması gibi bir şeydi.

* Amerika'nın en ucuz ve büyük perakende marketi. E.n.

Fotoğraf makinemi zoomlayarak, o dalga dalga ilerlerken fotoğraflarını çektim. O farkında olmadan ruhundan parçalar çalıyordum. *Çok güzeldi.* Dalgalar arasında büyük bir hız, zarafet ve esneklikle süzülürken onu hayranlık içinde izledim. Karşılaştırma yapmak için diğer iki sörfçüyü de izledim. Hiçbiri onun gibi değildi. Travis iyiydi, Ryan'da idare ederdi ama hiçbiri bu adam gibi değildi. Onun özel olduğunu biliyordum. İyi olduğunu biliyordum. Yani, gerçekten *iyiydi.*

Birincisi, diğer ikisinden daha fazla risk alıyordu. Shane, her şeyini ortaya koyuyor, hiçbir şeyi saklamıyor ama bunu zahmetsizmiş gibi gösteriyordu. Diğer sörfçülerin ona yol hakkı verdiğini fark ettim. O bir dalgaya hücum ederken geri çekiliyorlardı, sanki bu bir saygı gösterisiydi, onun daha üstün bir sörfçü olduğu gerçeğine verilen bir selam gibiydi.

Ne kadar süredir kumsalda öylece oturduğumu bilmiyordum. Güneşin daha güçlü, sıcaklığın daha yoğun olmasına yetecek kadar uzundu. Sörfçülerin çoğalmasına ve plajın kalabalıklaşmasına yetecek kadar. Okyanusun rengi değişti, güneş ışınları suyu binlerce mavi ve yeşil elmas gibi parlattı.

Bütün gün sörf yapmalarını izleyebilirdim. Onları değil. *Sadece onu.*

Midem guruldadı, bana dün geceden beri bir şey yemediğimi hatırlatıyordu. İsteksizce sahildeki yerimden ayrıldım ve kumların üzerinde yürüdüm. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, bir kez daha bakmak için arkamı döndüm. Bu mesafeden emin olamıyordum ama gidişimi izlediğini düşündüm.

Bu gece gerçekten bir randevum mu vardı?

"Nerelerdeydin?" Dylan, sandviç yapmak için kullandığı bıçağa bulaşmış yer fıstığı ezmesini yaladı. Koyu renk saçları dağılmış, sol yanağında yastığın izi kalmıştı.

"Sahile gittim. Muhteşem bir yer, bayılacaksın."

Bıçağı lavaboya fırlattığında metal bıçak paslanmaz çeliğe çarparak lavabonun içine düştü. Dylan, benekli kahverengi tezgâha kalçasını yaslayarak konuşmaya devam etti.

"Bensiz mi gittin?" Sesi incinmiş ve kızgındı, bugünlerde özellikle kullandığı ses tonuydu. Eskiden gözlerinden yaşlar boşalacak kadar çok gülen Dylan'ı özlemiştim ama o çocuk çoktan gitmişti.

"Okyanus hâlâ orada. Hiçbir yere gitmiyor."

Kaşlarını çatarken sandviçinden bir ısırık aldı. Onun kullandığı bıçağı yıkayıp kendi sandviçimi yapmaya koyuldum. Dylan'ın yanındaki tezgâha onun gibi yaslanarak yedim. Evde bej duvarlar dışında her şey kahverengiydi; dolaplar, muşamba zemin, tezgâh, buzdolabı. Etraf çamaşır suyu ve temizlik ürünlerinin limonlu kokusu gibi kokuyordu. Bu daire genelde yaşadığımız çöplüklerden daha temiz ve güzeldi. Aynı zamanda daha pahalıydı. Tabii bu beni fazlasıyla endişelendiriyordu.

"Nasıl bir yer?" diye sordu sandviçinin son lokmasını bitirirken. Midesine yiyecek girdiği için şimdi daha iyi bir ruh halindeydi. Sütü doğrudan kutudan içtikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

"Çok güzel. Fotoğraflarda görünenden bile daha iyi."

Kahverengi kaşları şaşkınlıkla kalktı. Genelde tam tersini hissederdim. Fotoğraflar gerçek hayattan daha iyiydi ama bu sefer fotoğraflar okyanusun hakkını verememişti. Fotoğrafların sınırlamaları vardı, sörfün sesini yakalayamazlardı. Denizin havasını, kokusunu... Okyanusun gücünü ve enginliğini.

"Gidip bakmak ister misin?"

Başını sallarken gülümsedi. Gülümsemesi çok güzeldi fakat yüzündeki gülümseme o kadar çabuk kayboldu ki... Bunu hayal edip etmediğimi merak ettim.

Koluna omuz attım. "Neyin var?" diye sordum çünkü önemsiyordum. Hem de çok önemsiyordum. Eskiden birbirimizle çok uyumluyduk, adeta birbirimizin düşüncelerini okurduk. Bir zamanlar kelimeler olmadan iletişim kurabilirdik. Annem buna *gizli ikiz diliniz* derdi ama son zamanlarda benden uzaklaşıyordu. Aramıza görünmez bir bariyer koyuyordu. Eskisi gibi konuşmuyor olmamız beni üzüyordu.

Tezgâhtan kalktı ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak bana baktı. Son birkaç ay içinde olduğundan daha da irileşmişti; daha geniş omuzları ve güçlü kasları vardı.

"Gitmek istemiyorum." Gri-mavi gözleri benimkilerle buluştu. Dylan'ın gözlerinde fırtınalar vardı, sanki gözlerinin altında her zaman bir şeyler kaynıyordu. "Ben burada kalıyorum. Bir daha da taşınmayacağım."

Çenesini sıktı. Sanki sözlerine itiraz etmemi ya da bunun asla bize bağlı olmadığını söylememi istermiş gibi bakıyordu. Böyle bir kararı vermek bizim elimizdeymiş gibi başımı sallayarak onayladım. "Elbette."

"Ciddiyim," dedi, sesi alçak ve sinirliydi, vücudu gergin, sanki ona yapamayacağını söylemişim gibi bir ifade takınmıştı.

"Ciddi olduğunu biliyorum. Ben senin tarafındayım." Bakışlarına karşılık verdim ve ona bu işte birlikte olduğumuzu hatırlattım. Omuzları gevşedi, elini sakince yüzünde gezdirdi. Yaşadığımız onca şeye ve Dylan'ın bir huysuz bir düşünceli olup beni dışladığı onca zamana rağmen aramızdaki bağ hâlâ güçlüydü. Bazen kendime bunu hatırlatmam gerekiyordu. Eğer birbirimize sahip olmasaydık, bu bizi nereye götürürdü?

"Hadi gidelim buradan."

Sandviçimi bitirip Dylan'ı oturma odasına kadar takip ettim. Yakası yırtık, gri bir tişört giydi, ayaklarını yüksek tabanlı ayakkabılarının içine sokup kolunun altındaki kaykayla kapıya doğru yürüdü. Evden çıkıp, haritada mor bir kalemle işaretleyerek seçtiği şehri görmek için yanıp tutuşuyordu.

Little Rock'tan batıya doğru giderken, "Ülkenin öbür ucuna mı gitmek istiyorsun?" diye gülerek sormuştu annem. Keyfi yerindeydi. Biz hareket halindeyken hep mutlu olurdu. Gitmeye hazırlandığını her zaman anlayabilirdiniz. Annem huzursuz olur, insanlardan, barmenlik işinden ya da meraklı komşulardan şikâyet ederdi. Gözlerinde bir parıltı olurdu, sanki parıldayan her şeyin altın olduğu uzak yerleri hayal edermiş gibi. Bizi bir sonraki kasabanın Disney World gibi olacağına inandırma gücüne sahipti. Noel Baba'ya inanmayı bıraktığımız sıralarda anneme inanmayı da bırakmıştık. Yine de o hevesimizin hâlâ kırıldığını fark etmemiş gibi davranıyordu. Belki de gerçekten fark etmemişti.*

* Arkansas, Amerika Birleşik devletindedir. Ç.n.

Dylan haritayı işaret etti. "Kasabanın adını daire içine aldım. Bu oraya gitmek zorundayız demek. Kurallar böyle."

Annemin kaşları havaya kalktı. "Ne zamandan beri kurallara göre oynuyorsun?"

"Bugünden beri." Kollarını göğsünde kavuşturup çenesini dikleştirerek annemin onu onaylamasını bekledi.

"Peki, tamam o zaman. Costa del Rey'e gidiyoruz. Vegas'ta kısa bir mola vereceğiz."

Homurdandım ama Dylan bunun moralini bozmasına izin vermeyecek kadar heyecanlıydı. Vegas'ta tam dört gece geçirdik. Dylan ve ben motel odasında televizyon izledik, otomatlardan yemek yedik. Bekârlığa veda partisi düzenleyen bir grup adamdan altılı PBR paketi ve on sentlik bir torba ot aldı. Sarhoş ve cam gibi gözlerle odamıza geri döndük. Annemi beşinci güne kadar görmedik, sabahın altısında rakun gibi gözlerle, daracık siyah payetli bir elbise ve altı santimlik topuklu ayakkabılarıyla çıkageldi.*

"Bakın büyük kazanan kim!" Sutyeninden bir tomar yüzlük çıkardı ve burnumuzun dibinde serpiştirdi. "Bunu güzel bir şekilde kutlayacağız ama önce buradan çıkmamız gerek."

*Nedenini sormadım. Hoş bilmek de istemiyordum. Parayı barbut** masasında ya da kumar makinelerinde kazanmadığından şüpheleniyordum. Bunu ikimiz de sorgulamadık. Olaylar annemle ilgili olduğunda, duymak istemediğimiz bazı şeyler söz konusuydu. Kendi sonuçlarımızı çıkarmak için yeterince şey görmüştük. Böylece yola koyulduk, annem yol kenarındaki boktan Vegas motelinin otoparkından çıkarken müdür peşimizden koştu, kollarını havada salladı ve küfürler savurdu. Annem arkasına bile bakmadan onu toz içinde bıraktı. Müziği sonuna kadar açtı ve rock baladları ile heavy metal şarkılarına eşlik etti.*

Kaliforniya'ya manzaralı yoldan gittik. Bizi çölde, kilometrelerce başka araba görmediğimiz yollardan götürdü. Ben ve Dylan sırtımızı çam ağaçlarına yaslayarak otururken ve annemin boğulmadığından emin olmak için göz ucuyla izlerken, o ay ışığı altında çıplak bir şe-

* Bira markası. Ç.n.

** Barbut, Ortadoğu kökenli iki zarla oynana bir tür kumar oyundur. Ç.n.

kilde göle daldı. Ben paranın geri kalanını cebe indirmeden önce üç kişilik sörf, çim ve bir şişe şampanya için biraz savurganlık yaptı. Eğer parayı almasaydım, altı aylık kira ödemesini, ihtiyacımız olmayan ve kaçınılmaz olarak rehinci dükkânında son bulacak rastgele şeyler için bir alışveriş çılgınlığında harcayacaktı.

Dylan ile sahile gitmeden önce annemi kontrol ettik. Hâlâ uyuyordu, panjurlar çekilmiş ve oda karanlığa gömülmüştü. Bayat sigara dumanının kokusu havada asılı duruyordu. Kıpırdanıp gözlerini aralayarak beni odak noktasına getirmeye çalıştı.

"Bebeğim?" diye mırıldandı, sesini uzun zamandır kullanmamış gibi kısıktı. "İyi misin?"

"Evet, anne. İyiyim. Dylan ve ben sahile gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ardından gözlerini kapadı. Tekrar yan tarafına doğru kıvrıldı. Birkaç dakika boyunca onun uyumasını izledim. Dylan ve ben onun siyah saçlarını, yüksek elmacık kemiklerini ve cilt tonunu miras almıştık. Bronzlaşmamış olsak bile her zaman bronzlaşmaya yeni başlamışız gibiydi. Bir keresinde bize yarı *Cherokee** olduğunu söylemişti ama annem pek çok şey söylerdi ve bunlar her zaman doğru olmazdı. Dylan'la ben babamızın kim olduğunu ya da annemin bizi doğurmadan önceki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Ne zaman sorsak, annem her zaman bunun önemli olmadığını, çocukların sadece bir anneye ihtiyacı olduğunu söylerdi.

Dylan'la bazen buna bile sahip değilmişiz gibi hissediyorduk.

* Kızılderili. Ç.n.

İKİNCİ BÖLÜM

Remy

Shane'in üzerindeki beyaz tişörtte şöyle yazıyordu; *hızlı yaşa genç öl*, paçaları kıvrılıp yıpranmış kargo pantolon ve *Vans* ayakkabılar giyiyordu. Parlak siyah, krom renkte bir motosiklete biniyordu, logosuna göre bir *Triumphtu**. Ona doğru yürürken bana gülümsüyordu. Sanki onun için özel biriymişim gibi beni gördüğüne sevinmişti.

"Motosikletin arkasına binmek senin için sorun olur mu, yoksa arabaya binmeyi mi tercih edersin?"

Hiç tereddüt etmeden "Motosiklet," dedim gülümseyerek.

"Buraya gel, *Ateşböceği*." Başını eğdi ve elindeki kaskı havaya kaldırdı.

"Ateşböceği?"

"Bana Mavi Ateşböceklerini hatırlatıyorsun."

"Onlardan burada var mı? Kaliforniya'da?" Sanki gökyüzünü aydınlatabilirlermiş gibi etrafıma bakındım.

"Hayır."

Peki, tamam o zaman. Ona doğru yaklaştığımda kaskı kafama geçirip kayışı çenemin altına sabitledi. Bu kaskı başka kaç kıza daha takmıştı? Başka kaç kız onun motosikletinin arkasına binmişti?

"Daha önce hiç motosikletin arkasına bindin mi?" diye sordu kendi kaskını başına takarken.

"Hayır."

"Bir ilk daha. Keşke hepsine sahip olabilseydim."

Keşke yapabilseydi ama bunun için artık çok geçti.

"Benimle başka bir yere gelmek ister misin?" diye sordu.

* Motosiklet markası. Ç.n.

"Gösteriyi izlemeye gideceğimizi sanıyordum?"

"Gidiyoruz. İskelenin aşağısındalar ama orası çok kalabalık oluyor. Daha güzel bir yer biliyorum. Alışılmışın dışında, tabii buna hazırsan?"

"Beni nereye götürdüğünü bilmediğime göre buna nasıl cevap verebilirim?"

"Bana güveniyor musun?"

Gülümsedim. "Hayır."

"İnanç bağımıza?"

Eğer benden onunla birlikte köprüden atlamamı isteseydi, atlarken onun yanında olurdum. "Bugün ikinci kez."

"Cesur kız." Bana muzip bir sırıtış attı. "Tırman ve ayaklarını şuraya koy." Krom rengindeki ayak mandallarını işaret etti. "Güvenli bir şekilde süreceğim."

Arkasına oturduğumda arkaya doğru uzanıp kollarımı beline doladı. "Sıkı tutun."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Onu asla bırakmak istemedim. Motor altımda gümbürdediğinde vücudum titreşimden sarsıldı ve sonra... *Biz bir olduk.*

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum beni caddenin karşısına geçirirken, Costa del Rey'e yaklaşmıştık. Motoru yirmi dakika uzaklıktaki bir kütüphanenin yanındaki otoparka park etmiştik, ağaçlarla çevrili dolambaçlı yoldan şık bir otele doğru çıktık. Otel pembe kumtaşından yapılmıştı, 1920'lerden kalma bir yere benziyordu. "Alışılmışın dışında dediğin şey bu muydu?"

Gülümseyerek elimi elinin içine aldı. Sıcak, güçlü ve nasırlıydı, muhtemelen sörf yaptığından dolayıydı.

"Buranın sahibi senmişsin gibi davran," dedi ön kapıdan geçip saksı palmiyeleri ve portakal ağaçlarıyla süslü mermer lobide vals yaparken. Kafatası desenli bir tişört, yırtık kot pantolon ve eski püskü chucks ayakkabılarımı giymiş, rüzgârda uçuşan saçlarımla öylece duruyordum. Kimse buraya ait olduğuma ya da böyle bir otelde misafir olabileceğime inanmazdı. Paraların saçıldığı, etrafta dolaşan konukların tasarım kıyafetler giydiği ve pahalı parfümlerin kokusunun havayı sardığı bir yerdi.

Sörfçü kıyafetleri içindeki Shane'e baktım, ifadesi soğuktu ama sempatik görünüyordu.

"İyi akşamlar," dedi otel üniforması giymiş bir adamın yanından geçerken.

Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Shane, otel çalışanlarını iyi akşamlar dileyerek ve ağızlarından sözcüklerin çıkmasını engelleyen büyüleyici bir gülümsemeyle selamlıyordu.

Bir dizi Fransız kapısından geçerek, kokteyllerini ve şampanyalarını yudumlayarak eserlerin sergilenmesini bekleyen konukların oturduğu, sıra sıra tahta sandalyelerle döşenmiş taş bir verandaya çıktık.

"Vay canına," derken nefes aldım, otelin önündeki çimenlikte oturan ve okyanusu en iyi şekilde gören insanların arasından geçerken. Bu manzara kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Shane beni mavilik boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir sahil patikası boyunca yönlendirdi, kendimi aşağıya düşerken hayal ettim. Aşağı, aşağı, aşağı gidiyordum...Vücudum kayalara çarpıyordu. Herkes bunu yapar mıydı, *kendini bir uçurumdan ya da merdivenlerden düşerken hayal eder miydi?*

Burada yalnızdık ve otelden hiç kimsenin konfor alanından çıkıp kendi başına yola koyulmaması garip görünüyordu. Ancak insanlar kendilerine hizmet edilmesinden, lüksten ve süslü insanlardan hoşlanıyorlardı. Shane ve ben, çalılık çimlerin üzerinde, okyanusu ve sahil boyunca uzanan kasabanın parıldayan ışıklarını gören bir yer bulduk.

"Buradan itibaren iki farklı kasabanın gösterisini göreceğiz. Costa del Rey'deki çalışmalar şu tarafta," dedi Shane ve sol tarafını işaret etti. Sözler ağzından çıkar çıkmaz kırmızı, beyaz ve mavi bir ışık patlaması gökyüzünü aydınlattı.

"Kokteyl ve kanepe getirmeliydim," diye espri yaptı.

"Doğru, beni uçurumdan atıp cesedimi gömmeden önce tadını çıkarabilirdin."

"Ama önce sana bunu vermek istedim." Elini gökyüzünde gezdirdi, sanki manzara, okyanus ve uzakta patlayan havaifişekler onun bana vereceği şeylermiş gibi. Birkaç dakika sonra "Mona Lisa gibi

gülümsüyorsun," dedi. Ona bakmak için başımı çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Gizemli. Zor kazanılmış. Bu gülümseme bende hemen her şeyi yapma isteği uyandırıyor. Gülümsemeni görmek için her şeyi yaparım."

"Genellikle gülümsemek için çaba sarfetmem."

"Buna değdiğini biliyordum."

Ona bunun birisinin bana söylediği en güzel şey olduğunu söylemek istedim. Onun yerine sadece gülümsedim. "Bana bir sır ver," dedim.

"Seni gördüğüm ilk andan beri öpmek istiyorum."

"Bu bir sır değil."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Değil mi?"

"Değil. Çok açıktı." Bu benim gerçek hayatım gibi hissettirmiyordu. Benim gibi kızlar onun gibi erkeklerle takılmazdı. Bu tür şeylerin, tek gecelik ilişkilerin uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden tadını çıkarmaya karar verdim.

"Hmm." Eğildi ve elini boynumun arkasına dolayarak beni daha yakınına çekti. Dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerimi kapattım, etrafımızdaki her şey garip bir şekilde sessizleşti. Gök gürlemeden, şimşek gökyüzünü ikiye bölmeden hemen önceki o sakin an gibiydi. Dilini ağzımın içinde gezdirdi, nazik ama talepkârdı. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. İnsanların öpüşmeyi neden erime olarak tanımladığını şimdi anlamıştım. Vücudumun her hücresi onunkiyle birlikte adeta eriyordu. Parmaklarım saçlarını kavrarken onu daha da yakınıma çektim. Daha önce hiç kimseyi böyle istememiştim. Beni sırtüstü yatırdı, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi hissettiriyordu. Denizin üzerindeki mavilikte, çalılık çimenleri üzerinde öpüşmeye başladık. Vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı olağanüstüydü. Onun kasılmış kaslarının her santimini ve çenesindeki kirli sakalın tenime sürtündüğünü hissedebiliyordum. Onu içime çektim. Deniz, güneş ışığı, ıhlamur ve sadece ona ait bir şey... erkeksi, sarhoş edici kokusundan başım dönüyordu. Elleri her yerdeydi, ağzı ağzımın üzerinde olmasına, dillerimizin birbirine dolanmasına rağmen daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasını. Ve daha fazlasını.

Bum.

Damarlarım zonkladı ve kalbim patladı.

İkimiz de gösteriyi kaçırmayı umursamadık.

Öpüşmekten, karnımı ağrıtacak kadar gülmekten ruhlarımızın sırlarını açığa çıkarmaya nasıl geçtiğimizi bilmiyordum ama geçmiştik. "Bana hiç kimseye söylemediğin bir şey söyle," dedim. "Büyük ve önemli bir şey."

Dilini dişlerinin arasından geçirdi, kafasında bana ne kadarını anlatmak istediğini düşünüyordu.

Gösteri uzun zaman önce sona ermişti, sahilde bir aşağı bir yukarı patlayan havaifişekler öpüşmemiz ve sohbetimiz için fon oluşturmuştu. Shane, bana sörfçü olduğunu söyledi. Ben de ona amatör bir fotoğrafçı olduğumu söyledim. Erkekler hep olduğumdan büyük gösterdiğimi düşünürdü, onun da öyle düşündüğünü biliyordum. Üniversitede olduğumu sanıyordu, ben de onu yanıltmadım. Daha sonra endişeleneceğim küçük, beyaz bir yalandı bu. Kendime sadece bir gece istediğimi söyledim. Sihirli bir gece çünkü Shane'le birlikte olmak böyle hissettiriyordu. *Sihir gibi.* Kıskandığım bir neşe kapasitesine sahipti ve hayatını büyük bir macera filmi gibi anlatıyordu. Ben de ona uyum sağlamak istedim.

Gerçeği öğrendiğinde, bana farklı bir gözle bakacağını biliyordum. Gecenin bitmesine hazır değildim. Asla da olmayacaktım. Yüzünü, dağınık saçlarını, rahat gülümsemesiyle sesini seviyordum; alçak ve boğuk bir sesle gülüyordu. Güldüğü zaman sesi derinlerden bir yerden geliyordu.

Şimdi sırtüstü uzanmış yıldızlara bakıyorduk, ellerim onunkilerle kenetlenmişti. Tuhaftı, onu ezelden beri tanıyormuşum ve ait olduğum bir yerdeymişim gibi hissediyordum.

"Ben dokuz yaşındayken annem vur kaç olayında öldü," dedi. Sözünü kesmeden dinledim çünkü bana gerçekten önemli bir şey anlatıyordu. "Bisiklet sürüyorduk. Okuldan eve dönerken, sıradan bir sonbahar günüydü. Gökyüzü masmaviydi. Hayatımın değişeceği gün olduğuna dair hiçbir ön uyarı yoktu. Beyaz bir minibüs aniden ortaya çıktı. Dur işaretini geçti ve yavaşlamadı. Her şey çok gerçeküstüydü, ilk başta ona çarptığını bile fark etmemiştim."

Duraksadı, "Şimdi bile, on iki yıl sonra, beyaz bir minibüs gördüğümde midemde garip bir bulantı hissediyorum. Sürücüyü görmeye çalışıyorum. Sen o musun? Annemi öldüren ve durup yardım etme nezaketini göstermeyen sen miydin? Dışarıda bir yerlerde o sürücünün yemek yiyor, uyuyor ya da film izliyor olması beni kahrediyor... Hayatlarına öylece devam ediyorlar."

Elini sıktım ardından başımı elimin üzerine koyarak yan döndüm. Muhteşem yüzünün kıvrımlarını parmak ucumda hissettim. Çok cesurcaydı. Sanki o benimdi ve bunu yapmakta özgürdüm. Onu daha iyi hissettirmek, her şeyi yoluna koymak için doğru kelimeleri bulmak istedim fakat böyle bir şey için kelimeler yetersizdi. "İnsanlar genelde berbattırlar."

"Bütün insanlar değil." Bana bakmak için başını çevirdi. "Bana kendinden bahset, Remy."

Az önce ona kendimle ilgili her şeyi anlatmıştım ama çoğu berbat şeyi atlamıştım. Çılgın hayatımda o kadar çok boktan şey vardı ki. Sırtüstü uzandım, karanlık gökyüzüne bakarak ona ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım. Benimle paylaştığı şey kadar büyük, bir o kadar da önemli bir şey.

"Ben..." Boğazımı temizledim. Bu hikâyeyi daha önce hiç kimseye anlatmamıştım. "On iki yaşımdayken Detroit'te boktan bir dairede yaşıyorduk." Tanrım, bunu ona anlattığıma inanamıyordum. "Annemin bir erkek arkadaşı vardı. Adı, Russell'dı." Uyuşturucu satıcısıydı, tabii ona bundan bahsetmedim. Shane'e içimi dökmem yeterince berbattı. "Bana *güzel kız* derdi ve sürekli beni izlerdi, biliyor musun?" Hatırladıkça ürperiyordum. "Bir gece... odama geldi ve beni parasını çalmakla suçladı. Bunu ödemek zorunda kalacağımı söyledi."

"Ne oldu?" diye sordu sessizce. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum.

"Denedi. Bilirsin işte..."

"Taciz mi etti?"

"Evet. Ama ben avazım çıktığı kadar bağırdım, ardından onu ısırdım."

Her zaman kavgacı, kendini savunmaya öncelik veren bir mahalle faresi olmuştum. Annemle yaşamak tehlikeliydi. *Russell bana elinin tersiyle vurdu, duvara yasladı ve sonra tekrar üzerime geldi, pis nefesi yüzümde, terli avuç içleri tenimdeydi.*

"Kardeşim bizi duydu ve beyzbol sopasıyla Russell'ın peşinden geldi. Sopayı salladıkça salladı, Russell'ın ağzını burnunu kırdı. Kaçtık. Çöp bidonlarının arkasına saklandık. Ama olay şu ki, o haklıydı. Onun parasını çalmıştık. Bu yüzden evet, sanırım bu..." Boğazımı temizledim. "Pek iyi bir ilk buluşma hikâyesi değil. Tabii, bu bir randevu olduğundan değil." Sözlerimi geri alabilmeyi dileyerek gözlerimi sıkıca kapattım. Ya da daha iyisi, tüm geçmişimi değiştirmeyi. "Bunu sana söylememeliydim."

Uzun süredir sessiz olan Shane'e göz attım. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum tırnaklarımdaki koyu renk ojeyi yontarak.

"Russell'ı öldürmek için yaratıcı yollar düşünüyorum."

Öpücükler, çirkin hikâyeler, kahkahalar ve tatlı anlarla dolu çılgın gecemiz, Shane'in motosikletini evinin önüne park edip arkamdan sarılarak bana çığlık attırmasıyla sona erdi. Dudaklarımız şişene kadar birbirimizi baş döndürücü bir şekilde öptük. "Benimle eve gel."

Bunu yapmayı isterdim. Her şeyden çok isterdim. Tam evet demeye hazırlanıyordum ki geri çekildi ve yüzümdeki bir tutam saçı kulağımın arkasına attı. "Kaç yaşındasın, Remy?"

Yirmi bir yaşında olduğunu çoktan anlamıştım. "Ben... doğum belgemdeki tarihten daha yaşlıyım."

Gözleri kısıldı ardından bir adım geri çekildi. "Bu ne anlama geliyor?"

Doğrudan bir soru sormuşken ve dürüst bir cevap beklerken ona yalan söyleyemezdim. "On altı yaşındayım ama kendimi olduğumdan çok daha büyük hissediyorum."

"On altı mı?" Ensesini kavrayıp gökyüzüne baktı.

Gülüşü sertti. "Lanet olsun. Bu yasal bile değil."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shane

Remy'yi en son gördüğümden bu yana bir hafta geçmişti. Onu tamamen unuttuğumu söylemek isterdim ama bu yalan olurdu. Bana yalan söylediği için ona o kadar kızgındım ki, gösterileri izlediğimiz gece hakkında neye inanıp inanmayacağımı bile bilmiyordum. Bana söylediği her şey doğru muydu? Hiç önemi yoktu. İşte tam da bu yüzden ciddi ilişkilerden uzak duruyordum.

Etrafta dolaşıp sırlarımı dökmez ya da en derin düşüncelerimi yabancılara anlatmazdım. Hayır, ben takılan, yoluna devam eden ve karmaşık duygulardan kaçınan bir adamdım. Tüm zamanımla enerjimi sörf kariyerime adamıştım. Bu yüzden, yalancı ve baştan çıkarıcı Remy'yi unutmam gerekiyordu.

Her neyse, tahtamın üzerinde oturmuş Oz'la kor[illegible]dum, bugün *Stubby Bastard*'ı* getirmiştim. Oz, hırsı ve azı[illegible]an tek lise arkadaşımdı. Lisedeyken profesyonel bir sörfçü o[illegible]ak istediğini iddia etmişti ama olmadı. Birincisi, bok gibi tembeldi. Günlerini video oyunları oynayarak ve kafayı çekerek geçiriyordu. Arada sırada işe giderdi. Ailesinin organik bir meyve suyu dükkânı vardı. Güney Kaliforniya'daki her şey organikti.

Şimdi de aklına sörf bloggeri olmak gibi parlak bir fikir gelmişti. Bu onun yarım yamalak yaptığı röportaj girişimlerinden birisiydi. Aklında tutacağından ya da dizüstü bilgisayarına yazacağından şüpheliydim, bu yüzden sadece bir şeyler sallıyordum. Profesyonel bir sörfçünün hayatındaki sıradan bir günden bahsediyordum.

Kabul edelim, o rüyayı gerçekte de yaşıyordum. Başka kaç kişi

* Sörf tahtası. Ç.n.

dünyanın en iyi sahillerine seyahat edip, yaşamak için öldürücü dalgaların peşinden yüzebiliyordu ki? İçimde ukte kalan tek şey, gümüş madalya kazanma baskısıydı. En kârlı anlaşmam HartCore ile yaptığımdı, yerel bir sörf giyim şirketi ile altı yıllık bir sözleşme imzalamıştım. Onlar için ben bir markaydım. Her şey sonuçla ilgiliydi. Sörf benim için hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı. Ne yazık ki, hayaller paraya mal oluyordu ve hayallerimi yaşayabilmek için sponsorluklara ihtiyacım vardı. Yani para gerektiren bir kötülüktü bu.

Ara sıra yaşadığım stres ve kaygılar dışında hayat güzeldi. Dünyanın en tehlikeli dalgakıranı olarak kabul edilen *Teahupo'o*'ya* hazırlanmak için dört haftam vardı. Dalgalar ağır ve cam gibiydi, keskin bir mercan kayalığının üzerinden kırılıyordu. Dürüst olmak gerekirse çok korkuyordum. Korkmamam için aptal olmam gerekirdi. *Tahiti dalgası*** korkunçtu. Güçlü bir dalga sizi öldürebilirdi. Mercan kayalıkları derinizi paramparça edebilirdi. Sırtımdaki yara izi bunun kanıtıydı. İçimdeki korkuya rağmen çok heyecanlıydım. Korku faktörü adrenalini daha da artırıyordu ve ben de bunun için yaşıyordum.

"Peki, belirli bir antrenman programın var mı?" diye sordu, Oz. "Sadece sörf yapıyorsun sanıyordum." Kafasını kaşıdı, bir şeyde iyi olmak istiyorsan emek vermen gerektiği kavramına takılmıştı. Ben sadece iyi olmak istemiyordum. En iyisi olmak istiyordum. "Dün ne yaptın?"

"Sörf yaptım. Spor salonunda yoğun bir egzersiz yaptım ve günü sıcak yoga ile tamamladım."

"Eğer sörf yapamasaydın ne yapardın?" diye sordu, muhtemelen asla yazmayacağı blog yazısı için.

"Ölürdüm." Ciddiydim. Sörf yapmamak düşünülemezdi. Sörf benim hayatımdı. Onun için yaşıyordum. Doksan yaşında hâlâ dalgaları kovalıyor olmak istiyordum. Dünya şampiyonu olmak istiyordum. O yüzden oturup Oz'la saçma sapan konuşmak beni hayallerime yaklaştırmıyordu. Ufuktaki tümseğe baktım. İyi bir yarış olacaktı, bunu söyleyebilirdim. "Bu blogu gerçekten açacak mısın?"

* Taiarapu-Ouest, Fransız Polinezyası. Ç.n.

** Dünyanın en büyük dalgaları, Thai adasının çevresinde oluşur. Ç.n.

Başını salladı. Uzun kahverengi saçları ıslak bile değildi, bu da oturup bir kertenkele gibi güneşte kuruduğunun kanıtıydı. "Evet, tabii. Yarın."

Tembel.

Bir sonraki dalgayı yakaladım. Uzun, hızlı, sağa doğru dönen bir dalga. İyi bir sörf sürüşünden aldığınız heyecan hiç eskimezdi. O anda Remy'yi gördüm. Uzaklaşırken simsiyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Merdivenin tepesine ulaştığında arkasını döndü, uzaktan bile o lanet okyanus gözlerini görebiliyordum. Uzun, siyah kirpiklerle çevrili okyanus mavisi gözleri... Daha önce hiç onunki gibi gözler görmemiştim.

Onu kafandan çıkar. Sadece kafanı karıştıracak.

Sonraki birkaç saat boyunca en sevdiğim hareketleri geliştirmeye çalıştım; havada süzülmeler, kuyruk dönüşleri ve 360 derecelik geri dönüşler. Etrafımdaki her şeyi unutmuştum, sadece dalgalar ve ben vardık, kendi kendimle yarışıyordum.

İyi bir antreman gününün ardından vücudum gevşemiş ve rahatlamıştı, zihnim huzur içindeydi. Ta ki tahtalarım için cila almak üzere babamın sörf dükkanına uğrayana kadar.

Kapının üzerindeki zil içeri girdiğimi işaret etti ve o, dizüstü bilgisayarının arkasından başını kaldırdı, gözleri kapıdaydı. *Ne sikim oluyordu?* Ona baktım. Sanki bu onu yok edecekmiş gibi elimi yüzümde gezdirdim. Hayır. Hâlâ oradaydı. Babamın hemen yanında duruyordu. Kobalt mavisi bir Jimmy'in Sörf Klübesi tişörtü giymişti. Olanlar bir şakaymış gibi gelmeye başladı, gülme sırası bendeydi.

"Shane. Bu, Remy. Yeni çalışanım."

Yeni çalışanı? Aman Tanrım. Bakışlarım ona kaydı. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Seni tekrardan görmek güzel," dedi sakince.

"Buranın babamın dükkânı olduğunu biliyor muydun?"

"Nereden bilebilirdim ki? Soyadını bile bilmiyordum. Ben senin hayranlarından biri falan değilim ya..." Ters ters baktım. Ellerini kalçalarına koydu ve sanki onu kovuyormuşum gibi yüksek sesle nefes verdi. "Bir işe ihtiyacım vardı. Her yere baktım. Kimse bana bir şans vermek istemedi..."

Babama dönüp, "Neden ona bir şans verdin?" diye sordum.

Bana eğlenen bir bakış attı, Remy ile yaptığım küçük konuşmadan keyif almış gibiydi. Babamın hastalıklı bir mizah anlayışı vardı. "Gizli bir nedenim vardı. Remy'yi işe almak sana da yarayacak."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım.

Tezgâhın üzerine bir yığın fotoğraf koydu. "Senin videoların üzerinde de çalışacak. Bu işte çok iyi."

İsteksizce fotoğraflara göz gezdirdim. İyiydiler. İyiden de öteydiler. Ve hepsi benimdi. Bu... ilginç miydi? Tuhaf mı? *Biliyorsam ne olayım.* "Yani sen bir hayran değil misin? Sadece takipçi misin?"

Gözlerini devirdi. "Kendini yorma. Seni takip etmiyorum."

"Remy sörf yapmayı öğrenmek istiyor ve ben de senin öğretme becerilerinle gönüllü oldum," dedi babam kahkahalarını güçlükle tutarken.

Ona ters ters baktım. "Olmaz öyle şey."

Babam, bir müşteriye dalgıç kıyafeti konusunda yardımcı olmaya giderken bıyık altından gülüyordu. Remy, tezgâhın arkasından yanıma geldi. Onun o küçücük şortunun içindeki kilometrelerce uzunluktaki bacaklarını fark etmemeye çalıştım ama ben de insandım, fark ettim. Kalçalarının sallanışını ve kıçının şeklini hafızama iyice kazıdım.

"Kaykay yapmayı kendi kendime öğrendim," dedi Remy, karıştırılmış bir yığın tişörtü yeniden katlarken. "Kendi kendime sörf yapmayı da öğrenebilirim."

"Aynı şey değil. Bunu öylece yapamazsın-" Lafımı kesti.

"Fikrini sormuyordum."

"Sana sörf yapmayı öğretmeye çalışmıyordum."

"Ama öğretmiştin... bir hafta önce." Yüzünü bana çevirip beni gözleriyle köşeye kıstırdı. İnsan o gözlerde boğulabilirdi. "Ben hâlâ aynı kişiyim."

"Bana yalan söyledin."

"Yalan söylemedim."

"Beni yanlış yönlendirdin."

"Yine de sana, hiç kimseye karşı olmadığım kadar dürüsttüm."

Benim için de aynıydı. Ona anlattığım şeyleri hiç kimseye söylememiştim ve bu beni bayağı kızdırıyordu. "Yine de bir şeyler söylemeliydin."

Daha önce sormalıydın, aptal herif.

"Belki de sadece..." Altdudağını ısırdı. Öpülesi dudaklardı, doğal olarak pembe renkliydi ve yastık yumuşaklığındaydı. Ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Hayır, bu lanet bir yalandı. Hatırlamıştım. İnsana sinsice yaklaşan bir güzelliği yoktu. Hayır, o tıpkı mideye indirilen bir yumruk gibiydi. *Bum.* Bir yumruk ve ciğerlerinizdeki bütün havayı dışarı atıyordunuz. "Boş ver."

Babama veda etmeden ve ziyaretimin asıl amacı olan tahta cilasını almadan dükkândan çıktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shane

"N'aber?" diye sordum garaj kapısını aşağı çekerken. Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp, otuz sörf tahtası ve Triumph Bonneville'im gibi değerli eşyalarımı güvende tutmak için kapıyı kilitledim.

"Ryan bu sabah seni taş taşırken gördüğünü söyledi," dedi Travis alayla. "Bütün bunlar ne içindi?"

"Sadece taşlarımı alıyordum. Antrenman sırlarım için benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Arkadaşlar arasında lafı olmaz."

"Bu babamın fikriydi," dedim, caddenin karşısındaki otoparka arabanın birinin girmesini izlerken. Hareket dedektörlerim devreye girdi ve arabadan tökezleyerek inen sarhoş kadını aydınlatan ışığa takıldı. "Korku faktörüyle başa çıkmama yardımcı olması için, böylece şiddetli bir dalgada kendimi kaybetmem."

"Jimmy'nin doğuştan gelen bilgeliğini paylaştın."

"Bu sana pahalıya patlayacak."

"İlk doğan çocuğumu alabilirsin."

"Çok soğuksun, buz adam. Çok basit, gerçekten," dedim, sokağın karşısındaki manzara dikkatimi dağıtmıştı. Aslında, onun Remy'nin annesi olduğunu bilmeseydim, hiç dikkat etmezdim ama onu birkaç gün önce apartmanlarından çıkarken görmüştüm. Unutmaya çalıştığım kızla karşı karşıya yaşamanın avantajıydı. Babamın 'doğuştan gelen bilgeliğiyle' dükkânında çalışması için işe aldığı kızla aynı kız. "Seni ağırlaştıracak ve suyun altında tutacak bir kaya bul, böylece okyanusun dibinde yürüyebilirsin. Yapabildiğin kadar uzun süre suyun altında kal."

"İyi fikir," diye mırıldandı Travis, yarın sabah okyanusun dibinde yürüyeceğinden emindim. O benim en iyi arkadaşımdı ama aynı zamanda rakibimdi de. Bazen aramızda garip bir dinamik oluyordu.

"Sonra görüşürüz." Telefonumu kapatıp cebime attım.

Kadının elinde yanan sigaranın külü sarkıyordu, ayakları siktiğimin stilettolarıyla dik bile durmuyordu. Eteği o kadar kısaydı ki kıçını zar zor örtüyordu. Arkasından merdivenleri çıkan adam kadının kıçına bir tokat attı. Bu kadının güçlü bir kahkaha daha atmasına neden oldu. "Sen yaramaz bir çocuksun."

Adam sözlerine hırladı. "Ne kadar yaramaz olduğumu görmek üzeresin. Edepsizliği sever misin, Rae?"

"Ne kadar kirli olursa o kadar iyi, bebeğim." Yanmakta olan sigarasını korkuluktan aşağı fırlattı, potansiyel tehlikeyi umursamadan.

Dairenin kapısı açıldı ve Remy kapıda durdu.

Bu seni hiç ilgilendirmez diye hatırlattım kendime. Sadece uzaklaş. Ancak gitmedim. Kaldım ve yardımıma ihtiyacı olabilir diye sokağın karşısından olanları izledim.

"Gitmen gerek," dedi Remy sert bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturmuş dim dik duruyordu.

"Peki sen kimsin, bebek yüzlü kız? Eğlencede bize mi katılacaksın?"

"Parti bitti. Dediğim gibi, gitmen gerek."

"Kızımın bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesine ihtiyacım yok." Annesinin sesinden güneyli aksanının izlerini fark ettim.

"Çocuğun mu var, Rae? Bir çocuğun olduğunu hiç söylememiştin. Kaç yaşındasın sen?"

"On altı. Şimdi kaybol." Remy sertti ama sesi titreyerek onu ele veriyordu. Kollarını kavuşturarak göğsünü kapatışında o özgüvensizliği gördüm ve Russell'la olan hikâyesini düşündüm. Bunu uydurmuş olamazdı. Bir pisliğin onunla uğraştığını düşünmek midemi bulandırdı.

"Remy, aş artık kendini. O beni istiyor. Değil mi bebeğim? Seni iyi hissettirebileceğimi biliyorsun."

"Ben gidiyorum. Çocuğun hakkında hiçbir şey söylemedin." Kuyruğunu kıstırıp, Remy'nin annesini iterek uzaklaştırdı.

"Remy... sen sadece yaşlı bir mızıkçısın." Annesi suratını astı, sesi küçük bir çocuğunki gibi mızmızdı. "Neden eğlencemi mahvediyorsun ki?"

"Anne, hadi içeri gel. Biraz uyu." Annesinin kolundan tuttarak onu dairelerine sürüklemeye çalıştı ama annesi onu itti, ulaşamayacağı bir yere fırladı ardından korkuluklara doğru tökezledi.

Adamın gidişini izledim, arabasına binip otoparktan çıkana kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Bu her şeyin sonu olmalıydı. Adam gitmişti, artık onun için endişelenmeme gerek yoktu. Gitmek için döndüm ama sokağın karşısından güçlü bir çığlık sesi duydum, annesinin sesi yüksek ve tizdi.

"Şşşt, anne. Bütün mahalleyi uyandıracaksın."

"Umurumda değil," diye bağırdı. "Tek istediğim eğlenceli bir geceydi. Bunu istemek çok mu fazla? Ve sen gelip bunu mahvettin... Buna hakkın yoktu."

"Anne, içeri gir. Lütfen," diye yalvardı Remy.

Belli ki yardıma ihtiyacı vardı. Sokağı geçip merdivenleri ikişer ikişer çıktım, ön kapılarına yaklaşırken durumu değerlendirdim.

"İyi misin, Remy?" Bakışlarım yüzünden kolundaki tırnak izlerine doğru kaydı.

"Biz iyiyiz." Annesinin kolunu tutup onu tekrar içeri sokmaya çalıştı. Fakat annesi onu sarstı ve dönüp bana baktı, gözleri tepeden tırnağa beni tarıyordu. "Vay, vay, vay... Burada neyimiz varmış bakalım?" diye sordu aramızdaki mesafeyi kapatarak. Elini sanki onun oyuncak bebeğiymişim gibi göğsümde gezdirdi. "Sen kimsin?"

Elini aşağıya, kasıklarıma doğru yaklaştırdı. Geri çekilip bileğini sıkıca kavradım ve bana dokunmak için uzandığında diğerini de yakaladım. Sigara, cin ve ucuz parfüm gibi kokuyordu.

"Bir komşu. Remy'nin iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyordum."

"Ne kadar tatlısın. Beni bağlayacak mısın?" Göz kırptı. "Eminim sert seviyorsundur, değil mi bebeğim?"

Hay sikeyim. Ellerini bırakıp birkaç adım geri çekildim, gözlerim Remy'deydi. Bana bakmadı, gözleri gözlerimle buluşmadı. Annesinin sözlerinden dolayı utanmıştı. Yanakları kızarmış, omuzları

ve sırtı dik, çenesi yukarıdaydı. Bunun onu ne kadar etkilediğini görmeme izin vermeyecek kadar gururluydu. Remy'nin annesi bir sigara daha yaktı ve derin bir nefes çekti. Dumanı yüzüme üflerken kahkaha attı. Kırmızı ruju dudaklarının kenarına bulaşmış, kalın sürmeli göz kalemi akmış ve takma kirpiklerinden biri yerinden çıkmıştı. Kırık bir oyuncak bebeğe benziyordu.

"İçeri girip uyumaya ne dersin?" dedim.

"Beni yatırmaya ne dersin, şekerim?" Göğüslerini dışarı doğru itti ve sanki benim de aynısını yapmam için davet eder gibi ellerini vücudunda gezdirdi. Buna hiç şüphe yoktu ki Remy onun kızıydı. Aynı yüksek elmacık kemiklerine ve cilt tonuna sahipti. Bir zamanlar annesinin de güzel olduğunu görebiliyordum ama o da birkaç kez bu yollardan geçmişti ve güzelliği zor yaşam koşulları yüzünden tahrip edilmişti.

"Bu iş şöyle olacak. Daireye girmene yardım edeceğim ve yatağa girdiğinden emin olacağım. Kızının hayatında bu tür şeylere ihtiyacı yok. O yüzden sana söyleneni yapacaksın. İçeri gir." Sesim sertti, tartışmaya yer bırakmıyordu.

Gözlerini devirdi ve Remy'nin kendisi için ardına kadar açtığı kapıya doğru sendeleyerek yürüdü. Ben de davetsizce onu takip ettim. Remy kapıyı kapatıp beni dışarıda bırakmaya çalıştı ama ben yine de içeri girdim. Onu bununla tek başına baş etmesi için bırakamazdım.

Remy dişlerini sıkarken, "Ben hallederim, Shane." dedi.

Onu görmezden geldim. Annesi oturma odasının kapısından geçerken ayakkabılarını tekmeledi ve sigarasından bir nefes daha çekti, dumanı başının üzerinde asılı duruyordu. Evleri son derece iç karartıcıydı. Tek mobilyaları yırtık pırtık bir kanepe, boş pizza kutuları, bira şişeleri ve kül tablalarıyla dolu hırpalanmış bir kahve masasıydı.

"Anne, sigarayı söndürmen gerek," dedi Remy, annesi külleri yere dökerken. Sigarayı annesinin elinden zorla alıp ruj lekeli izmaritlerle dolu kül tablasında söndürdü.

Bunu yaptığında annesi aniden dönüp Remy'nin yüzüne sert bir tokat attı ve ses sessiz dairede çınladı. "Bu evin annesi benim, seni küçük velet."

Kollarını tuttum ve arkasından kavradım. "Bir daha sakın ona elini sürme," diye homurdandım.

Omuzları çöktü, savunması düştü ve aniden... ağlamaya başladı. Yaptığı her şey gibi hıçkırıkları da gürültülü ve dramatikti. Bu performansı için Oscar'ı hak ediyordu. Kolunu bıraktığımda öne doğru atılıp, Remy'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu kadın manipülasyon sanatını çok iyi biliyordu. "Özür dilerim, bebeğim." Kıs kıs güldü. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne." Remy annesine sarıldı ve saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Gitmen gerek," dedi Remy, bakışları annesinin omzunun üzerinden benimkilerle buluştu.

"Seni bununla baş etmen için yalnız bırakmayacağım."

"O benim annem." Sözleri sessiz ama güçlüydü. Her şeye rağmen Remy bu kadını seviyordu. Onu koruma ihtiyacı hissediyordu, tam tersini değil. Remy'nin gözleri gitmem için yalvarıyordu. Burada istenmediğimi ya da ihtiyaç duyulmadığımı kabul etmem için.

"İyi olacak mısın?" Aptalca bir soruydu. Bu iyi olmaktan o kadar uzaktı ki, bunun için tek bir kelimem yoktu.

"İyi olacağız."

Elimi saçlarımın arasında gezdirip düşündüm. Onu bununla baş başa bırakmak istemiyordum ama annesinin davranışlarına tanık olmamı istemediğini de biliyordum.

"Git," dedi Remy, sesi güçlü ve netti.

İsteksizce dairesinden çıktım ve kapıyı arkamdan kapatarak onu annesiyle baş başa bıraktım. Az önce ne olmuştu böyle? Bir süre daire kapısının diğer tarafında bekleyip içeriyi dinlemeye çalıştım ama içerisi sessizdi. Remy korkmuş görünmüyordu. Bu da bana ilk kez böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmadığını düşündürdü.

Yardımıma ihtiyacı olursa, numaram onda vardı. Annesiyle işler kontrolden çıkarsa mesaj atabilir ya da arayabilirdi. Yine de benden yardım isteyeceğinden şüpheliydim.

Gitmek için döndüğümde Remy'ye çok benzeyen bir adamla karşılaşmadan önce bir iki dakika daha kapısının önünde pusuya yattım. "Neden kapımızın önünde dikiliyorsun?" diye sordu, ifadesi hemen savunmaya geçmişti.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Gözleri güvensizlikle kısıldı. "Yardım etmeye çalışıyorsun?" diye tekrarladı, kapalı kapıya sonra tekrar bana bakarak. "Senin yardımına ihtiyacımız yok."

Bu sözlerle beni iterek geçti, daireye girdi ve kapıyı suratıma çarparak kapattı.

Remy'yi göreli bir saat olmuştu ve ben hâlâ onu düşünüyordum. Onun için endişeleniyordum. İyi olmasını umuyordum. Arka güvertede hamağıma uzanmış, yıldızlara bakıyor ve onu düşünüyordum.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp bir mesaj yazdım ardından sildim. Yazdım ve sildim. Sonunda gönder tuşuna bastım.

Shane: Eğer sörf yapmayı öğrenmek istiyorsan, sana öğretebilirim. Kullanabileceğin bir tahtam var.

Birkaç dakika sonra başka bir mesajla devam ettim.

Shane: Yarın sabah 7'de dışarıda buluşalım.
Ateşböceği: Neden bunu yapmak istiyorsun?
Shane: Sörf yapmayı öğrenmek istemiyor musun?
Ateşböceği: Kendi başıma öğrenebilirim
Shane: 7'de buluşalım.

Sabah yedi buçukta Remy'den hâlâ bir iz yoktu. Ona mesaj attım ama cevap alamadım. Ben de onsuz gittim. Öylece bırakmamalıydım ama o öğleden sonra, babamı ziyaret etme bahanesiyle her ihtimale karşı bagajımda iki sörf tahtasıyla, sörf dükkânına gittim.

Babam dükkânın dışında durmuş, dün gece Remy'nin dairesinin önünde gördüğüm çocukla konuşuyordu. Tahmin etmem gerekirse kardeşiydi. Aklıma gelen ilk düşünce Remy'nin başına bir şey geldiğiydi. Çocuk uzaklaştığında babama yaklaşmadan önce onun gidişini izledim.

"Remy iyi mi?"

Kaşları kalktı. "Bu yüzden mi uğradın? Remy'yi kontrol etmek için mi?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Hayır. Seni görmeye geldim."

"Hı hı. Yani nerede olduğu ya da ne yaptığı umurunda değil."

"Hayır."

Kıkırdadı. "Tamam."

Bununla birlikte dükkâna geri döndü. Yüksek sesle nefes verip, onu içeri kadar takip ettim. "Nerede o?"

"Sörf yapıyor."

"Sörf yapmayı bilmiyor."

"O ve kardeşi tahta kiraladılar. Deneyeceklerini söylediler. YouTube'dan bazı videolar izlemiş."

Ciddi olamazdı. "Videolar mı?" diye alay ederek onu dükkânın içinde takip ettim. "Video izleyerek sörf yapmayı öğrenemez. Ve sen de hiç ders almadan oraya gitmesine izin mi verdin? Hiçbir şey yapmadan mı? Orada yalnız mı?"

"Sahilde cankurtaranlar var."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ona öğretmeyi teklif ettim."

"Bundan bahsetti."

"Peki bu sabah beni neden ektiğini söyledi mi?"

Bu tüm zamanların en düşük seviyesiydi. Takıntı haline getirdiğim, on altı yaşındaki bir kız hakkında bilgi almak için babamı sorguluyordum. Konu kızlara gelince, hiç onları kovalamak zorunda kalmamıştım. Turnede bikinili kızlar sörfçülerin peşine takılırdı. Onlar benim seçimimdi. Yine de burada, liseli bir kıza takılamazdım. Bu benim için iyi bir şey olamazdı.

Babam yüzümü inceledi. Onun genç versiyonuna o kadar çok benziyordum ki bu çok gülünçtü. "Hayır, söylemedi," dedi, dudakları gülmemek için seğiriyordu.

Neyi bu kadar komik bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, tabii bunu öğrenecek kadar uzun vaktimde yoktu. Beş dakika sonra, sörf tahtam kolumun altında, sahile doğru yürüyordum. Gençken bu mola yerinde sörf yapardım ama artık yapmıyordum. Çok kalabalıktı ve nadiren boşluklar oluyordu.

Bugün, yeni başlayanlar için mükemmel, yumuşak kırılan dalgalar vardı. Onu orada gördüm, etrafı acemilerle çevriliydi. Tek başınaydı, sürüden ayrılmıştı. Farkında olmadan bir süre kıyıdan onu izledim. Sörf tahtasına binmiş, o karamel tenini güneşe sergiliyordu.

Sanki izlendiğini hissetmiş gibi başını çevirdi, gözleri benimkilerle buluştu. Buraya tesadüfen gelmişim gibi davranmanın bir yolu yoktu, bu yüzden onun olduğu yere doğru kürek çektim. Bikini üstünün ince kumaşından dikleşmiş meme uçlarını görebiliyordum, aletim bu görüntüyle sörf şortumun içinde canlandı.

Eğil ve aşağıda kal.

"Beni mi kontrol ediyorsun?"

"Nasıl gidiyor? Hiç dalga yakaladın mı?"

Başını salladı. "Evet. Pek hoş olmadı. Bir ton kum yedim ve sanırım denizin yarısını içtim."

Güldüm. "Paçavraya dönmek sörfün bir parçasıdır. Eğlenceli yanı bu, peki sen eğleniyor musun?"

Sırıttı. "Bayılıyorum. Baban iyi bir öğretmen."

Yalancı bok çuvalı. Kıkırdadım ve elimle yüzümü ovuşturdum. "Sana o öğretti, ha?"

"Temel bilgileri." Güldü. "Kendimi tıpkı aptal gibi hissettim."

"Sana kürek çektirdi mi ve kumda in-kalk yaptırdı mı?"

"Evet. Bu arada ondan bana öğretmesini ben istemedim," diye ekledi aceleyle. "Dylan, kardeşim ve ben vardiyam bittikten sonra sörf tahtası kiraladık. Baban burada iyi olacağımızdan emin olmadan vicdanının rahat etmeyeceğini söyledi." Bana yan gözle baktı. "Sanırım ikinizin de vicdanı var."

"Sanırım öyle. Bazen tam bir baş belası oluyor."

"Hiç olmamasından iyidir. Bazı insanlarda o bile yok."

"Biliyorum," dedim sessizce.

"Evet, sanırım öyle." Altdudağını dişledi ve gözlerini uzaklara dikerek bana baktı. "Bak, dün gece yardım etmeye çalıştığın için sana minnettarım ama bir dahaki sefere bu işe karışma."

'Bir dahaki sefere' sözüne takıldım. "Bu tür şeyler çok sık olur mu?"

"Hayır," dedi yüzüme bakmadan usulca.

Yalan söylüyordu. Annesi dün gece ona tokat attığında Remy şok olmamıştı. Gözyaşı dökmemişti. Gözlerinde annesinin bunu neden yaptığı sorusunu soran incinmiş bir bakış ya da suçlama yoktu. Annesinin öfke patlamalarına ve fiziksel tacizlerine alışkındı.

"Öylece durup sana zarar vermesine izin veremezdim."

"Bana zarar vermedi. Sonrasında kendini kötü hissetti." Omuz silkti. "Sadece çok fazla içmişti. Büyütülecek bir şey değil."

Büyütülecek bir şey değil.

Her yerinde resmen istismar yazıyordu ama Remy, annesinin davranışını savunuyordu. Onu kendince haklı çıkarıyor ve çok içmesine bağlıyordu.

Deniz havasından derin bir nefes aldım. Okyanus benim evimdi. Sörf benim dinimdi. Bunu ruhumun derinliklerinde hissedebiliyordum. Bunu Remy'e de vermek istemiştim. Sanki bana aitmiş bir şeymiş gibi hediye etmek istemiştim. Sörf yapmasını öğretmeyi bu yüzden teklif etmiştim.

"Bir sonraki dalganın üzerinde senin adın yazıyor," dedim.

Sırıtti. "Ben, Shane yazıyor sanmıştım."

"Yanlış düşünmüşsün. O spagetti kollarla dalga için kürek çek bakalım."

"Pff. Göründüğümden daha güçlüyüm." Kolunu sıkarak kaslarını sergiledi. Güldüğümde gözlerini devirmekle yetindi. "Muhtemelen ayak uyduramazsın bile." Bu beni daha çok güldürdü. Çoktan gitmişti, dalgaya doğru sertçe kulaç atıyordu. Sörf tahtamın üzerine oturup onu izledim.

Dalgayı biraz geç yakaladı ama ayağa kalkmayı başardı. Sadece birkaç saniye ayaktaydı, dengesini kaybedip beyaz suyun içinde tahtaya çıkana kadar debelendi. Bana doğru kürek çekerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Bunu gördün mü?" Gülümsemesi ışıl ışıl, sesi neşeliydi. En azından onu mutlu eden şeyi biliyordum.

"Gördüm. Kısa sürede hava atmaya başlayacaksın. Nasıl hissettin?"

"İnanılmaz. Sörf çok heyecan verici bir şey."

"Dikkatli ol. Bağımlılık yapar."

Benim tarafımdan seçilen birkaç dalgayı daha yakaladı, ben de mükemmel dalgayı seçerken nelere dikkat etmesi gerektiğini açıkladım. Remy hızlı öğrenen biriydi, ona söylediğim her şeyi dinledi.

Şimdi, yüzüstü yatmış, elini suyun içinde gezdiriyor, çenesini diğer eline dayamıştı. Başını çevirdi, böylece yanağı elinin üzerindeydi, bakışları bana dönüktü. Güneş ışığı tenini parlatıyordu, gözleri neredeyse yarı saydamdı. Okyanusun yumuşak ritmiyle uyuşmuş sörf tahtalarımız, uzanıp birbirimize dokunabileceğimiz kadar yakın ve samimi hissettiriyordu. Burada başka sörfçüler de olmasına rağmen, sanki dünyadaki tek iki insan bizmişiz gibi hissediyorduk.

"Bunu seviyorum," dedi usulca.

"Sörfü mü?" Bakışlarımı onun yüzünden ayırıp sörf tahtamın üzerine oturdum, gözlerim ufuktaydı.

"Ve okyanusu. Beni huzurlu hissettiriyor, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Okyanustan başka olmak istediğim bir yer yoktu. "Hayatımda ne olursa olsun, sörf yaptıktan sonra kendimi hep daha iyi hissederim. Her seferinde, bir tılsım gibi işe yarıyor."

Onun için de böyle olmasını umuyordum. Dün gece gördüklerim ve birlikte takıldığımız geceki konuşmamızdan çıkardığım birkaç şey dışında hayatında neler olup bittiğinden emin değildim. Çok fazla taşınmıştı. Hayatındaki hiçbir şey kalıcı ya da güvenilir değildi. Ve annesi... O kadın hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

"Fırtına çıkana kadar bekleyemem."

Memnun bir şekilde iç geçirdi. Komik kız. Ben de fırtınaları hep sevmişimdir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Remy

Bisikletimi kilitlerken gözlerim Jimmy'in Sörf Dükkânı'ndaki vitrinde yer alan Shane'in posterine takıldı. Bisikleti birkaç gün önce garaj satışında yirmi dolara bulmuştum. Eski moda, gök mavisi, selesi olan ve vitesleri olmayan bir bisikletti. Onu her yerde sürmüştüm, Costa del Rey'i keşfetmiş ve yol boyunca kaybolmuştum. İskeleye, marinaya gitmiş, plajları, parkları, kanyondaki dağı ve deniz manzaralı mahalleleri keşfetmiştim.

Güneş gözlüklerinin sergilendiği aynalı vitrinin önünden geçerken bir kez daha kendime baktım. Sabahları sörf yaptığım ve her gün denizde yüzdüğüm için tenim fındık kahvesi kadar bronzlaşmıştı. Ama asıl dikkatimi çeken şey... sanırım mutlu görünmemdi.

Son bir aydır her sabah gün doğarken uyanıyor, Shane'le sabah sörfü yapmak için kimse uyanmadan evden çıkıyordum. Annem bir barmenlik işi bulmuştu, eve ancak sabah iki ya da üçte geliyordu.

Onu tanıdığım kadarıyla en zor mahalleyi ve en kötü barı bulmayı başarmıştı ama artık bir işi vardı,

önemli olan da buydu. Dylan, marinadaki deniz ürünleri restoranında bulaşıkçı olarak mutfak işi bulmuştu. St. Clairler hakkında ne derseniz deyin, becerikliydik. Hayatta kalma içgüdülerimiz güçlüydü. En azından Costa del Rey'de yiyecek bulmak için çöplüğe dalmıyorduk.

"Hazırlan," dedi Jimmy saat 15.00'e çeyrek kala.

Buna hazır olabileceğimden hiç emin değildim. Kapının önünde bir kuyruk oluşmaya başlamıştı bile. Jimmy'in Sörf Dükkânı'nda, Shane'e sponsor olan yerel sörf giyim şirketi HartCore ile birlikte

bugün bir saatlik bir imza günü düzenliyordu. Shane'i seven hayranlarının her birine stoklar tükenene kadar Shane'in ücretsiz bir posteri verilecekti.

"Hepsi kız mı?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

"Öyle görünüyor."

Ben iç çekerken Shane, rahat bir gülümsemeyle huzurlu görünüyordu, sanki her gün bu tür şeyler yapıyormuş gibiydi. Sanırım yapıyordu da. İşinin bir parçasıydı sonuçta.

Sonraki bir saati Shane'in sütun gibi sarışınlara, esmerlere, kızıllara kolunu dolayarak fotoğraf çekilmesi ve imza vermesi karşısında kıskançlıktan somurtarak geçirdim. Elbette, birkaç genç oğlan ve kıkırdayan bazı küçük çocuklar da vardı ama hayran kitlesi çoğunlukla onlu yaşlarının sonlarında ve yirmili yaşlarının başlarındaki kızlardan oluşuyordu.

Bir kız cebine kâğıt parçası sıkıştırırken tezgâhın arkasından onu izledim. Kaç tane cep telefonu numarası toplamıştı? Onlardan herhangi biriyle birlikte olacak mıydı? Bir kadının oğlu için satın almak istediği HartCore dalgıç giysisinin ücretini aldım ve imza günü sırasında yapılan her alışverişle birlikte verilen HartCore logolu ücretsiz şapkayı ona doğru uzattım. Çocuk bana sırıttı ve şapkayı sarı sörfçü saçlarının üzerine geriye doğru taktı. On ya da on bir yaşlarındaydı, bir gün kalp kıranlardan biri olacaktı.

"Seni bazen iskelede, Shane Wilder ile sörf yaparken görüyorum." Shane'in adını söylerken gözleri parlıyordu. "Bir gün ben de onun gibi olmak istiyorum."

"Profesyonel bir sörfçü mü olmak istiyorsun?" diye sordum gülümseyerek.

"Evet." Gözleri dükkânın diğer ucundaki Shane'e kaydı. "O çılgın bir sörfçü. Mesela o havadaki süzülüşleri nasıl yapıyor? Ben bütün yaz üzerinde çalıştım ama neredeyse hiç havada yakalayamıyorum."

"Evet, oldukça iyi. Çok pratik yapıyor."

Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Kaç saat?"

"Hımm..." Artık Shane Wilders'ın sörf eğitimi konusunda uzmanlaşmıştım.

"Tatlım," dedi annesi gülümseyerek. "Zavallı kızın başının etini yemeyi bırak."

"Sorun değil." Çocuğa gülümseyerek baktım. "Günde dört ile altı saat arasında suda kaldığını söyleyebilirim, ardından bir sürü başka antrenman yapıyor. *Indo Boarding*'in* sörfçüler için gerçekten iyi olduğunu söylüyor."

Gözleri büyüdü. "Vay canına, tamam. Yapmam gereken şey bu. Görüşürüz."

"Görüşürüz. İyi şanslar."

İki başparmağını alnına yaslayarak işaret verdi.

Çocuk ve annesi dükkândan ayrıldıktan sonra tekrar tüm dikkatimi Shane'e verdim. Sanırım çok önemli biriydi. Tahtanın üzerinde bir tanrı. İstediği her kıza sahip olabilirdi, o gün neden beni seçtiğini merak ediyordum.

O zamandan beri onunla olan arkadaşlığım bitmişti ki bu en iyisiydi, gerçekten. Shane gibi bir adamla takılmak istemiyordum. İlk gece ona çok fazla şey anlatmış, çok dürüst davranmıştım. Şimdiyse bundan pişmanlık duyuyordum. Ne düşünüyordum ki? Düşünememiştim. Ona gerçekte kim olduğumu göstermek ve buna rağmen benden hâlâ hoşlanıp hoşlanmadığını görmek için bu açıklanamaz ihtiyacı içime atmıştım. Çoğu erkek konuşma kısmını atlayıp hemen sekse geçmek isterdi. Shane öyle yapmamıştı. Bana sorular sorup sanki fikirlerimi gerçekten önemsiyormuş gibi cevaplarımı dinlemişti. Tabii ona çok fazla şey anlatmamıştım, ne yazık ki annemi de iş başında görmüştü. Neyse ki annemin en kötü hali değildi, dışarıdan nasıl göründüğünü zar zor hayal edebiliyordum.

* Sörfçülerin kullandığı, denge tahtası. Ç.n.

ALTINCI BÖLÜM

Shane

"Teahupo'o için hazır mısın?" diye sordu babam akşam yemeğini yerken. Yemekte ızgara somon, yabani pirinç ve bahçeden topladığı salatadan vardı.

Güneş daha yeni batıyordu, akşam yemeği için dükkâna uğradığımda yemeklerimizin çoğunu yediğimiz arka verandada oturuyorduk.

"Sanırım oraya gittiğimde göreceğiz. Antrenmanlarım iyi gidiyor, yarışlardan önce dalgaları incelemek için birkaç günüm olacak. Oraya gidip elimden gelenin en iyisini yapacağım. En azından altıma kaçırmamaya çalışacağım," diye şaka yaptım.

"Çok az insan efsanevi Teahupo'o'da sörf yaptığını söyleyebilir."

"Çok şanslıyım." Bunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Dünya senin istiridyendir." Annemi ya da onunla birlikte ölen hayallerini düşünürkenki gibi hüzünlü bir ses tonu vardı.

"Vazgeçtiğin için hiç pişman oldun mu?" Birkaç yılda bir ona bu soruyu sorar, cevabının değişip değişmeyeceğini merak ederdim.

"Hayır. Kalbim artık bu işte değildi. Yarışmak stres dolu bir şey. Zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak orada değilsen, daha kürek çekmeden kaybetmiş oluyorsun. Ama bunu sana söylememe gerek yok. Stresle başa çıkabiliyor musun?"

Boynumu omzuma doğru yasladım. "Bazen beni etkiliyor, evet. Yani, bu QS'den tamamen farklı bir lig. Yarıştığım adamlardan bazıları benim küçüklük kahramanlarımdı. Bazen kalabalık, seyahat ve ufak tefek şeyler beni etkiliyor ama sahaya çıktığımda tüm bunları unutuyorum. Sadece ben... en iyi dalgayı yakalamaya, yapabildiğim en iyi sörfü yapmaya çalışıyorum."

Benimle röportaj yapan gazetecilere de aynı şeyi söylüyordum. Yalan söylemiyordum, bazı şeyleri geçiştiriyor, kendimi olduğumdan daha soğukkanlı gösteriyordum.

Kıkırdadı, üstü örtülü yalanı fark etmişti. "İyi gidiyorsun. Kendi Zen'ini* bul, saçmalıkları bırak."

"Bunu tampon ambalajında falan mı gördün?"

"Facebook," diye şaka yaptı.

Bazen rekabet içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu, ancak onunla bu konu hakkında konuşmak istemedim. Babam benim gibi sinirli değildi. Daha rahattı, daha yumuşak başlıydı, her şeyi oluruna bırakırdı. Ben bunu nasıl yapacağımı her zaman bilemezdim ama kendimin daha iyi bir versiyonu olmak için çabalıyordum.

"Peony ile aranızda ne var?" diye sordum konuşmayı benim üzerimden uzaklaştırmak için.

Babam homurdanarak birasından bir yudum aldı. "Onun adı Poppy."

"Çiçek ismi olduğunu sanıyordum."

Omzunu silkti. "Sadece takılıyoruz."

Satır aralarını okudum. *O senin annen değil.* En fazla son üç aydır. Annemden beri en uzun ilişkisi altı aydı. Bu da beni on dokuz yaşımda evden taşınmaya itmişti. Üç yatak odalı bungalovumuz birbirine yakındı ve biz kendi alanımızı seviyorduk. Babamla ben bir süre arka güvertede takıldık, rahatlayıp hayat ve sörf hakkında konuştuk. Biten bir günün ardından daha vücudum gevşemiş, tenim yakalandığım güneşten karıncalanmıştı ve yavaştan uykum da gelmeye başlamıştı. Güzel bir gün daha. Hayatımı böyle görüyordum. İyiler kötülere ağır bastığında kazanıyordum.

Eve döndüğümde yatağımda uyanık bir şekilde uzanmış, yarın Tahiti'ye yapacağım yolculuğu ve kariyerimin şimdiye kadarki en zorlu yarışmalarından birini düşünüyordum.

Cep telefonum öttüğünde başucumdaki masadan alıp ekranı kontrol ettim.

* (Çin.) Meditasyon anlamına gelmektedir. Ç.n.

Ateşböceği: Artık beni Mars'tan görebilecekler.
Shane: Amaç da bu, ateşböceği.
Ateşböceği: Bunu yapmak zorunda değildin. Yapmamalıydın.
Shane: Vicdanım...
Ateşböceği: Ama çok gürültülü
Shane: En azından beni geceleri ayakta tutuyor.

Neden ışıkları ve reaktörleri daha yeni fark etmişti?
Bisikletine mi biniyordu? Yatakta doğrularak sırtımı yatak başlığına dayadım.

Shane: Şu an bisiklete binmiyorsun, değil mi?

Bir cevap bekledim ama alamadım. *Lanet olsun, Remy.* Elimle yüzümü sıvazlarken inledim. Gece yarısıydı ve Remy dışarıda tek başına bisiklet sürüyordu.

Ateşböeceği: Artık evdeyim. İyi geceler, Shane. Ve iyi şanslar.
Shane: İyi geceler, Remy. Ve teşekkürler.

İçime kurt düştüğünde gözlerimi tavana diktim.
Birkaç dakika oturduktan sonra kalktım ve gri bir eşofman altıyla tişörtümü giyindim. Sokak zifiri karanlıktı, bulutlar ayı gizliyordu. Sokağın karşısına geçmek için telefonumun ışığını kullandım. Bisikleti orada değildi.
Yirmi dakika sonra binasının merdivenlerinden, bisikletiyle yokuşu çıkıp otoparka dönüşünü izledim.
Beni burada otururken görmemişti. Elimi saçımda gezdirirken bisikletini kilitlemeyi bitirmesini bekledim. Beni görünce kısa bir anlığına duraksadı, elini göğsüne götürdü. "Aman Tanrım. Beni korkuttun."
"Ne halt ediyordun, Remy?"
İç çekti. "Neden buradasın, Shane?"
"Bana yalan söyledin." *Yine.*
"Uykunu kaçırmak istemedim-"

"Neden bu kadar geç saatte bisiklete bindin?"

"Uyuyamadım."

"Neden uyuyamadın?"

Altdudağını kemirirken omuz silkti.

"Neden uyuyamadın?" Elimi omzuna dolayıp ardından bileklerini tuttum ve bacaklarımın arasında durması için onu kendime doğru çektim. Onun sadece on altı yaşında olduğunu, benim de gri eşofmanımın içinde pek hayal gücü bırakmayan bir aletimin olduğunu hatırladım. Onu bıraktıktan sonra, ellerimle yüzümü sıvazlayarak inledim.

Yanımdaki basamağa çöküp omzunu benimkine yasladığında, yeşil elmayla yaz yağmurunu andıran kokusunu içime çektim.

"Vedalardan nefret ediyorum, biliyor musun? Veda, İngilizce'deki en hüzünlü kelimedir."

"Vedalaşmanın neresi iyi ki?"

"Kesinlikle. O yüzden yakında görüşürüz. Senin için endişelenmeyeceğim ya da seni hiç düşünmeyeceğim. Aklımdan bile geçmeyeceksin."

"Aynen. Bensiz sörf yapacak mısın?"

"Ruhen benimle olacaksın. Emir veren bir çavuş gibi. Daha sert kürek çek. Merkezini bul. Vesaire, vesaire, vesaire."

Güldüm, bir süre sessizce oturduk. Rahat bir sessizlikti bu. Remy hiçbir zaman araya girip boşluğu doldurma ihtiyacı hissetmedi. Bu yönünü seviyordum.

"Büyük dalgalarda sörf yapmak nasıl bir şey?" diye sordu dakikalar sonra.

"Sanki... kendi ölümünle yüzleşmek gibi." Bunu söylemek istememiştim ama Remy'yle, nedenini bilmesem de her zaman en içsel düşüncelerimi dile getiriyordum. Kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlatmıştım. "Gerçekten yaşam ve ölüm hakkında düşünmemi sağlıyor. Sanırım bu dalgaları kovalamamın nedenlerinden biri de bu... belki de çoğu sörfçü için aynı şey geçerli. Pek çok insan sadece hayatta kalıyor, gerçekten yaşamıyor, anlıyor musun? Büyük bir dalgaya binmek insana yaşadığını hissettiriyor. Bu inanılmaz bir deneyim. Açıkçası bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum."

"Evet," dedi usulca. "Ne demek istediğini anlıyorum. Yaşamak ve hayatta kalmak arasında büyük bir fark var."

Bunu birkaç dakika birlikte düşündükten sonra başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve dairesine giden merdivenleri usulca tırmandı. Bu, onun hakkında öğrenmeye başladığım bir şeydi. Remy her zaman ilk giden olmaya çalışırdı. Geride kalmaktan korkardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Remy

Annem kıçını zar zor örten bir etek ve dekolteli bluzuyla mutfağa girdiğinde Dylan, "Siktir," diye mırıldandı. Sergilediği göğüs dekoltesine ve ayağındaki kırmızı stilettolara baktım ardından kırmızı rujuna ve takma kirpiklerine... Annem tıpkı bir *fahişe* gibi görünüyordu, kabul edelim ki öyleydi de. Kahvesini bir seyahat kupasına doldurup eline tutuşturdum.

"Anne, okulda bunu giyemezsin," dedim, yeni başlangıcımızın gözlerimin önünde yok oluşunu hayal ederken. Okulun ilk iki haftası iyi geçmişti. Büyük bir drama ya da sorun yoktu. Tabii bu değişmek üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Annem ne zaman işin içine girse, işler çok hızlı bir şekilde boka sarıyordu.

Beni görmezden geldi ve Dylan'a baktı. "Adı neydi?"

"Onunla tanışmayacaksın," dedi Dylan, boş mısır gevreği kâsesini bulaşık makinesine tıkıştırıp kapağını kapatırken. "Yani, adının ne olduğunun hiçbir önemi yok."

"O senin rehberlik danışmanın, bebeğim. Benimle tanışmak istiyor. Tabii ki önemli. Benim oğlum bir dâhi. Düşünsene."

Bu doğruydu. Dylan zekiydi ve Costa del Rey, diğer okulların gözden kaçırdığı bir şeyi fark etmişti. Bizim gibi çocuklar her zaman gözden kaçardı. Dylan gibiler, kötü bir ambalaja sarılmış iyi ürünlerdi. Kızların soyunma odasından tökezleyerek çıkarken, arkasında dağınık saçları ve öpücükten morarmış dudaklarıyla amigo bir kız olurdu. Futbol stadyumunun tribünlerinin altında sigara içmek. Park yerindeki arabaların ortasında kavga etmek. Dylan'ı genellikle orada bulabilirdiniz. Tabii o sınırları fazla zorlamaması gerektiğini

biliyordu. Okul yönetiminin işimize burnunu sokmasına tahammül edemezdik.

Annem bizi kapıdan kovmadan önce dolabından bir palto aldım. Bir trençkot. Evet, bu çok gülünç görünecekti. Güney Kaliforniya'nın havası hiç değişmiyor gibiydi; sıcak, çöl kurusu, bulutlu günlerde bile sonsuz güneş ışığı vardı. Ancak paltoyu giymeyi kabul ederse, mevcut kıyafetine göre bir gelişme olacaktı.

Dylan annemin eski püskü Honda'sına binmek yerine yürümeye devam etti, otoparkı geçip nereye çıktığı belli olmayan caddeye doğru ilerledi. Okula genellikle bisikletle giderdik, bu yüzden nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Annem, "Dylan St. Clair, hemen buraya dön," diye bağırdı arkasından. Arada sırada, en uygunsuz anlarda annem gerçek bir ebeveyn gibi davranırdı. "Seni yakalayacağım ve bu arabaya bineceksin."

Bakışlarım caddenin karşısına kaydı. Bir şekilde, bu gösterinin tanıksız kalmayacağını biliyordum. Shane neden hâlâ dışarı çıkmamıştı? Garajın içinde önündeki tahtayı cilalıyordu, kapı açıktı. Yalnız da değildi. Travis, annemin sergilediği manzaraya bakıyordu.

Annem bir sigara yaktı ve arabasının kaputuna oturdu. Kırmızı boyalı tırnağının ucuyla beni dürttü. "Kardeşinle konuş ve onu buraya getir, şekerim." Gülümsedi ama bu gülümseme bana yönelik değildi. Travis ve Shane içindi. *Hayatımı sikeyim.* Dylan'ın peşinden koştum, keşke gerçekten koşmaya devam edebilseydim. Shane *iyi bir insandı* ve hayatımın ne kadar berbat olduğunu görmeye devam etmesini istemiyordum.

"Dylan. Bekle!" Onu durdurmak için kolundan tuttum. Beni görmezden gelip ensesini ovuşturarak başını eğdi.

"Onun saçmalıklarıyla uğraşamam, Remy."

"Her şey yoluna girecek."

Güçlü bir şelilde kahkaha attı. "Burada her şey daha farklı olacak, değil mi?"

"Sadece önümüzdeki iki yılı atlatmamız gerekiyor, Dylan. Sonra istediğimiz yere gitmekte özgür olacağız. İstediğimiz her şeyi yapmak için özgür olacağız."

"Kulağa bir ömür gibi geliyor." On altı yaşındaydı ve sesi şimdiden hayattan bıkmış gibi çıkıyordu.

"Biliyorum. Ama bunu yapabiliriz. Bu işte birlikteyiz, hatırladın mı? Şimdi pes etme. Benimle birlikte dayan. Bunu sensiz yapamam." Sadece bu sabahtan bahsetmiyordum, bunu açıklamama gerek kalmasa da biliyordu.

Birbirimize verdiğimiz sözlerin ağırlığı altında omuzları çökmüştü. O benim için her şeyi yapardı ve ben de onun için her şeyi yapardım.

Dolabımdaki çöpleri -beyaz çöp kutusu çok zekiceydi- çöp kutusuna attım. *Costa del Rey Lisesi'nde sıradan bir güne daha hoş geldiniz.*

Sabahki derslerim için ihtiyacım olan kitapları alıp sırt çantama yerleştirerek dolabımı kapattım.

"Al bakalım, bebeğim." Sienna elime bir *Starbucks* içeceği sıkıştırdı.

İçeceği zorla eline geri vermeye çalıştım ama o almayı reddetti. Bu hafta bunu üçüncü kez yapıyordu ve şimdi kendimi karşılık vermek zorunda hissediyordum. Pahalı sabah içeceklerini karşılayamazdım. "Bunu yapmayı bırakmalısın. Sana söyledim-"

"Bu sadece Frappuccino. Benim ilk göz ağrım değil. Aş artık bunu." Bana kocaman beyaz bir gülümsemeyle baktı. Sienna, mükemmel sarışın sahil dalgaları, altın rengi bronzluğu ve şirin tasarımcı kıyafetleriyle Güney Kaliforniya'nın o aşırı güzel kızlarından biriydi. Popüler kalabalığı kapıdan içeri adım attığım ilk iki dakika içinde tanıyacak kadar çok okula gitmiştim. Görünüşe bakılırsa, Sienna da o gruba aitti. Yine de ilk günden benimle arkadaş olmuştu.

"Yeni bir en iyi arkadaş arayışındayım," demişti Sienna.

"Eski en iyi arkadaşına ne oldu?" Hemen kuşkulanmış ve nedenlerine şüpheyle yaklaşmıştım.

"Zamansız bir ölümle karşılaştı."

"Onu kör bir cisimle mi öldürdün?"

"Onu sert bakışlarımla öldürdüm."

Gülmüştüm. Bu arada müzik zevklerimiz üzerinden bağ kur-

muştuk, 90'ların Grunge'ı. Ayrıca, en sevdiğimiz filmler, eski usül korku yapımları, *Alfred Hitchcock** gibi.

Altı hafta sonra bana Frappuccino getiriyor, beni havuzunda takılmaya, *McMansion*'ında** film izlemeye davet ediyor ve çalıştığım cumartesi günleri ara sıra Jimmy'in Sörf Dükkânı'na uğruyordu. Okulda bir arkadaş edinme zahmetine girmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden bir arkadaşımın olması güzeldi. O kadar da iyi olmayan şeyse Sienna'nın takıldığı kalabalıktı, birlikte büyüdüğü çocuklar...

İçeceğim elimden düştü ve etrafa sıçrarken omzum yanımdaki dolaba çarptı. Dehşet içinde ayaklarımın dibindeki su birikintisine baktım. *Kahretsin.*

"Ups." Paige, parmaklarını açık ağzının üzerine örttü. Bebek mavisi gözleri olabildiğince büyük ve fazlasıyla masum görünüyordu. "Bak ne yaptın, sürtük."

Dişlerimi sıkarken Sienna'nın elime tutuşturduğu peçetelerle *Pearl Jam* tişörtümdeki içecek lekelerini temizledim. Soğuk sıvı *Chucks* ayakkabılarımın içine sızdı. Onları kurtarmak için hiçbir umut yoktu.

Sienna homurdanarak, "Asıl sürtük sensin," dedi.

"Zavallı, Sienna. Tristan'ı bana kaptırdığın için hâlâ üzgün müsün yoksa?"

Sienna güldü. "Güven bana. O bir ödül değildi. Aslında, siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Tembellik mi ediyorsun, Sienna?" diye sordu Tristan kollarını Paige'in arkasından dolayarak. Paige, ona doğru yaslanıp kendini beğenmiş bir gülümseme takındı ama kara gözleri benim üzerimdeydi.

"Tam tersine," dedi Sienna. "Yükseltme yaptım."

Tristan bana hitaben, "Pisliğini temizlesen iyi olur, pis kız," dedi aptal suratına kalıcı olarak kazınmış bir sırıtışla.

* Alfred Joseph Hitchcock, Birleşik Krallık doğumlu Amerikalı gerilim filmleri yönetmenidir. Ç.n.

** Gelişmiş ülkelerde orta üst sınıfa pazarlanan büyük, "seri üretilmiş" bir ev için kullanılan olumsuz bir terimdir. Bu evler genellikle belirgin bir mimari tarza sahip değildir ve dış görünümü ile büyüklüğü arasında kaliteyi ikinci plana atar. E.n.

Onu tersledim. Paige'i koridorda yönlendirirken gülüyordu. Kızın üzerinde mavi ve altın rengi tezahürat kıyafeti, çocuğun üzerindeyse futbol forması vardı. Mezunlar Günü'nden önceki cuma günüydü ve Costa del Rey Lisesi'nde Ruh Günü'ydü. Oldukça coşkulu bir gündü anlayacağınız.

Tahmin ettiğim gibi, annemin okul ziyaretinin yankıları olmuştu. Dedikodulara göre rehber öğretmen için bir oyun oynamıştı. Bu kendi başına yeterince kötü olabilirdi ama daha sonra yaptığı şey olabilecek en kötü şeydi. Utanmadan Tristan Hart'a asılmış, o da bunu kabul etmişti çünkü zalim ve hesapçı bir pislikti. Her okulda bir Tristan Hart vardı; yakışıklı, zengin, Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünen. Onun gibi adamlar tehlikeliydi. İnsanları oyuncak gibi kullanırlar, her istediklerini elde etmeye alışkındırlar ve hayır kelimesini hiç duymamışlardır. Ne yazık ki, onun dikkatini çekmiştim.

Tristan Hart beni sürekli izliyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Shane

"Kai," diye bağırdım, sesim rüzgârın etkisiyle yankılandı.

"Ne?"

Yavaşlarken, annem sol tarafımdan ilerleyerek bana yetişti.

"Bebeğe, Kai demeliyiz." Kollarımı iki yana açtım, ellerim olmadan sürüyordum. "Okyanus demek."

Gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkmıştı. "Bayıldım buna. Ellerini direksiyona koy, Ateşli Çocuk."

Sırıttım. "Eve kadar yarışalım."

"Karşıya geçmeden önce dur ve bak," diye bağırdı arkamdan.

Beyaz minibüs bir anda ortaya çıktı ve yavaşlamadan dur tabelasına çarptı. "Shane!"

Aniden direksiyonu sola kırıp sert bir fren yaptım, ardından birinin ön bahçesine düştüm. Nefes nefese sırtüstü yuvarlandım. Mavi gökyüzündeki pofuduk bulutlara baktım, rüzgâr adeta içimden çıkmıştı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kulaklarım kalp atışlarımın sesini duyabiliyordu.

"İyi misin?"

Başımda dikilen kadına göz kırptım. "İyiyim." Gözleri büyüdü ve eliyle ağzını kapattı.

"Ambulans çağıracağım. Her şey yoluna girecek." Kaşlarım çatıldı. Neden bahsediyordu? "Ben iyiyim." Bunu kanıtlamak için ayağa fırladım.

Ama kadın bana bakmıyordu.

Remy motosikletime binerken, "Beni de yanında götür," dedi. Birdenbire ortaya çıkıvermişti. Tıpkı hayalet gibi hareket ediyordu. Benim *mavi hayalet ateşböceğim.* Nadir ve çekiciydi.

"Nereye gittiğimi bilmiyorsun."

Ben de bilmiyordum. Aklımda gerçek bir hedef olmadan sadece gezintiye çıkıyordum.

"Nereye gittiğin önemli değil. Seninle gelmek istiyorum."

Aklı başında bir adam *hayır* derdi. Yırtık kot pantolonu ve kapüşonuyla, saçlarının örgüsü bir omzunun üzerinden sarkıyordu, yalnız olmak şu anda istediğim tek şeydi.

Ona yedek kaskımı uzattım, çene kayışını ayarlarken motoru çalıştırdım.

Arkama tırmanıp kollarını belime doladığında gözlerimi kapadım. Neden her zaman bu kadar doğru hissettiriyordu? Bunun üzerinde durmak ya da fikrimi değiştirmek için zaman tanımadan kaldırımdan uzaklaştım. Alacakaranlıkta yol aldık, gökyüzü mürekkep mavisiydi, gündüz saatleri kısalıyordu. Ekim ayındaydık ama yaz hâlâ devam ediyordu, havada ılık bir esinti vardı.

Sürmeye devam ettim. Kıyıya doğru hızla ilerliyorduk, mavi ay okyanusun üzerinde hayalet gibi süzülüyordu, Ateşböceğinin kolları bana sıkıca sarılmıştı. Okyanus gözleri ve kalp kıran gülümsemesiyle bu kız tam bir jokerdi. Yine de onu istiyordum. Kırılmış her bir parçasını.

Bir saat... ya da iki... kim bilir ne kadar zamandır yol alıyorduk ki evimize döndük. Remy beni merdivenlerden yukarı daireme kadar takip etti. Onu davet etmedim ama geri de çevirmedim.

Suşi sipariş etmeyi önerdiğimde burnunu kıvırdı. "Çiğ suşi mi?"

"Hiç yedin mi?"

"Hayır."

Sırıttım. "Bir ilk daha. Suşi yiyoruz."

"Aman Tanrım," dedi akan burnunu peçeteyle silerken. "Beni uyarabilirdin."

"Sana wasabiyi fazla kaçırmamanı söylemiştim," dedim gülerek o sulu gözlerini silerken. Remy'yi ilk kez suşi yerken izlemek çok

eğlenceliydi. Kör bir tadım yapmış, yemek çubuklarımla dört bir yandan onu beslemiştim. Ona suşi yedirdikten sonra peçetesine tükürdü ve iki bardak su içerek bana bir daha asla güvenmeyeceğini söyledi.

"Annen suşi sever miydi?" diye sordu, dirseklerini tezgâha dayayıp çenesini ellerinin arasına alarak.

"Annem vejetaryendi."

"Bana ondan biraz daha bahset."

"Babamla on dört yaşındayken tanışmışlar. Babam, anneme on altı yaşındayken onunla evlenmek istediğini söylemiş." Güldüm. "Liseden hemen sonra evlenmişler ve iki yıl sonra da beni doğurmuş. Babam turneye çıktığında onunla birlikte seyahat ederdik. Ayrı kalmayı sevmezlerdi. Bir gün bile. Ben yedi yaşındayken artık evde eğitim almamam gerektiğine karar verdiler. Çok kızmıştım ama kararlıydılar. Bilmiyorum. Annem... babamın kadın versiyonuna çok benziyordu. Hippi bir piliçti. Havalı, rahat ve dünyayı biraz daha aydınlık yapan insanlardan biriydi. Tam bir iyilik meleğiydi."

Remy bana küçük bir gülümseme sergiledi. "Sörf yapar mıydı?"

"Evet, yapardı. Öldükten sonra kürek çektik. Sörfçüler için bir anma töreni gibiydi. Yüzlerce sörfçü geldi. Küllerini okyanusa serptik. Babam, 'Hadi gidip annenle takılalım' derdi. Bu onun sörf yapmaya gideceğimizi söyleme şekliydi."

"Baban harika biri."

"Öyledir." Annem öldükten sonra ne kadar kötü olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordum ama bana bir gülümseme takınmış ve kalbinin ne kadar kırıldığını, asla gideremeyeceği boşluğu gizlemeye çalışmıştı. Annemle babam ruh ikizi, en iyi arkadaş ve her şeydi. Çocukken bile aralarındaki ilişkinin arkadaşlarımınkinden farklı olduğunu bilirdim.

"Bana bir hikâye anlat, Ateşböceği."

Düşünerek çenesine ovuşturdu. "Yedi yaşındayken evimizin dışındaki çalıların altında saklanan küçük bir kedi yavrusu bulmuştum. Savannah'da yaşıyorduk, evi kiralamıştık. Güzel bir evdi, çiftlik evi gibi, büyük bir ön verandasıyla bahçesinde salıncağı vardı. Hepimiz kendi odalarımıza sahiptik. Evin sahibi olan kadın biz orada yaşarken bize büyükannelik yapıyordu. O da evde yaşıyordu. Her neyse, yavru kedi gri-beyazdı. Çok güzeldi. Tüyleri çok yumu-

şacıktı. Aç, kaybolmuş ve bir yuva arıyormuş gibi görünüyordu. Onu içeri götürüp anneme onu alması için yalvardım. Alabileceğimizi söyledi. Çok heyecanlanmıştım. Kendime ait bir şeyim olduğu için çok heyecanlıydım ama ona sadece '*Kedi*' diyordum. Ona bir isim bile vermedim. Geceleri benimle birlikte uyurdu, tam başımın üstünde küçük bir top gibi kıvrılırdı." Remy bu anıya gülümsedi. "O kediyi her şeyden çok severdim."

"Peki kediye ne oldu?" Bu hikâyenin mutlu sonla bitmeyeceğini anladığım için sormuştum. Remy'nin hikâyeleri asla mutlu sonla bitmezdi.

"Dylan ve ben okuldaydık, aniden müdürün odasına çağrıldık. Annem orada bekliyordu. Bizi alelacele okuldan çıkarıp arabaya bindirdi. Araba eşyalarımızla doluydu. Artık gitme vaktinin geldiğini söyledi. Evin sahibi olan kadınla vedalaşmamıza bile izin vermedi. Adı Dot'tu, Dorothy'nin kısaltmasıydı. Bize şekerli kurabiyeler, soslu ev yapımı bisküviler ve kızarmış tavuk yapardı. Dylan ve ben kalmak istedik ama hiç oy hakkımız olmamıştı. Her neyse, o gün annem arabada müzik açarak sürmeye devam etti. *Country** müzikti, ağlamak ya da duvarı yumruklamak istememe neden oluyordu. Nefret ettim. Hâlâ *country* müzik dinleyemiyorum. Kedi için geri dönsün diye ona yalvarıp duruyordum çünkü onu geride bırakırsak sevmediğimizi düşünecekti. Annem gideceğimiz yere vardığımızda yeni bir kedi alacağımızı söyledi. Oysa kedilerin yeri doldurulamazdı, insanların da öyle." Hüzünlü bir gülümsemeyle gözlerime baktı. "Sanırım o kadar da mutlu bir hikâye değilmiş."

"Bu senin hayattaki yeni hedefin. Mutlu anılar yaratmak."

"Yarattım bile," dedi usulca. "Bundan yıllar sonra, hikâyelerimin hepsi mutlu sonla bitecek."

Keşke bu doğru olsaydı. Yunan mitolojisinde Remy siren, ben de onun sesiyle kayalıklarda gemi enkazına sürüklenen denizci olurdum. Evet, bu hikâye o kadar trajikti. Benim için çok genç olan bir kıza âşık olmuştum. Trajik, güzel ve kırık bir kıza. Kafamı karıştırmış, tenimin altına girmiş ve kalp atışlarımın temposunu değiştirmişti. Ancak o gece, annemin ölümünün on ikinci yıldönümünde, kaderin bizim için neler hazırladığından habersizdik.

---

* Country, ABD'nin güneydoğusunda yaşayan beyazlara özgü müzik tarzıdır. Ç.n.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Remy

Birinin gölgesi aralık güneşinin yüzüme vurmasını engelleyip, kollarıyla beni kendine hapsetti. Bir el arkamdaki tuğla duvara başımın iki yanına yerleşti. Gözlerimi Tristan'ın gözlerine açtım; saçları gibi koyu kahverengiydi. Duş jeli ve kolonyasının kokusu burun deliklerime doluyor, naneli nefesi yüzümde geziniyordu.

"Ne yapıyorsun?" Üstünlüğü ele geçirdiğini düşünmesin diye sıkılmış gibi yaptım. Kurt Cobain'in sesi kulaklarımı tırmaladı. *Where did you sleep last night...**

Koyu renk gözleri yüzümü dikkatle incelerken kulaklıklarımdan birini çıkardı. "Senin derdin ne?"

Çamların içerisindeydik, tam olarak içinde.

"Olacak iş değil."

Sırıttı ve saçlarımdan bir tutamı parmaklarına dolayarak aniden sertçe çekti. Beklemediğim acı yüzünden gözlerim hızla yaşarmıştı. "Eminim sert seviyorsundur, değil mi? Tıpkı annen gibi." Tristan aletini bana doğru bastırarak bedenimi duvara sabitlediğinde ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu. "Dizlerinin üzerine çöküp sikimi emmek istedi. Peki ya sen, küçük *kuzucuk*? Bundan biraz ister misin?"

"Ben annem değilim," diye homurdandım. Omuzlarını ittim ama kas yığını bir milim dahi kıpırdamadı. "Benden uzak dur."

Sırıtışı yavaşça tembel bir gülümsemeye dönüştü. Başını eğip, dişlerini kulak mememe geçirerek emdi. "Bir gün olacaksın, seni alacağım."

* (İng.) Dün gece nerede uyudun... Ç.n.

"Bana asla sahip olamayacaksın." Sesim inançla çınlıyordu, bakışlarım tereddütsüz onun üzerindeydi. Benim bedenim, benim seçimim.

"Asla, asla deme küçük *kuzucuk*. Seni kullanacağım ve sonra tıpkı bir çöpmüş gibi fırlatıp atacağım."

Tüm gücümü kullanarak onu ittiğimde birkaç adım sendeleyerek geri çekildi, bu da hareket etmeme yetti. Kaval kemiğine tekme atıp ayağını yere sertçe yere bastırdım. Eli boğazıma dolandı, ardından yüzümü yukarı kaldırdı ve böylece gözlerim onunkilerle buluştu. "Emin ol, benimle kavga etmek istemezsin."

"Beni rahat bırakırsan bir sorunumuz olmaz."

Beni bırakıp bir adım geri çekildi, bakışları yüzüme dönmeden önce vücudumda geziniyordu. "Sen bu kadar eğlenceliyken neden böyle bir şey yapayım ki?"

Tristan geri geri yürürken gülüyordu. Bana ortaparmak çekip sonra da arkasını döndü ve neredeyse boş olan okul otoparkında arkadaşlarının onu beklediği yere doğru kasıla kasıla yürüdü. Tristan gibi adamlar her zaman sürü halinde gezerdi.

Terli avuçlarımı duvara bastırdım ve titreyen bacaklarımı tutmak için kullandım. Beni korkuttuğunu görerek tatmin olmasına izin vermek istemiyordum. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Bir korku sarmalı bedenime doğru ilerledi, ardından ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atmama neden oldu.

Onun gibi adamlar bana baktıklarında ne görüyorlardı? Alnımda sürtük dövmesi mi vardı?

Diğer adamlardan biri kıs kıs gülerek, "Güzel göt," dedi.

Bu benim sorumun cevabıydı, değil mi? Ben bir et parçasıydım, başka bir şey değil.

"O benim," diye homurdandı Tristan. "Başka kimse ona dokunamaz."

Benim. Bu sahiplenmeden nefret ediyordum. Bu sahip olma duygusundan. Her şeyin ve herkesin onun olduğuna dair yüce hükmünden. Ben bir insandım, nesne değil. Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Tristan Hart bana asla sahip olamazdı. *Ben ona ait değildim.*

Tristan'ın BMW'si park yerinden çıkıp gözden kayboldukten iki saniye sonra Dylan çıkageldi.

"Nerelerdeydin?" diye sordum, bisikletimi park kısmından çekerken, hareketlerim sarsakçaydı.

"Halletmem gereken bir işim vardı."

Bakışlarım ona kaydığında, dilini dudağının üzerinde gezdirip akan kanı yalayarak çimlere tükürdü. Eğer liseden sağ çıkabilirsek, bu büyük bir başarı olacaktı. Ona ne olduğunu sorma zahmetine bile girmedim.

İkimizin de mücadele etmesi gereken kendi savaşları vardı. Tristan Hart'ı tek başıma halledebilirdim.

Sienna, son hazırladığı karışıma bir tutam kızılcık suyu ekleyerek, "Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," dedi. "Âşık olmak için asgari bir yaş yok."

"Kimse âşık değil," diye yalan söyledim. Başım dönene kadar deri taburenin üzerinde dönüp durdum. Sanki bu Shane'e karşı hissettiğim tüm duyguları sarsabilirmiş gibi. Bu, en sevdiğiniz yemeğin tadına baktıktan sonra yemeğinizi yemeden elinizden alınması ve bir daha asla yiyemeyeceğinizin söylenmesi gibiydi. Yaşımla ilgili küçük, beyaz yalan için ödediğim bedel tam olarak buydu. "Biz sadece arkadaşız."

"Elbette öylesiniz." Gözlerini devirirken, cilalı ahşap barda önüme hazırladığı içkiyi koydu. "Dene bakalım. Bu benim Noel spesiyalim."

Sienna ben bir yudum alırken yüzümü izledi. *Vay canına.* Sıvı boğazımı yaktı ve midemde bir anlığına sıcaklık birikti. "Bunun içinde ne var?"

Elini alkol şişelerine doğru salladı. "Her şeyden biraz var."

Onun sahte Tudor'unun kütüphanesindeydik. Koyu cilalı ahşap, deri mobilyalar, İran halıları, taze çelenkler ve her odada yükselen Noel ağaçları ile odalar oldukça genişti. Sienna'nın arkasındaki alanda, duvar halısı asılıydı; orman kaçkınlarıyla oynaşan sarı saçlı bakireler... Ölümcül kokteylimi yudumlarken bir süre onu inceledim. Bir ortaçağ şatosuna aitmiş gibi görünüyordu, Güney Kalifor-

niya'daki bir McMansion'a değil, olmadığı bir şeymiş gibi davranan yeni bir yapıya benziyordu.

"Neden Tristan'la birlikteydin?" diye sordum, alkol bana garip bir cesaret vermişti. "Neden onun gibi bir pisliğe âşık oldun ki?"

Omuz silktiğinde, kırmızı kaşmir kazağı omzundan aşağı doğru kaydı. "Âşık olduğumu sanıyordum. İstediğini elde etmek için her şeyi söyleyen ve yapan adamlardan biriydi."

Bunu zaten anlamıştım.

"İlk başta çok tatlıydı. Dolabıma sevimli notlar bırakırdı, gerçekten çok ilgiliydi. Benimle sınıfa kadar yürümesi, bana küçük hediyeler getirmesi ya da o çok sevdiğim şekerleme kreması ve cevizli kekler gibi..." İçkisinin geri kalanını yudumladı ve öksürerek göğsüne vurdu. Mavi gözlerinden yaşlar süzüldü. "Belki bir dahaki sefere *Cointreau*'yu fazla kaçırmam," diye söylenip konuşmaya devam etti. "Ailelerimiz birlikte olmamızı istiyordu. Bu daha çok bir birleşme ve satın alma anlaşması gibiydi."

"Ne oldu?" Bu hikâyede kişisel bir payım varmış gibi hissederek sordum.

"Sanki şalteri atmış gibiydi. Seks yapmaya başladıktan hemen sonra tüm bu saçma yorumları yapmaya başladı. Mesela şişmanladığım için kekleri bırakmam gerektiğini söyledi."

Karşımdaki söğüt gibi sarışına bakarken çenem düştü. "Pislik herif."

"Bir sürü saçmalık zırvaladı. İlk başta ben de kanmıştım. Söylediği her şeye inanmaya başladım, anlıyor musun? Belki de haklıydı. Soğuk ve sevimsizdim. Kıçım çok büyüktü..."

İnsanların söylediği kötü şeylere inanmak, iyi şeylere inanmaktan daha kolaydı. Bunu biliyordum.

"Bir gün annemle babamı izliyordum ve o an aklıma geldi. Bir gün ben de annem gibi olacaktım. Botoks yaptıran, *Xanax* kullanan ve her gece bir şişe *Chardonnay* yudumlayan... Çünkü kocam beni daha güzel bir modele tercih etmişti. Woodsların evinde saklanan bir sır bu." Sienna bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Yani Tristan'ın kıçına tekmeyi bastım."

"Peki o bunu nasıl karşıladı?"

"Hakkımda dedikodular yaydı. Duymadın mı? Rakip okulun tüm futbol takımıyla yattığım için cinsel yolla bulaşan bir hastalığım var. Şimdi Costa del Rey Lisesi'nde dokunulmazım. Siktir et onu." İki ortaparmağını da havaya kaldırdı.

"Siktir et onu," dedim, içkimin geri kalanını mideye indirip bardağımı bardağına çarptım. Sienna gibi zengin kızların bile işlevsiz aileleri vardı. Zorbalığa uğruyorlardı. Eskiden parası olan insanların böyle şeylerle uğraşmak zorunda olmadığına inanırdım ama onlar bile bunu yaşamak zorunda kalıyordu.

"Peki... hadi bana Shane'den biraz daha bahset..."

Bir saat sonra, Sienna'nın Noel spesiyalleriyle kafayı bulmuş bir halde, karanlığın örtüsü altında, soğuk havanın yanaklarımı yakıp ellerimi uyuşturduğu şehrin sokaklarında hızla ilerledim. Tristan'ın tuğla kolonisinin yanından geçerken 4 Temmuz gibi aydınlanmıştım, ortaparmağımı kaldırdım. "Asla," diye bağırdım rüzgâra. Sonra güldüm çünkü biraz sarhoş, cesur ve neşeliydim.

"Hayalin bu mu? Dünya şampiyonu olmak mı?" Sürpriz olmasa da yine de sordum. Shane'in en iyisi olmak istediğini zaten biliyordum.

"Evet, bu." Sanki gökyüzüne imreniyormuş gibi bakıyordu. Bulutlar bu gece ayı ve yıldızları örtüyordu, ben de fenerimle gökyüzüne yıldız şeklinde desenler çizdim. Ardından onu betonun üzerine koydum. Bir ışık yayı karşımdaki duvarın grafiğini aydınlattı. Kalın siyah harflerle, kafatası ve çapraz kemiklerle şöyle yazıyordu; *BURADAYDIM.*

Gerçekten bu çok orijinal, Dylan.

Shane tam olarak yanımda oturuyordu, ayağımdaki *Chucks*'ın burnunu *Vans*'ının burnuyla dürttü. "Peki ya sen? Senin hayalin ne?"

Sırtımı sert duvara yaslayıp ağzıma bir parça karpuzlu sakız attım. Sakızı çiğnerken de sorusunu düşündüm. Genelde hayatta kalmaya çalışmakla o kadar meşgul olurdum ki geleceğimi pek düşünmezdim ama eğer yapabilseydim, ne yapacağımı tam olarak biliyordum. Sanırım bu da onu bir hayal yapıyordu.

"Dünyayı gezmek ve tüm egzotik yerleri görmek. Tüm güzel, çirkin ve ilginç şeylerin fotoğraflarını çekmek." Onun gittiği tüm güzel, egzotik yerlere gitmek istiyordum, tabii bunu ona söylemedim. Fotoğraf makinesini kucağımdan kaldırdım, yüzünü odak noktasına getirdim ve deklanşöre bastım. Flaş patladığında fotoğrafı yakaladı. Sırıttım. "Az önce ruhundan bir parça daha çaldım."

"Onu da koleksiyonuna ekle. Çok yakında tüm *ruhuma* sahip olacaksın."

"Senin fotoğrafların benim güzel koleksiyonuma girecek..." Bunun kulağa nasıl gelebileceğini düşünmeden söylemiştim.

"Peki ya Travis ve Ryan? Onlar çirkin koleksiyona mı ait?" diye alay etti.

"Onların fotoğraflarını hiç çekmedim. Sadece senin." Bunu itiraf etmekten utanmalıydım ama utanmadım. Bu doğruydu.

Çatıda buluşmak bizim olayımız haline gelmişti. Ona mesaj atıp burada olduğumu söylüyordum ve sonra bana katılıp katılmayacağını görmek için bekliyordum. Metal kapı her açıldığında, onu her gördüğümde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. *Çok acınasıyım, biliyorum.*

Shane öne doğru eğildi ve kamerayı kaptı.

Dizlerimin üzerine çökerek ona doğru hamle yaptım ama kamerayı uzanamayacağım bir yerde tuttu, bir yandan da ellerime vurarak uzaklaştırdı. "Ruhundan bir parça çalmam adil olur."

"Hayat ne zamandan beri adil?" Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım.

"Değil. Benim için gülümse."

Dilimi çıkardım. Fotoğrafımı çekti. Gözlerimi devirdim. Bir tane daha çekti. Yüzümde patlayan büyük flaşa doğru üfledim. Denklaşöre basmaya devam etti, yüzümü ellerimle kapatana kadar flaş patladı. "Dur. Bütün filmleri boşa harcayacaksın."

"Senin fotoğrafların asla boşa gitmez," dedi, sesi kısık ve boğuktu.

Ellerimi indirip ona doğru baktım. Altdudağını yaladığında onu öpmek, tadına bakmak istedim. İçime çekmek. Parmaklarımı güneşten ağarmış saçlarının tellerinde gezdirmek. Bronz tenini yalamak... Bu hissettiklerim artık hastalıklı düşünüyormuşum gibi

hissettirmeye başlamıştı. Hiç geçmeyecekmiş gibi görünen donuk bir ağrıydı. Onu bu kadar çok istemek ve ona sahip olamayacağımı bilmek en tatlı işkenceydi.

Hâlâ bana bakıyordu, gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde nefesimi tutarak, sanki görünmez bir manyetik güç tarafından çekiliyormuşum gibi vücudumun üst kısmı ona doğru eğildi.

Kapı aniden pat diye açıldı. Dylan çatıya doğru çıkıyordu, gözleri usulca benden Shane'e kaydı ardından güvensizlikle etrafa bakındı. Dylan'ın gözleri cam gibi parlak ve çokça kanlıydı, ot kokusu kıyafetlerine bile sinmişti.

"Sen iyi misin?"

"Her şey yolunda," dedi, gözleri hâlâ Shane'in üzerindeydi. Ayağa kalktım ve bana fotoğraf makinemi uzatan Shane'in yanında durdum.

"Bu Shane. Shane, Dylan."

Dylan tanışma faslını duymazdan gelerek tanıştığına memnun olduğunu söyleyen Shane'i kabaca başından savdı. Çenesini bana doğru salladı. "Anahtarların yanında mı?"

Anahtarı cebimden çıkarıp ona doğru fırlattım. Anahtarlar elinde, sanki dünya ona büyük bir yanlış yapmış gibi yürüyüp gitti. Shane'e dönmeden önce onun gidişini izledim, kardeşim adına özür dilemek istedim ama vazgeçtim. Eğer bir pislik gibi davranmak istiyorsa, bu onun sorunuydu.

"Rincon'a gitmek için eşyalarımı toplamam gerekiyor," dedi Shane, ardından kapıya doğru yöneldi. Eskiden gitme konusunda çok iyiydim. Şimdi hep çok daha uzun kalıyordum. Işığım bana yol gösterirken peşinden gittim, kapıyı benim için açık tuttuğunda iç geçirdim. Hızla yanından geçip koşarak merdivenlerden indim.

"Mutlu Noeller, Shane." İkinci katın başında durmuştuk, birkaç dakika önce çatıda paylaştığımız o samimiyet anı elimizden uçup gidivermişti.

"Sana da. İyi olacak mısın?" Bu kadar endişeli görünmesinden nefret ediyordum. Bana böyle bakmasını istemezdim.

"Harika olacağım. Noel'deyiz. Büyülü bir gün. Annem bunu her zaman çok özel kılar." Ne saçmalık ama. Bazen yapardı, bazen de

bize hediye almayı bile unuturdu. Ona kocaman bir gülümseme sundum. Dairemin kapısına doğru baktığında daha fazlasını söyleyebileceğini düşündüm ama merdivenlerden aşağı koşmadan önce tek söylediği "Sonra görüşürüz," oldu. Daireye girip kanepede oturan Dylan'a katıldım. Geçen hafta süslediğimiz ağaca baktık. Renk renk ışıklar, ucuz kırmızı süsler ve parıltılı ren geyikleriyle süslemiştik. Dylan sanki *Dodgers*'ta top atıyormuş gibi odanın öbür ucundan ağaca cicili bicili şeyler fırlatmıştı. Sola doğru çok fazla eğilmiş, sarhoş bir ağaç gibiydi. Gözlerinizi kıstığınızda olduğundan daha iyi görünüyordu. Tam bir şenlikti. En azından bu yıl bir ağacımız vardı.

"Şu sörfçüyle aranda ne var?"

Sörfçü?

"Biz sadece arkadaşız. O iyi bir adam." Koluna vurdum. "Daha nazik olmayı deneyebilirsin, göt herif."

"Daha nazik mi?" Sesi bu kavram karşısında şaşırmış gibiydi. Sanki kaba davrandığını gerçekten bilmiyormuş gibi. Bazen tam bir göt gibi davranıyordu.

"Evet. Daha hoş." Birkaç dakika sessiz kaldık ve ben Shane ile yaptığım konuşmayı düşünürken Dylan'a da aynı soruyu sordum. "Senin hayalin ne, Dylan?"

Soruyu duymazdan geleceğini düşündüğüm için gerçekten bir cevap beklemiyordum, sadece kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Kıçımı koltuktan kaldıramayacak kadar tembeldim.

"Hayalim bir sürü para kazanmak."

Ona bakmak için başımı çevirdim. Hâlâ ağaca bakıyorken yüzü dalgındı. Erkek teri, çamaşır deterjanı ve bira gibi kokuyordu ama sarhoş olduğunu sanmıyordum. "Demek zengin olmak istiyorsun? Hayalin bu mu?"

"İyi bir hayal olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Evet. Sanırım öyle." Yine de cevabının bu kadar orijinal olmamasından duyduğum hayal kırıklığını gizleyemedim. "Ama nasıl zengin olmak istiyorsun? Mesela, tutkun ne? Ne yapmayı seviyorsun?"

"Kafayı bulmak. Kafayı bulmaya bayılıyorum."

Yüksek sesle iç çektim. "Her neyse. Sormadım say." Eğer uyuşturucu satıcısı olursa, onu kendi ellerimle boğardım. Her ne kadar kendini iyi saklasa ve bunu asla tahmin edemeseniz de Dylan zekiydi, istediği üniversiteye girmekte hiçbir sorun yaşamazdı. Bunu batırmadığı sürece.

Ön kapı açıldı. Nefesimi tutarak bu gece annemin hangi versiyonuyla karşılaşacağımızı görmek için beklemeye başladım. Geçen hafta yumurta kabuklarının üzerinde yürüyordum, söylediğim ya da yaptığım her şey onu sinirlendiriyordu. Ondan önceki hafta geleneksel ev hanımıydı, konserveden ya da dondurucudan gelmeyen ev yapımı yemekler hazırlıyordu. Yüzeyler pırıl pırıl parlayana ve bayat sigara kokusu neredeyse yok olana kadar dairenin her santimini fırçalamış, paspaslamış ve temizlemişti.

Şimdi mutfaktan bize sesleniyordu, sesi normaldi. Gergin ya da soğuk değildi. Tam kıvamındaydı. "Kim sıcak çikolata ister?"

Dylan koltuktan fırlayıp mutfağa doğru yöneldi, ben de hemen arkasından. "Selam, anne. Bunları kaldırayım," dedi Dylan, annemin tezgâhın üzerine koyduğu market poşetlerini alarak.

"Teşekkür ederim, bebeğim." Onu kucakladı ve yanağından öptü, sonra da sanki onu ilk kez görüyormuş gibi kollarının hizasında tuttu. "Şu haline bak. Benim yakışıklı oğlum büyümüş de küçülmüş. Ne zaman bu kadar uzadın?" Annem güldüğünde o da kıkırdayarak başını salladı. Annem kötü gününde bile Dylan'ın yüzüne gülümseme getirme becerisine sahipti. Onu seviyor, koruyor, onun için savaşıyor ve ailenin erkeği olması gerektiğini hissettiriyordu. Annem Dylan'ın bira ve ot koktuğunu ya da benim Sienna'nın Noel neşesi koktuğumu fark ettiyse bile bundan bahsetmedi. Ev kurallarımız gevşekti, sokağa çıkma yasağı yoktu. Bizi sınırlayan hiçbir şey, minimum yaş kısıtlaması bile yoktu.

Dylan market poşetlerini boşaltıp yiyecekleri yerleştirirken annem beni kucakladı. Gücüme ihtiyacı varmış gibi bana çok sıkı ve fazlasıyla uzun bir süre sarıldı. O beni bırakana kadar çekilmedim. Annemin sarılmalarından asla kaçmazdım. Acınası bir şekilde, onun şefkatini arzuluyordum. Sonuncusunun ne zaman olacağını asla bilemezdiniz.

"Seni seviyorum," dedi ve alnımdan öptü.

"Ben de seni seviyorum, anne."

Ellerini birbirine vurarak küçük bir ses çıkardı.

"Biraz Noel müziğine ihtiyacımız var. Burayı canlandıralım. Havaya girelim."

Eğlenceli annem evdeydi. Bataklık şekerlemeli sıcak çikolata içiyor, dükkândan alınmış Noel Baba şeklinde şekerli kurabiyeler ve üzerine tereyağı sürülmüş mikrodalga patlamış mısırlardan yiyordu Bir yandan da radyodaki noel şarkılarına eşlik ediyorduk. Arka planda, televizyonda intihara kalkışan ve bir melek tarafından kurtarılan adamla ilgili sevimsiz, siyah beyaz bir film oynuyordu.

Film anneme ilham vermiş olmalıydı. Bizi geçmiş Noel hikâyeleriyle eğlendirir, mutlu tatillerimizin Norman Rockwell'e layık resmini çizerdi.

Annem bir yalancıydı.

Dünyayı pembe gözlüklerle görmek isterdi. On iki yaşına bastığımız Noel'in gelmiş geçmiş en boktan Noel olduğunu bildiğim halde, o gerçekten de her şeyin yolunda olduğuna inanıyordu. Annem faturaları ödemediği için kaloriferler yanmıyordu. Detroit kışın çok soğuk olurdu.

Annem Detroit'ten neden ayrıldığımızı unutmuştu. Dylan unutmamıştı. Elleri yumruk olmuş, gözleri fırtınalı, çenesi sıkılmıştı ama ağzını kapalı tuttu ve tek kelime dahi etmedi.

Annem iyi geceler dileyip yatak odasında kaybolduktan sonra Dylan, "Hey, Rem." dedi. Dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyordum, ona bakmak için geri döndüm. Param olsaydı ona bir çekyat alırdım. Kendisine çok kısa gelen, boktan bir kanepede uyumak zorunda kalması beni hâlâ rahatsız ediyordu. Kıyafetleri Goodwill'de bulduğumuz eski bir şifonyerdeydi. En sevdiği renk olan siyaha boyayarak daha iyi görünmesini sağlamaya çalışmıştım. Başarısız olmuştum tabii. Boyası dökülüyor, ucuz ahşap kaplaması ortaya çıkıyordu. Bana çabamı takdir ettiğini söylemişti, sanırım bu da bir şeydi.

"Evet?"

"Matematiği severim." Noel ağacına bakıyordu, elleri başının

arkasında kilitlenmiş, uzun bacaklarını masanın üstüne atmıştı. "Denklemleri çözmeyi seviyorum. Bana kolay geliyor. Anladığım bir dil gibi. Başkalarının zorlandığı bir problemi çözdüğümde kendimi iyi hissediyorum, anlıyor musun? Yani, bilmiyorum... Sanırım benim olayım bu. Matematik insanlardan çok daha mantıklı. Sayılar yalan söylemez. Sizi kandırmazlar ya da kendinizi bok gibi hissetmenize neden olmazlar. Ayrıca, kalbinizi kırmazlar." Sesi o kadar kısıktı ki, her kelimesinden acı sızıyordu, kalbi hiç kırıldı mı diye merak ettim. Acaba bunun nasıl bir his olduğunu biliyor muydu?

Tabii ki biliyordu. Kalbini kıran bir kızdan bahsetmiyordu. Annemden bahsediyordu. Kalbini kırmıştı ve bunu yapmaya devam ediyordu. Davranışları onu incitiyordu. İkimiz de yetenekli birer yalancı olmuştuk, duygularımızı saklamakta ve onun için bahaneler uydurmakta o kadar iyiydik ki her şeyi içimizde tutmak doğamız haline gelmişti.

Dylan pek bir şey paylaşmazdı ama paylaştığında da sanki size değer vermeniz gereken bir hediye vermiş gibi hissederdiniz. Bana ruhundan küçük bir parça vermişti ve bunu bana emanet edebileceğini biliyordu. Kalbim göğsümde neredeyse acı verecek kadar genişledi, boğazımda konuşmayı imkânsız hale getiren bir yumru oluştu.

Onun cesaretini sevmiştim.

Ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istedim ama artık bunu yapmıyorduk. Sarılmak için çok yorgun ve çok yaşlıydık, bunu yapmak artık sadece garip geliyordu, bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım. İyi geceler diyerek, onu yatak odası olarak ikiye katlanan çekyatta bıraktım.

Noel arifesi sabahı, gri gökyüzüne, yağmura, Shane'den gelen bir mesaja ve kapının önünde duran hediyeye uyandım. Mavi kaft kağıdına sarılmıştı ve kartın üzerinde benim adım yazıyordu. Tam zamanında sokağın karşısına baktım ve Shane'in gittiğini gördüm. Omzuna bir düello çantası asmıştı, saçlarının uçları, sarkık gri beresinden dışarı çıkıyordu. Mavi bir kapüşonlu *sweatshirt* giymişti, gri eşofman altı dar kalçalarına kadar iniyordu. Zahmetsizce havalı ve muhteşem görünüyordu, kızların neden kendilerini onun üze-

rine attıklarını anlamak kolaydı. Travis'in turnedeki tüm kızlardan bahsettiğini duymuştum. Sörfçüleri etkinliklerde takip eden bikini giymiş hayranlar... Hatta bir isimleri bile vardı, *profosyonel sürtükler.* Shane'in bir keşiş gibi yaşadığı yanılsamasına kapılmamıştım ama ne zaman bir yere gitmek için yola çıksa, içimi büyük bir kıskançlık duygusu kaplıyordu.

Ya kendi yaşında biriyle tanışır, delicesine âşık olur ve beni tamamen unutursa? Bu aşkın tek taraflı olduğundan emindim. *Karşılıksız aşk.* Tanrım, bu çok üzücüydü.

Babasının sörf minibüsüne binmeden hemen önce, sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi daireme baktı. Gülümsediğimde gülümsememe karşılık verdi ve birkaç saniye boyunca gözlerimiz kilitlendi. Yağmurlu bir günde güneş ışığı gibiydi. Aralık ayında yaz mevsimi... ve ben de ona âşık olacak kadar aptal bir kızdım.

Sonra, o gitti.

Beş ay önce, onun varlığından bile haberim yoktu. Şimdiyse... Hayatımı onsuz hayal edemiyordum. Böyle düşünmenin tehlikeli olduğunu biliyordum. Bu dünyada hiçbir şey kalıcı değildi. Uğraşmaya değmeyeceğine karar vermeden önce hayatımda ne kadar kalacaktı?

ONUNCU BÖLÜM

Shane

"Ateşle oynuyorsun, dostum," dedi Travis.

Onu görmezden geldim, gözlerim bize doğru kürek çeken Remy'deydi. Çarpışma bölgesindeki dalgalarla savaşıyordu ve yüzünde yine o kararlı bakış vardı.

Yakından daha iyi tanıdığım yüzünü incelemeye devam ettim.

"Ördek dalışı yap," diye bağırdım, elimle işaret ederek. Dalga sertti. Kahretsin. Ellerimi saçımda gezdirirken onun geriye itilişini izledim ve sonra beyaz suyun içindeki bedenini gözden kaçırdım. Endişe ve panik içinde suyun altında dönüp duruyordu. Sonunda ortaya çıktı, başını kaldırdı ve tahtasını geri aldı. Büyük çarpışmadan önce bir sonraki dalgayla başa çıkmak için sörf tahtasını tam zamanında altına çekti.

Aman Tanrım.

Bugün sahilde kırılan varillerle birlikte altı fitlik sağlam bir dalga vardı. Dün geceki fırtınadan sonra dalgalar büyük ve istikrârlıydı. Islak rüyalarımın parçası... benimle gelmesine izin vermemeliydim. Kendimi onun güvenliğinden sorumlu hissediyordum.

"Anlamıyorum," dedi Travis, Remy'nin bize doğru kürek çekmeye çalışmasını izlerken. "Üzerine atlayan bir sürü kız var ve sen ona mı bakıyorsun? Anlıyorum. Kız seksi. Ama daha *on altı yaşında*."

"Buraya bana bok gibi hissettirmeye mi, yoksa sörf yapmaya mı geldin?" Haklı olduğu gerçeği olmasaydı, söylediklerini Avustralya'dan dönüşümüzün ardından yaşadığımız *jet lag*e bağlayacaktım.

Remy bize katıldı, kötü görünüyordu ama suratında küçük bir gülümseme vardı.

"Nasılsın?" diye sordum. "Sörf yapabilecek kadar iyi olduğuna emin misin?"

"Harikayım. Her şey yolunda."

"Hâlâ acemisin."

Kaşları havaya kalktı. "Baban senin küçükken fırtına avcısı olduğunu söylemişti. Üstesinden gelebileceğime eminim. Ayrıca, bir şeyi öğrenmenin en iyi yolu devamlı tekrar etmektir."

Evet. Bunların hepsi babamın mantığına uyuyordu. "Babam seni başka hangi yalanlarla besliyor?"

Remy güldü ve Travis'le benim yaptığımız gibi tahtasının üzerine çıktı. Daha önce sörf tahtasının üzerinde yatarken ağzı deniz suyuyla dolmuştu, hatasından ders almıştı.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu Travis. "Nesin sen şimdi? Birinci sınıf mı?"

Bok kafalı.

"Üçüncü sınıftayım. Sen şimdi nesin? İkinci sınıf öğrencisi mi?"

Ben gülerken gözlerini devirdi.

Sohbetimiz bittikten sonra sörfe odaklandık. Birkaç kovboy sıradaydı. Yakaladıkları her dalgada coşuyorlardı. Gözümü onlardan ayırmıyor, aptalca hareketler yapmadıklarından emin oluyordum.

Az önce bir dizi dalgayla sörf yapmıştım. Remy'nin dalga için kürek çektiğini gördüğümde geri dönmek için arkamı döndüm. Bu onun dalgasıydı, onu yakaladı ve tam o sırada kovboylardan biri üzerine düştü.

"Ne sikim oluyor?" diye bağırarak adama ellerimi sallayıp geri çekilmesini işaret ettim. Ya beni duymadı ya da umursamadı çünkü dalgaya doğru gidiyordu. Geri çekilemeyecek kadar hızlıydı. Remy kendini düzeltmeye ve yolundan çekilmeye çalıştı ama bu gerçekleşmesi beklenen bir tren kazasıydı. Benim yapabileceğim tek şey öylece durup izlemekti. Çarpıştıktan sonra sörf tahtası havaya kalktığında kayışımı çözüp, sörf tahtamı kumsala doğru ittim.

Sığ suda koşarak, tahtasının savrulduğu yere doğru yüzmeye başladım ve bacağına dolanan ipi çözdüm. Onu kurtardıktan sonra hızlıca yüzeye çıkarıp, vücudunu bir cankurtaran sandalı gibi üstümde tutarak yüzmesini sağladım. Bir kolumu ona dolarken diğer kolumu yüzüne çarpmasın diye sörf tahtasının üzerine koydum.

Öksürdüğünde burnundan tuzlu sular akmaya başladı ve vücudu kollarımın arasında gevşedi. "Seni buradan çıkarmalıyım."

Sörf tahtasına binmesine yardım ettim.

Ben yanında yüzerken ona da kürek çekmesini söyledim. Diz boyu suya ulaştığımızda ayağa kalktı, bacakları sanki altından düşecekmiş gibi sallanıyordu. Bacak tasmasını çözüp sörf tahtasını benimkinin yanına, kuma yerleştirdim. "Bir dakika otur."

Remy itiraz etmeden kendini kumun üzerine bıraktı.

Önünde diz çöktüm, keçeleşmiş saçlarını geriye doğru ittim. "İyi misin?"

Başının arkasını ovuşturdu, elini çektiğinde parmakları kan içindeydi. Bir süre eline baktı, sanki kanın nereden geldiğinden emin değilmiş gibi şaşkın görünüyordu.

Hay sikeyim.

"Başını kontrol etmeme izin ver, tamam mı?" İznini almak için gözlerinin içine baktım.

Sertçe yutkundu, ardından başını salladı.

Elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak arkasında diz çöktüm. Kan ve deniz suyuyla keçeleşmiş saçlarını ayırdım. Kafasında dikiş atılması gerekiyormuş gibi görünen, üç santimlik bir kesik vardı. *Orospu çocuğu.* Parmaklarımla hafifçe yaranın üzerinden geçtim, keskin nefes alışından canının çok yandığını anlayabiliyordum.

"Seni acil servise götürmeliyiz."

Travis yardım etmek için bize katılmıştı, o da başını sallayarak onaylarken yüzü ciddiydi.

"Hayır. Hastaneye ihtiyacım yok. Doktora da. Ben iyiyim. Yalnızca... bana birkaç dakika verin. İyi olacağım."

"Dikiş atılması gerekiyor."

Başını salladı, hareketleriyle yüzünü buruşturduğunu gizlemeye çalışıyordu.

"Bir doktora ihtiyacın var," dedi Travis, onun iyiliği için duyduğu endişe gerçekti. "Kafa yaralanmalarıyla uğraşmak istemezsin."

Remy yine başını salladı, gitmemekte kararlıydı.

"Eğer korkuyorsan, seninle geleceğim. Elimi tutabilirsin. Neye ihtiyacın olursa ama seni götürmemiz gerek-"

"Hayır, hastaneye gidemem," dedi, sesi sakin ama kararlıydı. "Acil servise kısa bir yolculuk bile fazlasıyla pahalıya patlar."

Korkmuyordu. Para konusunda endişeliydi. Sağlık sigortası varsa bile, muhtemelen boktan bir plandı. Sıkıntıyla nefes verdim. "Para için endişelenme, Remy. Ben-"

"Hayır," dedi zorla. "Hastaneye gitmeyeceğim."

İstemediği takdirde onu gitmeye zorlayamayacağımı bildiğim için yüksek sesle nefes aldım.

"Arayabileceğin biri var mı? Annen falan?" diye sordu Travis.

Evdeki durumunu bilmiyordu çünkü ona hiç söylememiştim. Bu onu ilgilendirmezdi ve onun güvenine ihanet edersem Remy'nin bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Hayır. Sorun değil. Ben sadece... Ben iyiyim." Ayağa kalktı ve sahile doğru birkaç adım attı.

Adeta ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Ellerimi kollarının üst kısmına koyarak onu sabitledim.

"Acele et." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz benden uzaklaştı ve belinden bükülerek kuma kustu, ben saçlarını tutarken Travis başını iki yana doğru sallıyordu, yüz ifadesi kötüydü. Durumu her türlü kötüydü.

Doğrulup gülümsemeye çalıştı. "Bu iğrençti."

"Sadece bir dakika otur." Dediğimi yapana kadar omuzlarına hafifçe baskı uyguladım. "Seninle ilgileneceğim, tamam mı? Her şey yolunda." Travis'e döndüm. "Bir dakikalığına ona göz kulak ol."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Travis, Remy ile yalnız kaldığı için paniklemiş görünüyordu. Neredeyse bu haline gülecektim.

"Halletmem gereken bir şey var," dedim, çoktan oradan uzaklaşmıştım.

Suya geri döndüm, bakışlarım bir başka dalgayla sörfünü süren ve diz boyu suda sörf tahtasından atlayarak onu düşüren pisliğe odaklandı. Ona doğru ilerledim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. HartCore dalış kıyafeti giyiyordu, suratı belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Bu da neydi böyle? Onun üzerine bilerek düştün. O dalga onundu."

Sırıtı. "Muffrider'dan mı bahsediyorsun?"

Siktiğimin dangalağı. Kafasının arkasına bir şaplak attım. Bu bir uyarıydı.

Omuzlarımdan ittirdi. Küçük pislik. Sırıtışı hâlâ yerindeydi ama gözleri sertleşmişti. "Senin yerinde olsam benimle kavga etmeden önce iki kere düşünürdüm. Kim olduğumu biliyor musun?"

"Papa olsan bile umurumda değil. İyi olup olmadığını kontrol etmeye bile gelmedin. Yardım etmek için hiçbir şey yapmadın. Ya ben burada olmasaydım? Ya ona yardım edecek başka kimse olmasaydı?"

"Remy St. Clair için kavga etmeye değmez. Kız tam bir baş belası. Beyaz pislik."

"Eğer seni bu molada görürsem-"

"Ne yapacaksın? Beni dövecek misin? Bu arada ben, Tristan Hart'ım. Ve sen de babamın altın çocuğusun. Adımına dikkat et."

Bir el pazıma dolandı, Travis beni oradan sürükledi. Elinden hızla kurtulup o pisliğe yumruk attım. "Sörfün adabını öğren."

Geri dönerken gülüyordu.

"Hey," dedi Travis, dikkatimi çekmek için kolumu iterek. "Siktir et onu."

Dişlerimi sıktım. "Ne yaptığını gördün."

"Evet. O küçük bir pislik. Ama bu her zaman olur. Onun için kendini kaybetmeye değmez. Hadi gel. Remy'yi kontrol edelim," diye ısrar etti.

Derin derin nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Pislik herif. John Hart'ın oğlu olduğunu anlamıştım. John Hart, kendini beğenmişin tekiydi ve ne yazık ki onun parasına ihtiyacım vardı. Ben bir marka yüzüydüm, o dangalağa karşı soğukkanlılığımı kaybetmeyi göze alamazdım. Bunu başından beri biliyordu. Remy'yi de tanıyordu.

Remy çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı, destek için korkulukları kullanıyordu, sörf tahtası kolunun altındaydı. İnatçı kız.

"Yardımıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Travis, gözlerini zorlanmıyormuş gibi görünen Remy'ye dikerken.

"Hayır. Ben hallederim. Oraya geri dön." Travis'in oraya geri dönmek için can attığını biliyordum.

Suya geri dönmeden önce omzumu dürttü. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni."

Sahili koşarak geçip merdivenlerden yukarı çıktım ve otoparka giden yolda Remy'ye yetiştim. Tahtayı kolunun altından çıkarırken bir yandan da ona bakıyordum. Titriyordu, ısınmak için kollarını kendine sarmıştı, yürüyüşü dengesizdi. Esen soğuk rüzgârda giydiği dalış kıyafeti duruma hiç de yardımcı olmuyordu.

Park yerine vardığımızda, sörf tahtalarımızı arabanın yan tarafına dayayıp kapıyı açtım ve ona oturmasını söyledim. Bagajı karıştırıp plaj havlusu ve kapüşonlu tişörtümü çıkartırken ona dalgıç kıyafetinin üst yarısını çıkarmasını söyledim. Elleri o kadar çok titriyordu ki bu basit işi yapmakta bile zorlanıyordu.

"Remy," dedim usulca.

"Ben hallederim," dedi. "İyiyim."

İyi değildi ve ben de kendim yaptım, dalgıç giysisini soydum.

Aşağı inip etrafına bir havlu sardım, sonra önünde dizlerimin üzerine çökerek dalgıç giysisinin geri kalanını soydum. Tüyleri diken diken olmuş, dudakları morarmıştı.

Başka bir plaj havlusu alıp bacaklarının etrafına sardıktan sonra kapüşonumu başına geçirdim. Onu yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi giydirmeye çalıştığımı anlayınca kollarını kapüşonlunun içine soktu, ardından arabanın arkasına geçti.

Remy sırt çantasını kapıp, buradan çıkmak için acele ederek yanımdan geçti. Dalış kıyafetimin arasından hızlıca bir havlu çıkardım, üzerime şort ve tişört giyip sürücü koltuğuna tırmandım, o ıslak mayosunun üzerine taytını giyerken ben de ısıtıcıyı açtım. Kapüşonumu eteklerinden tutup çıkarmak için uzandı ama onu durdurdum.

"Şimdilik bunu giy. Isınıncaya kadar."

"Teşekkürler." Köpüşonun kollarını ellerinin üzerine kadar çekti ve parmak uçlarıyla kollarını tekrar kendine doladı. Ona bir şişe su uzattığımda birkaç yudum aldıktan sonra teşekkür etti. "Beni eve bırak, sonra geri dönebilirsin."

Evet, böyle bir şey olmayacaktı.

Onu evine bıraktım. Kimse yoktu. Ne yapmam gerekiyordu? Kendi başının çaresine bakmasına izin mi vermeliydim? Bikinisini değiştirmesini bekledim çünkü hâlâ ıslaktı. O yatak odasındayken merakıma yenik düşüp, buzdolabını ve dolapları kontrol ettim. Birkaç çeşni, Spaghetti-O's kutuları, bir kavanoz fıstık ezmesi ve süt dışında boştu. Tezgahın üzerindeki Rachel St. Clair adına yazılmış fatura yığınını inceledim. Son tebligatlardı. Elimi saçlarımın arasından geçirirken kendime bunun beni ilgilendirmediğini hatırlattım. Kimsenin postasına bakmaya ya da mutfağını kurcalamaya hakkım yoktu.

Bir çizgiyi daha aştım ve bu seferki yasa dışıydı, elektrik faturasını cebime atıp oturma odasında dolaşmaya başladım. Buraya son gelişimde olduğundan biraz daha temizdi. İpliksiz tüvit kanepenin köşesinde bir çarşaf ve yastık, karşı duvarda siyah boyalı şifonyerin yanında bir yığın kirli giysi ve üzerinde televizyon duruyordu. Daire sessizdi, bayılmış olmasından endişelenerek seslendim.

Cevap vermeyince koridorda ilerledim ve banyo olduğunu tahmin ettiğim kapalı bir kapının önünde durdum. Duş sesi geliyordu.

"Remy. İyi misin?"

Cevap vermedi. Su kesildiğinde ben de oturma odasına döndüm, böylece kapının hemen dışında pusuya yatmış gibi görünmeyecektim.

Birkaç dakika bekledikten sonra soruyu tekrar sordum.

"Ben iyiyim. Ben sadece..." Sesi zayıf geliyordu.

"Sadece ne?"

Kapı açıldı ve koridora çıktı, arkasında bir buhar bulutu dalgalanıyordu, yüzü solgun ve dudakları renksizdi. Merdivenlere çarpmadan önce kollarının üstünden tutarak oturur pozisyona getirdim. "Başını bacaklarının arasına koy."

Dediğimi yaptı ve derin nefesler aldı. Başını kaldırmadan önce birkaç dakika öylece oturduk.

"Şimdi daha iyiyim." En azından yüzünün rengi yerine gelmişti. "Sadece ısınmaya çalışıyordum. Duşun yardımcı olacağını düşündüm. Kendimi iğrenç hissediyorum. Tuzlu su ve..." Sesi kesilirken

zorlukla yutkundu. "Bütün bunlar için özür dilerim. Geri dönmelisin. Fırtınadan sonra denize girmeyi sevdiğini biliyorum."

Islak saçlarının ucundan ona Noel'de hediye ettiğim turkuaz kapüşonlu tişörte su damlıyordu. Rengi gözleriyle uyumluydu. "Seni bu halde bırakıp gidemem."

"İyi olacağım."

"Bunu söylemeyi bırakmalısın. Sen iyi falan değilsin, Remy." Sadece başındaki yaradan ya da baş dönmesinden bahsetmiyordum. Ne demek istediğimi anlayarak başını çevirdi ve saçlarını taradıktan sonra atkuyruğu şeklinde toplayıp bileğindeki lastikle sabitledi.

Başını duvara yaslayıp yüzünü benim tarafıma çevirdi. Koridorda yan yana oturuyorduk, bacaklarımızı önümüze doğru uzatmıştık.

"Gözlerin bugün yeşil görünüyor," dedi. "Yeşil, elma yeşili."

"Şampuanının kokusundan olmalı."

Güldü çünkü bu hiç mantıklı değildi. Karnı guruldadı, bana daha demin kustuğunu ve bu dairede hiç yemek olmadığını hatırlattı.

"Bütün o yeşil elma muhabbeti beni acıktırdı," diye şaka yaptı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Fena değil. Sadece başım ağrıyor."

"*Tylenol* ya da başka bir şey içtin mi?" Banyoya doğru bakarak sordum.

"Hayır. Dolaba baktım ama bulamadım."

Tabii ki bulamazdı. Muhtemelen ilk yardım çantaları bile yoktu.

Remy'nin başındaki yarayı temizledikten sonra, "Artık hemşirecilik oynamayı bırakıp dışarı çıkmalısın," dedi, biraz irkilmişti, ona *Tylenol* verdim.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Nasıl tahmin ettin? Tuhaf kahvaltını yaptın. Şimdi de tembellik ediyorsun."

"Avokado hiç de tuhaf değil."

Yeşil elmasını ısırdı. "Onları parçalayıp tatlı patatesin içine soktuğunda garip oluyorlar."

Çekirdekleriyle birlikte elmanın tamamını yemesini izledim. "Ve bu garip değil."

Omuz silkti ve sapını havaya kaldırdı. "Asıl sapını yeseydim tuhaf olurdu."

Güldüm ve başımı salladım. "Peki, Tristan Hart'ı nereden tanıyorsun?"

"Okuldan."

Daha fazlası vardı, bana her şeyi anlatmak istemediği için tereddüt ettiği belliydi.

"Onu tanıdığını fark etmemiştim," dedi.

"Onu tanımıyorum. Babası HartCore'un sahibi."

"Tabii ki öyle. Bunu anlamalıydım." İç çekti.

"Seni rahatsız ediyor mu?" Onun sözlerini hatırlayarak sordum. Asıl bilmek istediğim, o dallamayla hiç takılıp takılmadığıydı.

"Hayır. Onunla hiçbir ilişkim yok."

Yalan söylediğine dair belirgin bir izlenim edinmiştim. Remy bazen ketum davranırdı. Çok fazla sır saklardı. Remy St. Clair'in birçok katmanı vardı ve onları soymak zorlu bir işti. Kendisine ait belli başlıklı küçük parçalarını paylaşırdı ama pek çok kızın aksine, kendisini en iyi şekilde göstermek için elinden geleni ardına koymazdı. Kimseyi etkilemeye çalışmıyor ya da her şey yolundaymış gibi davranmıyordu.

Hayır. Remy özünde kendisiydi. Rol yapmazdı. Utangaç davranmazdı. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursuyormuş gibi bir izlenim vermiyordu. Bu yönünü seviyordum. Sır saklasa da hayatımda tanıdığım en dürüst insandı. O *gerçekçiydi.*

"Her ne kadar birlikte takılıp senin acayip yemeğini ya da menünde sırada ne varsa onu yemeni izlemek istesem de işe gitmem gerekiyor." Gitmek için ayağa kalktı.

"Dinlenmelisin."

Merdivenlerden inerken, "Tavsiye verip almamak konusunda harikasın, değil mi?" diye sordu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Omzun nasıl?"

"Yeni gibi."

"Eminim öyledir."

Remy'yi bıraktıktan sonra mola yerine geri döndüm. Tristan Hart gitmişti.

"O dangalak nerede?" diye sordum Trav'in yanına gittiğimde.

"Dinle, buna bayılacaksın," dedi bıyık altından kıkırdayarak. "Sen gittikten kısa bir süre sonra dallama büyük bir dalgaya çarptı. Tahtası kırıldı."

İkimiz de güldük.

"Karma. Ne kaltak ama," dedim. İşe koyulma vakti gelmişti.

"Aklından bile geçirme," dedi Trav, benimle birlikte yükselen dalgaya bakarak.

"Üzerinde benim adım var." Sertçe kulaç attım ve ondan önce yakaladım.

"Göt," diye seslendi arkamdan. "Karma senin için de geliyor."

Başımı geriye attım, saçlarımı alnımdan uzaklaştırmak için küçük bir hareket yaptım, dergilerdeki kalk-in için poz veren pislikler gibi.

Karma tam bir kaltaktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Remy

Annem on yedinci yaş günümüzü unutmuştu. Hediye, hediye kartı ya da doğum günü kutlaması... Hiçbir şey yapmamıştı. Dylan ve ben yarım düzine *cupcake* -tereyağlı krema ile çikolatalı- ve bir kutu maytap aldık. Onları çatıya çıkartıp kafayı bulduk ve altılı birayı paylaştık, maytaplar sönüp Dylan onları boş bir bira kutusuna atana kadar karanlıktaki ışık kıvılcımlarını izledik. Kapı pat diye açıldığında ve Sienna göründüğünde ikinci kekimi yiyordum.

"Ciddi misin? Bensiz parti mi yapıyorsunuz? Size hediyeler getirdim." Dylan'a babasının içki dolabından çaldığı bir şişe viskiyi uzattı, benim kucağıma da özenle paketlenmiş kutuyu attı. Ona keklerden uzattım, Dylan da viski şişesini açıp fondip yaptı.

"Bir şey değil," dedi ona ters ters bakarak.

"Teşekkürler, Prenses." Ona tembel tembel gülümsedi.

Sienna gözlerini devirdi. "Tam bir götsün."

Dylan'a, ardından Sienna'ya baktım. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Hayır," dedi ikisi de aynı anda.

Dylan bir sigara daha sarıp yaktı, içine çekmeden önce Sienna'ya uzattı. "Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

Nefesinin altından yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı, bu da bana bir şeyleri kaçırmışım gibi hissettirdi. Birkaç hafta önce Dylan havuz temizleme şirketinde yeni bir işe girmişti. Temizlediği havuzlardan biri Sienna'nınkiydi. Tristan'ın ya da o civardaki diğer havuzları temizleyip temizlemediğini sormadım. O günden sonra Tristan ve Shane'i görmemiştim. Tristan beni rahatsız etmeyi bırakmıştı.

Olaydan bahsetmemişti, ben de bahsetmemiştim. Bu da benim

işime geliyordu. Bugün okulda son günümüzdü, şansım eğer yaver giderse bütün yaz onu görmeyecektim.

Sienna'dan gelen doğum günü hediyesini açtım. *Starbucks* hediye kartı ve her gün giyebileceğim *Nirvana* tişörtü vardı. Sarılıp bir keki daha paylaştık. Artık tıka basa dolu olan midem bulanıyordu.

Yarım şişe viski içtikten ve esrar tüttürdükten sonra Dylan plaja gitmek gibi parlak bir plan yaptı. Sienna'ya, Jimmy'in Sörf Dükkânı'ndan indirimle aldığım yeni bikinimi ödünç verdim, mavi ve sıcak pembe desenleri vardı. Bense eski, soluk turuncu bikini takımımı giydim. Sienna dairemize hiç girmemişti ve eğer görüş alanım bulanık, hayatımdaki ışık bu kadar puslu olmasaydı, utanırdım.

Sahile kadar bisiklet sürdük. Sienna, Dylan'ın direksiyonuna oturmuştu.

Sarhoş ve uçmuş bir halde, üçümüz denize karşı yüzüyorduk. Ay ışığının altında gelgit vardı. Hepimizin boğulacağından emindim. Dylan sırtüstü yatmış, *Pearl Jam*'in "*Black*" şarkısını söylüyordu. Şarkıyı boş kumsala, uçsuz bucaksız denize ve gümüş renkli aya söylüyordu. Öfkesi ve acısı her kelimeye sızmıştı. Gözyaşlarımı, onun için kırıldığımı göremiyordu. Başımı suyun üstünde tutmaya çalışan kırık bir kız çocuğuydum. O ise sadece bir çocuktu, nasıl erkek olacağını ve ikimizi de nasıl ayakta tutacağını bulmaya çalışıyordu.

Çok garip, üzücü, acı tatlı bir geceydi. Yine de her şeye rağmen; annemizin yokluğuna, Tristan'la yaşadığımız tüm o saçmalıklara ve Shane'e olan karşılıksız aşkıma rağmen Kaliforniya'daki hayatımızı seviyordum.

Ertesi sabah Dylan'ı koltuktan kaldırmaya çalıştım. "Git buradan," diye mırıldandı.

"Akşamdan kalmanın en iyi ilacını biliyorum."

Okyanus iyileştirirdi. Shane ve Jimmy buna yemin ediyordu. Dylan'la bir saat sörf yaptıktan sonra baş ağrım geçti ve midem de bulanmamaya başladı.

Birkaç saat sonra işe gittiğimde Jimmy, mutlu yıllar diledi. Unutmamıştı. Bana polaroid fotoğraf makinesi hediye ettiğinde neredeyse ağlayacaktım. Filmlerin yarısını onun fotoğraflarını çekmek için kullandım. Shane'in yirmi yıl sonra nasıl görüneceğini görmek istersem, tek yapmam gereken Jimmy'ye bakmaktı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum Shane'e, bana uzattığı kaskı takarak. Sanki nereye gittiğimiz önemliymiş gibi. Önemli değildi. Onunla her yere giderdim.

"Gecikmiş bir doğum gününe."

Beni Oceanside'a götürdü ve *taco* yedik. Ona Rio'yu sordum, Brezilya'daki bir sörf etkinliğinden yeni dönmüştü. Sözleriyle benim için bir resim çizmeye çalıştı ama sonunda bana telefonunu uzattı. Çektiği fotoğraflara göz gezdirdim, yüzde doksanı okyanus manzarasıydı. Yemeğimizi yedikten sonra kollarımızı korkuluklara dayayarak iskeleden gün batımını izledik.

O okyanusa bakarken ben yüzünü izledim. Bir âşık gibi özlemle baktım. Mükemmel dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle bana bakmak için başını çevirdi. Gözleri bugün yeşil görünüyordu. Bunun bir anlamı olup olmadığını merak ettim.

Yıpranmış kargo pantolonunun cebinden küçük, hediye paketine sarılı kutuyu çıkardı ve korkuluğun üzerine koydu. Sanki dokunursam beni ısıracakmış gibi öylece baktım. "Bu ne?"

"Doğum günü hediyen."

Gözlerimi kırptım. Bir kez. İki kez. Üç kez. Hâlâ oradaydı. "Bana doğum günü hediyesi mi aldın?"

"Açacak mısın, yoksa sadece güzel ambalajına mı bakacaksın? Çabuk ol. Şu pelikan kapmadan önce aç." Sesi eğleniyormuş gibiydi, açmak için harekete geçmediğim için biraz da utanmış gibiydi. İkimiz de kutuya saatli bir bombaymış gibi bakıyorduk. Pelikan konusunda şaka yapmıyordu. Sadece birkaç metre solumdaki parmaklığa tünemişti. O üzerine çullanıp almadan önce kutuyu kaptım.

Güzel bir ambalaj kâğıdı vardı, gümüş yıldızlı gece mavisiydi. Kutu hafifti. Küçük ve kare şeklindeydi. Sırtımı korkuluklara dayayıp hediyenin suya düşme ihtimalini azaltmak için döndüm. Paketi açarken nefesimi tutuyordum, kapağı kaldırdığımda resmen nefesim kesildi. Altın bir zincir üzerinde, gümüş bir çapanın etrafında dolanan altın bir daire. Kolyeyi kutudan çıkarıp madalyonu inceledim.

"Bu işaretlerin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Altın dairenin içindeki oymalara baktım ve başımı iki yana salladım. "Bunlar Costa del Rey'in koordinatları."

"Bu çok güzel. Bayıldım," dedim ağlamaklı bir sesle, uzun süren bir sessizlik olduğunu fark ederek.

Güçlü bir şekilde kahkaha attı. "Bu iyi bir şey. Çünkü onu geri alamam."

Kolye sadece benim için yapılmıştı. Gözlerim yaşardı. Bu kadar zahmete girdiğine inanamıyordum. Özellikle benim için bir şey yaptırdığına. Kolyeyi elime aldım ve arkasındaki yazıları okudum: *Ateşböceği için, böylece evinin yolunu asla kaybetmezsin.*

Gülümsedim. Bu bir tür şakaydı, benim berbat yön duygumu biliyordu ama kelimelerin daha derin bir anlamı olduğunu düşündüm. Sanki benim *evim* oydu. Bilmiyordum. Sadece buna inanmak istedim.

"İşte," dedi kolyeyi benden alarak. Saçlarımı toplayıp bir elimde tuttum, o da bana doğru döndü. Kolyeyi boynuma geçirirken başı eğildi, nasırlı parmakları tenime değiyordu. Gözlerimi kapadım ve onu içime çektim. Yaz mevsimi gibi kokuyordu. Deniz gibi. Sadece ona ait olan bir şey gibi. Temiz, erkeksi, bir o kadar da sarhoş edici. Onu özlemiştim. Ona dokunmak, onu öpmek, dudaklarımı boynunun pürüzsüz bronz tenine bastırmak istedim. Başını kaldırdığında gözlerimi açtım. Parmaklarım kolyeyi takip ederken altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Gözleri yüzümde geziniyordu. O kadar yakındık ki irislerindeki kehribar rengini görebiliyordum.

"Remy," dedi kısık sesle.

"Shane," derken nefes aldım.

Başını salladı ve yüksek sesle nefes verdi, sonra kutuyu ve ambalaj kâğıtlarını elimden alıp yakındaki çöp kutusuna attı. Kutuyu neden attığından emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. Ona ihtiyacım olmayacaktı. Bu kolyeyi çıkarmaya hiç niyetim yoktu.

"Teşekkür ederim. Doğum günü hediyesi için."

"Bir şey değil."

İskeleden inen bir adamın yanından geçtik. Shane'i iki parmağını alnının üstünde tutarak selamladı. Shane onunla daha önce konuşmuş, balığın iyi olup olmadığını ve ne kadar yakaladığını sormuştu. Aramızdaki en büyük fark buydu. Herkesle konuşabilirdi. O diğer erkeklerin hoşlandığı türden bir adamdı. Erkekliğinden emin. Arkadaş canlısı. Kibar. Rahat. Kendi içinde rahattı.

Ve ben de onun cazibesine çekilmiştim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Remy

Annemin odasının kapısını tıklattım. "Anne, kira için paraya ihtiyacımız var."

Kapının diğer tarafından bir erkek sesi ve annemin kıkırdamasını duydum.

"Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

Gözlerimi devirdim. Ağustos ayıydı. "Yaz tatilindeyiz."

Birkaç hafta önce annem taşınmaya hazır olduğunu söylemişti.

"Bir şeyleri değiştirmemiz lazım. Bir değişikliğe ihtiyacımız var. Her şey Santa Fe'de daha farklı olacak. Göreceksiniz."

Bu sefer ikiye karşı birdik ve annem taşınmak yerine birkaç günlüğüne bizi kendi başımızın çaresine bakmamız için bıraktı. Bunu ilk kez yapmıyordu, son da olmayacaktı. Ortadan kaybolduğunda kimseye söylemedik. Annesiz kalmaktansa ortada olmayan bir anneye sahip olmak daha iyiydi. Çoğunlukla kendi kendimize yetiyorduk. Ancak şimdi, kiranın vadesi geçmişti ve yapabileceğimiz tek şey kaçmaktı.

"Anne, kirayı bugün ödemen gerekiyor."

"Sen sadece evhamlısın, Remy. Sana söyledim, ben halledeceğim. Güneş parlıyor. Git ne yapıyorsan yap. İyi eğlenceler, tatlım," diye şakıdı.

İçimi çektim. Böyle davrandığında, onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Dikkatini vermiyordu. Bir şekilde aynı anda hem inleyip hem kıkırdarken kulaklarımı tıkadım.

Lanet olsun. Shane'in Jeep'inden indiğimde Jerry bana doğru bir adım attı.

Önümde durdu ve elini saçının üzerinde gezdirirken koyu kahverengi gözleri göğüslerime değil, yüzüme dikilmişti, bu hareketi hoşuma gitti. Neyse ki Jerry iyi bir adamdı, sapık değildi ama yine de... bir hayır kurumu işletmiyordu. "Annene birkaç mesaj bıraktım ama cevap vermedi."

Hiç şaşırmadım. Annem bir haftadır ortalıkta yoktu ama bunu bilmesini istemiyordum. "Özür dilerim. İşle çok meşguldü."

Yalancı. Birkaç hafta önce işini kaybetmişti. Bilerek yaptığından şüphelenmiştik.

Başını kaşıdı, bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Kısa kollu beyaz gömleğinin kollarının altında ter lekeleri vardı. "Eğer kirayı bugün alamazsam, yasal işlemleri başlatmaktan başka çarem yok." Zavallı Jerry. Bu sözleri söylediğine pişman olmuş gibi görünüyordu. Sanki gerçekten üzülmüş gibiydi.

"Anlıyorum. Bugün ödemesini sağlayacağım." Midem bulandı. Bu sözü nasıl tutacaktım?

Jerry başıyla onayladı ve omzumun üzerinden baktı. *Shane.* Aman Tanrım. Hâlâ buradaydı, camları açık Jeep'inde oturmuş öylece bekliyordu. Artık kiramızın geciktiğini o da biliyordu. Asfaltın beni yutmasını diledim. Jerry'nin ofisine dönmesini izlerken utanç yanaklarımı yaktı. Shane yanıma geldi.

"Ne kadara ihtiyacın var?"

"Senin paranı almayacağım, Shane."

"Ne kadar lazım?" diye tekrarladı. Sesi sanki güçlükle zapt edilmiş gibi gergindi. Gerginlik etrafını sarmıştı.

Bu noktada başka seçeneğim yoktu. Annem ortalıkta yoktu. Yaşayacak bir yere ihtiyacımız vardı ve Costa del Rey için bu daire fazlasıyla ucuzdu. Dylan'la başka bir yer aramıştık ama evler bütçemizi aşıyordu.

Ona miktarını söylerken irkildim. Gözünü bile kırpmadı. Onu takip etmem için çenesini salladı ve ben de takip ettim, merdivenlerden yukarı çıkıp mutfağa açılan kapıdan geçtim. Mutfak tezgâhına yaslandım. Shane yatak odasına çek defterini almaya giderken

ben de onu bekledim. Ya da oturma odasına. Ya da başka bir yere. Nereye giderse gitsin, her zaman yaptığı gibi beyaz tahtaların üzerinde kumdan bir iz bırakmıştı.

Ellerimin ayasını göz çukurlarıma bastırarak inledim. Neden? Neden bu saçmalıklar hep onun önünde oluyordu?

Ellerimi indirdim ve meyve kâsesinden yeşil bir elma aldım. Bunu da hesabıma yazabilirdim. Oda ve yemek. Gözüm meyve kâsesinin altına sıkıştırılmış bir faturaya takıldığında daha yakından baktım. Meyve kâsesini kenara kaydırıp Rachel St. Clair adını görünce irkildim.

Shane elinde bir çekle döndü, gözleri elimde tuttuğum faturalara kaydı.

"Ödedin mi?" Kızgın mıydım, yoksa minnettar mıydım bilmiyordum. Nereden biliyordu? Bunları nereden bulmuştu ki?

Shane cevap vermedi. Tabii ki ödemişti. Annemin ödemediğini bilmem gerekirdi.

"Sana inanamıyorum," diye bağırdım. Evinden hızla çıkıp merdivenlerden aşağı koşarak indim.

"Remy," diye seslendi.

Sokağın karşısına koşarak geçip merdivenlerden ikinci kata çıktım, elimdeki anahtarlarımın metali tenime batıyordu.

Daire kapısının kilidini açtım ve arkamdan kapatmaya çalışarak, onu dışarıda bırakmak için içeri süzüldüm. Elini kapıya dayayıp yüzüne kapatmamı engelledi.

"Shane, lütfen git."

Kapıyı zorla açtı ve arkasından kapıyı çarparak beni içeri kadar takip etti.

"Hâlâ kira parasına ihtiyacın var."

"Senden gelen paraya ihtiyacım yok."

Beni görmezden gelip, çeki kahve masasının üzerine koydu.

"Ben senden sadaka isteyen biri değilim."

"Olmadığını biliyorum."

"Kaç aydır... ne zamandır faturalarımızı ödüyorsun?"

"Bu önemli değil."

"Önemli," diye bağırdım. Durdum ve karmakarışık duygularımın kontrolünü yeniden kazanmak için nefes aldım. "Bunu neden yapyorsun? Etrafta dolaşıp insanlar için bunu yapamazsın."

"O kadar önemli bir şey değil."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Ama biri bunu senin için yapsa nasıl hissederdin?"

"Ne yapmam gerekiyor? Umurumda değilmiş gibi mi davranayım? Annen faturaları ödemiyor diye elektriğinizi kesmelerine izin mi vereyim?"

"Annem elinden gelenin en iyisini yapıyor," dedim dişlerimi sıkarak. Bu doğru değildi. Gerçekten değildi. Pek çok şeyi daha iyi ve daha farklı yapabilirdi. Annem mükemmel değildi. Her zaman harika bir anne değildi. Yine de o bizim annemizdi ve sahip olduğumuz tek şeydi. Shane'in ya da başka birinin onun hakkında kötü konuşmasına izin vermezdim.

Shane bir elini saçlarında gezdirdi ve etrafında dönüp daireye baktı. "Bu şekilde yaşamamalısın." Eski püskü kanepe. Köşeye yığılmış çarşaflar. Üzerinde sigara yanıkları ve izmarit izleri olan kahve masası, izmaritlerle dolu bir kül tablası vardı çünkü mankafa kardeşim, artık sigara içmeye başlamıştı. Dylan'ın kirli giysileri sahanlıkta bir yığın halinde duruyordu. Burayı temizlememiz gerekiyordu. Çaresizlik ve bakımsızlık kokuyordu. Shane'in bu kadar çok şey görmesinden nefret ediyordum. Onun yargılarına ihtiyacım yoktu ve takdir etmiyordum.

"Bana tepeden bakma hakkını sana kim veriyor? Bana bir çöpmüşüm gibi... *davranma hakkını.*"

Burnunun kemerini sıktı ve birkaç kez üst üste derin nefes aldı. Muhtemelen ona kadar sayıyordu ama o kadar uzağa gidemezdi. En iyi çabalarına rağmen asla başaramadı. Konu ben olduğumda iyi değildi. "Sen çöp değilsin ve sana asla öyleymişsin gibi davranmadığımı çok iyi biliyorsun. O yüzden kes şu saçmalığı, Remy."

"Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum."

"Sana nasıl hissettiriyorum?" Bana doğru yaklaştı, gözleri gözlerimde, dudaklarımda ve yüzümde geziniyordu. Sertçe yutkundum, ellerimin avuç içlerini yaslandığım duvara bastırdım.

"Kıskanç," diye fısıldadım. "Kızgın. Ve..." Gözlerimi sıkarak kapattım. Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu.

"Remy." Sesi alçak ve boğuktu, dokunmasam bile vücudunun sıcaklığını, yakınlığını hissedebiliyordum. Dudaklarım aralandı. Beni öpmesi için ona yalvarmak istedim ama yapamadım. Yapamazdım. Belki o istemiyordu. Gözlerimi açıp gözlerine baktım.

"Keşke..."

"Keşke ne?" diye sordu, gözleri gözlerime kilitlenmişti.

Onu bu kadar çok istememeyi diledim. Her şeyin bizim için bu kadar zor olmak zorunda olmamasını. Oyun alanının eşit olmasını. Bana dokunmasını diledim. Ondan önce hiç kimse tarafından dokunulmamış olmayı diledim. Çok fazla şey diledim.

"Bunu bir tek ben mi hissediyorum, yoksa sen de hissediyor musun?" Fısıldadım. Gözlerimi sıkarak kapattım. Çok fazla şey söylemiştim. Kendimi çok savunmasız bırakmıştım. Onun uzaklaşıp gitmesini bekledim.

Parmaklarının tersi elmacıkkemiğime ve dudaklarıma değdiğinde gözlerimi açtım. Vücudu bana doğru eğildi, elini başımın yanındaki duvara dayadı. Parmağını atletimin askısına takıp gözlerini yüzümden ayırmadan aşağı yukarı süzdü.

"Bu yanlış." Sesi gergin geliyordu. Bu sözleri söylerken eli kalçamı kavradı, başparmağı şortumun belinin hemen üstündeki çıplak teni okşuyordu. Kaba, nasırlı parmaklarının tenimdeki hissi omurgamdan aşağı ürpermeme sebep oldu. Nefes alamıyordum. Hareket etmekten korkuyordum. Bana dokunmayı bırakmasından, geri çekilmesinden ve gözlerindeki şehvet dolu bakışın kaybolmasından korkuyordum. "Bu çok yanlış."

"Bütün öpücüklerimi senin için saklıyordum."

Gerçekten acı çekiyormuş gibi inleyip alnını benimkine bastırdı. Aynı havayı soluyarak sarsılıyorduk. "Bana böyle şeyler söyleme."

"Ama bu doğru." Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. "Öp beni." Yalvarıyordum. *Yalvarıyordum* ve bu umurumda değildi. Bu öpücüğe, soluduğum havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı. *Ona ihtiyacım vardı.*

Bana yine yanlış olduğunu söyleyeceğini düşündüm ama söyle-

medi. Eli boynumun yanından aşağıya, saçlarıma doğru kaydı. Başını eğdi, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Kapalı dudaklarını ağzımla buluşturduğunda gözlerimi kapattım, içgüdüsel olarak kollarım boynuna dolandı. Parmaklarımı okyanusun nemi hâlâ üzerinde olan gür saçlarında gezdirdim. Beni yumuşak ve tatlı bir şekilde tekrar tekrar öptü. Sonra geri çekildi ve ben daha ilk gerçek öpücüğümü almadan duracağını düşünerek neredeyse ağlayacaktım. Ama bu konuda kararını vermiş gibiydi çünkü dudakları yine benimkilerin üzerindeydi. Kolunu belime doladı, beni kendine doğru çekti.

Dili dudaklarıma doğru ilerlediğinde dudaklarımı aralayarak ona izin verdim. Ağzımı, en hassas yerlerimi okşadı, sadece tekrar geri dönmek için geri çekildi. Ona doğru eğilip, göğüslerimi sert göğsüne bastırdım. Sert aletinin karnıma karşı verdiği o his... Onun da benim kadar etkilendiğini anlamamı sağladı. İnlememi tutamadığımda o da aynı anda homurdnamaya benzer bir ses çıkardı.

Elleri sırtımdan aşağı kayarak kıçımı kavrarken beni yerden kaldırıp iki bacağımı sıkıca beline doladı, vücutlarımız birbirine o kadar yakındı ki kalbinin göğsümün içinde çarptığını hissedebiliyordum.

Ön kapı açıldığında ayaklarım gümbürtüyle kapıya çarptı. Shane bir adım geri çekilerek aramıza biraz mesafe koydu ve elini saçlarında gezdirdi. Yüzüne bakamadım. Pişmanlık göreceğimden çok korkuyordum ya da suçluluk. Ya da görmek istemediğim başka bir şey. Bu yüzden ona bakmadım. Duvara yaslandığımda bacaklarım titriyordu, nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Yarı sersemlemiş bir halde dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek onun tadına baktım. Tadı, deniz ve başka bir şey gibiydi, sarhoş edici bir şey. Baş döndürücü.

Dylan kapı aralığında duraksayıp yanımızdan geçip gitmeden önce bakışları benden Shane'e kaydı. Kardeşimin zamanlama konusunda çok iyi bir sezgisi vardı.

"Sana ne oldu böyle?" Elmacıkkemiğindeki çürüğe ve parmak eklemlerindeki kurumuş kana bakarak sordum.

Sorumu duymazdan geldi ve kahve masasının üzerindeki çeki

aldı, "Bunu nereden buldun, Rem?" diye sorarken sesinde suçlayıcı bir tavır vardı.

Cevabı biliyordu. "Shane."

Dylan sinsice yanımıza geldi ve çeki, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve almak için hiçbir harekette bulunmayan Shane'in önünde tuttu.

Dylan çeki küçük parçalara ayırdı ve havaya fırlattı. Konfeti gibi yağdılar. "Senin parana ihtiyacımız yok. Ben hallettim."

Sözleri karşısında şok olmuştum, ağzım açık kaldı. "Parayı nereden buldun?"

"Bu konuda endişelenme."

"Dylan. Parayı nereden buldun?"

Sorum güçlü bir sessizlikle karşılandı.

Bakışlarını Shane'e dikmişti. Birbirlerine kilitlenmişlerdi. Sessiz bir irade savaşı veriyorlardı. Dylan'ın gözünde bir yabancı olan Shane'in önünde kirli çamaşırlarımızı ortaya dökerek kurallarımızı çiğnemiştim. "Ben hallettim," diye tekrarladı, Shane'in ilk seferinde kaçırmış olma ihtimaline karşı.

Dylan'ın vücudu gerginlikle sarmalanmış, bakışları sertleşmiş, Shane'e bakarken çenesi kilitlenmişti. Bu çok saçmaydı. Dylan, Shane'in gitmesini bekliyordu, vücut dili burada istenmediğini haykırıyordu.

Shane bana bir bakış attıktan sonra kapıdan çıktı. Kapı arkasından kapanırken iç çektim ve dikkatimi temiz kıyafetler bulmak için şifonyeri karıştıran Dylan'a çevirdim. Gömleksizdi, karın kasları ve tenindeki mürekkep sergileniyordu. *Eminem*'in, "*Love the Way You Lie*"* şarkısının sözleri kaburgalarına dövme olarak işlenmişti.

Kendine ait bir yeri bile yoktu. Bu yüzden, eve sadece duş almak ya da ara sıra yemek yemek için geliyordu ama annem gittiğinde, o burada kalırdı. Dairede yalnız kalmayayım diye kanepede uyurdu. Hiç söylemese de bunu bu yüzden yaptığını biliyordum, onu seviyordum ama benden çok fazla sır saklıyordu. Okulda hakkında o kadar çok dedikodu duymuştum ki, Costa del Rey'deki ev kadınlarını para için beceriyordu.

* (İng.) Yalan söyleyişini seviyorum. Ç.n.

Benim ikizim. Bana güvenmesi gereken tek kişi. Yine de hayatı, nereye gittiği ya da ne yaptığı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Bir kum torbası gibi görünüyordu. *Neden?*

"Duşa gireceğim."

Onu durdurmak için kolunu tuttum. "Dur bakalım. Dur bakalım. Lütfen bana yasadışı bir şey yapmadığını söyle."

Yüksek sesle nefesini verdi. "Paraya ihtiyacımız vardı ve aynen söylediğim gibi aldım. Sen ve ben. Bu işte beraberiz. Başka kimsenin yardımına ihtiyacımız yok. Hatırladın mı?"

Derin bir nefes alıp kolunu bıraktım. Bahsettiğimiz kişi, Shane'di. Bir yabancı ya da dışarıdan biri değildi ama Dylan haklıydı. Kimseden sadaka kabul etmek iyi hissettirmiyordu, Shane'den bile. Faturalarımızı ödemesi yeterince kötüydü. Bunu bizim için yapmasından nefret ediyordum. Buna ihtiyacım olmasından nefret ediyordum. Dylan'a söylersem, ona borcunu ödemenin bir yolunu bulacaktı. Bunu ben de istemiyordum, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve başımı salladım. "Evet. Hatırlıyorum. Sen iyi misin?"

"Benim için endişelenmene gerek yok ve artık kira için de endişelenmene gerek yok. Ben her şeyi hallettim."

"Dylan-"

"Bunu bizim için yapıyorum. Annem gitti ve geri dönmemesi umurumda değil. Sadece sen ve ben varız. Benimle misin, değil misin?"

"Seninleyim."

Peki ya ıslahevine düşseydi ne yapardım? Yaptığı şeyin yasal olduğuna dair bana güvence vermemişti.

"Başka kimsenin işimizi bilmesine gerek yok. Birbirimizin arkasını kolladığımız sürece her şey yoluna girecek."

Başımı salladım, her şeyin yoluna gireceğine gerçekten inandığım için değildi, onun yanında olmama ihtiyacı olduğunu bildiğim içindi. Onun benim arkamda olduğu kadar benim de onun arkasında olduğumu bilmeye ihtiyacı olduğu için. O uzaklaşırken, kardeşimin ne zaman bu kadar büyüdüğünü merak ettim.

Ne zaman adam olmuştu? Daha bir yıl önce, onsuz plaja gittiğim için bana kaşlarını çatan on altı yaşında asık suratlı bir çocuktu.

Şimdiyse dünyanın yükünü omuzluyordu. Büyümüş, güçlenmiş ve çok daha tehlikeli olmuştu.

Çaresizlik, insanları yapabileceklerini hayal bile edemeyecekleri şeyleri yapmaya itiyordu.

Sienna, "Bana e-posta ve mesaj atsan ve her şeyden haberdar etsen iyi olur," dedi. Yatak için şampanya rengi ipek bir kaşkorse ve kısa bir takım giymişti. "Bunu bana yaptığına inanamıyorum."

"Eğlenebilirsin." Onu neşelendirme çabam en iyi ihtimalle zayıftı. Ben de gitmesini istemiyordum. Babasının onu son yılımız için Doğu Yakası'ndaki bir yatılı okula göndereceğini öğrenmek beni çok etkilemişti. Artık Costa del Rey Lisesi'nde hiç müttefikim olmayacaktı. Dylan devlet üniversitesinde ders alıyor olacaktı. Ben yalnız kalacaktım. Tristan Hart ve onun neşeli pislik grubuyla. Tabii bu sadece kendi bencil düşüncemdi.

"Evet, doğru. Eğlenceli," dedi Sienna. "Burası bir kurum gibi görünüyor. Parlak broşürleri görmüşsündür."

"Propaganda," dedim.

"Aynen öyle."

Ağzına bir avuç patlamış mısır tıkıştırdı ve *Starbucks* hediye kartını kucağıma bıraktı, gözleri televizyon ekranından hiç ayrılmıyordu. Kartı tekrar kucağına fırlattım ve babasının barında hazırladığımız martiniyi yudumlarken Sienna'nın leylak rengi yatak odasındaki kırk beş inçlik ekranda *Grace Kelly*'nin komşusunu gözetlemesini izledim. Bu üçüncü martinimizdi.

Gürültülü bir gümbürtü dikkatimi açık pencereye çekti. *"Lanet olsun."*

Dylan yere yayılmış, manyak gibi gülüyordu.

Ayağa kalkıp yatağa doğru tökezledi, gözlerini Sienna'ya dikmişti.

"Burada ne işin var senin?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış halde sordum.

"Prensese veda etmeye geldim." Sözleri anlamsızdı. "Krallığım için bir öpücük ya da taşaklarıma bir tekme." Tepeden tırnağa siyah giyinmişti, üzerindeki siyah tişört, siyah kot pantolon, bağcıksız siyah savaş botlarıyla Sienna'nın peri masalındaki kötü adam gibi görünüyordu.

Yatağa tırmanıp Sienna'nın üzerine diz çöktüğünde yatak ağırlığının altında eğildi. Bir sigara yaktı ve dumanını yüzüne üflerken ben ikisine şaşkın şaşkın bakıyor, bulmacanın eksik parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum. Sienna sigarayı dudaklarından çekip aldı ve bir nefes çektikten sonra ayağıyla onu itti. Gümbürtüyle yere düştü.

"Ah. Yatak odanın yeri bok gibi sert."

Sienna'nın kolu aşağı uzandı ve ona sigarasını geri verdi. Sanki haftanın her gecesi bu şarkıyı söyleyip dans ediyorlardı ve birbirlerine o kadar uyum sağlamışlardı ki hiçbir söze gerek yoktu. Sienna'nın üzerinden sürünerek geçtim ve kardeşime baktım. Yatağının yanındaki kanepede oturmuş, sırtını duvara dayamış, gözleri kapalı bir şekilde havaya duman halkaları üflüyordu.

Sienna'ya ters ters baktım. "Birbirimize güvenmeye ne oldu?"

"Biz... biz..." İçini çekti. "O senin kardeşin. İkiz kardeşin. Sana söylemek garip geldi. Yine de hiçbir şey olmuyor."

Dylan homurdandı. "Orası kesin. Ben Sienna'nın küçük kirli sırrıyım," diye mırıldandı. "Ön kapıyı kullanacak kadar iyi değilim. Ya da ailesiyle tanışacak kadar."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Dylan."

Yataktan fırladım ama martinimin geri kalanını içmeden ve bardağı komodinin üzerine çarpmadan önce değil.

"Bebeğim-"

"Hayır. Arkadaş olmamız gerekiyordu. Sana Shane'den bahsettim ve bunca zamandır bunu benden saklıyor muydun? İşte bu yüzden insanlara güvenmiyorum. Ne zaman onları içeri alsan, yakınlaşmalarına izin versen, seni mahvediyorlar."

"Sence babası onu neden yatılı okula gönderiyor?" Dylan sesinin acı olduğunu söyledi.

"Dylan, yapma. Lütfen..."

"Lütfen ne? Benim hiç oy hakkım olmadı, Sienna." Sert bir şekilde güldü. "Ama kim dünyada başka bir St. Clair piçinin dolaşmasını ister ki, değil mi?"

Gözlerim şok içinde açıldı. "*Ne?*"

Sienna'nın yanaklarından hızla yaşlar süzüldü. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana söylemek istedim. Söyleyecektim... Aranıza

girmek istemedim ve... Dyl-" O kadar çok ağlıyordu ki kelimeleri birbirine karışıyordu. Yatağa süründüm ve kolumu onun titreyen omuzlarına doladım. Dylan başını ellerinin arasında tutuyordu.

Tanrım... *ruhlarımı koru.*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shane

Ekim ayının cumartesi sabahı erken saatlerde hava mükemmeldi. Şafak devriyesindeydik; ben, Trav, Ryan, Huntington Beach'ten gelen Cody Shaw ve Oz bile bugün buradaydı. Hafif, sabit bir açık deniz rüzgârı dalganın yüzüne doğru esti ve onu yukarı kaldırdı. Büyük ve güzel bir dalgaydı. Biz burada, bir grup tembel gibi sörf tahtalarımızın üzerinde oturmuş, Remy'nin dalganın üzerinden geçip sonuna kadar gitmesini izliyorduk. Sanki o lanet şeyin sahibiydi.

"Kahretsin ama çok ateşli," dedi Oz, onun her hareketini takip ederken başı bir baykuş gibi dönüyordu. "Tam bir bal tuzağı."

"Gözlerini ondan ayırma," diye homurdandım.

Travis kıs kıs güldü. "Peniche'deki bal tuzağını düşünecek çok zamanın oldu."

Koluna yumruk attım. O da bana yumruk attı. Peniche hassas bir konuydu. Portekiz'deki bir etkinlikten yeni dönmüştük. Berbat bir şovdu. Canavar dalgaya bindiğimde tahtam ikiye ayrılmıştı. Ertesi gün okyanus göl gibiydi. İyi bir sörf yapmak için elimden geleni yapmıştım, ancak yapabileceğiniz az şey vardı ve yarı finali bile geçememiştim. Bu da beni kızdırmıştı. Oldukça iyi bir sezon geçirmiştim ama umduğum kadar iyi değildi. Sörfün olayı da buydu zaten. Dalgaların ya da koşulların nasıl olacağını tahmin edemiyor ya da sakatlıkları önleyemiyordunuz. Sezona ağrıyan yine bir omuzla girmiştim ve kürek çekmek acı vericiydi. Yine de kötüyü, iyiyle birlikte her günü kabul ederdim.

"Hâlâ tanıdığım en şanslı orospu çocuklarıyız," dedi Trav, düşüncelerimi dile getirerek.

"Aynen öyle. Yaşamak için çalışmaktan iyidir."

"Ben bilemem," dedi Oz.

Ateşböceği bize katılırken hepimiz buna güldük,

Yüzünde üstünlüğü sağlayan bir gülümseme vardı.

"Kendinle gurur duyuyorsun, değil mi?" diye alay ettim.

"Evet."

"Gurur duymalısın. Sıradışısın."

"Olağanüstü mü?" diye sordu kara kaşlarını kaldırarak. "Sıradışı," dedim gülümseyerek ve bir sonraki dalgaya doğru kulaç atmaya başladım. Enerjimi sonuna kadar kullandım. Kazansam da kaybetsem de hayat çok güzeldi.

Omzumu kapının pervazına yasladım ve Remy'nin oturma odamın duvarındaki çerçeveli fotoğrafları incelemesini izledim. Çoğu onun tarafından çekilmişti. Gel-git anının bir fotoğrafı. Alacakaranlıkta Costa del Rey. Gün batımında iskele. Onları bana yirmi ikinci yaş günümde hediye etmişti. Onun çekmediği başka fotoğraflar da vardı. Annemin bir fotoğrafı. Annemle babamın başka bir fotoğrafı.

Ve Remy'nin, telefonumla çektiğim bir fotoğrafı. Kiraz kırmızısı bir lolipopu emiyordu, dudakları yuvarlak ucun etrafına sarılmıştı. Duvarlarım için adeta şeker pornosuydu.

Beni durdurmak için çok geç olana kadar fotoğrafı çektiğimin farkında değildi. Kamera Remy'yi seviyordu ama o objektifin arkasında olmadığı sürece kamerayı sevmiyordu. Remy dönüp ellerini önünde kavuşturdu, gözleri oturma odamda geziniyordu. Parke zemin üzerindeki örgülü halı, gri koltuk, cam sehpa. Dairem süslü bir yer değildi, sadece uyuyabileceğim ve seyahatlerim arasında eşyalarımı koyabileceğim bir yerdi. Babam bana sürekli bir ev satın almamı, kira ödemek yerine gayrimenkule yatırım yapmamı söylüyordu ama kiram ucuzdu ve henüz kendi evimi almaya fırsat bulamamıştım.

"Neden buradasın, Ateşböceği?"

"Seni özledim."

"Gerçekten mi?" Onu yanımdaki kanepeye çektim. "Neyi özledin mesela? Çünkü seni daha bu sabah gördüm."

Dilini altdudağında gezdirdi, gözleri kısıldı. "O gri eşofmanları benim için mi giydin?"

Çıplak ayaklarımı sehpanın üzerine koydum. "Yapmamalısın, gri eşofmanlarıma bakıyor olmamalısın."

"O zaman belki de böyle komando gibi gezmemelisin."

Onu kucağıma çektim, böylece bana sarılmıştı, riskli, gri eşofmanlı bir komando olduğumu düşünürsek ne zaman yanıma gelse aletim hareketleniyordu. Hâlâ geçmemem gerektiğini bildiğim o hayali çizginin sağ tarafında kalmaya çalışıyordum. Öpüşmek sorun değildi. İkinci aşamayı geçemezdik. *Tanrım.* Liseli bir çocuk gibi konuşuyordum. Hatta bir ortaokul çocuğu gibi. Geriliyordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Dünyanın sonu gelmiş gibi öp beni. Yüzümü bir daha göremeyecekmişsin gibi *öp.*"

Onun yüzünü hiç görmeyeceğim bir dünyada yaşamak istemiyordum. Ellerim sırtından aşağı kayarak kıçını kavradı. "Ben emirle öpüşmem."

"Beni son öptüğünden beri kaç kızı daha öptün?" Kalçalarını yuvarlayarak vücudunu aletime doğru sürttü. Ona istediğini vermediğim için cezalandırılıyordum.

"Saymadım." Elim saçlarına dolanıp başını aşağı çekerek dudaklarını ısırdım. Dişlerini alt dudağıma geçirdi, sonra da emdi.

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Ben de senden nefret ediyorum."

Elini eşofmanımın içine soktuğunda inledim. Sıcak eli aletimin etrafını sararak sıktı.

"Remy." Sesim gergin ve çaresiz geliyordu. Serbest bırakılmak için yalvarıyor ama bunu durdurmam gerektiğini biliyordum.

"Bu gece benim sıram. Buna izin var."

Kuralları kendimiz koyuyorduk. Benim *sıram.* Onun *sırası.* Buna izin verildi. İçine girmek yok. Ellerim hızlı bir şekilde tişörtünü ve atletini çıkararak beyaz dantel sutyenini ortaya çıkardı. Buna izin vardı. Tişörtümü yere fırlattım. Buna da izin vardı.

Dikkatini açlıktan ölmek üzere olan aletime verdi ve başparmağını ıslak başının üzerinde gezdirerek kavradı. Onu sıktığında lanet ettim, sonra eli onu çok sıcak ve mükemmel bir şekilde okşamaya başladı.

Bu sırada ellerim kıvrımlarını ve ipeksi tenini keşfetti, ilk bir-

kaç dakika içinde boşalmamak için yapabileceğim tek şey buydu. İşkence çekmem için kalçalarını döndürüyor, vücudunu benimkine sürtüyordu. Nefeslerimiz küçük soluklarla kesildi, başım mindere yaslandığımda menim fışkırarak karın kaslarımı kaplarken görüşüm bulanıklaştı.

Ne zamandan beri bir el muamelesi neredeyse bayılmama neden oluyordu? Remy tişörtümle beni temizledi ve kollarını boynuma dolayarak beni sertçe öptü.

Onu sırtüstü yatırdım, taytını indirdim, parmağım beyaz külotundaki ıslak noktanın üzerinde gezindi. Vücudu dokunuşumla titrerken dudaklarından bir inilti kaçtı. Sadece ağzım ve parmaklarım. Sınırı aşmıyorduk.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shane

"Düşünsene..." dedi Travis. Cody Shaw'ın oturma odasını dolduran insanların arasından geçerken sesi gümbürdeyen bas sesinden daha fazla duyulacak kadar yükselmişti. Ter ve bira kokuyordu. Güverteye çıktık, soğuk gecenin havasından güçlendirici bir nefes aldım. "Üç yıl ve birkaç ay içinde Remy yasal olarak içki içme yaşına gelmiş olacak. Birkaç ay içinde, ben de dahil olmak üzere bu partideki herkes yasal olarak-"

Cümleyi tamamlamasını engellemek için koluna yumruk attım. Remy'yi benden başka biriyle düşünmek... şey, düşünülemezdi. "Kapa çeneni," diye homurdandım, biramdan bir yudum alarak.

Travis başını salladı. "Söz konusu o olduğunda hiç soğukkanlı değilsin."

"Selam, çocuklar." Ellerinde içkileri, yüzlerinde kocaman gülümsemeleriyle iki sarışın bizi karşıladı. Bir zamanlar benim tipim olabilirlerdi. Şimdi fazla plastik, fazla fantastik, fazla mükemmel görünüyorlardı. Sanki tüm hatları törpülenmiş gibi yavan duruyorlardı.

Cody topallayarak arkalarından geldi ve her ikisinin de omzuna birer kolunu attı. Kıçına kadar sarhoştu, bacağı hâlâ Oahu'da serbest sörf yaparken sol uyluk kemiğini kırdığı zamandan kalma bir alçıdaydı. "Bunlar sana bahsettiğim adamlar. Onlar efsane. Lanet olası efsaneler. Shane dünyanın en iyi on birinci sörfçüsü, hanımlar ve Travis de şanslı on dört numaranın hemen arkasından geliyor. Onlara biraz sevgi gösterin, hanımlar." Cody tökezleyerek uzaklaşmadan önce bize göz kırptı, çırılçıplak soyundu ve sıcak küvette yüzen kız arkadaşına katıldı, kız ona ilerlerken bacağını yana sarkıttı. Çok garip görünüyordu ama idare ediyorlardı.

"Çok geriden takip ediyorum," diye homurdandı Travis. On bir numara beni de pek heyecanlandırmamıştı. On bir numara, elbette bir numara değildi, yakın bile değildi ama gelecek yıl benim yılım olacaktı.

"Beni kovalayacağını söylemiştim."

Koluma bir yumruk attı, aynısını ona yaptığım için öç alıyordu, ardından dikkatini kızlara verdi. Kim bilir ne hakkında konuşuyorlardı, kahkahaları bana eğlendiklerini ya da iyi bir taklit yaptıklarını söylüyordu.

Telefonumu kontrol ettim ve Remy'den gelen mesajı okudum. Saat daha on birdi. Sarhoş değildim. Araba kullanabilirdim. Kararımı verip, ona mesaj attıktan sonra telefonumu cebime koydum. "Mutlu yıllar. Ben gidiyorum," dedim Travis'e, cevabını beklemeden.

Nefesinin altında 'reşit olmayan' ve 'hanım köylü' gibi bir şeyler mırıldandı. Jeep'ime bindim ve Huntington Beach'ten, Costa del Rey'e doğru yola çıktım. On ikiye çeyrek kala, Sienna'nın Tudor tarzı devasa evinin önüne arabamı park etmiş sevgilimi bekliyordum.

Yolcu koltuğuna tırmandı ve bana gülümsedi.

"Merhaba, sevgilim."

Göz kırptım.

"Merhaba, baş belası. Yine sensin."

"Bela seni takip ediyor ya da belki sen belanı arıyorsundur."

Ben de artık durumun böyle olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Arabayı sahilde bir yere park ettim, cipimin arkasından havluları, battaniyeyi, fazladan bir kapüşonluyu ve feneri aldım. Sanki tüm bunlar önceden planlanmıştı, sanki doğaçlama bir yılbaşı ziyareti değilmiş gibiydi. Remy, buraya gelmemize şaşırmış görünmüyordu. İçimde yeni yıla girerken burada olmamız gerekiyormuş gibi bir his vardı. Ona kapüşonlu tişörtümü attığımda hızla siyah kazağının üzerine giyindi. Kanvas ceketimi omuzlarının üstüne koydum, o da omuzlarını silkerek bana geri verdi. "Buna ihtiyacın olacak. Sadece gömlek giyiyorsun."

"Ben sıcakkanlıyım."

"Neden hep bu kadar *sıcaksın*?"

"Çünkü kocaman bir kalbim var."

Güldü. Ceketi tekrar omuzlarına geçirdim ve sahile doğru yürüdük, fener ışığı yolumuza rehberlik ediyordu. Merdivenin tepesine vardığımızda, okyanustan gelen rüzgâra karşı kolunu benimkine doladı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, gece soğuk ve kristal berraklığındaydı.

"Mutlu Yıllar, Remy."

"Mutlu Yıllar, Shane."

Kollarını boynuma doladı ve beni öptü. Yavaş ama sert bir öpücüktü. Dudakları soğuk, ağzı sıcaktı. Tadı limonata gibiydi. *Kirli sırlar ve gizli zevkler gibi.* Remy'nin içinde tadını alabildiğim bir karanlık vardı.

Havluları ve battaniyeleri soğuk kumun üzerine serdik. Bacaklarımın arasına oturup sırtını göğsüme yasladığında kollarım onu usulca sardı, böylece soğuğu hissetmeyecekti.

Kumsalın aşağısı biraz daha sıcaktı, mavilikler bizi rüzgârdan koruyordu.

"Bana iyi bir şey söyle," dedi aniden.

"Gelecek yıl... bu yıl dünya şampiyonu olacağım. Bana iyi bir şey söyle."

"Bu yıl on sekiz yaşıma gireceğim ve o zaman istediğim her yere gidebilir, güzel, çirkin ve ilginç şeylerin fotoğraflarını çekebilirim."

"Sen de benimle gelebilirsin." Bunu yarı şaka olarak söylemiştim ama fikir ağzımdan çıktığı anda cazip gelmişti.

"Beni cebine koyabilir ve her yere götürebilirsin. Hiç vedalaşmayalım, tamam mı?" Sesi kısık ve hüzünlüydü, sözleri gece kıyıya vuran dalgaların sesi tarafından yutulmuştu.

Boynunun yan tarafını öptüm, çenemi kavrayıp başını çevirerek doğrudan gözlerimin içine baktı, bir cevap, bir tür sonsuzluk arıyordu.

İkimiz de böyle bir söz veremezdik ama ben yine de verdim. "Asla *elveda* demeyeceğiz."

Yüzünü bana döndü ve önümde topuklarının üzerine oturarak avuç içlerini kalçalarına yapıştırdı. "Seni seviyorum, Shane."

Yüzündeki bir tutam saçı kulağının arkasına attım. Ay ışığında teni sanki mermerden kesilmiş gibi daha soluk parlıyordu. Mükem-

mel bir simetriye ve kusursuz bir tene sahip, güzel bir yüzdü. Ancak bundan da öte, sert, güçlü ve dirençliydi. Komik, zeki ve cesurdu. Onu bu hâliyle seviyordum.

"Ben de seni seviyorum, Ateşböceği."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini omuzlarıma koyarak bana doğru atıldı. Sırtım sert kuma çarptığında vücudu benimkinin üzerine düştü. Nedenini bilmesem de gülüyordu, sonra bir anda dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Ellerim her yerindeydi.

Önce kalçalarına sonra da saçlarına dolanmıştı.

Kalçalarını okşarken vücudunu vücuduma sürtüyordu. Aletim, kadınlığıyla aynı hizadaydı, büzülmüş dudaklarını ısırıp emerken dudaklarından küçük iniltiler ve inlemeler geliyordu. Emdiğim dudağını bırakıp bizi yana yatırdım, böylece altımda kaldı.

Bu da nasıl bakmak istediğinize bağlı olarak her şeyi çok daha kötü ya da çok daha iyi yapıyordu.

Yılbaşı gecesi dondurucu soğuktaki bir kumsalda, kıyafetlerimizin arasından ona sokuldum. Öpücükleri aç gibiydi. Dudakları aralık ve özensizdi. Hiçbir incelik yoktu. Parmakları saçlarımın arasında geziniyor, kısa tırnakları kafa derimi kazıyor, bacakları belime dolanıyordu. Aletim o kadar sert ve dikti ki artık acı veriyordu.

Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Hayır. Hayır, istemiyordum. Yapamazdım. Bu çok kötüydü.

Lanet olsun.

Yavaşlamaya ve nefesimi tutmaya çalışarak geri çekildim. Pişman olabileceğimiz bir şey yapmamıza otuz saniye kalmıştı. Sıcak nefeslerimiz duman halinde çıkıyor, göğüslerimiz kabarıyordu. Gözleri kapalı, şehvet yüklüydü, yanakları soğuktan pembeleşmişti ama dokunulduğunda ateşi varmış gibi sıcaktı. Dudaklarını hafifçe aralayarak yüzüme bakarken parmak uçlarım yüzünün kıvrımlarını, düz burnunu, öpüşmekten şişmiş dudaklarını izledi.

"Çok güzelsin, Remy St. Clair. Lanet olası derecede çok güzelsin."

Gözleri yaşlarla doldu. Sessizce, silmeye çalışmadığı iri gözyaşları yanaklarından aşağı usulca döküldüler. Başını çevirip düşmelerine

izin verdi ve ben de onları teker teker öperek uzaklaştırdım, her birini dilimin ucuyla yakaladım. Çenesini avucumun içine alarak dudaklarını öptüm, tuzlu gözyaşları tatlı tadına karışırken dilim içindeki karanlığa daldı.

"Tadın okyanus gibi," dedim, sesim şehvetle uyuşmuştu. Gözyaşları bile beni tahrik ediyordu.

"Tadın *evim* gibi." Kollarını boynuma doladı. "Senin içinde boğulmak istiyorum."

"SOS,*" diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Hâlâ onun üstünde yatıyordum, kalçalarım kalçalarının arasındayken kaya gibi serttim, taşaklarım ihtiyaçtan ağırlaşmış ve şişmişti. Dışarısı soğuk olsa da fark etmemiştim. Bir sonraki şekere ihtiyaç duyan bir bağımlı gibi, tekrar onun ağzının sıcaklığını aradım. Dillerimiz bir dansın içinde birbirine karıştı ve ben yine kuru bir şekilde onu becermeye başladım. Boşalmaya o kadar yakındım ki, acınacak haldeydim.

Dudaklarından tek bir kelime döküldü. "Lütfen."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi tutarak, "Hayır," dedim. "Bana inanabileceğim bir şey ver."

Geri çekildim ve onun üzerinde durarak diz çöktüm. "İhtiyacın olan şey bu değil."

Kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı. "Ama öyle. *Lütfen*, Shane."

Ne olduğunu bilmiyordum. Sesindeki umut ve çaresizlik aklımı başımdan alıyordu. Okyanus gözleri o kadar güven doluydu ki, sanki onun için her şeyi daha iyi yapabileceğime gerçekten inanıyordu ya da bu sınırları neden geçmememiz gerektiğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. İçinde büyüdüğü dünya berbattı. Sahip olduğumuz şey... onun için hissettiğim bu şey doğru değildi.

Herhangi bir erkeğe en büyük zayıflığının ne olduğunu sorarsanız, eğer dürüstse size bir kadın olduğunu söylerdi. Herhangi bir kadın değil, onu dize getirebilecek tek kadın. Onu yok etme gücüne sahip olan tek kadın. Atan kalbini göğsünden söküp çıkarabilecek, onu mahvedecek. Remy'nin tüm bunları yapabilecek kapasitede olduğunu biliyordum.

* Mors alfabesinde 'Acil durum' anlamına gelir. Ç.n.

En büyük zayıflığım oydu ve her zaman da öyle kalacaktı.

Remy'yi sevmenin iyi yanlarını neden göremediğimden emin değildim. Güneş ışığı, gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar. Aşkımızın kaderinde asla böyle bir şey olmadığını biliyordum. Yine de işte buradaydım, kendi yıkımımın aktif bir katılımcısıydım.

"Hava soğuk. Kumsaldayız."

"Senin kocaman kalbin beni sıcak tutuyor. Bu mükemmel. Tam da olmamız gereken yerdeyiz."

Olmamız gereken yerde olmak beni tutuklatabilirdi. Pervasız, dikkatsiz ve aptallığın da ötesindeydi. Peki bu beni durdurdu mu? *Durdurmadı.* Heyecan arayan biriydim. Bir adrenalin bağımlısıydım. Risk almaya, kendimi sınırlara kadar zorlamaya ve bir inanç sıçraması yapmaya istekli olmasaydım, yaşamak için yaptığım şeyi yapamazdım.

Ancak Remy ile seks yapma ihtimali, dev bir dalganın altından geçmek gibiydi. Su, siz içindeyken tepeden aşağı yuvarlanırdı, ağırlıksız ve sessizdi ama neyin geldiğini bilirdiniz ve 'ah kahretsin' diye düşünürdünüz. Sonra bir bakardınız ki hemen yanınızda bir el bombası patlıyor. Büyük bir patlama olurdu ve su basıncı sizi sıkıştırırdı. Kendi vücudunuzun üzerinde hiçbir kontrolünüz kalmazdı. Kollarınız ve bacaklarınız farklı yönlere doğru çeker, bir o yana bir bu yana savrulup dururdunuz. Ardından dibe vurup hangi yönün yukarı olduğunu anlardınız, ışığa doğru yüzüp başınızı sudan çıkardığınızdaysa nefes almaya çalışarak debelenirdiniz.

Evet, tam olarak öyleydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Remy

Ondan bunu istemek yanlıştı. İstediğim her şeyi reddetmekte zorlandığını biliyordum. Bunun onun içini parçalayacağını, muhakeme eksikliğini sorgulamasına neden olacağını biliyordum ama yine de sordum. Benim için her şeyini ortaya koymasını istedim. Bana inanabileceğim bir şey vermesini.

Soğuk, sert, kum yatağımızda üzerimizi örtmek için battaniyeyi onun üzerine çektim. Bu sahilde yalnızdık. Yıldızların ve ayın altında, dalgalar ziller gibi çarpıyor, kalp atışlarımızın ritmiyle senkronize bir şekilde atıyordu.

"Seni bekleyeceğim," dedi, çok ileri gitmeden önce bunu durdurmaya çalışmak için son bir hamle yaparak. "Beklemeye değersin."

Bu kadar içtenlikle söylenen bu sözleri duymak benim için yeterli olmalıydı. Yüzündeki acı dolu ifade, savaş halindeki kalbi ve zihni onu uzaklaştırmam için beni harekete geçirmeliydi ama ben bencildim. Açgözlüydüm. Her şeyi istedim. Şu anda. Onun her şeyini istiyordum.

"Bunu istiyorum. *Bizi.* Her şeyi."

Kot pantolonunun düğmesini açarken gözleri benimkileri aradı. Elimi aletine doladığımda sanki daha önce yüzlerce kez yapmışım gibi tıslad ı. Sıcak, pürüzsüz, kadifemsi ve kaya gibi sertti.

"Remy," dedi, sesi gergin çıkıyordu. Göz kapakları kapandı, ben onu sıkarken ve başparmağımı tümseğin üzerinde gezdirip menisini yayarken yüz hatları acıyla kasıldı. "Siktir."

Üzerime diz çöküp eteğimin fermuarını açarak iç çamaşırımla birlikte bacaklarımdan aşağı çekti. Sonra botlarımı çıkarıp, ayaklarım üşümesin diye çoraplarımı üzerimde bıraktı.

"Bu çok romantik," dedi cüzdanından prezervatif çıkarıp kot pantolonunu dizlerine kadar indirirken.

"Ben romantik olmasını istemiyorum. Kolay olmasını da. Sadece seni istiyorum." Başını iki yana salladı, "SOS."

Gülüştük. Onu hayranlıkla izlerken prezervatifi ereksiyonunun üzerine geçirdi. Dar kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirirken yüzü benimkinin üzerindeydi.

"Kahrolası şekilde güzel," diye mırıldandı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

İlk itiş çok fazlaydı. Vücudum gerilirken nefesimi tuttum, doluluğa alışmaya çalışıyordum. Sustu. "Gözlerini aç, Remy. Bana bak." Gözlerimi açıp yüzüne baktığımda bu beni sakinleştirdi. Yüzünü seviyordum. Saçları dağınıktı, alnına düşüyordu ve gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Şimdi nefes al."

Dudaklarıma, boynuma, çeneme yumuşak öpücükler yağdırırken nefes aldım ve kaslarımı gevşettim. Kalçasını ileri geri hareket ettirirken içimde dikkatlice ve nazikçe ilerliyordu, sanki beni incitmek istemiyormuş gibiydi. Bu naziklik beni neredeyse ağlatacaktı. Gözyaşlarımı tutmaktan boğazım yanıyordu ama düşmelerine izin verirsem, onları yanlış anlayacak ve beni incittiği için olduğunu düşünecekti, aslında öyleydi ama o şekilde değildi.

Ellerimi yüzüne götürdüm ve başparmaklarımı elmacıkkemiklerine sürttüm. Bana baktı, gözleri kararmıştı.

"Kalbimi kıracaksın," dedi, sesi boğuk ve yüzü ciddiydi, sanki aniden bir önseziye sahip olmuştu. Geleceği görüyor ve ne olacağını biliyormuş gibiydi.

"Ya da belki sen benimkini kırarsın." Bu daha olası görünüyordu ama kırık kalpleri, Russell'ı ya da bana seksi deyip sarhoş ettikten sonra arabasının kaputuna yatıran Billy'yi düşünmek istemiyordum. Ya da benimle akıl oyunları oynayan, Tristan'ı.

Kalçalarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım, duvarlarımın derinliklerine süzülürken kaslarım onun etrafında kenetlendi. İnlediğinde içimdeki bir şey çözüldü. Omuzlarındaki tutuşumu sıkılaştırdığımda hareketleri daha sert ve daha hızlı hâle geldi, beni ağlatan bir noktaya tekrar tekrar vurdu, nefeslerim küçük inlemelerle geliyordu.

"Sanırım ben..."

Ah.

Ah Tanrım. Dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti kaçtı ve dağıldım. Shane küfretti, saniyeler sonra üstüme yığıldı.

Vücudu titreyerek boşaldıktan sonra yüzünü saçlarıma gömdü ve birkaç saniye boyunca ikimiz de kımıldamadık. "Siktir."

Uzaklaştığında, her şey kafama dank etmeye başladı. Ne yapmıştık, bu ne anlama geliyordu. Pişman olacak mıydı? Bana bunu vermesini istediğim için bana kızacak mıydı?

Ben giyinmek için çabalarken o ayağa kalktı ve kotunu yukarı çekti. Beni sıcak tutacak bedeni olmadan donuyordum. Eteğimi giymek için havlunun üzerine uzandım, sonra doğruldum ve ayaklarımı botlarımın içine soktum. Havluları ve battaniyeyi toplayıp kolunun altına aldı. Ben öylece otururken, yüzüne bakıp görmek istemediğim bir şey görmekten korkuyordum.

Elini uzattığında gözlerimi yüzüne kaldırdım. "Benimle eve gel."

Elini tuttuğumda beni ayağa kaldırdı.

Dudaklarıma pişmanlık değil de söz vermiş gibi hissettiren nazik bir öpücük kondurdu. Evine dönüşümüz hızlı ve sessiz oldu. Ayakkabılarımızı koridorda tekmeleyerek çıkardık, kapısından yatak odasına kadar kumdan bir iz bıraktık. Dairesinin içi sıcak ve rahattı, kaloriferin uğultusu dışında sessizdi. Ay ışığında gümüş rengi olan yatak odasında beni soyarken sıcak elleri tenimi okşuyordu. Bana yumuşak ve soluk mavi tişörtlerinden birini verdi, o gece birlikte uyuduk.

Onu sevdim.

Umutsuzca ve trajik bir şekilde.

ON ALTINCI BÖLÜM

Remy

"Keşke o benim dilim olsaydı," dedi Shane, margaritamın tuzunu dudaklarımdan yalarken sesi kısıktı.

"Ben de isterdim." Sırıttım ve *taco*mdan bir ısırık daha aldım; Shane'le tanıştığımda takodan nefret ettiğini söyleyen kız olarak benim için burası keşfedilmemiş bir bölgeydi. Meğer *tacoları* çok seviyormuşum.

Belki de aşk her şeyi değiştirmişti; yemeklerin tadı daha güzel, renkler daha canlı, gün doğumu daha parlak ve gün batımı daha umut doluydu.

Gökyüzü pembeleşti, deniz meltemleri saçlarımı kaldırırken ısı lambası tenimi ısıttı. Shane okyanusu izliyordu. Onu sonsuza dek kaybedecektim ama şimdi buradaydı, marinanın dış güvertesinde masanın karşısında oturuyordu, bacağını bacağıma dayamış, işaretparmağı dalgınca serçeparmağımı okşuyordu.

Bakışları yüzüme döndü ve dudağının kenarını sevdiğim, o seksi şekilde ısırdı. Muhteşem biriydi. Bir parça esmerlik kare çenesini örtüyordu, güneşe gözlerini kısarak bakmaktan gözlerinin etrafında küçük çizgiler oluşmuştu. Yıl boyunca hiç solmayan bir bronzluk. Altın gibiydi.

Ancak onu yine kaybediyordum ve bu kaybın acısı beni dümensiz hissettiriyordu. Onu bu şekilde sevmenin tehlikeli olduğunu biliyordum. Sanki o bir kutup yıldızıydı, evrende beni eve götürebilecek tek kişiydi.

"Benimle gelmek ister misin?"

"Nereye?" Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Mezun olduktan sonra benimle seyahat edebilirsin."

Ciğerlerimin çalışması durdu. Nefesimi tutuyordum,

Bana şaka yaptığını, sözlerinde ciddi olmadığını söylemesini bekliyordum.

Öne doğru eğildi, gözlerini benimkilere dikti. Yeşil ve kahverenginin girdapları kehribarla kaplanmıştı. "Sana asla veda etmeyeceğimize söz verdim. Benimle gelmeni istiyorum."

"Peki ne yapacağım?"

"Tüm güzel, çirkin ve ilginç şeylerin fotoğraflarını çek."

"Yol paramı nasıl ödeyeceğim?"

"Bir fikrim var." Gözleri heyecanla parlıyordu. Bir gelecek planlıyorduk. *Birlikte.*

Eve dönerken bana fikrinden bahsetti.

Geleceğe dair heyecanla dolup taşıyordum, sonsuzluk olasılığı o kadar yakındı ki neredeyse uzanıp ona dokunabilirdim.

"Ben yokken bir şeye ihtiyacın olursa, babam senin için orada olacak."

"Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

Kapısının kilidini açıp iterek içeri girmemi işaret ederken yüksek sesle iç geçirdi. "Hayır ama yanlış hissediyorum, Remy."

"Sadece birkaç ay daha," diye karşı çıktım. "Sadece... Dylan ve ben ne olacağız?"

Sinirli bir şekilde nefesini verdi. Annem hakkında konuşmak istemiyordum. O gitmişti ve bu kez geri gelmeyecekti. Birkaç hafta önce okuldan eve geldiğimde yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. Bütün kıyafetleri gitmişti. Ona dair tüm izler yok olmuştu.

Mutfak tezgâhına bir not bırakmıştı.

Biriyle tanıştım. Diğerlerinden farklı biri. Yeni bir başlangıca ihtiyacımız var ve bir yere uzun süre bağlı kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsunuz. Gideceğim yere varınca size haber veririm. Güle güle, bebeklerim. Birbirinize iyi bakın. Yıllardır bensiz de gayet iyi idare ediyorsunuz, o yüzden endişelenmiyorum

Sevgiler, anneniz

Xoxo

Endişelenmiyormuş. Onun için iyi olmuştu. Vicdanı rahat bir şekilde, onsuz da iyi olacağımıza inanarak huzur içinde uyurdu. Biz olmadan yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı. Sanki biz bir yükmüşüz gibi. Diğerlerinden farklı olmadığından emin olduğum bu adamla yoluna devam etmeden önce boşaltması gereken bir yüktük sadece. Rae St. Clair'in berbat bir erkek zevki vardı.

Notu kırmızı boyalı dudaklarının iziyle mühürlemiş ve bize biraz para bırakmıştı, neredeyse kirayı karşılamaya yetecek kadar vardı ama annemle ilgili diğer her şey gibi bu da yetersiz kalmıştı. Dylan buna *en büyük öpücük* deyip, notu buruşturarak çöpe atmıştı. O mutfaktan çıkıp koşmaya başladıktan sonra notu aldım ve elimi kağıdın üzerinde gezdirdim. Artık anılarımdan oluşan ayakkabı kutumda yaşıyordu. *İyi, kötü, çirkin ve güzel.* Eğer annemin davranışları, beni terk edişi üzerinde durmama izin verirsem, bir topun içine kıvrılıp hüngür hüngür ağlamak isteyecektim.

Annemin gidişinin tek iyi yanı Dylan'ın nihayet kendi odasına sahip olmasıydı.

Fakat ne annemi ne de Shane'in yarın saat beşte Avustralya uçağına binmek üzere yola çıkacağını düşünmek istemiyordum.

Ya da düello çantasını ve bavullarını hazırlayıp kapıda beklemesini.

Hayır. Bu anı yaşamak istedim. Her fısıltıyı, her dokunuşu, her çalıntı bakışı hatırlamak... O gittiğinde, gelecek hakkında hayaller kurabilirdim. Mezuniyetime sadece on hafta vardı. On sekizinci doğum günüme sadece on hafta ve bir gün kalmıştı. Her çizgiyi çoktan aşmış olsak da reşit olduğumda yine de rahatlayacağını biliyordum. O gizlice dolaşmaktan nefret ederdi, ben de yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi hissetmekten nefret ederdim.

Başımı göğsünden kaldırdım ve başucundaki saati kontrol ettim, on ikiyi yirmi geçiyordu. Dört saat kırk dakika sonra ayrılacaktı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek kolunu kaldırıp altından kayarak çıktım. Odadaki ışığın loş gölgesinde giyindim ve birkaç dakika uyumasını izledim. Göğsü inip kalkıyor, derin ve eşit nefesler alıyordu. Sanki kaybımı hissetmiş, çoktan gittiğimi anlamış gibi uy-

kusunda bir şeyler mırıldanarak yan yattı, kolu yastığıma dolandı. Yanımda taşıyabileceğim ve onu özlediğim her an çıkarabileceğim zihinsel bir fotoğraf çektim.

Veda etmek istemedim, bu yüzden fısıldadım. "Seni seviyorum, Shane. Yakında görüşürüz."

Dışarı çıkarken, koridordaki bir kancada asılı duran kapüşonlarından birini çaldım ve başıma geçirdim, kollarımı bana çok uzun gelen kolların içine soktuktan sonra burnumu yakasına yasladım. Onun gibi kokuyordu. Deniz gibi. Yaz mevsimi gibi. Temiz, erkeksi ve sarhoş edici.

Sokak sessizdi. Gece havası soğuktu ama Shane'in kapüşonlusu beni ısıtıyordu. Turneye çıkmadan önceki diğer zamanların aksine, aynı korkulara sahip değildim. Sanki uzaktayken beni unutacakmış gibi. Bana bu işi yürütebileceğimizi söylediğinde ona inandım. Onu bekleyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Bunu nasıl sorgulayabilirdi ki? Birlikte olmak istediğim başka kimse yoktu.

"Bu, Shane Wilder'ın küçük, kirli sırrı değil mi?"

Omurgam buz kesti. Adımlarım duraksadı ve ayak parmağımı yere vurarak asfalta takıldım. Başımı kaldırdığımda o tanıdık sırıtışın bana yöneldiğini gördüm.

Tristan Hart, BMW'sine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Shane'in dairesini engelsiz bir şekilde gördüğünü anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yoktu.

Sertçe yutkundum ve ayaklarımı hareket ettirmeye zorladım. "Burada ne işin var?"

"Eğlence bitti, Remy."

"Vay canına. B-List* filmlerindeki kötü adamlar gibi konuşuyorsun." Gülmeye çalıştım ama içimi büyük bir korku kapladı.

"Arabaya bin, Remy. Biraz sohbet etmemiz gerek."

"Yarın okulda müsait olurum," dedim, ses tonum sanki bana normal bir ziyarette bulunuyormuş gibi rahattı. Yürümeye devam ettim, adımlarım beni metal merdivenlere götürüyorken, kalbim göğsümde çarpıyordu.

* B List-Film (*B movies*), Hollywood'un altın çağında ekonomik zorluklar sebebiyle ortaya çıkmış, sonrasında tüm dünyada benzerleri çekilen içerisinde kült, bağımsız ve istismar sinemasının önemli örneklerini barındıran B film seçkisinden oluşur. Ç.n.

Bir el uzandı ve saçımı çekti. Şaşkın bir şekilde çığlık attım. Eli ağzımı kapattı ve beni saçlarımdan tutup BMW'sine doğru sürüklerken kollarıyla beni hapsetti.

"Benden ne istiyorsun?"

Yanlış soru, Remy. Kalçama bastırdığı ereksiyonu ne istediğine dair hiçbir soru işareti bırakmıyordu. Bu bir intikamdı. Noel tatilinden sonra okula döndüğümde, Shane'le ilk kez seks yaptıktan sonra, Tristan'ın saçmalıklarına daha fazla katlanmayacağıma karar vermiştim. O itti, ben de daha sert karşılık verdim. O alay etti, dalga geçti ve tehdit etti, ben de yüzüne gülüp bana hiçbir şey yapamayacağını söyledim. Sesimi çıkarmıştım, yüksek sesle ve cesurca.

"Bunu zor yoldan ya da kolay yoldan yapabiliriz," dedi Tristan. "Karar senin."

Onu itip uzaklaştırmaya çalıştığımda güldü. "Bırak beni, pislik," diye homurdandım.

"Seni istiyorum ve sana sahip olacağım."

Çok ukala ve kendinden emindi.

Güldüm. "Kendimi açıkça ifade etmedim mi? Seninle birlikte olmam için hiçbir şansın yok."

"Bence var."

"Ne yapacaksın? Kendini bana zorla mı kabul ettireceksin? Bana tecavüz mü edeceksin, Tristan?" Kendimi ukala hissediyordum. Tristan pek çok şey olabilirdi ama bir tecavüzcü değildi. Onun bile aşmayacağı sınırlar vardı. Oynadığımız bu *kedi-fare* oyununda onu on sekiz ay boyunca incelemiştim.

Bir adım geri çekildi, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Hayır. Bana kendi özgür iradenle geleceksin, küçük *kuzucuk*."

"Sen kafayı yemişsin."

Onu atlattım.

"Sence Shane'e yasal tecavüz suçlaması yöneltilirse kariyerine ne olur?"

Yasal tecavüz mü?

"Shane ve ben sadece arkadaşız."

"Sadece arkadaşız," diye tekrarladı beni. "Benim oturduğum yerden, siz çok yakın arkadaşsınız. Menfaatçi arkadaşlar."

Kanıtı yoktu. Hiçbir şeyi kanıtlayamazdı.

"Babamın tek derdi çıkarlarını korumaktır. Her şey sonuçla ilgili. Sence babam altın çocuk sörfçüsünden bir şeyler yapmasını beklemeden yüz binlerce dolar öder mi? Shane'in sadece kazanmaya değil, örnek bir vatandaş olduğunu göstermeye de ihtiyacı var. O bir *marka* ve sen onun kariyeri için bir yüksün."

"Yani bunu bu yüzden mi yapıyorsun? Shane'i çok önemsediğin için mi?"

"Shane Wilder umurumda bile değil ama senin umurunda. Geceleri oraya gidiyorsun, karanlıkta, örtüsü altında gizlice dolaşıyorsun. Seni becermesine izin veriyorsun, değil mi? Ya da belki de onu kışkırtan sensin. Evet, bu daha doğru gibi. Sen küçük, pis bir fahişesin. Tıpkı annen gibi. Düşününce... kardeşin de öyle. Aileden geliyor olmalı."

Sözlerindeki gerçeği görmezden gelmeye çalıştım. Kimse seks yaptığımızı kanıtlayamazdı. Yine de tereddüt ettiğimi gördü ve bunu kullandı.

"Altın çocuk çuvallarsa, babam onu öyle bir indirir ki, neye uğradığını şaşırır."

"İki kişi sadece arkadaşsa bu tecavüz sayılmaz. Bu çok saçma. Burada işimiz bitti."

Onu iterek geçtim. Kolumu tuttu ve beni geri çekti, kolumu o kadar sıkı kavramıştı ki, parmakları kapüşonun kumaşından tenime batıyordu. Yarın orada birkaç küçük morluk olacaktı. Tristan Hart'ın tartaklamasından kaynaklanan morluklar. Beni yolcu koltuğuna itip, cep telefonunu karıştırdı ve kucağıma fırlattı. "Belki de kanunlar hakkında biraz bilgi edinmelisin."

Telefonunu aldım ve ekrandaki kelimelere göz attım. *Yasal tecavüz terimleri.* Tecavüz çok çirkin bir kelimeydi. Shane ve benim yaşadığımız şey için kullanılmamalıydı bile. Tristan sürücü koltuğuna yerleşirken boğazımda bir öfke yükseldi ama acıyı yuttum.

"Birlikte oynamaya hazır mısın?"

Böyle bir şey olamazdı. Görünüşe göre kanun, iki gencin birbirinin beynini sikmesinden pek endişe duymuyordu. Önemli olan yaş farkıydı, en azından benim anladığım buydu.

"İtiraf edeceğine bahse girerim," dedi Tristan, parmaklarını direksiyona vurarak. "Yemin altında asla yalan söylemez, değil mi?"

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Zayıflık belirtisi gösterdiğim için kendimden nefret ediyordum. Tristan kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Shane yalan söylemezdi. O asla yalan söylemezdi. İnsanların yaptıklarından sorumlu tutulması gerektiğine inanırdı ve suçu üstlenirdi.

Ah Tanrım. Ben ne yaptım?

Ne yaptım ben?

"Önünde gelecek vaat eden bir kariyeri var. Onun için bunu mahveden kız mı olacaksın?"

Hayır. Bunu yapmak istemedim.

Tristan ev ödevini iyi yapmıştı.

On sekiz ay boyunca beni izlemenin karşılığını almıştı. Bir şekilde, güvensizliğimin içini görmüştü. Beni nasıl manipüle edeceğini çözmüştü. Beni en çok acıtacak yerimden nasıl vuracağını biliyordu.

Shane.

İyi bir şeyi mahvetme korkum.

Zorbalar insanların zayıflıklarını avlarlardı ama ben buna izin vermezdim.

Bu pislik, Shane'i mahvederdi.

Turnuva kariyeri onun için her şey demekti. Bu onun hayatıydı. Hayaliydi. Umutlarımı onunla bir geleceğe bağlamak aptalcaydı. *Umut çok tehlikeli bir şeydir.*

Bakışlarım sokağın karşısındaki evine kaydı. Huzur içinde uyuyordu, bu sokakta, bu arabada olanlardan habersizdi. Bir kez olsun, keşke veda edecek kadar uzun kalsaydım diye düşündüm. Geceyi onun kollarında güvende ve sıcak bir şekilde geçirseydim, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdım. Yine de Tristan başka bir fırsat bulurdu. Onu neredeyse her gün görüyordum. Nerede yaşadığımı, nerede çalıştığımı, nerede sörf yaptığımı biliyordu.

Hayatınız etrafınızda parçalanırken, bazı uyarılar olmalıydı. Bir gök gürültüsü. Gökyüzünü yaran pürüzlü bir ışık külü ama yoktu. Ortalık sessizdi. Kalbimin parçalanma sesini kimse duyamazdı.

Kimse içimden ağladığımı duyamazdı. Yine de bu tür şeyler böyle oluyordu.

Üstelik hepsi de seks yüzündendi.

Bazen güzel ve ruhun derinliklerindeydi. Sevgi dolu, iyileştiriciydi. Bazen kirli ve çirkindi. Bazen bir silah ya da takas aracı olarak kullanılabiliyordu.

"Şimdi, birlikte oynamaya hazır mısın?"

Dişlerimi sıktım, ona cevap vermedim. Elimden telefonunu aldı. Parmakları tuş takımında hareket etti ve telefonu hoparlöre verdi. Hattın ucundaki memur cevap verdi. Costa del Rey Polis Departmanı.

"Merhaba. Bir arkadaşım için endişeleniyorum. On yedi yaşında ve o-"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kelimeyi zorla söyledim.

"Dur."

"Bir dakika lütfen."

Telefonu hoparlöre aldı ve elini telefonun üzerinde tutarak sesimizi duymamasını sağladı.

"Eğer bunu yaparsam, onu rahat bırakacaksın."

Tristan başını salladı. Söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmeme imkân yoktu ama burada oturup polislere Shane'in yanlış bir şey yaptığını söylemesine izin veremezdim. *Yapmadı*. Yaptıklarımızın bedelini ödemesine izin veremezdim. Kaybedecek çok şeyi vardı. Eğer Tristan benim yüzümden Shane'in kariyerini mahvederse kendimi asla affedemezdim.

Tristan hatta geri döndü. "Arkadaşımın iyi olduğu ortaya çıktı. Zamanınızı aldığım için özür dilerim. İlgilenmeniz gereken daha acil meseleler olduğunu biliyorum."

Konuşmasını tamamlarken onu duymazdan geldim, sonra aramayı kesti ve telefonunu bardak tutucusuna fırlattı.

Her şey çok aptalcaydı ama Shane ve benim yaptığımız şey yasalara göre suç sayılıyordu. Bunun için tutuklanabilirdi. Para cezasına çarptırılabilirdi hatta hapse bile atılabilirdi. Farklı bir çıkış yolu düşünmeye çalıştım ama beynim allak bullak olmuştu, Shane'in kariyerini mahvetme korkusu diğer tüm düşüncelerimi bastırıyordu.

O kız, olmak istemiyordum. Sevdiğim insanın çöküşünden sorumlu olmak istemiyordum. Bunu durduracak gücüm vardı. Bunu güç olarak görmeyi seçmem ne tuhaftı, sanki güç benim ellerimdeymiş gibi.

"Benden ne istiyorsun?" Zorbalarla başa çıkmanın ilk kuralının pazarlık yapmamak olduğunu herkes bilirdi. Oysa ben burada pazarlığa girişiyordum.

"Bana oral seks yaparak başlayabilirsin."

Gözümü bile kırpmadım, kaderime boyun eğmiştim ama yine de farklı bir şekilde sonuçlanacağına dair küçük bir umut kırıntısı vardı içimde. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapabiliyorum."

Çünkü yapabiliyorum.

"Neden ben? Neden beni seçtin?" Bir ipucu arıyordum. Erkekler bana baktıklarında ne görüyorlardı? Shane olmayan erkekler. Bana istediklerini elde ettiklerinde kolayca bir kenara atabilecekleri bir et parçası olarak bakan erkekler. Belki Tristan beni aydınlatabilirdi. Bu işten kendim için de bir şeyler çıkarabilirdim, değil mi?

Bu BMW'de oturan kız eski Remy'ydi. *Kaput faresi. Hurdacı. Hasarlı mal.* Shane'in sevdiği Remy bu arabada oturmuyordu. Bu düşünce, ikisini ayırmaya yardımcı oldu.

"Bu gece bir sürü sorun var, küçük *kuzucuk*."

"Büyük kötü kurt beni yemeden önce cevap istiyorum."

Güldü. Çocukçaydı. Bir an için o sadece bir çocuk, ben de sadece bir kızdım ve çılgın bir pazarlığa kilitlenmemiştik. Belki başka bir hayatta arkadaş olabilirdik. Onlarla birlikte büyümüş olsaydım, ayrıcalıklı, yasaların üstünde, dünyadaki yerimden emin olsaydım her şey daha farklı olabilirdi ama ben bendim ve tüm güç onun elindeydi. Beni yok etmek için kullanacaktı çünkü onun yaptığı buydu. *Bir şeyi kontrol edemiyorsa, onu yok ederdi.*

"Seni seçtim çünkü bir porno filmde oynayacakmışsın gibi görünüyorsun. Dudakların becerilebilir. Göğüslerin biraz daha büyük olabilirdi ama bunu görmezden gelebilirim. Kıçın bunu telafi ediyor. Yine de tavrın... anlaşmayı perçinleyen şey bu."

"Neymiş benim tavrım?"

"Hiç siklemiyorsun." Koltuğunu gidebildiği kadar geriye kaydırdı, küçük sohbetimiz sona erdi. "Şimdi. Nerede kalmıştık? Doğru ya. Bana oral seks yapmak üzereydin." Kot pantolonunun fermuarını açtı ve koltuğunda geriye yaslandı.

"İşe koyul, pis kız."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Remy

Tristan Hart'a oral seks yapmamın üzerinden üç hafta beş gün geçmişti. Shane Avustralya'ya gideli üç hafta ve beş gün olmuştu. Bu gece geç saatte dönecekti. Hiç olmamış gibi davranabilir miydim? Banyo aynasında kendime baktım ve kendimi tutmaya çalıştım.

İşe koyul, pis kız.

Shane asla bilmek zorunda değildi.

Onu kötü anıların yaşadığı o yere tıkardım. "Remy," diye bağırdı Dylan, kapıya vurarak. "Eğer çıkmazsan, iki saniyen var. Ben gidiyorum."

Banyodan çıktım ve o çoktan kapıyı yarılamıştı.

Okula giderken yol sessizdi çünkü Dylan neredeyse hiç konuşmuyordu.

Bugünlerde onu çok az görüyordum. Her gece dışarıda Tanrı bilir ne yapıyordu ve derslerinin çoğu devlet üniversitesinde olduğu için bugünlerde liseye nadiren adım atıyordu.

Bilmediğim bir kaynaktan aldığı parayla satın aldığı kamyonetten hızla inip kapının yanında duran Tristan ve sporcu arkadaşlarının etrafından dolandım.

Ona oral yaptığım o geceden beri ondan kaçıyordum ve yakın gelecekte de kaçmaya devam etmeyi planlıyordum.

Altı hafta daha. Sadece altı hafta sonra buradan gidecektim.

Koridordaki öğrencilerin arasından geçip dolabımın önünde durduğumda bu sözleri bir tekerleme gibi tekrarladım.

Bu sabahki dersler için gerekli olan kitapları çıkardım ve sırt çantamdakilerle değiştirdim.

"Bu gece," dedi, sesi kulağımın altından fısıltı hâlinde geliyordu. "Saat yedi de görüşürüz."

"Ne için?" diye sorarken tısladım. "İstediğini aldın."

Tristan güldü. "Henüz değil. Ama bu gece alacağım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şu demek... Senin beynini *dağıtacağım*."

Korkumu bastırmaya çalışarak başımı salladım. "Hayır. İşimiz bitti. Anlaşmamız bu değildi."

"Ben bitti dediğimde biter." Telefonunu yüzüme doğru tuttu. Shane'in HartCore forması giymiş bir fotoğrafı bana bakıyordu. Beyaz gülümsemesi genişti, ela gözleri yeşil görünüyordu ve saçları dağınıktı, mükemmeldi. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: *Wilder formunun zirvesinde ve Bells Beach'te ilk galibiyetini aldı.*

Tristan telefonunu cebine koyarken sırıttı, beni tam istediği yerden yakaladığını biliyordu.

Tristan prezervatife bir düğüm attı. Çok dikkatlice. Bakışlarım onu yatak odamın zemininde ve kapı aralığında takip etti. Saniyeler sonra banyo kapısının kapandığını ve tuvaletin sesini duydum. Sonra duşun çalıştığını. Spor çantasında kendi duş jelini getirmişti, böylece yatağın üzerindeki kirli kızın tüm izlerini temizleyebilecekti. Bu gece kendimi bedenimden uzaklaştırmıştım. Sanki onu uzaktan izliyordum ve o gerçekte ben değildim ama şimdi bittiğine göre, bunun bir rüya olmadığını biliyordum.

Gerçekti.

Kolonyasının kokusu burun deliklerime doldu. Bacaklarımın arasındaki acı, vücuduma acımasızca saldırdığını gösteriyordu. Tristan beni hiç umursamadan, kendi boşalmasının peşinden koşarak defalarca içime girmişti.

Canımın yanması umurunda değildi. Beni hiç umursamıyordu.

Daha önce giydiğim atleti ve yırtık kotu giydim. Sonra bir sigara yaktım ve sırtımı duvara yaslayıp pencereden gün batımını izlemeye başladım. Gökyüzü pembe ve turuncu çizgilerle kaplıydı, güzel bir akşamdı. Güzel bir gün batımı. Dumanı pencereden dışarı üfleyip tatlı bahar havasını zehirli kimyasallarla zehirledim.

Bazı şeylerin insanda ağlama hissi uyandırması ne tuhaftı. Shane'i özlemek gibi ya da Dylan ara sıra tatlı şeyler söylediğinde boğazımda bir yumru oluşması ve gözlerimin yaşarması gibi. Shane, beni bekleyeceğini çünkü buna değdiğimi söylediğinde mesela. Benim özel olduğumu düşünüyordu. Beni sevdiğini söylemişti. Hayatımda beni ağlatan şeyler, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadardı ve bunları sayabilirim. Gözyaşlarımın çoğu sevdiğim insanlar için dökülmüştü; *annem, Dylan, Shane.*

Tristan Hart gözyaşlarımı hak etmiyordu, bu yüzden dişlerimi sıktım, tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim ve gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Eğer yıkılırsam, bundan zevk alacaktı. Ona bu zevki tattırmayı reddettim.

Sigaramdan bir nefes daha çektiğimde nikotinin kan dolaşımıma karıştığını hissettim. Başımı döndürdü. Her zaman asla sigara içmeyeceğimi söylerdim. Birçok şeyi asla yapmayacağımı söylerdim.

Ben bir yalancıydım.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kendime o kız olmadığımı söylemeye çalıştım. Oral seks karşılığında bir çocuğun ona zorbalık ve şantaj yapmasına izin verecek bir kız değildim.

Ben o kız değildim.

O kız olmam dışında.

Tristan yatak odama döndü, yeni duş almıştı. Kot pantolonunu çıkardı, giyinmek için acele etmedi. Tasarımcı imzalı yüksek tabanlı ayakkabılarını giymek için kenara oturduğunda yatak ağırlığının altında dalgalanıyordu. Beni bir kez ya da bin kez becermiş olmasının ne önemi vardı? Ben hasarlı bir maldım.

Cep telefonum bir mesajla bipledi. Yatağımın başucunda duran sandığın üzerinde duruyordu. Bakmak için başımı çevirmedim. Kim olduğunu biliyordum. *Shane evdeydi.* Tristan gelmeden önce birkaç kez mesaj atmıştı ve ben mesajlarını görmezden gelmiştim.

Ne diyebilirdim ki? Tristan Hart beynimi dağıtmaya mı geliyor?

"İstediğini aldın. Şimdi git," dedim Tristan'a. Sigaramdan bir nefes daha çektim ve pencereden dışarı, palmiye ağaçlarıyla güneş gökyüzünde alçalırken pişmiş toprak çatılı evlerin arkalarına bakmaya devam ettim.

Güldü ama çocuksu bir şekilde değildi. Tecavüz etmiş, yağmalamış, talan etmiş ve tüm köyü yakıp yıkmak üzere olan bir yağmacı gibi gülüyordu. Beni rahat bırakmayacağını bilmeliydim.

"Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim, küçük *kuzucuk*. Buna kanacağından emin değildim." Alay etti. "Shane Wilder'ı polise ihbar edeceğime gerçekten inanmadın, değil mi? Tüm JV tezahürat takımını mahvetmesi umurumda bile değil."

Gözlerimi sıkarak kapattım, sözlerini duymamayı umuyordum. Artık çenesini kapamasını umuyordum ama tabii ki susmadı. Aklımda hiçbir makul şüphe kalmadığından emin olmak istiyordu. Tristan'ın beni izlemekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Kibriti yaktı ve gazyağının üzerine attı. Sigaramı camdan dışarı fırlattım. Çok dikkatsiz olmuştum.

"Senin için hecelemem gerekirse, oyuna getirildin. Becerildin. *Sikildin*. Eğlenceliydi, küçük *kuzucuk*. İyi bir hayatın olsun. Ah. Bekle." Parmaklarını şıklattı. "Bu boktan daireden öte bir geleceğin yok."

Şiltenin üzerine birkaç yirmilik attı, bana bir fahişe gibi davrandığına dair en büyük hakaretti bu. Odamdan çıkarken *Converse*'imi kafasına fırlattım. Tam sırtına isabet etti. Koridorda geri çekilirken güldüğünü duydum. Saniyeler sonra ön kapı arkasından kapandı ve ben de sözlerinin içime işlemesine ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Yaptığım her şey boşa gitmişti.

Oyuna gelmiştim.

Bir insan neden başka birinin hayatını mahvetmek için bu kadar zahmete girerdi? Şimdiye kadar benim gibi bir kızın insanların yaptığı korkunç, çirkin, çılgınca şeyleri sorgulamayı bırakacağını düşünürdünüz. Ne de olsa ben annemin kızıydım. Artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Shane'i özgür bırakmalıydım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Shane

Sezona iyi bir başlangıç yapmıştım. Avustralya'da en iyi yarışlarımdan bazılarını yaptım. Bu benim yılım olacaktı. Bunu hissedebiliyordum. Oyunumun zirvesindeydim. Yıldızım yükseliyordu. Dünyada her şey yolundaydı, hayallerim o kadar yakındı ki uzanıp onlara dokunabilirdim.

Duş alıp seyahatin bayat kokusundan arınırken, düşüncelerim Remy'ye kaydı. On sekiz saatlik uçak yolculuğunda geleceğimizi düşünmek için bolca vaktim olmuştu. Mezun olduğunda benim yanıma taşınabilirdi. Birlikte seyahat eder, birlikte yaşar, gecelerimizi birlikte geçirirdik.

Onu görüştürebileceğim birkaç tanıdığım vardı. Sörf fotoğrafçısı olması konusunda konuşmuştuk ve benimle turneye çıkması, bunun için ve sörf videoları çekmek için mükemmel bir fırsat olacaktı.

Havluyla kurulandım, bir tişört ve şort giydim, sonra da bir şişe su içtim. *Jet-lag* tam bir baş belasıydı, vücudum hâlâ farklı bir zaman diliminde çalışıyordu. Temiz havaya, egzersize ve Remy'ye ihtiyacım vardı. Bu sırayla olması gerekmiyordu. Ayaklarımı *Vans*'ın içine soktum ve tam kapı çalınırken ön kapıma doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve gördüğüm kişiyle dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Selam, Ateşböceği. Seni özledim."

Gülümsemesi zorlamaydı, gözlerine bile ulaşmıyordu.

"Selam, Shane. Gecen nasıldı?"

"İyiydi." Bir an için yüzünü inceledim. Gözlerime bakmıyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Beni gördüğüne pek sevinmemiş gibi

görünmekle kalmıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzları kaskatı kesilmiş bir halde benden uzak duruyordu. "Sorun ne Remy?"

Altdudağını kemiriyor, gözleri benden başka her yere bakıyordu. "Konuşmamız gerek, Shane."

"Tamam," dedim yavaşça. Mutlu kavuşmamızı bu şekilde hayal etmemiştim.

Midem sıkıntıyla kasıldı.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Aklıma gelen ilk düşünce onun hamile olduğuydu. Her zaman dikkatli olmuştum ancak kazalar da oluyordu. Kuşkusuz zamanlaması pek iyi değildi ama bu fikirden de nefret etmiyordum. Bir yolunu bulurduk. Eğer korkarsa, her adımında yanında olacağımı bilmesini sağlardım.

"Hadi biraz yürüyelim."

Omzunun üzerinden baktı.

"I... içeri girebilir miyim? Bir dakikalığına?"

Kapıyı onun için açık tuttum ve yanımdan geçip gitti.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok." Ellerini ovuşturarak mutfağı arşınladı, dişleri zavallı dudağını kemiriyordu.

Onun için bir tabure çektim. "Otursan nasıl olur? Beni geriyorsun."

Koltuğun kenarına tünedi ve ben de karşısına oturup ellerini ellerimin arasına aldım. "Her ne ise, bana anlatabilirsin. Bana her şeyi anlatabilirsin, Remy."

Ellerini sıkarak aklındakini söylemesi için onu cesaretlendirdim.

Ellerini çekti ve kollarını kavuşturdu.

Yalan söylemeyemezdim, bu canımı yaktı. Beni kendinden uzaklaştırıyordu. Beden dili dokunulmak istemediğini haykırıyordu.

"Sen yokken biriyle yattım."

İlk başta, kelimeleri algılayamadım. Gözlerimi kırpmadan ona baktım, kelimeler kafama dank edip anlamını kavradıkça nefesim kesildi.

"Az önce ne dedin sen? Çünkü sanki benim dışımda biriyle yattığını söylemiş gibiydin."

Başını salladı ve yutkundu, boğazı düğümlendi.

"Öyle söyledim. Sadece oldu işte."

Sanki kendi kontrolü dışındaymış gibi omuz silkti.

"Böyle bir şey nasıl olur? Kim o?"

Remy başını salladı ve sandalyenin kollarını kavradı. "Önemli değil."

"Benim için önemli. Kim o kahrolası?"

"Shane, mesele bu değil. Sadece bir adamdı."

Bir adam. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Beynim reddetti, *kabul et işte*. "Sarhoş muydun? Seni zorladı mı?" İyi bir nedeni olmalıydı. Bunu bana asla yapmazdı. *Asla*. Öfkemi içimde tuttum, ellerim kıvrılmıştı, onu incittiği için adamı lime lime etmeye hazırdım.

"Hayır. Bu benim seçimimdi. Sarhoş değildim. Beni zorlamadı."

Yüzünde yalan söylediğine dair ipuçları aradım. Yüzü nötrdü. Hiçbir şey onu ele vermiyordu.

"Özür dilerim, Shane."

Özür dilemek işe yaramadı. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve kafamın arkasını tuttum, kendimi kaybedip kafasının arkasındaki duvarı yumruklamamak için derin nefesler aldım.

"Neden?" diye sordum, sesim ölümcül derecede kısıktı. "Bunu neden yaptın?"

"Gerçekçi olalım, Shane. Bu... biz... asla *yürümeyecekti*. Ne yapmam gerekiyordu... Nereye gidersen git peşine mi takılacaktım? Benden bıkman tahmini ne kadar sürerdi? Senin bir kariyerin var, peki benim neyim olacaktı? Kendime ait bir hayatım olmalı."

Acı acı güldüm. İnanılır gibi değildi.

"Yani kendi hayatını kurmak için cevabın başkasını *becermek* mi?"

Kelime seçimime ve ses tonuma takıldı. Şu anda hiç umurumda değildi. "Seni sevdim. Seni sevdim, Remy. Seni mutlu etmek için her şeyi yapardım. Senin için her şeyi yapardım."

Ben geleceğimizi planlarken, o başka bir adamla sevişiyordu. Yüzüne bile bakamıyordum.

"Bunu neden yaptın, Remy? Tıpkı annen gibi olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyordun?"

"Tıpkı onun gibiyim ve bunu anlaman uzun sürmedi. İyi olan her şeyi mahvederim. Benim gibi bir kıza âşık olmaman gerektiğini bilmeliydin."

"Git. Git."

Çenem sıkıştı.

"Güle güle, Shane."

Kapı arkasından kapanmadan önce son sözleri bunlar oldu.

Remy, veda etti.

İki yıl boyunca ona karşı hissettiklerimle savaştıktan, sonunda yapamayacağımı kabul ettikten ve ona âşık olmama izin verdikten sonra, kalbimi kırması sadece iki saniye sürmüştü.

Sen yokken biriyle yattım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Remy

Yatak odamın kapısı durmak bilmiyordu. *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.*

"Git buradan," diye mırıldandım.

Dylan, "Beni içeri al, yoksa bu kapıyı menteşelerinden sökeceğim," diye bağırdı.

Olduğum yerde kaldım, yatağımda uzanmış, mısır patlağı tavana bakıyordum. Bedenim tükenmişti. Umursamayacak kadar hissizleşmiştim. İstediği kadar bağırıp beni tehdit etsin, hiçbir yere gitmiyordum.

Tahta kırıldı ve kapı duvara çarparak açıldı. Dylan odanın içinde yürürken göğsü kabarıyordu. Bön bön baktım ve duvara yaslandım. Pislik herif kapımı kırmıştı.

"Defol git buradan!"

Gözlerini bana dikmiş; ağlamaktan şişmiş gözlerimi, yıkanmamış saçlarımı, üç gündür giydiğim delik deşik tişörtümü ve pamuklu şortumu inceliyordu. Ben onu durduramadan beni yatağın üzerinden kaldırdı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna attı. Sırtına yumruklarımla vurdum. Hiç tereddüt etmeden beni kapı aralığından ve koridordan geçirdi, bacaklarımı mengene gibi kavrayarak banyoya götürdü.

"Ne halt ediyorsun sen? İndir beni."

Ellerimle onu yumruklayıp sırtını tırmaladım, çığlıklarım fayans kaplı duvarlarda yankılandı. Umurunda değildi. Kardeşim adeta *Demir Adam* gibiydi. Beni bir koluyla yerinde tutarak duşu açtı ve sıcaklıktan memnun olana kadar elini suyun altında tuttu. Kıyafetlerim ve her şeyimle beni aceleyle küvete attı.

Duş perdesi kapandı, başımdan aşağı dökülen suyla beni orada öylece bıraktı.

Vücudumdaki tüm güç boşaldı ve ben gözlerimi kapatıp suyun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Beni temizledi. Günahlarım suyla birlikte akıp gitti.

"Hayatında ne gibi saçmalıklar dönüyor bilmiyorum ama sonsuza kadar odanda saklanamazsın."

Sadece üç gün olmuştu. Bu sonsuza kadar sürmezdi. Hayatımda ne gibi saçmalıklar döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü hiç evde olmuyordu

"Kim diyor?"

"Ben."

"Seni kim patron yaptı?" Söylediklerim çocukça ve aptalcaydı. "Okula gidip gitmemem kimin umurunda?"

"Benim umurumda." Sesi alçak ve öfkeliydi, sanki bu yeni, farklı bir şeymiş gibiydi. Bugünlerde takındığı tavır buydu.

"Üniversiteye gidecek değilim ya."

"İstersen gidebilirsin."

"İstemiyorum." Sesim altı yaşında huysuz bir çocuk gibi çıkıyordu.

Neden üniversite hakkında konuşuyorduk ki? Geleceğime dair bu boktan dairenin ötesinde hiçbir planım yoktu.

"Mezuniyete sadece altı haftamız var. On sekizinci yaş günümüze altı hafta ve bir gün kaldı. Okula gideceksin ve benimle birlikte mezun olacaksın."

"Dylan, umurumda değil," dedim hayal kırıklığı içinde. "Bunu o koca kafana sokamıyor musun? Benim umurumda değil. *Siklemiyorum*. Umursamıyorum."

"Ama benim umurumda. Bütün bunları sen siklemeyesin diye yapmadım."

"Neyi?" Çığlık attım. "Ne yaptın? Bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

Duş perdesini hızla açıp küvetten çıktım, sırılsıklamdım, saçlarımdan su damlıyordu, şortum ve tişörtümle birlikte iliklerime kadar ıslanmıştı.

"Bana geceleri nereye gittiğini söyle. Kirayı ödemek için parayı nereden bulduğunu söyle."

Başını iki yana salladı. "Söyleyemem."

"Neden?" Omuzlarını iterek bağırdım.

"Çünkü senin bu işe karışmanı istemiyorum," diye bağırdı suratıma karşı.

Birbirimize baktık, göğüslerimiz kabarıyor, ayaklarımızın dibindeki fayanslarda su birikiyordu. Duş hâlâ akıyordu, banyo aynası buğuluydu.

"Altı hafta ve işimiz bitti, Remy. Buraya kadar her şeyi bırakman için gelmedik. Bu işte beraberiz ve seni geride bırakmayacağım." Ellerini omuzlarıma doladı ve fırtınalı mavi-gri gözlerini gözlerime dikerek beni sarstı. "Seni geride bırakmayacağım. Birbirimize bir söz verdik ve seni geride bırakmayacağım. Anlıyor musun?"

"Dylan..." Hıçkırıklara boğuldum. Bu çok fazlaydı. Sevgi böyle bir şeydi işte. Evcilik oynayan iki çocuk. Birbirlerine karşı ve birbirleri için savaşan iki çocuk. Sevgi bir eylemdi. Sadece gelişigüzel söylenen güzel bir kelime değildi. İnsanlar 'Seni seviyorum' demekte çok hızlıydı ama bu ne anlama geliyordu? Bazı insanlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Annem bize her zaman bizi sevdiğini söylerdi ama arkasına bile bakmadan çekip giderdi. Dylan... o hâlâ *buradaydı*. Her şeye rağmen, en önemli anda hâlâ buradaydı. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Tırnakları kollarıma batıyor, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi çok sıkı tutuyordu.

"Seni kaybedemem, Remy." Sesi kelimelerle çatallaştı.

Aman Tanrım, Dylan. Kırık bir kalbi daha fazla kırılamazdı ya da kırılabilirdi çünkü benimki yeniden kırılıyordu.

"Bırak beni, Dylan. Lütfen. Canımı yakıyorsun," diye fısıldadım histerik bir sesle.

Kollarımı bıraktı ve bir adım geri çekildi, bakışları hâlâ yüzümde sabitlenmişti. Tetikteydi. Endişeliydi. Gözlerini benden ayırırsa yok olacağımdan korkuyordu. Gözyaşlarımın bulanıklığından yüzünü zar zor görebiliyordum ama görmeme gerek yoktu. Birbirimize o kadar çok benziyorduk ki... Güzelliğimiz o kadar keskin ve pürüzlüydü ki, kenarlarımızda sinirinizi bile kesebilirdiniz.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı kendime sarıp belimden büküldüm. Canım çok yanıyordu. Hıçkırıklarım fayans duvarlarda yankılandı. Banyo zemininde bir top gibi kıvrılıp orada kalmak istedim. Kalbim acıyordu. Tüm kırık parçalarımızı bir arada tutmaya çalışan kardeşim için. Arkasına bile bakmadan bizi terk eden annemiz için. Shane için... *Tanrım.* Shane için.

Benim güzel okyanusum.

Onu seviyordum. Trajik ve umutsuzca.

"Yunan mitolojisinde Siren'in ne olduğunu biliyor musun?"

"Söyle bana."

"Siren, denizcileri sesiyle cezbeden bir büyücüdür..."

"Peki denizciye ne oluyor?"

"O bir gemi kazası geçirdi."

"Senin için asla şarkı söylemeyeceğim, Denizci. Seni yok etmek istemiyorum. Sadece seni sevmek istiyorum."

"Yüzünü ilk gördüğümde yok oldum zaten, Ateşböceği."

Tıpkı söylediği gibi kalbini kırmıştım. Tabii kendi kalbimi de kırmıştım.

Acımasızdım, ondan ayrılışım hızlı ve acımasızdı. Onu aldattığımı, tek bir kişiyle yuva kurmak için çok genç olduğumu söylemiştim.

"Asla yürümezdi," demiştim. *"Senin profesyonel fahişelerinden biri gibi peşinden koşuyor olurdum."*

Ve yüzündeki ifade... İnançsızlık ve sonra gitmemi emrettiğinde öfke. Ama acısını da görmüştüm, bana neden... nasıl... diye sorduğunda sesindeki acıyı duymuştum. Bunu nasıl yapabilmiştim? Ona? Bize?

Dylan önümde diz çöktü ve omuzlarıma bir havlu sardı. "Remy. Gel hadi. Seni okula bırakacağım." Sesi yumuşaktı. Yalvarır gibiydi.

"Sen hiç pes etmedin. Şimdi de başlama. Bunu başarabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Bana inanıyordu. Bana güç vermeye çalışıyordu.

Sevgi güçlüydü. Seni yok edebilirdi. Seni iyileştirebilirdi. Darbeleri yumuşatabilirdi.

Kendimi odanın dışına attım. Bunu Dylan için yaptım. Bunu

yaptım çünkü yıllar önce ne olursa olsun birbirimizi asla geride bırakmayacağımıza dair serçeparmağımızla söz vermiştik. Şimdi, o sözünü yerine getiriyordu.

Gözyaşlarımı sildim ve titrek bir nefes aldım.

"Şimdi kapımı çalman gerektiğini biliyorsun."

Gözlerini devirdi ama dudakları neredeyse gülümseyecek şekilde kıvrıldı.

"Kapına çarpı işareti koyacağım." Bana izci selamı verdiğinde bu beni güldürdü. Dylan hiç izci olmamıştı. Yakınından bile geçmemişti. "Söz veriyorum."

Kapımı çalacağını da biliyordum çünkü yapacağına söz vermişti. Dylan, anlaşıldığı üzere asla sözünden dönmezdi.

İstemediğimizi hissettiğimizde bile hayat devam ediyordu. Tutunacak bir şey kalmadığını hissettiğimizde bile hayat devam ederdi.

Dylan, ana caddedeki *Starbucks*'ın önünde durduğunda gözyaşları yeniden dökülmek üzereydi.

"Dylan, anlaşamayız... İhtiyacım yok-"

"Ne istiyorsun, Rem? Sana ne istersen getiririm." *Starbucks* istemiyordum ama bunu ona söyleyecek yüreğim yoktu. Bu jestin anlamı çok büyüktü. *Starbucks* alamadığım için kendimi nasıl kötü hissettiğimi hatırladı. Aslında *Starbucks* istediğim için değil, Sienna bana sürekli içecek getirdiği içindi. Zavallı çocukların güvensizliklerinden biriydi sanırım.

"Şaşırt beni."

Kamyonetten atladı ve *Starbucks*'a girdi, görev adamı gibiydi.

Cesaretine bayılmıştım.

Dylan'a liseyi bitireceğime söz vermiştim ve bu beni öldürse bile sözümü tutacaktım. Daha kötülerini de atlatmıştık. Bunu da atlatabilirdim.

Okula gittim, işe gittim ve gezmek yerine kitap okudum. Hiç fotoğraf çekmedim. Hatırlamak istediğim hiçbir şey yoktu. Bazen sahile giderek yüzdüm ama sadece iskelede, asla Shane'in sörf yaptığı yerde değil. Bazen orada öylece oturup, artık evim gibi hissetmediğim okyanusa bakıyordum.

Her gün doğumunu özlemiştim.

Hayat devam ediyordu. *Shane olmadan.* Kendime, onun bensiz daha iyi olduğunu söyledim çünkü bu doğruydu.

Eskiden Jimmy'in Sörf Dükkanı'ndaki işimi çok severdim ama artık ondan da korkuyordum. Daha önce yaşadığım hayatı hatırlatan başka bir şeydi. Dükkândaki her HartCore dalış giysisini ve sörf kıyafetini bıçakla kesmemek için kendimi fiziksel olarak zor tutuyordum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin, ufaklık?"

Jimmy bir cumartesi günü raflara güneş kremi doldururken öylece sormuştu. Koku bana Shane'i hatırlatıyordu ama onu hatırlatmayan ne vardı ki?

Başımı salladım. "Konuşacak bir şey yok."

Shane'in, Jimmy'ye ne kadar göz yumduğunu bilmiyordum. Yakındılar ama Shane'in babasına seks hayatından bahsedeceğini sanmıyordum ya da benimle olan ilişkisinden. Gerçi Jimmy aptal değildi. Kendi sonuçlarını çoktan çıkarmıştı. Shane beni birkaç kez akşam yemeği ya da barbekü için Jimmy'nin evine götürmüştü ve üçümüz hava kararana kadar arka verandada gülüp konuşarak takılmıştık. Shane bir keresinde babası mutfaktayken beni öpmüş ve yemek boyunca elini kalçamda tutmuştu. Sanki oraya aitmiş gibi ki öyleydi.

"Komik," dedi Jimmy. "Shane'e sorduğumda o da böyle söyledi."

Omzumu hafifçe sıktı. "Eğer kaderinizde varsa, birbirinize geri dönmenin yolunu bulursunuz."

"Bunun mümkün olduğuna gerçekten inanıyor musun? Birini seni asla affetmeyecek kadar kötü incitmiş olsan bile mi?"

"Ne kadar süreceğini söylemedim. Sadece geri dönüş yolunu bulacağını söyledim."

Elim boynumdaki altın zincirden sarkan madalyona dolandı.

Ateşböceği için, böylece evinin yolunu asla kaybetmezsin.

Bir keresinde markette Shane'e rastladım. Yeşil yapraklı sebzeler, mango ve avokado alıyordu. Avokadoları kaşıkla yiyordu. Onunla tanışmadan önce hiç avokado yememiştim. Dylan'la benim el arabamız donmuş pizzalar ve mikrodalga yemeklerle doluydu. Bu her

şeyi anlatıyordu, gerçekten, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu. Shane ve ben fıstık ezmesi reyonunda karşılaştık. Fındık ezmesi alıyordu, tamamen doğal olanından. Bademliydi sanırım. Biz *Skippy* alıyorduk, şeker ve yağ eklenmiş olanından. Kafamı kaldırdım, oradaydı ve beni izliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda birkaç dakika boyunca öylece durup birbirimize baktık. Çok iyi görünüyordu. Altın sarısı bronzluğu, güneşin ağarttığı bal kahvesi saçları, güneş ve tuzlu su gibi kokuyordu. Sörf şortu ve üzerinde, *"Hayat Güzeldir"* yazan soluk turuncu bir tişört giyinmişti.

Öyle miydi? Onun hayatı iyi miydi?

Ben yokken onun gelişiyor gibi görünmesi ne kadar da adaletsizceydi. Yine de onun için istediğim şey buydu. Benim fedakârlığım, aptalca seçimlerim ve aptallığım boşuna olamazdı.

"İyi misin?" diye sordu. Ona yaptığım onca şeyden sonra bile, bu onun sözleriydi. *İyi misin?*

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Başını salladı ama cevap vermedi.

Ona gerçeği söylemek istedim, Tristan'la ilgili her şeyi, yaptıklarımı ve neden yaptığımı anlatıp anlayış göstermesi için yalvarmak istedim. Kendimi onun kollarına atmak ve okyanus kokusunu içime çekmek istedim. Ancak bunu ona yapamazdım. Shane çok daha iyisini hak ediyordu.

Bu yüzden başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştım. Sanki bu kalbimi kırmıyormuş ve dünyam onsuz soğuk ve yalnız değilmiş gibi.

Her yere bisikletimle gidiyordum. İşe gidip gelirken. Gece geç saatlerde uykum gelmediğinde. Karanlık mahallelerdeki sessiz sokaklarda, hava kuru ve ılık, unutulmuş rüyalar ve tutulmamış sözler gibi kokuyordu.

Bir gece geç saatte, markette karşılaşmamızdan yaklaşık bir hafta sonra, motosikleti evinin önünde durduğunda bisikletimi kilitliyordum. Uzun bacaklı bir sarışının arkaya tırmanışını izledim. Beni izlerken gördü. Gördüğünü biliyordum. Kollarını boynuna doladı. Başka tarafa bakamadan, içeri girene kadar bekleyemeyecekmiş gibi onu sokakta öpmesini izledim. Elleri onun vücudundaydı. Dudak-

ları onunkilerin üzerinde, dili ağzındaydı ve o bunların hepsini hafife alıyordu.

Ona bağırmak istedim. *O benim.* Ona sahip olamazsın.

Kendime işkence etmek için onun bütün fotoğraflarını karıştırdım. Kocaman, sessiz gözyaşları döktüm. Daha fazla gözyaşı.

Bu acı hiç bitmeyecek miydi?

Hayatımın en dip noktasında, bir mankenlik ajansı tarafından keşfedildim. Trajik şıklık, moda olmalıydı.

Görünüşümle inkâr edilmek istememem ne garipti. Annemin sözlerinin bir kez daha gerçek olması ne kadar komikti.

"Senin gibi güzel bir kız istediğin her şeye sahip olabilir. Göreceksin. Güzelliğin seni bu dünyada ne kadar ileriye götürebileceğini göreceksin."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Remy

Dylan ve ben lise mezuniyetimizi kaçırdık.

İkimiz de kep ve cübbe giymek ya da diplomalarımızı almak için onca insanın önünde sahneye çıkmak istemedik. Zaten seyirciler arasında bizi alkışlayacak kimse olmayacaktı. Bunun yerine, günü daireyi temizleyerek ve eşyalarımızı toplayarak geçirmiştik.

Pizza hamurunu kutuya atıp iki yıl boyunca yaşadığımız daireye baktım. Artık bomboştu ve biz de kapının önünde oturuyorduk, düello çantalarımızla içki kutularımız paketlenmiş halde gitmeye hazırdı. Bugün on sekizinci yaş günümüzdü. Ne tuhaf, o güne kadar ayları ve günleri sayıyordum ama şimdi bunun pek önemi yokmuş gibi geliyordu.

"Hadi çatıya çıkalım," dedi Dylan, başparmağıyla işaretparmağı arasında bir sigara tutarak. "Eski günlerin hatırına." Oraya ilk kez çıktığımız geceyi, taşındığımız geceyi ve Sienna'yla on yedinci yaş günümüzü hatırlayarak gülümsedim. *Her neyse.* Onu kapıya kadar takip ettim.

Çatıya çıkan merdivenleri tırmanırken, "Başladığın gibi bitirmelisin," dedi.

"Farkında mısın? Yaşlandıkça felsefe yapmaya başlıyorsun."

Alışkanlığımın dışında sokağın karşısına baktım. Shane evdeydi. Çok yakın ama bir o kadar da uzaktı. Yalnız mıydı, yoksa yanında bir kız var mıydı? Ne fark ederdi ki?

"Yani, gerçekten bunu yapacak mısın?" Dylan çakmağını çakarak sordu. Sigarayı içine çekip, dumanı ciğerlerinde tuttu ve sigarayı bana uzattı.

Bir fırt çektim, kafamın iyi olmasının tüm kenarları bulanıklaştıracağını ve bana unutturacağını umuyordum. Unutturmayacağını bilsem de.

Omzumu silktim. "Öyle görünüyor. Sanırım iyi olacak."

Modellik bir çıkış yoluydu. Paraydı. Kendimi geçindirebilirdim. Hayalim değildi ama ne zamandan beri hayallerimin önemi vardı ki?

"Bunun isteyeceğin bir şey olacağını hiç düşünmemiştim."

Öyle değildi. İlk başta bunun bir aldatmaca olduğunu düşünmüştüm ama sonra ajansı Google'da araştırmıştım, yasal görünüyorlardı. Sektörde büyük olanlardan birisiydi. Onlara e-posta göndermiştim. Sonra bir görüşme ve deneme çekimleri için Los Angeles'a gitmiştim.

"İstediğimiz görünüşe sahipsin."

1.80 boyunda, incecik, göğüsleri ne çok büyük ne de çok küçük. Simetrik olduğunu iddia ettikleri bir yüz. Fotojeniktim. Çok yönlü biriydim. Başka bir deyişle, bir bukalemundum. Tıpkı Rae St. Clair gibi.

"İkimiz de yapmayı hayal bile edemeyeceğimiz pek çok şey yaptık," dedim kararımı savunarak.

"Evet. Sanırım yaptık." Dövmeli parmaklarını koyu renk saçlarının arasından geçirdi.

"Yani... üniversite, ha?"

Buna kendisi de inanamıyormuş gibi başını salladı. "Öyle görünüyor."

"Seninle gurur duyuyorum."

"Liseyi ölmeden ya da hapse girmeden bitirdin. Bu bir St. Clair için büyük bir başarı."

Birkaç dakika sessiz kaldık, bir süre onun sözlerini düşündük. Bazı açılardan gurur duymamız gereken çok şey vardı. *Hayatta kalmıştık.* Neredeyse kendi kendimizi yetiştirmiştik. Pes etmemiştik. İhtiyacım olduğunda beni yerden kaldırmış ve kıçımı tekmelemişti. Yıllar boyunca benim de onun için aynı şeyi yaptığımı düşünmek istiyordum. Annemiz asla geri gelmeyecekti, bu konuda uzlaşmıştık ama nereye gidersem gideyim ya da o nerede olursa olsun, birbirimize sahip olduğumuzu biliyordum. Bu iyi bir şeydi. İyi bir şeyden daha fazlasıydı.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Sigaradan bir nefes çekerken gözleri kısıldı.

Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. "Karmaşık bir durum."

"Hayatımızdaki çoğu şey öyle."

"Evet, bu konuda... sen bana neler olduğunu anlatmaya ne dersin?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

Rahatlamış görünüyordu, sanki bilmek istediğim her şeyi cevaplamaya hazırdı ama bu pek mümkün görünmüyordu. Pek çok soru yasaktı. Onun yanında Sienna'nın adını anmama bile izin yoktu.

Metal kapı açıldı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Ta ki kapının diğer tarafında kimin olduğunu görene kadar.

"Ne sikim oluyor burada?" Sienna ellerini kalçalarına koydu ve bana dik dik baktı.

"Orospu geri döndü," diye mırıldandı Dylan.

"Dylan-"

Kardeşim elini kaldırdı ve uzaklaştı. İkimiz de onun gidişini izledik.

Sienna yanımdaki duvara yaslanmadan önce metal kapı arkasından kapandı. "Özür dilerim," dedim, Dylan adına özür dileyerek.

Bir kahkaha attı. "Benimle bir daha asla konuşmayacak."

Keşke ona başka türlü söyleyebilseydim. Dylan kin tutardı. Sienna incinmişti ama o da incinmişti.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Sesi üzgün geliyordu, son birkaç aydır tüm mesajlarını görmezden geldiğim için kendimi suçlu hissettim. "Beni yüzüstü bıraktın."

Ne kadar boktan bir arkadaş olmuştum.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"İyiyim. Büyük bir drama yok. Yaz için evdeyim ve iyi bir kız olacağıma söz verdim." Çapraz parmaklarını kaldırdı ve gözlerini devirdi. "*USC*'ye* girdim."

"Tebrikler."

"Evet, evet, her neyse." Omzuma vurdu. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Bunu söylerken onu gerçekten de ne kadar özlediğimi fark ettim.

* Güney California Üniversitesi. Ç.n.

"İletişim kurmayı beceremiyorsun."

"Biliyorum. Annem gitti. Bir gün aniden ortadan kayboldu. Bir not bıraktı. Hepsi bu kadar. Onu bir daha hiç görmedik."

"Bebeğim... Bu çok kötü. Tanrım, hiç bilmiyordum. Aileler bazen berbat olabiliyor."

Güldüm. Birkaç dakika sessiz kaldık.

"Peki ya Shane?"

"Shane..."

Shane.

Derin bir nefes alıp verdim. Ona tüm hikâyeyi anlatacaktım. Kırık kalbimi onarmayacak ya da hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ama bazen bir insana inanmak, her şeyi biraz daha iyi hale getiriyordu.

"Hey." Elimi sıktı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Yargılamak yok, hatırladın mı?"

Ona söylemek istedim. Ona güvenmek istedim. Belki de samimiydi ve anlatabileceğim birine ihtiyacım vardı, bu bilgi konusunda güvendiğim tek kişi Sienna'ydı.

"Bunun daha ileri gitmeyeceğine dair bana söz vermelisin. Kimseye söyleyemezsin. Özellikle de Dylan'a."

"Neden?"

"Çünkü... onun ne yapacağını bilmiyorum. Onun üniversiteye gitmesini istiyorum, hapse girmesini değil. Shane asla öğrenmemeli. Ne yaptığımı asla öğrenemez." Başını sallayıp sırlarımın onunla güvende olduğunu onaylayana kadar bakışlarını izledim.

"Bana söyleyeceğin her şey kasaya girecek. Söz veriyorum." Kalbinin üzerine yemin etti, bu benim için yeterliydi. Sienna asla sırlarımı ifşa etmeyecekti.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımdaki yükün bir kısmının kalktığını hissederek konuşmaya başladım. Sienna'ya anlatmak hiçbir şeyi değiştiremezdi ama bunu kendime saklamak cehennem azabı gibiydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Shane

O günün erken saatlerinde...

Güneş yeni doğuyordu ve beklediğim son kişiyi, bu saatte Jeep'ime yaslanmış halde gördüm. Dışarıda geçirdiği bir geceden sonra eve dönüyordu, yoksa yataktan zorla kalkmış ve buna içerlemiş miydi anlayamadım. Her iki durumda da her zamanki çatık kaşları yerindeydi. Jepp'imden ayrıldı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sanki birkaç raunt yapacakmışız gibi duruşunu genişletti.

"Remy, gidiyor. Yarın Los Angeles'a taşınıyor. Ama ne düşünüyorum biliyor musun? Los Angeles geçici bir yer. Mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyor. Ve geri döneceğini sanmıyorum."

Sörf tahtamı arkaya attım ve kapıyı kapattım. Vücuduyla sürücü tarafını kapatıyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Onu seviyor musun?"

Sertçe güldüm. "Bu asla bir soru değildi. Onu sevdiğimi biliyordu. Benden ayrıldı."

Ve lanet olsun, bu *acıtmıştı*. Göğsüm sıkıştı ve sanki ağrıyı hafifletecekmiş gibi göğsümü ovuşturdum.

"Onu geri almak için çabaladığını görmedim. Bir bok yaptığını görmedim. Hangi cehennemdeydin?"

İnanılır gibi değildi. Bana bok atıyordu. Adam iki yıldır dilsizdi, beni zar zor kabul ediyordu ve şimdi Remy'yi incitecek bir şey yapmışım gibi bana saldırıyordu. Oysa Remy kalbimi yerinden sökmüş, üzerinde tepinmiş ve kapıdan çıkıp gitmişti.

"Kız kardeşin hayatına devam etti. Neden bu konuyu onunla konuşmuyorsun?"

Dylan hâlâ kapımın önünü kapatıyordu. Kollarımı kavuşturup ona ters ters baktım.

"Remy'nin dağıldığını daha önce hiç görmemiştim. Başımızdan çok şey geçti. O benden daha fazla şey yaşadı ama daha önce hiç böyle yıkılmamıştı. Yemek yemiyordu. Yatağından çıkmıyordu. Hâlâ enkaz halinde. Senin yüzünden. *Seni seviyor.* Sen de hayatındaki diğer her pislik gibi onu terk ettin."

"Beni aldattı," dedim, sesim öfkeli bir hırıltıya dönüşmüştü. Bunu söylemek istememiştim ve anında söylediğime pişman oldum. Hiç hoş değildi.

Sanki üç başım birden çıkmış gibi bana baktı. "O bunu yapmaz. Hayır. *Lanet olsun.* Hiçbir şekilde seni asla aldatmazdı. Remy'yi hiç mi tanımıyorsun?" Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını salladı. "Belki de sana olduğundan fazla değer verdim."

"Eğer doğru değilse neden bana bunu söylesin ki?"

"Seni kendinden uzaklaştırdıysa bir nedeni vardır. Hayatında iyi şeyleri hak ettiğine inanmıyor. Tıpkı annemiz gibi olduğunu düşünüyor ama öyle değil. Eğer onu gerçekten sevseydin, hiç düşünmeden gitmesine izin vermezdin."

"Birlikte olmamızı hiç istemedin. Neden bir anda fikrini değiştirdin?"

"Onu kaybediyorum ve nasıl geri getireceğimi bilmiyorum ama belki sen biliyorsundur. Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan, onunla konuş."

Benden yardım istiyordu. Gururunu bir kenara bırakıp bana gelmesinin çok zor olduğunu biliyordum. Remy ve Dylan 'yabancılardan' yardım istemezlerdi.

Söylemesi gereken her şeyi söyledikten sonra Dylan uzaklaştı. St. Clairler hayatınızı altüst edip sonra da çekip gitmekte çok iyiydiler.

Ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Eğer doğru değilse, başka biriyle yatmadıysa, neden bana yattığını söylesindi ki? Eğer beni hâlâ seviyorsa, neden beni kendinden uzaklaştırmıştı?

Neden sana âşık olmak zorundaydım, Remy?

O metal kapıyı açmaya, çatıyı geçmeye, yanına oturup konuşmaya niyetliydim. Sadece konuşmak. İki yetişkin gibi. Duygularını kontrol edebilen ve normal bir konuşma yapabilen aklı başında bir adam gibi ama her şey burada ters gitti. Remy söz konusu olduğunda, duygularımı kontrol edemiyordum.

Bununla birlikte, kapının diğer tarafında kulak misafiri olmayı, küçük çatlaktan konuşmayı duymak için kulaklarımı zorlamayı da beklemiyordum.

Her şey şu sözleri duyduğumda başladı; "Shane asla öğrenmemeli. Ne yaptığımı asla öğrenemez."

Bu yüzden kapıyı açmadım. Arkasında durdum ve dinledim. *Her şeyi duydum.* Bilmemi istemediği her şeyi.

Tüm o iğrenç hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde, kapıyı itip açtım ve çatıya çıktım.

"Shane."

Sienna bana şöyle bir baktı, Remy'nin elini sıktı ve ona ihtiyacı olursa aramasını söyledi.

Ellerimi sinirle saçlarımın arasında gezdirdim. "Neden, Remy? Bunu neden yapasın ki? Gerçekten böyle bir şey yapmanı isteyeceğime inanıyor musun?"

"Neyden bahsettiğini bilmi-"

"Bana yalan söyleme," diye homurdandım. "Her şeyi duydum."

"Konuşmamı mı dinliyordun?"

"Neden, Remy? Neden bunu kabul ettin?"

"Polisi aramakla tehdit etti. Bana seni rapor etmek için gideceğini söyledi ve bunun kariyerini mahvetmesinden korktum."

O kısmı duymuştum. Sadece bunu kabul ettiğine inanamıyordum. "Ve sen de bunun daha önemli olduğunu düşündün... Kariyerimi sana tercih edeceğimi? Bir yalanı gerçeğe tercih edeceğimi mi? Beni hiç tanımıyor musun, Remy? Benim için suçu üstlenmene asla izin vermezdim. Hepsi benim suçumdu. Davranışlarımın sorumluluğunu alması gereken *bendim.* Tek yapman gereken benimle konuşmaktı."

"Neye sahip olacaktın, Shane? Ne yapardın, ne yaptın?" Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Gerçeği söylerdim," diye bağırdım. "Ben yapardım. Doğru olanı yapmak için ne gerekiyorsa onu yapardım."

"Anlamıyor musun? Benim istemediğim de buydu. Benimle seks yapman için sana yalvardım. Zorlayan bendim-"

Elimi havaya kaldırdım. "Dur orada." Ona yaklaştım. "Beni hiçbir şey yapmaya *zorlamadın*. Ben seni *istedim*. En başından beri. Hayır diyebilirdim. Çekip gidebilirdim ama *yapmadım*. Benim kararımın bedelini asla ödememeliydin, Remy. Bilseydim, sana asla izin vermezdim. O dangalakla uğraşması gereken bendim. Sen *değil*."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Seni korumaya çalışıyordum. Benim yüzümden başına bir şey gelmesini istemedim."

Gözlerimi kapattım ve midem çalkalanırken güçlükle nefesimi verdim.

Benim için yaptığını düşünerek yaptığı her şeyi düşündüm. Yapmam gerektiği gibi içimde tutmuş olsaydım, en başından bu duruma asla düşmezdi. Bütün bunlar benim *hatamdı*.

"Seni seviyorum, Shane. Her zaman hayatımda olan sendin. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Onu kollarıma çektim ve sarıldım. Ağlıyordu, vücudu hıçkırıklarla doluydu. Kollarımda parçalanıyordu. Kendimden nefret ediyordum. Manipüle edilmiş, oyuna getirilmiş ve ona bir bokmuş gibi davranılmıştı. *Bir kez daha.*

Yüzünü benimkine doğru kaldırdı. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Gözlerinin içine baktım. Okyanusa bakan güzel gözleri yaşlarla doluydu.

O pislik Russell'dan nefret ediyordum. Onu bir arabanın kaputunun üzerine yatıran o pislikten nefret ediyordum. Ve Tristan Hart'tan nefret ediyordum. "Senden asla nefret edemem ama bana gerçeği söylemeliydin. Tristan'la benim ilgilenmeme izin vermeliydin." Ne olması gerektiği hakkında konuşmanın bir anlamı yoktu. Her şey bitmişti ve yaptıklarını geri alamazdı.

"Senin bir sözleşmen var-"

"Sözleşmeyi siktir et. Hiçbir para buna değmez. Bundan kurtulamayacak."

"Boş ver gitsin, Shane. Unutalım-"

Ona baktım. *Aklını mı kaçırmıştı?*

"Unutmak mı? Hayır. Onun yaptıklarını unutmayacağız."

Kapıya doğru yürüdüm ve merdivenlerden aşağı koşarak indim. O da arkamdan geldi.

"Shane, bekle. Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Nereye gittiğimi biliyordu. Motosikletime tırmandım ve o beni durduramadan yola koyuldum.

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Kendimi kaybetmemek için nefes almaya çalıştım. Saymaya çalıştım. Lanet olası, *Zen*. Ancak tek düşünebildiğim Remy'nin başka bir pislik tarafından kullanılmasıydı. *Benim yüzümden*. Eğer aletimi pantolonumun içinde tutmuş olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Çenemi o kadar sıkmıştım ki kırılacakmış gibi hissediyordum.

"Siktir!" Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum.

Düzgün düşünemiyordum. Ne Hartların bakımlı bahçesine sürüp lastik izleri bıraktığımda ne de McMansion'larının arkasındaki havuzun kenarında kendimden geçtiğimde. Tristan havuzda sarışın bir hatunla öpüşüyordu ve beni karşılamak için zavallı kıçını kaldırıp dışarı çıktı.

"Ne sikim yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu yüzüme bakarak. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum. *Tekıla*.

"Remy'ye ne yaptın?"

Güldü. Pislik herif, yüzüme güldü. "Bana sorarsan, sana bir iyilik yaptım, dostum. Gerçek yüzünü gösterdi. Bacaklarını açmaya hazır ve istekliydi. Küçük *sürtük*. Korumak için ne kadar ileri gitti-"

Cümlesini tamamlamadan önce yumruğumu suratına indirdim. O kendini beğenmiş piçin Remy'ye yaptıklarının bedelini ödemesini istiyordum.

Kör bir öfke içime doldu ve yumruklarımı körükledi.

Yumruğunun yüzüme çarptığını hissetmedim bile. Uzaktan birinin durmam için bağırdığını duydum ama durmadım. *Yapamadım*.

"O sürtük için savaşmaya değmez. O kadar da değil." Kıs kıs güldü, kesik dudağından kan damlıyordu. Ona doğru hamle yaptım ve ikimiz de yere düştük, bedenim onunkinin üstüne geldi.

Gümbürtüyü duydum. Kafası taş fıskiyeye çarptığında mide bulandırıcı bir ses duyuldu. Birkaç saniye boyunca her şey sessizdi. Çok hareketsiz ve çok sessiz. Onu tutuşumu bıraktım ve dünya geri geldi.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı bir kadın. "Tristan. Aman Tanrım. Tristan..."

Kadın feryat ediyordu, vücudu oğlunun cansız bedenine sarılmıştı. Oğlunun öpüştüğü kız da ağlıyordu, titreyen elleriyle cep telefonunu karıştırıyordu. Ambulans ve polis istediğini duydum.

Ellerimdeki kana baktım ve onları sildim.

Ne yaptım ben?

Hayat göz açıp kapayıncaya kadar değişebilirdi.

Benimkini mahvetmek sadece birkaç dakikamı almıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Remy

Dairenin kapısını hızla açtım ve Dylan'ın anahtarlarını sehpadan aldım. "Ne sikim oluyor?" diye bağırdı arkamdan. Hızla merdivenlerden aşağı indim. Olanları açıklayacak zamanım yoktu.

Motor çalıştı ama sonra homurdanıp durdu. Biraz gaz verdim, kontak anahtarını çevirdim ve tekrar denedim. "Hadi, hadi, hadi."

Dylan kapıyı çekerek açtı. "Kenara çekil."

"Çalışmıyor."

"Kenara çekil," dedi yine. "Motoru yakacaksın."

Yenilgiyi kabul ederek yolcu koltuğuna doğru kaydım. Dylan motor çalıştı. "Nereye gidiyoruz?"

"Tristan Hart'ın evine. Bu-"

"Nerede olduğunu biliyorum."

Nereden bildiğini sormadım. Belki havuzlarını temizlemişti.

"Bana ne olduğunu anlatmayı düşünüyor musun? Çünkü ben olanlardan habersiz kalan tek kişiyim."

"Daha hızlı süremez misin?" On dakikalık bir yol olması gerekiyordu ama bu hızla giderse yarım saat sürerdi.

Aksine, yavaşladı. "Tristan Hart'ın evine vardığımızda tam olarak ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Shane'i durdurmam gerek. Sponsorluğunu kaybedemez. Tanrım, ya Shane onu döverse?"

Shane şiddet yanlısı değildi. Belki sadece konuşurdu. Bu çok daha iyi olmazdı. Ya John Hart oradaysa ve duyduysa? Ya da Shane her şeyi itiraf ederse?

"Bunu hak edecek bir şey mi yaptı?"

"Tristan'ı dövemez. Shane, HartCore'un poster çocuğu. Bir sözleşme imzaladı."

"Sözleşmenin canı cehenneme." Bu gece bunu ikinci kez duyuyordum. "Tristan ne yaptı?"

Yüksek sesle iç çektim. Kaçınmak istediğim her şey yine de olmuştu. Shane'e bir şekilde yardım ettiğimi düşünerek yaptığım her şey boşa gitmişti.

Dylan arabayı kenara çekti ve motoru durdurdu. Olmamız gereken yerden kilometrelerce uzakta bir mahalleye park etmiştik. "Ne yapıyorsun sen? Oraya gitmemiz gerek. *Hemen.*"

"Sen bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz."

"Ciddi misin? Bana Sienna'dan hiç bahsetmedin. Bana hiçbir şey söylemedin. Son birkaç aydır her gece ortadan kayboldun. Seni hiç görmedim."

"Artık buradayım." Koltuğunda arkasına yaslandı, sanki bütün gece burada oturmaktan mutluymuş ve hiçbir yere gitmek için acelesi yokmuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşmaya başla."

"Sen sürmeye başlayana kadar olmaz."

"Ben sürerim, sen konuşursun."

Etrafıma bakındım ve boktan yön duyguma lanet ettim. Nerede olduğumuzdan bile emin değildim. Dylan çok inatçıydı. Bir an bile arabayı hareket ettirmedi ve ben kabul edene kadar hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi. "Peki, tamam. Sadece git."

Şimdi o kadar yavaş sürüyordu ki hız sınırının altında gittiğimiz için kenara çekilmediğimize şaşırdım. "Tam bir baş belasısın."

"Sen de öylesin. Şimdi anlat bakalım ne kaçırdım?"

Hız göstergesini kontrol ettim. Saatte on beş mil hızla gidiyordu. Bundan daha hızlı koşabilirdim.

Frene bastı. "Konuşmuyorsun."

Hayal kırıklığı içinde bağırdım ve kapıyı iterek açtım. Kamyonetinden atlayıp kapıyı çarptım ve yürümeye başladım. Bisikletime binmeliydim. Çılgın kardeşim yanımdan hızla geçti ve sert bir sağa dönüş yaparak kamyonetiyle caddeyi kapattı.

"Dylan," diye bağırdım hayal kırıklığı içinde.

Kamyonun etrafından dolandı ve önümde durdu. "Remy. Eğer bana anlatırsan, söz veriyorum sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Birkaç saniye birbirimize baktık. Sonunda başımı salladım ve kamyonete geri bindim. Ona kısaltılmış halini anlattım.

"Orospu çocuğu." Ön panele öyle sert vurdu ki yerimden sıçradım. Şimdi manyak gibi araba kullanıyor, kasabanın içinden hızla geçiyor, virajları dönerken lastikleri gıcırdıyordu. Dylan için orta yol diye bir şey yoktu. Hiç olmamıştı.

"Bunu benden saklamamalıydın."

Sertçe güldüm. "Bunu senden duymak büyük komedi. Bildiğim kadarıyla Costa del Rey'deki bütün ev kadınlarını beceriyorsun."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Herkes biliyor."

"Ve sen de söylentilere inandın mı?"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum, Dylan. Bana nereye gittiğini ya da bu kadar parayı nasıl kazandığını hiç söylemiyorsun."

"Uyuşturucu satıyordum. Çoğunlukla hap. Sonra yeraltı kafes dövüş işlerine girdim. Ev kadınlarını becermiyordum. Onlara uyuşturucu temin ediyordum."

Bu daha mı iyiydi yani? Hap satmak ve dövüşmek?

"Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?"

"Bu işe bulaşmanı istemedim."

"Peki ya Sienna... Onu seviyor muydun?"

Bu sorunun cevabını hiç alamadım.

"Siktir," diye mırıldandı.

Kapıyı iterek açtım ve dışarı fırladım.

Shane. Başı öne eğikti, mavi ışıklar yüzünü aydınlatıyordu.

"Shane!"

Gözleri bir an için benimkilerle buluştu ve her şey durdu. Bir anlığına *Shane ve Remy* olduk. İyiydik. Mutluyduk. Hayallerimiz gerçek olacaktı. Elleri kelepçeli değildi. Polis memurları tarafından götürülmüyordu.

Gözlerini kapattı ve dünyam başıma yıkıldı.

"Bana ne olursa olsun, sen hayatına devam et. Hayalini kurduğun her şeyi yapacağına söz ver, Remy."

"Hayır, hayır." Kolunu tuttum, sanki polislerin onu götürmesini engelleyebilecekmişim gibi ona tutundum. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Onu bırakmalısınız, bayan," dedi polis memuru beni Shane'den uzaklaştırarak. Diğer polis memuru Shane'in kolunu çekiştirdi ve başını eğerek onu arabanın arkasına doğru itti.

"Shane!" Gözlerim yaşlarla bulanıklaştı. *Onu benden uzaklaştırmayın. Bir daha olmaz.*

Polis aracındaki Shane arka koltukta benden uzaklaşırken, dünyam başıma yıkıldı, diye düşündüm. Başını bile çevirmedi. Bana bakmadı bile.

Sen benim okyanusumsun, Shane.

PART-2

SONRA

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shane

6 Yıl Sonra / Temmuz

Kapıdan geçip gün ışığına doğru yürürken kaslarım beyaz polo tişörtümün dikişlerini patlatmakla tehdit ediyordu, yıpranmış pantolonumun paçaları kanvas ayakkabılarımın üst kısımlarına sürtünüyordu. Midem çalkalanırken ışığın saldırısına göz kırptım ve nefes almaya çalıştım. Yeni hayatımın eşiğinde duruyordum ve ilerlemeye korkuyordum.

Ben, dış dünyadan korkuyordum.

"İyi şanslar, sörfçü çocuk. Çirkin suratını bir daha burada görmek istemiyorum."

Gardiyanın sözlerini duyduğumu belirtmek için elimi kaldırdım ve kapı arkamdan kapanırken birkaç deneme adımı daha attım.

Babam kapının dışında beni bekliyordu, bedenimi kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti. Gözlerimi sıkarak kapattım ve ağlamaması için Tanrı'ya dua ettim. Konuşmasını bile istemiyordum, söyleyeceği kelimelerin kendimi kaybetmeme neden olacağını biliyordum. Duygularım üzerindeki titrek hâkimiyetimi kaybedecektim. Beni serbest bıraktı ve kendini zar zor tutarak burnunu çekti. Sessizlik içinde minibüsüne doğru yürüyüp, bindik. Bana eski tişörtlerimden birini attı, yumuşak ve giyilmekten solmuş bir çift şort. O arabayı sürerken üzerimi değiştirdim, sonra da hapishane tarafından verilen giysileri ve ayakkabıları, dışarı çıkarken yanıma aldığım kişisel eşya çantasıyla birlikte minibüsün arkasına attım.

Altı yıl sonra özgürlüğün ilk tadına varışımdı.

Gittiğim yıllar içinde değişen dünyaya ilk adımımdı. Bu özgür-

lüğün tadı tatlı olmalıydı ama değildi. Her şey çok garipti. *Yabancıydı.* Kendimi ilk titrek adımlarını atan, uçmaya hazır olup olmadığını anlamaya çalışan yavru bir kuş gibi hissediyordum.

Ben şimdi kimdim? Ve hayatımın geri kalanında ne halt edecektim?

Yan aynada kendimi gördüğümde yüzümü zar zor hatırladım. Elimi kırlaşmış saçlarımın üzerinde gezdirerek ön camdan dışarı baktım. Yaz güneşi kör ediciydi, gökyüzü fazla maviydi ve etrafımdaki her şey sahte görünüyordu. *Radiohead*'in "*Fake Plastic Trees*"* şarkısı kafamın içinde dönüp duruyordu. Nedenini Tanrı bilirdi. Hiç *Radiohead* hayranı olmamıştım. Eskiden tanıdığım biri *Radiohead*'i, özellikle de bu şarkıyı çok severdi.

Tabii ki severdi.

Eve döndükten ve çocukluk odamda uyuduktan iki gün sonra babama Costa del Rey'de kalamayacağımı söyledim. Anladığını söyledi. İkisi hariç tüm sörf tahtalarımı ve sevgili *Triumph*'umu sattım. Banka hesabımda kalan az miktardaki parayı boşalttım ve babam için bir çek yazdım. Benim yüzümden kaybettiği onca şey için küçük bir tazminattı sadece ama elimdeki tek şey buydu ve itirazlarına rağmen onu çeki bozdurmaya zorladım.

Kuzeye, Kaliforniya sahiline doğru yola çıktım ve unutmaya çalıştım.

Ne yazık ki, anılarla ilgili bir şeydi bu. Onları engellemek için elinizden geleni yapsanız bile, zorla içeri giriyorlar, rüyalarınızı ve uyanık olduğunuz saatleri işgal ediyorlardı.

Karma.

Ne kaltak ama.

* (İng) Çakma Plastik Ağaçlar. Ç.n.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Remy

7 Ay Sonra

Kalçalarım sallanarak ve yüzümde mağrur bir küçümseme ifadesiyle podyumda yürürken; siyah payetli ve metalik gümüş kumaş şeritleri göğüslerimin üzerinde çaprazlama uzanıyor ve beyaz ipek, bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu. İşte bu yüzden büyük paralar alıyordum. Açıkçası sikimde değildi.

Kameralar parlıyor, ışıklar titreşiyor, oda; para ve pahalı parfüm kokuyordu. Pistin sonunda durdum ve kalçamı dışarı çıkardım. Gözüm ön sırada bir Vogue editörüyle bir rock yıldızının yanında oturan bir Hollywood yıldızı ve kız arkadaşına takıldı. *Bastian Cox.* Bana göz kırptı ve Vogue editörüne uygunsuz bir şeyler söylemek için eğildi. Tek kaşı kalktı ama onun dışında yüzünde hiçbir ifade yoktu. İçimdeki kahkahayı bastırdım, tam tur dönüp kasıla kasıla mankenlerin yanından geçtim.

Arkamdaki manken beni takip etti. Aynı şekilde giyinmiştik, saçlarımız geriye taranmış, gözlerimiz dumanlı ve dudaklarımız siyaha boyanmıştı. Zombilere benziyorduk, tenimiz spot ışıklarının altında hayalet gibi solgundu.

Paris Moda Haftası'ydı ve Remy St. Clair defilenin açılışını yapıyordu.

Artık çok daha farklı bir yüzüm vardı.

Şimdi kimdim ben?

O gecenin ilerleyen saatlerinde Latin sokaklarında dolaşıyordum.

Kışın, Paris soğuk ve griydi, hava krep, sarımsak ve tereyağı kokuyordu. Bir çalgıcı "Plastik İsa" şarkısını söylüyordu ben de dinle-

mek için olduğum yerde durdum. Gitar çantasına birkaç kâğıt para atarak uzun kaşmir pardösümün içine girdim ve müzik peşimden gelirken oradan uzaklaştım.

Seine Nehri'nin üzerinden geçerken köprüde bir sigara yaktım dumanların arasından *Notre Dame*'ın gotik kulelerine baktım. Cep telefonum cebimde titrediğinde cevap vermeden önce ekranı kontrol ederek telefonu çıkardım.

Dylan.

Daha kelimeler ağzından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordum. Bir şey olursa ve olduğunda bana söyleyeceğine dair ona söz verdirmiştim. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Altıncı his gibi. İşte o an gelmişti.

"O geri döndü."

Kardeşim zaten bildiğim şeyi onayladı.

Ve böylece, bir sonraki adımda ne yapacağımı artık biliyordum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Remy

4 Ay sonra

"Trend oluyorsun," dedi Bastian, cep telefonundaki sosyal medya güncellemelerine göz atarken. Kendi telefonum açıktı. Bastian beni eğlendirmek için birkaç güzel yorumu okuyordu. *"Yirmi beş yaşındaki süper model Remy St. Clair, ruh sağlığı sorunlarını gerekçe göstererek modelliğe ara veriyor..."*

Onu duymazdan gelerek gömme dolabımda asılı duran kıyafetleri incelemek için geri çekildim. Şu anda daha acil sorunlarım vardı. Costa del Rey'e giderken yanıma ne almalıydım?

"Korkuyorum," diye itiraf ettim ve yatağımda uzanan Bastian'a bakmak için arkamı döndüm. Telefonunu komodinin üzerine atıp bir sigara yaktı ve sırtını gece mavisi kadife yatak başlığıma yaslayarak içmeye başladı. Çizmeli ayaklarını mısır pamuğundan çarşaflarımın arasına ittim ve yanına çöktüm. Sigarayı bana uzattığında içime bir nefes çektim, avizeden damlayan mücevher tonlarındaki kristallere baktım, duman şeritleri tavana doğru kıvrılıyordu.

"Korkmalısın."

Yüksek sesle iç çektim ve sigarayı ona geri vermeden önce bir nefes daha çektim. "Sigarayı bıraktım."

"Dr. Fran'e söylemem. Ayarladığınız egzotik tatili mahvetmek istemem."

Homurdandım. Terapistim mucizevi bir işçiydi ve yıllardır ona ödediğim her kuruşu hak ediyordu.

Bastian sigara içmek için açık pencereye doğru yürüyüp, pencere kenarına oturarak güneş batarken Tribeca'nın çatılarına baktı.

"Normalde en çok trajik derecede güzel olduğun zamanları seviyorum. Bu seni daha iyi bir *ilham perisi* yapıyor. Ama bu durumda bir istisna yapacağım ve moralinizi yükselteceğim," dedi Doğu Londra aksanıyla. Bastian Cox'un sesinin kadınların yumurtalıklarını patlattığını kaç kez duyduğumu sayamadım. Yine de ayrımcılık yapmazdı. Am kadar siki de severdi. "Sen yedi yıl önce tanıştığım kız değilsin. Bununla başa çıkabilirsin. Hadi bakalım." Monoton konuşmasını, kolunu tekrar yanına çekmeden önce havaya yarım yamalak bir zafer yumruğu atarak noktaladı.

Gözlerimi devirdim. "Bu çok acınasıydı. Günlük işini bırakma. Senden berbat bir motivasyon konuşmacısı olur."

Tek omzunu silkti. "Ben İngilizim. Bizde öyle yahuu, hii-huu, yürü kızım saçmalıkları yok."

"Hepiniz karamsar ve kasvetlisiniz."

"İşte bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz. Benim dilimden konuşuyorsun." Sigarasının izmaritini camdan dışarı attı, piç kurusu. "Hadi kafayı bulalım, abur cubur yiyelim ve *reality şov* izleyelim."

Kıs kıs güldüm. "Bir rock yıldızı ve bir süper modelin göz alıcı hayatı."

"*Eski* süper model. Senin için artık yeşillik ve artezyen kuyu suyu yok. Hamburger ve patates kızartması mı?" diye sordu telefonunda gezinirken. Bastian evdeyken sipariş vermek daha kolaydı. Gittiği her yerde izdiham yaşanıyordu. Genç bir Johnny Depp gibi görünmenin ve gezegendeki en büyük rock yıldızlarından biri olmanın sorunları... Ancak ben tüm bunların ötesini görebiliyordum. İlk tanıştığımız andan itibaren, onun ruh ikizim olduğunu fark etmiştim. Bastian ve ben birbirimize çok benziyorduk, gerçekten, tüm bunların altında çok savunmasızdık.

"Her neyse. Tehlikeli yaşayacağım."

Bastian siparişimizi verdikten sonra şifoniyerime doğru yürüdü, iç çamaşırı çekmecemi yatağımın ayak ucundaki bavula boşalttı, sahip olduğum tüm bikinileri içine attı ve çantamın fermuarını çekti. "İşte oldu. Toparlandın ve gitmeye hazırsın. Shane'e söyle, *'Bir şey değil'*. Dylan'a da hâlâ onun için yanıp tutuştuğumu söyle."

Bu sözlerle yatak odamdan vals yaparak çıktı ve beni arkasından

kahkaha atarak bıraktı. "Sen bir aptalsın," diye bağırdım arkasından, Bastian oturma odasındaki davul setinin üzerinde gevşerken. Bastian davulcu bile değildi. O bir gitaristti.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve zillere vurarak çatı katının duvarlarında yankılanan bir sesle derdini anlattı.

Shane'i düşündüğümde esprilerim kayboldu. Sanki yedi uzun yıldır onu düşünmüyormuşum gibi.

Her seferinde onu düşünüyordum. *Her. Günümü.*

Telefonumu açtım, sosyal medya güncellemelerini görmezden geldim ve kardeşime yarının detayları hakkında bir hatırlatma mesajı attım. Cevabı hemen geldi.

Dylan: İlk seferde anladım, Remy. Sana orada olacağımı söylemiştim. Sakin ol.

Sakin ol. Tamam. Onun için söylemesi kolaydı.

Lakers şapkamın siperliğini indirdim ve çantamın bagaj teslim alanından düşmesini beklerken üzerimdeki gözlerden kaçındım. Yanımdaki orta yaşlı kadınlar fısıltıyla konuşuyor, konuşmalarından bir kısmı bana doğru geliyordu.

"Belli ki yemek yemiyor. Muhtemelen uyuşturucu kullanıyor..."

"Aslında rehabilitasyon demek isterken *hep R&R* diyorlar."

"Tıpkı rock yıldızı sevgilisi gibi."

Bir hayat edinin, millet.

Seslerini bastırmak için müziğimin sesini açtım, cep telefonum sosyal medya güncellemeleriyle çınlıyordu. Bana bakan kadınları görmezden geldiğim gibi onları da görmezden geldim. Beni yargılıyorlardı. Kendime hep bunun önemli olmadığını söylüyordum. Onlar beni tanımıyordu ama bazen yine de beni etkiliyorlardı.

Çevremdeki kadınların çenelerinin düştüğünü ve gözlerinin açıldığını gördüm. Müziğimi susturarak kardeşimin ağzından çıkan son birkaç kelimeyi yakaladım.

"...bu yüzden o sıska kıçlarınızı ve şişkin gözlerinizi şuraya götürmenizi öneririm." Bagaj teslim alanının karşı tarafını işaret etti.

"Sizi göremeyeceğim bir yere. Ve kız kardeşim hakkında konuşmayı da kesin."

Mesajı alan kadınlar kaçışmaya başladı. Dylan'ın gri-mavi gözleri benimkilerle buluştu. Aramızdaki mesafeyi hızla geçerken sırıttı ve beni tek koluyla kucakladı.

"Arkandayım, Rem."

Gülümsedim. "Her zaman."

Onu tanımak için geri çekildim, o zamandan beri olan değişikliklere baktım.

Onu en son bir yıl önce görmüştüm. Tam olarak geçen Nisan'da. Çölde buluşmuştuk ve Coachella'da parti yapmıştık. Ne yazık ki Sienna'da oradaydı ve Dylan'ın kalbi resmen ezilmişti. *Yine*. Taraf tutmaya zorlandığımda, Dylan'ı seçtim. Sienna ve ben o zamandan beri konuşmuyorduk.

Dylan'ı eskiden olduğu çocukla bağdaştırmak hâlâ zordu. Şimdi ikizim pahalı kıyafetler giyen, dövmeli *kötü çocuk*tu. Özel dikim siyah gömleğinin paçaları dirseklerine kadar kıvrılmış, kollarındaki koyu renkli mürekkepler ortaya çıkmıştı. Siyah kot pantolon, siyah deri yüksek tabanlı ayakkabılar, bileğinde bir *Omega Speedmaster* saati vardı. Saçları geriye taranmıştı, kafasında *Wayfarers* gözlükleriyle çok *LA* görünüyordu.

Dövmeli parmakları sol kaşını ikiye ayıran yara izini ovuştururken gözleri bagajların bırakıldığı yere kaydı. "Çok fazla çanta getirdin mi?"

"Sadece bir tane." Etrafta dolaşan siyah tekerlekli çantayı işaret ettim, X şeklindeki gümüş bir bant onu benimki olarak ayırt ediyordu. Her zamanki gibi klastı. Bir kızı kapüşonundan çıkarabilirdin ama kapüşonu kızdan çıkaramazdın. Çantayı bagaj yerinden aldı ve cam kapılardan yaz sıcağına çıktık, sessizlik içinde otoparka doğru yürüdük.

Mat siyah bir *G-Wagen*'in kilitleri öttü, ardından Dylan kapağı açıp çantamı içine yerleştirdi. "Güzel araba." Yolcu koltuğuna tırmandım, deri ve yeni araba kokusunu içime çektim.

"Paslı eski kamyoneti özledim."

Kontak anahtarını çevirirken homurdandı, hoparlörlerinden müzik sesi geliyordu, *The Neighbourhood*'dan "*Daddy Issues*"*.

* (İng) Baba sorunları.

Hmm. Hâlâ Sienna'ya mı takılmıştı? Düşündüm de ben kimdim ki onları yargılayacaktım?

Araba tertemizdi. Pahalıydı. Dylan üniversitedeyken bir uygulama geliştirdiğinde büyük bir çıkış yakalamıştı. Adı *EZ-Math*'ti. Bir cebir denkleminde ya da geometri sorusunda takılırsanız, uygulama çözmenize yardımcı oluyordu. Uygulamayı milyonlara satmıştı ve parayı bir teknoloji *start-up*'ına yatırmıştı.

Dylan, Los Angeles yolunda ilerliyordu. Güney Kaliforniya güneşi ön cama vururken, parmaklarımı kalçama vurarak geride bıraktığım şeyleri; New York'u, kariyerimi, kurduğum yeni hayatı ya da her neye doğru gidiyorsam onu düşünmemeye çalışıyordum.

Mankenliği bırakırken çok mu aceleci davranmıştım? Şubat ayında Dylan'dan o telefonu alır almaz kontratımı bitirmiştim ve yenisini imzalamamıştım. Modelliğe geri dönebileceğimi düşünsem de artık istediğim şey bu değildi.

İnsan elbise askısı olmak bana milyonlar kazandırmıştı. Beni kötü bir yerden çıkarmış ve tamamen farklı bir dünyaya fırlatmıştı. Paranız olduğunda, dünyanın size bok atması daha zordu ama her pırıltı altın değildi. Özgüvenim sarsılmış ve mahremiyetim ihlal edilmişti.

Dylan gözlerini yola çevirmeden önce bana baktı.

"Shane yüzünden mi döndün?"

Shane.

Yedi yıl geçmişti ve ben hâlâ onu hayal ediyor, onu arzuluyor, onun için yanıp tutuşuyordum ve şimdi dünyanın ona nasıl davrandığını öğrenmek için geri dönmüştüm. Kötü bir şekilde. Haksızca. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulmak istiyordum, her ne kadar bunun nasıl mümkün olacağı hakkında hiçbir fikrim olmasa da.

"İyi olduğundan emin olmak için geri geldim. Geri döndüm çünkü seni özledim." Her iki konuda da doğruyu söylüyordum. Dürüstlük son yedi yıldır üzerinde çalıştığım şeylerden biriydi. Çalışmalarım devam ediyordu.

"O kadınlar haklıydı, Rem." Dylan kaşlarını çattı. "Kahrolası derecede çok zayıfsın."

Güldüm. Keşke bunun tersini kaç kez duyduğumu bilseydi. Gö-

güslerimle birlikte incecik olduğumda daha çok para ediyor ve daha çok iş alıyordum. Fotoğrafçıların ve tasarımcıların istediği görünüm buydu. Kaburgalar ve kalça kemikleri çıkıntılı mı? Mükemmeldi. 1.80 boyunda ve sıfır bedene girebiliyor musun? *Tam aradığımız vücut tipisiniz.*

Dylan iki katlı İspanyol tarzı, beyaz sıvalı, pişmiş toprak çatılı, yemyeşil yeşillikler ve palmiye ağaçları arasına sıkışmış bir evin garaj yoluna saptı. Ev devasa ya da lüks değildi ama en çılgın rüyalarımda bile onun böyle bir ev satın alabileceğini hayal edemezdim. Güney Kaliforniya'nın en iyi gayrimenkulü olduğunu söyleyebilirdim.

"Bu senin evin mi?" Aptalca bir soruydu. *Tabii ki öyleydi.* Garaja girdi ve motoru durdurarak bizi sessizliğe gömdü. Duvara dayalı bir rafta üç sörf tahtası duruyordu, birkaç dalış kıyafeti kancalara asılıydı ama bunun dışında garaj boştu.

"Evet, benim."

"İşinin yasal olduğuna emin misin?"

Güldü ama ben onu garaja kadar takip ederken cevap vermedi.

Çamaşır odasının pişmiş toprak döşeli zemininden geçip mutfağına açılan kapıdan girdim; granit tezgâhlar, parlak beyaz dolaplar ve üzerinde leke ya da iz olmayan paslanmaz çelik aletler beni karşıladı. Ağzım açık bir şekilde odalarda dolaştım; koyu renkli parke zeminler ve temiz beyaz duvarlar, ahşap kirişli tavanlardan sarkan siyah gotik görünümlü ferforje avizeler. Siyah kanepeler, koyu renk ahşap bir sehpa ve pelüş bir Fas halısı dekoru tamamlıyordu. Kanepelerin karşısındaki duvarı tam ekran bir televizyon kaplıyordu.

Siyah-mavi mozaik karoların, bir çukurun ve kristal mavisi bir yüzme havuzuna açılan divanların bulunduğu bir Fas verandasına açılan Fransız kapılarından görünen manzara karşısında çenem düştü. Tepeler, kanyon ve uzaktaki okyanus manzarası arka planı oluşturuyordu. "Dylan..." Döndüğümde beni izliyordu, tepkimi bekliyordu ve ne düşündüğümün onun için önemli olduğunu biliyordum. "Bu inanılmaz."

Ağzının bir tarafı neredeyse gülümseyerek yukarı kıvrıldı. Gerçek gülümsemesini elde etmek için ne gerekiyordu? Tekrar harekete

geçmiştik. Onu üst kata kadar takip ettim ve duvarları siyah çerçeveli, siyah beyaz fotoğraflarla kaplı bir koridora girdim. Fotoğrafları sanki ilk kez görüyormuş gibi incelerken adımlarım yavaşladı. Onlar benimdi, onları ben çekmiştim. Kar yağarken Paris'in arnavutkaldırımlı sokakları, Thames Nehri'ni örten puslu gri bir Londra'da yağmurun çiselemesi ve Tower Bridge, Central Park'taki çıplak ağaçlar, çatı katımın penceresinden Tribeca'nın çatılarının üzerinden batan güneş.

"Onları duvarına asmışsın." Sesim duygusallıktan boğulmuştu.

"Çok güzeller, Rem." Yoluna devam etmeden önce Brooklyn'den çektiğim New York siluetinin önünde durakladı, çantamı pürüzsüz parke zemin üzerinde tekerlekli olarak taşımak yerine sapından tutarak taşıdı. Dylan böyleydi işte. Asla kolay yolu seçmezdi.

Soldaki son kapıyı iterek açtı ve çantamı içeri taşıdı, ben de hemen arkasından onu takip ettim. Çantamı, bulut gibi yumuşak tüylü, pelüş beyaz nevresimli, kral boy sayvanlı yatağın ayak ucundaki bankın üzerine koydu. Koyu renk ahşap komodinlerin üzerinde beyaz keten gölgelikli, cıva camlı lambalar duruyordu ve parke zemini eski bir Fas halısı kaplıyordu, canlı renkler yaşlandıkça solmuştu. Fransız kapılar dağ ve okyanus manzaralı bir Juliet balkona açılıyordu. Butik bir otel odası gibi görünüyordu.

Şifoniyerin yanındaki bir kapıyı işaret ederek, "Bir de banyosu var," dedi.

"Buna inanamıyorum. O kadar güzel ki. Tanrım, Dylan." Sırıtarak koluna bir şaplak attım.

"Mahalleden gelen çocuk iyi iş çıkardı."

İşte her şey bununla ilgiliydi; ev, araba, kendisi için yarattığı bu hayat. Liseden mezun olduğundan beri kıçını yırtıyor, bir zamanlar söylediği gibi '*biri*' olmaya çalışıyordu. Mesele sadece para değildi. Bundan daha derindi ve belki de bunu tam olarak anlayabilecek tek kişi bendim. Kendini hiçbir zaman yeterli görmemiş, Sienna'ya ya da ailesine layık hissetmemişti.

Ben Sienna'nın küçük kirli sırrıyım.

"Bu çok güzel, Dylan."

Odada etrafıma bakındım, onu bu eşyalar için alışveriş yaparken

hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. "Bunu kendin mi tasarladın? Yani, tüm mobilyaları ve..." Başımı salladım ve güldüm. "Alışverişten nefret ediyorsun sanıyordum."

"Kendim yapmadım. Tam olarak değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne kadar gizemli. Kim yaptı?"

Elini gür saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu benim en yeni uygulamam. *EZ-Tasarım.*"

Yaptığı her şeyden çok etkilendim, henüz yirmi beş yaşındayken bu kadar başarılı olmak beni konuşamaz hâle getirdi ve birkaç dakika boyunca ona bakakaldım. "Çok zekisin, Dylan. Bütün bunları nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"

Tek omzunu silkti. "Önemli bir şey değil."

Oysa önemliydi. Çok büyük bir meseleydi.

"Yemek sipariş edeceğim. Ne yemek istersin? Suşi mi? Vietnam yemeği mi?"

"Uygulamalardan birinden mi sipariş vereceksin? *EZ-Yemek*?" diye dalga geçtim. Başını salladı ve kıkırdadı. "Suşi kulağa hoş geliyor."

Kapıya doğru ilerledi. "Havuzun orada buluşuruz."

Yatak odasının kapısı arkasından kapandı ve ben de aşağı indim.

Yatağın üzerinde, siyah ferforje avizeye bakıyordum. Dylan St. Clair'in bu tasarımcı versiyonu kimdi? Kokusu bile farklıydı. Kolonyasından ya da tıraş losyonundan gelen hafif, baharatlı bir kokuydu. O da benim için aynı şekilde mi hissediyordu? Birbirimizi tanımaya çalışan yabancılarmışız gibi? Şortumu ve atletimi giydikten sonra havuza doğru yürüdüm. Güneş tepelerin üzerinden batarken gökyüzü pembe ve turuncu çizgilerle kaplıydı. Dylan kulaçlarını güçlü ve emin bir şekilde atarak yüzüyordu. Benim aksime iyi yüzüyordu.

Havuzun kenarında otururken, bacaklarım suyun içinde, dövmeli kollarının suyu yarmasını izledim ve on yedinci yaş günümüzde okyanusta yüzerken "*Black*" şarkısını söyleyen çocuğu hatırladım. Costa del Rey'den yedi yıl önce ayrılmıştım ve bu kasabaya adımımı bile atmamıştım.

O zamandan beri. Dylan'ın evini burası olarak seçmesi ne kadar komikti.

Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Sonra sigarayı bıraktığımı hatırladım. Costa del Rey'e geldiğimde kendimin en iyi versiyonu olmak istiyordum. *Deniyordum.* Her gün gurur duyabileceğim bir Remy St. Clair olmaya çalışıyordum. Bazı günler başardığımı hissediyordum. Diğer günlerse, daha iyisini hak etmediğini düşündüğü için bir çocuğun kendisini kullanmasına izin veren o berbat on yedi yaşındaki genç kız oluyordum.

Dylan havuzdan çıktı ve sanki mükemmel bir zamanlama yapmış gibi kapı zili çaldığında havluya sarıldı.

Dışarıda, saksılı narenciye ağaçları ve ahşap kirişlerden sarkan Fas fenerleriyle süslü Fas verandasında suşi yerken, akşam yemeği fikrimizin *Spagetti Q's* ve sosisli sandviçler ya da donmuş pizzalar olduğu zamanları hatırladım. Yemekten sonra, sigara içme isteğimi daha da artıran bir esrar içti. Çevresel ses hoparlörlerinden gelen müzik, evi bir İbiza kulübüne dönüştürüyordu.

"Seninle gurur duyuyorum, Dylan." Sesim yumuşacıktı ve duyguyla boğulmuştu çünkü her şey için oradaydım. Hiçbir şeyimizin olmadığı tüm o yıllar boyunca. İkimizin de yolumuzu kaybettiği yıllar...

"Ben de seninle gurur duyuyorum."

"Tamam, bana her şeyi anlat. Kız arkadaşın var mı?"

"Özel biri yok."

Bunu şöyle tercüme ettim; *takılıyorum ve kıçlarına tekmeyi basıyorum.*

Çünkü Tanrı korusun, Sienna ile bir dargın bir barışık ilişkileri vardı ve yıllar boyunca kaç kez ilişkilerini düzeltmeye çalıştıklarını unutmuştum.

"Bu özel olmayanlardan herhangi biriyle konuşuyor musun? Her zamanki mağara adamı homurtularınla mı iletişimi sağlıyorsun?"

"Konuşmak listenin başında değil. Konuşmak için inlemek ve adımı haykırmakla çok meşguller."

Gözlerimi devirdim. "Çok fazla *bilgi* var."

"Bilmek istemiyorsan sormamalısın, Rem-Rem," diye alay etti. Gevşiyordu, gerginlik ortadan kalkmıştı. Yıllar boyunca, ne zaman birbirimizi görsek, birbirimizle yeniden rahat olmamız biraz zaman alırdı.

"Mutlu musun, Dylan?"

"Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü önemsiyorum. Çünkü *kocaman* bir hayatın var."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

"Biliyorum ama..." Etrafımdaki havuza baktım. Burası eskiden hayallerimizin eviydi ve şimdi burada yaşıyordu, pek de neşeli göründüğünü söyleyemezdim.

"Neden bir ev ve o süslü yeni arabayı aldın?"

Cevabı biliyordum ama onay bekliyordum.

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Çünkü *yapabiliyorum*. Artık delik ayakkabı giymek zorunda değilim. Boktan bir apartman dairesinde boktan bir kanepede uyumak zorunda değilim, bu arada hâlâ dolapta yemek yok."

"İşini seviyor musun?"

"Çok seviyorum."

O zaman neden mutlu görünmüyordu?

"Ben iyiyim, Rem. İstediğim hayat bu. Her zaman istediğim hayat buydu."

Bu doğruydu. Tek istediği çok para kazanmaktı ve şimdi tam da bunu yapıyor gibi görünüyordu.

"Hiç yalnızlık çekiyor musun?"

Sigarasını içine çekti ve koltuğunda arkasına yaslandı, "Ben senin gibi değilim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sevilmek istedin. Birine *ait* olmak istedin."

Sadece birine değil. *Shane'e*. Ona ait olmak istemiştim, onun tarafından sevilmek. Asla veda etmek zorunda kalmamak için. Terapistim Fran Metzger kendimi daha iyi anlamama yardımcı olmuştu. Sevgiyi nasıl arzuladığımı. Terk edilme sorunlarım ve neden asla yeterince iyi olduğuma inanmadığımı. Dylan benim ikizimdi, aynı anne tarafından büyütülmüştük, aynı şeylerin çoğunu yaşamıştık ve onun da benimle aynı ihtiyaç ve isteklere sahip olduğuna ama içindeki boşluğu para ve maddi şeylerle doldurduğuna gerçekten inanıyordum.

"Herkes sevilmek ister, Dylan. Sen *bile*."

Omuz silkti. "Belki de."

"Bu arada, Bastian sevgilerini yolladı."

Dylan elini yüzüne götürdü ve inledi. "Bu çok boktan."

"Hâlâ senin için yanıp tutuşuyordu." Yüksek sesle ve dramatik bir şekilde iç çektim. "Kaçan sensin."

"Kapa çeneni," dedi Dylan, bir kahkaha patlattım.

Kafama minder fırlattı, ben de yakalayıp ona geri fırlattım.

Sonra Costa del Rey'e dönmeye karar verdiğimden beri aklımda olan soruyu sordum. "Shane'in nerede olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını biliyor musun?"

"Son duyduğumda bir inşaat işinde çalışıyordu. Ama nerede olduğunu bilmiyorum."

Bu bilgiyi kafamda evirip çevirdim. Bir inşaat işi bulabilmiş olması bana umut vermişti ama aynı zamanda üzmüştü de. İnşaat işinde çalışmamalıydı. Dalgaları parçalıyor olmalıydı. *Dream Tour*'da olmalıydı.

"Dünya şampiyonu olabilirdi," dedim. "O kadar iyiydi ki."

"Hepimiz pek çok şey yapabilirdik. Bu hayatta yapabileceğin onca şeyi düşünecek yer yok. Sadece olanla yaşamak zorundasın."

Dylan bu bilgece sözlerin ardından evin içinde kayboldu ve büyük televizyonunu açarak beni verandada yalnız bıraktı. Bazı şeyler değişmiş olabilirdi ama sosyal becerileri hâlâ eksikti.

Shane hâlâ gün doğumunda mı sörf yapıyordu? Yoksa iş çıkışına kadar bekliyor muydu?

Bunu öğrenmek için cesaretimi toplamam üç günümü aldı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Shane

Hapishanedeyken özlediğim pek çok şey vardı ama listenin başında sörf geliyordu. Tanrı'ya şükür okyanus beni terk etmemişti. Bu sabah burada yalnızdım ve bugünlerde, bu hoşuma gidiyordu.

Beni izlediğini hissettim. Orada olduğunu nasıl anladığımı bilmiyordum. Sırtım sahile dönük, sörf tahtamın üzerinde ufku seyrediyordum ama biliyordum işte. Ne zaman yanımda olsa hissettiğim o yüksek farkındalık duygusuydu bu. Omzumun üzerinden baktım ve işte oradaydı, bir serap gibi kumsalda oturuyordu, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, çenesini dizlerine dayamıştı. Yedi yıl boyunca onu unutmaya çalışmıştım. Yedi yıl boyunca başarısız olmuştum.

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren hep böyle olmuştu. Gözlerimi sahildeki yalnız figürden ayırdım ve sanki anıları temizlememe yardımcı olacakmış gibi ellerimi yüzümde gezdirdim. Onu görmeye hazır değildim. Dönüştüğüm berbat adamı görmesine hazır değildim. Bu yüzden gitme vakti gelene kadar sörf tahtamda oturdum ve onun ortadan kaybolmasını umdum. Hâlâ orada olup olmadığını, beni izleyip izlemediğini görmek için sahile bakmadım.

Daha fazla dayanamayınca kürek çektim. Ayağa kalktı, dönüp uzaklaşmadan önce gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Bacak tasmamı çözerken gidişini izledim. Şimdi daha farklı yürüyordu, daha zarif, daha pratik, duruşu mükemmeldi, sanki bir podyumda olmaya ya da izlenmeye alışmış gibiydi. Merdivenin tepesine ulaştığında bana bakmak için dönmedi bile. Sadece yürümeye devam

etti, ağaçlarla çalılıkların arkasında kayboldu ve bir an için her şeyi hayal edip etmediğimi merak ettim. Otoparka ulaştığımda ondan hiçbir iz yoktu.

Dışarıdaki duşta tuzlu suyla duş aldım, üzerime bir tişört, kargo şortu ve tozlu iş botları giydim. Sörf tahtamı bagaja sabitleyerek sürücü koltuğuna tırmandığımda siyah bir *G-Wagen* yanıma yanaştı. Dylan atladı ve arabasının etrafında dönerek penceremin yanında durdu. İsteksizce camı indirdim, sohbet edecek havamda değildim. Zaten Dylan hiçbir zaman pek konuşkan biri olmamıştı.

Costa del Rey'e döndüğümden beri geçen aylar boyunca onu birkaç kez görmüştüm ama hiç konuşmamıştık.

"Kız kardeşimi gördün mü?"

"Uzaktan."

Başını salladı ve cipimin tavanını iki kez okşadıktan sonra geri çekildi. Güzel sohbetti. Yerimden geri geri çıktım, gözüm bagajından aldığı *Firewire* kartına takıldı. Sikeyim. Bir *Mercedes* ve bir *Firewire*. Tek yapabildiğim, hayatın masaları devirme şekline gülmekti.

"Sen de mi sörfçüsün?" diye sordu sarışın bir kız, gözleri tepeden tırnağa beni tarıyordu, yüzünde sanki gördüklerinden hoşlanmış gibi irkiltici bir gülümseme vardı.

Ona rahat bir gülümsemeyla karşılık verdim. "Hayır. Ben eski bir *mahkûmum*."

Sanki ona iyi bir fıkra anlatmışım gibi güldü. Travis bana bir bakış attı ve iç çekerek başını salladı.

"O bir sörfçü," dedi Travis sarışına. "En iyilerden biri."

O saçma sapan konuşurken bir bira daha çektim. Parti söz verdiği gibi gösterişsizdi, havuzda birkaç kişi vardı ve diğerleri etrafta dolaşıyor, gülüp konuşuyorlardı, ses sisteminden müzik sesi geliyordu. Evi güzel bir yerdeydi, havuzundan Pasifik Okyanusu'nu görüyordu. Travis Jones iki kez dünya şampiyonu olmuş, cirosu ve sponsorluklarla lüks yaşam tarzını karşılamıştı. Hâlâ çok çalışıyordu. Hâlâ azimli ve rekabetçiydi. Oyununun zirvesindeydi.

Bu gece burada olmak istemiyordum. Aylardır bahaneler uydu-

ruyor, evde olduğu zamanlarda onunla takılamayacak kadar meşgul olduğumu iddia ediyordum ama bu gece ortaya çıkmazsam beni evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişti. İşte eski günlerin hatırına buradaydım ve tanımadığım bir hatuna kariyerimin en önemli anlarını anlatmasını dinliyordum. *Daisy? Dahlia?* Güzel bir isimdi. Sanırım.

Bu yüzden ondan kaçıyordum. Olanlar ya da olabilecekler hakkında bir şey duymak istemiyordum.

"Çok geç değil," dedi Travis. "Hâlâ-"

"Dur. Oraya girme."

Travis bu fanteziyi neden düşünemediğimi biliyordu.

O hayat benim için bitmişti. Cody Shaw yanında uzun bacaklı bir esmerle bize katıldığında bu daha da iyi anlaşıldı.

"O yaşıyor." Cody bana tek koluyla sarıldı ve sırtıma birkaç şaplak attı. Cody hiçbir zaman Travis kadar yükselememişti ama hâlâ Dünya Turu'ndaydı, hâlâ profesyonel bir sörfçüydü. "Dostum, iyi misin?"

"Her şey yolunda."

"Berbat bir şanstı dostum." Bir elini dikenli kahverengi saçlarında gezdirdi ve yanaklarından hava üfledi. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Hiçbir şey söyleme.

"Bunu duyduğumda şöyle düşündüm. Yok artık. Shane Wilder, olmaz. Adam soğukkanlı. Bunu yapmasına imkân yok."

"Ne yaptı?" diye sordu sarışın kız, Cody'den bana bakarak.

"Hey dostum, hiç hoş değil," dedi Travis, sesi alçaktı, Cody'yi çenesini kapalı tutması için uyarıyordu. Ama artık çok geçti.

"Kusura bakma, dostum. Sadece şoktaydım, biliyorsun." Önce yanındaki esmer kıza, sonra da Travis'e yaklaşan sarışına baktı. "O *iyi* bir adam."

"Ben iyi bir adam değilim," diye kızlara güvence verdim. "Yakınından bile geçmedim. Birini öldürdüm."

Havayı dağıtmanın bir yolu da buydu. Sarışının gözleri büyüdü ve hepimiz garip bir sessizlik içinde öylece durduk.

"Tanrım," diye mırıldandı Travis, beni küçük, samimi gruptan

ayırıp verandanın sessiz bir köşesine sürükleyerek. "Bunu söylemene gerçekten gerek var mıydı?"

"Sadece gerçeği söylüyorum."

Kaşlarını çattı. Arkadaşlığımız eskiden kolaydı. Şimdi, diğer pek çok şey gibi, değişikliklerin üstesinden nasıl geleceğimizi bilmiyorduk.

"Sen her zaman benden daha iyi bir sörfçüydün. Bunu herkes biliyordu. Çok geç değil. Hâlâ yapabilirsin-"

"Yapma. Sakın oraya girme."

"Hâlâ inatçının tekisin."

Güldüm ama sesim mutlu değildi. Neden böyle davrandığımı biliyordu. Bu fikri aklından bile geçiremezdi, tuhaflıklar üst üste yığılmıştı.

Yine de sanki topuklarımın üzerine basan benmişim gibi davranıyordu. Bir daha asla olamayacak bir şey için neden boş yere umut besleyecektim ki?

Yüksek sesle nefes verdi, "Seni seviyorum, dostum. İyi olmanı istiyorum. Yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeterli." Endişesi samimiydi, beni önemsediğini biliyordum ama bu onun sorunu değildi. Travis elini saçlarının üzerinde gezdirdi; saçları hâlâ küt kesilmişti ve yedi yıl önceki haliyle hemen hemen aynıydı. "Seni özlüyorum. Artık seninle konuşamayacakmışım gibi hissediyorum."

Biramdan bir yudum daha aldım, yorum yapmadım. Eskiden tanıdığı Shane'i özlemişti. Yeni haber; o adam gitmişti. Travis kaybettiğimiz arkadaşlığımızın yasını tutuyordu. Ben de kaybettiğim her şeyin yasını tutuyordum. Çok yakında, bu her şey olacaktı. Her şey. Lanet olası. *Şey*. Sempati duyamadığım için kusura bakmayın.

"Remy döndü."

Bum. Bu nasıl bir konuşmaydı?

Bu onu iki saniyeliğine susturdu. Bundan mutlu olmadığını anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu.

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır." Son üç gündür sahile iniyor ve yerinde oturuyordu. Bu sabah bir fotoğraf makinesi getirmişti. Her zaman objektifin diğer tarafında olmak istemişti. Hayatın her zaman planlandığı gibi gitmemesi ne tuhaftı.

"Bu şekilde kalsın. Hayatında uğraşacak daha fazla boka ihtiyacın yok. Arkama yaslanıp seni mahvetmesini izlemeyeceğim. Bir daha olmaz."

"Bu onun hatası değildi." Artık sesim bozuk plak gibi çıkıyordu. Onun hatası olmadığına hiç inanmamıştı.

Yaptığı şey için ondan nefret ediyor muydum? Bilmiyorum. Belki de nefret ediyordum.

Onu suçladım mı? Hayır. Hepsi benim suçumdu.

Onu hâlâ seviyor muydum? *Seviyordum.* Belki de. Artık bilmiyordum. Remy söz konusu olduğunda, kalbim ve aklım her zaman savaştaydı.

Tenimin altına, damarlarıma, lanet olası kalbime ve ruhuma girmişti. Ne yaptığı ya da kaç yıl geçtiği önemli değildi, hâlâ onun anısından kurtulamıyordum.

"Ben gidiyorum." Biramı bitirdim ve çıkarken yan masaya koydum. "Mutlu 4 Temmuzlar."

"Shane, bekle."

"Gitmem gerek. Partinde söylediklerim için özür dilerim. Saçma bir hareketti."

"Unut gitsin." Travis iyi bir arkadaştı ve tek istediğinin benim mutlu olmam olduğunu biliyordum ama artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ve partisinin havasını zaten bozduğumdan daha fazla bozmak istemiyordum. "Yarın sörf yapmak ister misin?"

"Evet. Orada olacağım."

Arabayla uzaklaşmak yerine kaputun üzerine oturdum, sırtımı rüzgâr siperine dayadım ve onları izledim. *Bağımsızlık Günü* yepyeni bir anlam kazanmıştı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Remy

Otoparka girdiğimde koşu hızımı yavaşlattım. Bugün geç kalmıştım ama pazar günüydü, Shane'in çalışmayacağını ve gününü dinlenerek geçireceğini düşündüm.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye bağırdı bir kız. "Bu, Remy St. Clair."

On dört ya da on beş yaşlarında görünen üç genç kız bir minibüsten indi.

"Sizinle fotoğraf çektirebilir miyiz?"

Gülümsedim. "Elbette. Terli olmama aldırmadığınız sürece." Muhtemelen bok gibi görünüyordum, saçlarım başıma yapışmış ve yüzüm koşmanın verdiği eforla pembeleşmişti. Koşmaya yedi yıl önce başlamıştım. Eskiden hiç koşmazdım. Bu Dylan'ın özelliğiydi. Şimdi çok fazla koşuyordum.

"Bizim için sakıncası yok," dedi sırık gibi bir esmer.

Onlarla birlikte poz verip grup selamı için gülümsedim. Minibüsü kullanan kadın bana teşekkür etti ve kızlardan biri ona el sallayıp alınmaya hazır olduklarında mesaj atacağını söylerken *fangirllük* için özür diledi.

"Sörf yapmak için mi buradasınız?" diye sordu minyon sarışın bir kız.

"Sadece izlemeye geldim."

"Model olmayı çok isterdim," dedi sırık gibi esmer kız. "Nasıl bu sektöre girdin?"

Benimle birlikte sahile giden patika boyunca yürüdüler. Sörf tahtalarını kollarının altına geçirdiler. Sörfçü kızlar havalıydı. "Keşfedildim."

"Sokakta yürürken mi?"

"Bir sörf mağazasında çalışıyordum," dedim merdivenlerden sahile doğru yürürken. "Bir kadın geldi ve modellik yapmayı düşünüp düşünmediğimi sordu."

"Nedenini anlayabiliyorum. Şahsen yakından daha da güzelsin."

"Teşekkürler." Merdivenin dibinde durduk ve önce okyanusa sonra bana baktılar, tahtalarını başlarından kaldırıp birbirlerine baktılar. "Kabalık etmek istemem ama neden bıraktın?"

"Bu çok kişisel. Bu ona *aşk* hayatını sormak gibi bir şey," dedi minyon sarışın, arkadaşını dürterek ve ona göz kırparak.

"Bıraktım çünkü güzel bir yüzün ötesinde kim olduğumu merak etmeye başladım. Ve belki de artık ortaya çıkma zamanının geldiğini düşündüm." İşte size dürüstlük, kızlar. Bu sözlerin ağzımdan çıkmasını beklemiyordum ama işte oradaydılar.

Sanki anlamışlar gibi başlarını salladılar. Belki de gerçekten anlamışlardı. "Anlıyorum. Yani, mükemmel görünmek için poz vermekle meşgul olan arkadaşlarımız var. Sanki tek önemsedikleri buymuş gibi."

"Soyadıyla falan ilgilenmiyorlar bile. Bu çok ezikçe." Eğik bir yüz ifadesi takındı ve beni güldüren klasik bir sele pozu verdi. "Her fotoğrafta böyle görünüyorlar. Şaka yapmıyorum."

"Peki... görüşürüz," dedi sarışın. "Fotoğraf için teşekkürler."

"Hoşça kal. Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "İyi eğlenceler."

"Eğleneceğiz," diye bağırdılar hep bir ağızdan, koşarak suya girerken.

Plaj kalabalıktı ama ben ileride daha sakin bir yer buldum. Merdivenlerden ve cankurtaran standından uzaklaşıp havlumu kumun üzerine serdim. Bikinime kadar soyundum, şapkamla güneş gözlüklerimi taktım ve dirseklerimin üzerine yaslanarak sıradaki sörfçüleri taradım, Shane'i kolayca fark ettim. Onu kendime *istiyordum*. Bugün olmazdı ya da belki bir daha hiç olmazdı. Artık kim olduğunu, onun için ne ifade ettiğimi ya da her gün onu izlememi umursayıp umursamadığını bilmiyordum.

Bugün Travis'le beraberdi. Yakından değil ama hayallerinin ger-

çekleştiğini bilecek kadar kariyerini takip etmiştim. Shane oraya aitti. *En tepeye*. Şimdiyse Travis'in, Shane'i geçtiğini görebiliyordum. En azından teknik olarak.

Yine de Shane'i izlemek daha heyecan vericiydi. Yarışmasa bile hâlâ risk alıyordu. Hâlâ her şeyini ortaya koyuyordu. Bu onun doğasında vardı. Dalganın üzerinde ilerleyişini, hızlanışını ve kenardan fırlayıp havayı yakalayışını izledim. Tahtayı tekmeleyip iniş yapmadan önce tahtayla yeniden bağlantı kuran dalgayı yakaladı. Tanrım, onu sörf yaparken seyretmeye bayılıyordum.

Shane tekrar kürek çekmeye başladığında bakışlarım Dylan'a doğru kaydı. Yaşıyormuş gibi sörf yapıyor, dalgalara sanki ona haksızlık etmişler gibi saldırıyordu. Bahse girerim sörf tahtasını çok zorluyordu. Onu sörf yaparken son gördüğümden beri sörfü çok gelişmişti. Yedi yıl boyunca Güney Kaliforniya'da okyanusun yanı başında yaşamasının da etkisi vardı tabii. Dylan'ı izlemeye o kadar odaklanmıştım ki Travis önümde durana kadar onu fark etmedim. Sörf tahtasını kuma bıraktı ve yanıma oturdu.

"Şu haline bak, resmen kılık değiştirmişsin. Bu kılıkta seni zar zor tanıdım."

Biraz güldüm. "Nasıl gidiyor, Travis?"

"Her şey yolunda. Hayatı yaşıyorum." Travis'in suratında o keskin ifadelerinden biri vardı, buz mavisi gözleri onu soğuk ve boyun eğmez gösteriyordu. Shane'in sıcaklığına hiç sahip olmamıştı. Sert bakışlarını tekrar bana yöneltmeden önce bakışları bir an ona kaydı, gözleri okyanustaydı. Sörfçüler her zaman okyanusu izlerdi.

"Öyle görünüyor. Senin adına sevindim."

"Süper model hayatı nasıl?"

"Yoğun. *Yoğun*. Bazen iyi, bazen de o kadar iyi değil."

Başını salladı ve gerçekten umurunda olmadığı hissine kapıldım. Hayatımın iyi ya da kötü olduğunu umursamıyordu.

Yumuşak kumdan avuç avuç alıp, tanelerin parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim. Aklından geçenleri söylemesini beklerken, ben de sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum.

"Sadece buradan mı geçiyorsun, yoksa kalmayı mı planlıyorsun?"

"Henüz emin değilim ama yakın zamanda buradan ayrılmayacağım."

Başını salladı. "Doğru. Bunu kişisel algılama, Remy ama cehenneme gidip geldi. Hayatında daha fazla belaya ihtiyacı yok."

Bela. Travis beni böyle görüyordu. Onu suçlayamazdım. O sadece Shane'i korumaya çalışıyordu, kendimi bok gibi hissetmemi istemiyordu ama yine de Shane'in hayatına getirdiğim tek şeyin bela olduğunu bilmek canımı yakıyordu.

"Hayatını yeniden toparlamaya çalışıyor ama bu kolay değil. Ve şimdi..." Travis elini kırlaşmış saçlarında gezdirdi. "Zor bir dönemden geçiyor. Bana bir iyilik yap ve ondan uzak dur. Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan uzak dur, Remy."

Bazı şeyler asla değişmeyecekti. Evren beni ve Shane'i ayrı tutmak için her zaman komplo kurmuştu. Ancak Travis, her zaman Shane için iyi bir arkadaş olmuştu, bu yüzden aklından geçenleri söylediği için onu suçlayamazdım.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Travis çoktan uzaklaşmıştı, sörf tahtasını kolunun altına almış, mesajını iletmişti.

Koşarak suya geri dönmesini ve Shane'in yanındaki sıraya girerek kürek çekmesini izledim. Bu mesafeden bile Shane'in yüzündeki kızgın ifadeyi görebiliyordum. Shane kürek çekmeye başladı ve ben de bunun o an olduğunu anladım. Yedi yıl sonra yüz yüze gelecektik. O bana doğru yürürken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. *Gitmeliydim.* Kalkıp gitmeliydim. Travis'in söylediklerini dinlemeliydim ama hareket edemedim.

Daha da büyümüştü, kasları daha da gelişmişti. Yüzü daha sert görünüyordu. Gözlerinde sıcaklık, dudaklarında rahat bir gülümseme yoktu. Yüzünü eskisi gibi okuyamıyor, o ela gözlerinin ardında neler olduğunu tahmin edemiyordum. Artık birbirimizi tanımıyorduk. Dünya bizi değiştirmişti ama kesin olan bir şey vardı; hayatı seven, her günü bir maceraya dönüştürebilen bir adama benzemiyordu.

O *sihir* gitmişti. Ona bakmak kalbimi sızlatıyordu.

Bugünü pek çok kez hayal etmiştim ama şimdi gerçekten karşımdaydı ve ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Kendini yanımdaki kuma bırakıp Travis'in birkaç dakika önce oturduğu yere oturduğunda nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı. Bunca yıldan sonra, o kadar yakındı ki. Dokunacak kadar yakındı. Göz ucuyla omuzlarının sertliğini, çenesini sıktığını fark ettim. Başımı çevirip gözlerinin içine bakamayacak kadar korkaktım. Onlarda ne göreceğimden çok korkuyordum. Ya da ne göremeyeceğimden.

Söylenmemiş tüm sözlerimiz aramızdaki boşluğu doldurdu. Sessizliğe haykırdım.

Shane Wilder'ın hayatını mahvetmiştim ve bunun geri dönüşü yoktu.

Ninova Library

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Shane

"Neden buradasın, Remy?"

"Sörfçüleri izlemeye geldim."

Sesi kısık ve boğuktu. Seksi sesi doğrudan aletime gitmişti. İşte onun gizli silahlarından biri daha, elinin altında koca bir cephanelik vardı.

Ona bakamadım. Gerçekten bakamadım. Ona doğru yürürken, gergin karnını ve kusursuz kumral tenini gösteren siyah bikinisinin içinde, şık ve zarif göründüğünü yeterince görmüştüm.

Gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi tırnaklarındaki koyu renk ojeyi soyuyordu.

Söyleyecek çok şey vardı, aynı zamanda hiçbir şey yoktu.

Dünyanın ona nasıl davrandığını sormak istedim.

Âşık olup olmadığını.

Başka birini bulup bulmadığını.

Sosyal medyada gördüğüm o İngiliz rock yıldızıyla yatıp yatmadığını ama bunların hiçbirini sormadım. Belki de cevapları duymak istemiyordum. Onun hayatı, benim son yedi yıldır yaşadığım hayattan o kadar uzaktı ki ortada hiçbir benzerlik yoktu.

Onu Monte Carlo'da bir yatta görmüştüm, başının üstünde sanat eserleri uçuşurken şampanya içiyordu. Coachella'da, rock yıldızlarıyla, tasarımcı festival kıyafetleri içindeki modellerle parti yaparken eskiden tanıdığım Remy değildi.

Dünya, artık onun oyun alanıydı.

Kapılar, Remy St. Clair'e benzeyen kızlar için açılıyordu.

Merakıma yenik düşüp onu Google'da arattığım gün, altı yılını

hapishanede geçirmiş bir adam için söylenebilecek en düşük seviyedeydim. Remy'yi podyumda, parlak dergilerin kapaklarında, Londra'da, Paris'te ve Milano'da görmek beni kötü hissettirmişti.

Daha güçlü bir adam, onun adına mutlu olurdu.

Daha güçlü bir adam, bu kadar iyi olduğu için öfkelenmezdi.

Onun için yıllardır istediğim tek şey buydu. İyi olmasını, hayatına devam etmesini, geçmişini geride bırakmasını ve mutlu olmanın bir yolunu bulmasını istiyordum.

Artık onun kırılmasını mı istiyordum? Tanrım, hayır.

Ancak daha güçlü bir adam olmadığımı öğrenmeye başlamıştım. Artık her zaman öfkeliydim.

Ölen oğlunun acısını çıkarmak için intikam hırsıyla peşime düşen, John Hart'a. Remy'nin boktan annesine. İnanmadığım Tanrı'ya. Yapabilecekleri başka bir şey olmadığını iddia eden doktorlara... ama en çok da kendime.

İçimde o kadar çok öfke tutuyordum ki bir gün çok fena bir şekilde patlayacaktım.

Okyanus, kendimi huzurlu hissettiğim tek yerdi.

Sörf olmasaydı, yolunu kaybetmiş bir ruhtan ibaret olurdum.

"Neden seni ziyaret etmeme izin vermedin?" diye mırıldandı, dalgaların sahile vuran sesinden onu zar zor duyuyordum. Kıyıya vuran dalgaların ve etrafımızdaki seslerin arasından onu güçlükle duymuştum ama sanki bağırarak söylemiş gibi hissettirdi.

"Nedenini biliyorsun."

"Benden nefret ettiğin için mi?"

Bu kadar basit olmasını çok isterdim.

Nefret kuru ve keskindi.

Temiz. Basit. Remy ve ben, siyah beyaz bir dünyada yaşamıyorduk, grinin tonlarıydık. Keşke onunla hiç tanışmasaydım diyor muydum? *Bazen.* Fakat diğer zamanlarda, çoğu zaman, eskiden tanıdığım kızı özlüyordum.

"Neden senden nefret ettiğimi düşünüyorsun?"

Sertçe yutkundu, gözyaşlarını tutmaya çalıştı, sesi kelimeler üzerinde titriyordu. "Başka ne düşünebilirim ki?"

"Benim için bekleyip hayatını mahvetmeni istemediğimi dü-

şünmen gerekiyordu. Buradan defolup gitmen gerekiyordu. Ve asla arkana bakmayacağını umuyordum."

"Shane... Senin için orada olurdum."

"İşte cevabın. Benim için orada olmanı *istemedim*."

"Çok inatçısın, neyin en iyi olduğunu bildiğini sanıyorsun. Benim oy hakkım yoktu, Shane. Ama sen böylesin, değil mi?"

Ona ikiyüzlü olduğunu söyleyebilir, Tristan'ın zorbalık taktiklerine boyun eğdiğinde de aynı şeyi yaptığını hatırlatabilirdim ama o konuya girmek istemedim. Şimdi sırası değildi. Hatta hiçbir zaman sırası değildi. "Evet, sanırım öyle."

Gitmek için ayağa kalktım. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Travis'in ona ne söylediğini bile sormadım. Bu beni ilgilendirmezdi. O artık beni ilgilendirmiyordu. Suya geri dönmek yerine, sörf tahtamı arabama taşıdım. Sörf için havamda olmadığım üzücü bir gündü.

Sörf tahtamı yükledim ve çelik yeleğimi çıkarıp arkaya attım. Eve gittiğimde duş alacaktım. Kapağı kapattığımda bir el pazuma dolandı. Gözlerimi kapattım ve nefes almaya çalıştım.

Bu kadar yaklaşma, Remy.

Dokunma bana.

Elini çekti ama tenim hâlâ onun dokunuşuyla yanıyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Rem?"

"Evet. Arkanı dönüp bana bakmanı istiyorum." İsteksizce dönüp ona baktım, kaşlarım havaya kalkmıştı. Gözlerini benimkilere kaldırmadan önce çıplak göğsümde gezdirdi. Okyanus rengi gözleri hâlâ aynıydı. Dipsiz, tropik denizler gibiydi. Onları itiraf etmek istemediğim kadar çok kez rüyalarımda görmüştüm.

"Hiçbir şey söyleme. Sadece dinle, tamam mı?" dedi.

Çenemi sıktım, kollarımı göğsümde kavuşturdum, bakışlarım omzunun üstündeki bir noktaya sabitlenmiş, ne söylemesi gerektiğini duymayı bekliyordum. Yüzüm ve duruşum dinlemeye açık olduğumu göstermiyordu ama olduğum yerde kalmamın da bir anlamı olmalıydı.

"İstiyorum... Ben..." Durdu ve bir nefes aldı. "Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Ona yavaş, tembel bir gülümseme verdim ve iyi bir önlem için bir göz kırptım. "Sadece benim özel yeteneğim."

Hırladı. Evet, gerçekten hırladı, ellerini yumruk yaptı. Remy'yi kızdırmak muhteşem bir şeydi. Başından geçen onca şeye ve hayatındaki onca pisliğe rağmen Remy kendini kaybetmemişti, Tanrı'ya şükür. Bir süre için, çok kaybolmuştu. Çok... *kırılmıştı* ama güçlüydü ve dirençliydi. Dünya onun ruhunu kırmadığı için mutluydum.

"Param var ve ne istersen yapmana yardım edebilirim. Hayallerini gerçekleştirmene yardım edebilirim, Shane. Eğer bir sörf kariyeri yapmak istiyorsan, yapabilirim-"

Elimi kaldırdım. "Dur bakalım. Bu kelimelerin ağzından çıktığını hiç duymamışım gibi davranacağım."

Gözlerini bana dikti, göğsü kabarmış, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Neden olmasın? Sana borçluyum-"

"Lanet olsun, *kadın*. Dur. Konuşmayı kes."

Arabama tırmandım ve kapıyı çarparak kapattım, hâlâ kıpırdamayınca camı indirdim. "Seni ezmeden önce o güzel kıçını kaldır."

Motoru çalıştırdım. Yoldan çekildi, kendini koruma içgüdüleri hâlâ sağlamdı. Gaza basıp otoparktan çıkarken onun sözlerini, yüzünü ve her şeyini arkamda bırakmaya niyetliydim, onu tozumun içinde bıraktım.

Neden, Remy? Neden sana âşık olmak zorundaydım? Zaman ve mesafenin duyguları körelteceğini düşünürdün. Anıları silikleştirdiğini ama hepsi kristal berraklığındaydı. Her anı, her saniyesi beynime kazınmıştı. *İyi, kötü ve çirkin.*

Zaman ve mesafe onu istememe engel olmamıştı. Ancak o benim dünyama ait değildi. Bizi bir okyanus ayırıyordu ve öyle de kalması gerekiyordu.

Yine.

Yolcu koltuğundan market poşetlerini aldım ve evin yan tarafına doğru yürüdüm. Babam hamakta yatıyordu, gözleri kapalıydı ve akşam güneşi yüzüne vuruyordu. Olduğum yerde durdum, market poşetleri yanlarımda sallanıyordu.

"Henüz ölmedim," dedi babam, gözleri hâlâ kapalıydı.

Yüksek sesle nefes verdim, omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Sikeyim, beni böyle korkutma."

"Bir adamın dışarıda oturup gün batımının tadını oğlundan laf işitmeden çıkaramaması ne kadar üzücü."

Gözleri kapalıyken gün batımını görmenin zor olduğunu söylemekten kaçındım. Yine de güzel bir gün batımıydı. Pembe ve kırmızı bir gökyüzü, eğer denizcilerin söylemlerine inanıyorsanız, yarın güzel bir gün vaat ediyordu. Geceleyin kırmızı gökyüzü, denizcilerin zevkiydi. Gün doğumlarını her zaman gün batımlarına tercih etmiştim. Belki de yeni bir günün başlangıcı olduğu için, bir şeyin sonu yerine umudun sembolü olduğu içindi.

"Asla elveda demeyelim, tamam mı? Elveda, İngilizce'deki en hüzünlü kelimedir."

Evet, Remy. Evet, öyle.

Veda etmeye hazır değildim. Gitmesine izin vermeye hazır değildim. Kim böyle bir şeye hazır olabilirdi ki?

Ben mangalı yakıp salata hazırlarken babam da bir sigara sardı ve iki büyük bifteği ızgaraya attı. Daha önce birçok gece yaptığımız gibi verandadaki masada yemek yedik. Babam yemeğini karıştırıyor, her şeyden birkaç ısırık alıyordu. Bifteğinin sadece yarısını yediğini gördüğümde neredeyse bebek gibi ağlayacaktım.

Tabaklarımızı temizledim ve yenmemiş yemekleri çöp öğütücüsüne attım. Artan yemekleri buzdolabında saklamanın bir anlamı yoktu. Bulaşıkları yıkadıktan sonra, onun esrar içtiği, esrar kokusunun havada asılı durduğu verandaya döndüm.

Gözlerim arka bahçede annemin yıllar önce ektiği küçük sebze bahçesinde gezinirken düşüncelerim Remy'ye kaydı. O bu küçük bahçeyi çok severdi.

Sandalyemin arka ayakları üzerinde geriye yaslandım, parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim ve mahallenin sesini dinledim. Birkaç kapı ötede havlayan bir köpek, elim sende diye bağıran çocuklar, kükreyerek geçen bir motosiklet motorunun gürültüsü. Her zaman kanıksadığım tüm o küçük gündelik şeyler. Gökyüzündeki yıldızlar bana Remy ile çatıda geçirdiğimiz o geceleri hatırlatıyordu. Hayallerimizi, umutlarımızı, kirli sırlarımızı. Gece yarısı siyahı saçları ay ışığında mavi mavi parlıyordu. Teninin yumuşaklığı ve dudaklarının dudaklarıma değme hissi...

"Eğer bu yanlışsa, neden bu kadar doğru hissettiriyor?"

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu babam, nefes alırken gözleri kapalıydı, nefes vermeden önce dumanı ciğerlerinde tutuyordu.

"Konuşacak bir şey yok."

Kıkırdadı. "Evet, tamam. Yani bu ruh halinin, Remy St. Clair'in şehre dönmesiyle bir ilgisi yok."

Gözlerimi ona diktim. Remy'yi göreli iki gün olmuştu ve ben bundan babama bahsetmemiştim. "Döndüğünü nereden biliyorsun?"

"Onu senden önce gördüm."

"Nerede?"

"Kardeşiyle birlikte marinadaydı."

"Marinada ne yapıyordun?"

"Her hareketimi sana bildirmek zorunda mıyım?"

Ellerimi saçlarımda gezdirirken homurdandım.

Nefes al. Araba kullanmasından hoşlanmıyordum ve marinaya kadar yürüyerek ya da koşarak gitmediyse, araba kullanmış olmalıydı.

"Sam ve ben onun teknesiyle açıldık. Dalışa gittik."

"Dalışa gittiniz," diye tekrarladım. "Dalış yapmalı mıydın peki?" Cevap hayırdı. Hayır, dalmamalıydı. "Peki ya nöbet geçirdin-"

"Yapmadım, Shane. Ben iyiyim." Sesi sert ama nazikti. Dişlerimi sıktım. "Bana bak."

Babama baktım, yüzündeki rengi fark ettim. O her zaman bronzdu, güneşin altında uzunca bir süre vakit geçirmişti. Artık zayıflamıştı ama yine de iyi görünüyordu. Onu iyi tanımasaydınız, bir sorun olduğunu fark etmezdiniz ama ben fark ettim. "Bugün ölmeye hazır gibi mi görünüyorum?"

Görünmüyordu. Ona baktığınızda ölmek üzere olduğunu fark edemezdiniz. Bazı açılardan, bu durumu kabullenmeyi zorlaştırıyordu. Hasta görünmüyordu. Son birkaç aydır kilo kaybetmiş olsa da çelimsiz ya da bitkin değildi. Arkadaşının teknesine binmiş, derin deniz dalışı yapıyordu.

"Remy ile konuştun mu?"

"Yanıma geldi, evet. Senin için geri döndü, Shane."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Kıkırdadı, benim göremediğim bir şeydeki mizahı görmüştü.

"Söylemesine gerek yoktu. Seni hâlâ sevdiğini biliyorum."

Bir süre sessizce oturduk, babam esrarını içiyordu, bu arada ben de onun sözlerini sindirmeye çalışıyordum. Bu gerçekten aşk mıydı? *Belki de.*

Beni hâlâ sevdiğini düşünüyordu ama artık beni tanımıyordu. Yedi yıl önceki adam değildim ve bunu anlaması uzun sürmeyecekti.

"Ve sanırım ona neler yaşadığını anlatmadın?" diye ona bakarak sordum.

"Hayır."

Başımı salladım. "Tam bir baş belasısın."

"Sen de öylesin," dedi, sesi sevecen, gülümsemesi sıcaktı. Babam beni severdi. Her zaman sevmişti. Tanıdığım en az yargılayıcı insandı ve bir insanın isteyebileceği en iyi babaydı. Bazı açılardan baba oğuldan çok arkadaş gibiydik. Beni hiç disipline etmemişti. Hayatta her zaman kendi yolumu çizmeme izin vermişti ama ne zaman ona ihtiyacım olsa yanımda olurdu. Bana sörf yapmayı öğretmişti. Okyanusa olan sevgimi beslemişti. Ona her şeyi borçluydum ve borcumu hapse girerek ödemiştim. Tüm sıkı çalışması cehenneme gitmişti. Benim için kurduğu tüm hayaller yıkılmıştı.

Benim yaptıklarım yüzünden o da her şeyini kaybetmişti ve benim için bu kadar çok şeyi feda etmiş olması beni öldürüyordu.

Son aylarının, dolu dolu yaşayabildiği sürece bir yaşam sevinci olmasını istiyordu. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yakın gelecekte bir gün benimle arka güvertede takılmayacağı, esrar içip kafayı çekmeyeceği düşüncelerini nasıl geri çevireceğimi bilmiyordum. Zaman zaman çarpıtılmış olsa da hayatının bilgeliğini paylaşıyordu ama her zaman hoş karşılanıyordu.

Hapishane buna kıyasla çocuk oyuncağıydı. Her şeye yeniden kızmıştım. Dünyaya kızgındım. Babamla kaybettiğim değerli yıllara kızgındım. Ona *kızgındım.*

"Neden bana daha önce söylemedin?" diye sordum, hayal kırık-

lığım o kadar bastırılmıştı ki duvarda bir delik açmak istedim. Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi. Birkaç dakika cevap vermedi. Ne sorduğumu biliyordu. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. Onunla daha fazla zaman geçirebilirdim.

"Henüz kabul etmeye hazır değildim," dedi basitçe. Bana karşı her zaman dürüst olmuştu, bazen acı verecek kadar. Ona ihtiyaç duyduğum tek zaman hariç. "Hâlâ inkâr ediyorum."

Kesik kesik bir nefes verdim. Bana esrarı uzattı. Başımı salladım.

"Artık dalmak yok," dedim, sahip olmadığım bir otoriteyi göstermeye çalışarak. Beni dinlemedi. Hiç dinlememişti. Asla da dinlemeyecekti. Doktorları da dinlemiyordu, en iyisini kendisinin bildiğini düşünüyordu.

"Bu konuda endişelenme."

"Endişelenme mi? Evet, tamam. Yere yığılman ya da acile kaldırılman konusunda endişelenmeyeceğim. İlaçlarını alıp almadığın ve yemeklerini yiyip yemediğin konusunda endişelenmeyeceğim. Hiçbir şey için endişelenmeyeceğim."

"Mücadele ediyorsun, Shane. Kendini zar zor ayakta tutacak paran var. Ve eğer arkama yaslanıp oğlumun kendi yükleriyle birlikte benim yüklerimi de taşımasına izin verirsem lanetleneceğim. Beni şımartarak benimle ilgilendiğini sanıyor olabilirsin ama sana hemen söyleyeyim, öyle değil."

"Faturalar için endişelenme. Ben hallederim."

Halledemedim. Her gün birikiyorlardı. Dağ gibi faturalarım vardı ama ödeyebildiğim kadarını ödemiştim. Hastane ve doktorlar benim için özel bir ödeme planı hazırlamıştı. Borç biriktirmeden hasta bile olamamak berbat bir şeydi. Sigorta her şeyi karşılamıyordu. Ameliyat olması için ona yalvaran, ona daha fazla zaman kazandıracağı umuduyla direnen bendim. Ya da tümörün tamamını alabileceklerini. Kraniotomi yapmalarına izin vermek istememişti ama yapmıştı. Benim için. Onu zayıf düşüren ve midesini bulandıran kemoterapi ve radyasyon seanslarına katlanmıştı. Bu onun yaşam kalitesini mahvetmişti.

Sonunda, bir gün, bittiğini söyledi. Hayatının geri kalanını kendi şartlarına göre yaşayacaktı ki en başından beri yapmak istediği de buydu. Nasıl tartışabilirdim ki?

Bu onun hayatıydı, acı sona kadar istediği gibi yaşayacaktı.

Ben hapisteyken, o işini kaybetmişti. Sörf dükkanı hiç çalışmıyordu. *Neden?* John Hart yüzünden. Beni kasıtsız adam öldürmekten hapse göndermek yetmemişti. Babamın da peşine düşmüştü. Ben başıma geleni hak etmiştim ama babam hak etmemişti.

Şimdi, elinde kalan tek şey eviydi ve onu kaybetmesine izin vermeden önce yalvarır, ödünç alır ve gerekirse çalardım.

"Her şey ayarlandı. Sam için çalışabildiğim kadar çalışacağım."

"Onun için çalışmak mı?"

"Aynısını söyledim ya."

Sam insanları yüzme ve dalma gezilerine götürüyordu.

Beyninde tümör olan bir adam için pek de doğru bir iş gibi görünmüyordu. Çenesinin duruşu bana tartışmanın bir anlamı olmadığını söylüyordu. Zaten ben kimdim ki tartışayım? Teknede olmak, dalmak, şnorkelle yüzmek onu mutlu ediyordu. "Şimdi anlaştık, bana Remy'den bahsetmek ister misin?"

"Dediğim gibi, anlatacak bir şey yok."

"Artık önünüzde hiçbir engel yok. Sizi ayıracak hiçbir şey yok."

Hayal mi görüyordu? Her şey yolumuza çıkıyordu. "Şimdi de çöpçatanlık mı yapıyorsun?"

"Seni mutlu görmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Evet ama Remy, dualarının cevabı değil. Beni mutlu etmenin tam tersini yapıyor, o yüzden bu işe karışma."

"Sen nasıl istersen." Sanki bana inanmıyormuş gibi ağzını eğlenerek buruşturdu. Babam ruh eşlerine inanırdı. O kişi yanında olmasa bile aşkın sonsuza dek süreceğine inanırdı. Bunu biliyordum çünkü annemi de bu şekilde sevmişti. Annem öldüğünden beri hayatına birkaç kadın girmişti ama her zaman bir erkeğin hayatında sadece bir büyük aşkı olabileceğini söylerdi ve o çoktan onunkini yaşamıştı.

"Sörf kariyerin için çok geç değil, Shane."

Sen de mi Brütüs? Hayatımdaki insanların nesi vardı? "Hüküm giymiş bir suçluya kim sponsor olacak?" Sesim acı geliyordu. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Beni mutlu edecek bir şey yapmam gerektiği konusunda ısrar edip duruyordu. Sanki bu kadar basitmiş gibi. "Artık istediğim bu değil."

Bu bir *yalandı*. Bu işe geri dönmek için sağ taşağımı bile verirdim ama bunu karşılayamazdık. Profesyonel sörf işi pahalıydı. Param olsa bile, profesyonel pist, hüküm giymiş bir suçlunun sörf

sporunu temsil etmesine asla izin vermezdi. Yaptığım şey sporun tüm ahlakına aykırıydı. Benim için sörf kutsaldı ve onun adını daha fazla lekelemek istemezdim. Medya beni sörf sporu için 'yüz karası' olarak nitelendirmişti.

Yaklaşık altı ay önce, Remy'yi Google'da arattığım zaman dışında sosyal medyadan uzak duruyordum.

Aslında, profesyonel sörfe geri dönebilsem bile, artık bunun için gerekenlere sahip değildim. Fiziksel olarak değildim. Zihinsel ve duygusal olarak da. Otuz yaşındaydım ve tamamen bitmiştim. Hadi acıma partisini başlatın.

"Sörf endüstrisinde yapabileceğin başka şeyler de var."

"Bu konuyu artık kapatabilir miyiz?"

İç çekti ama konuyu kapattı ve sessizce oturduk.

"Sadece neler olabileceğini düşünmek istemiyorum."

"Biliyorum," dedi.

"Özür dilerim."

Artık her zaman özür diliyordum ama bu beni söylemekten alıkoymuyordu.

Yapmamam gereken şeyler vardı, ona söyleyeceğim son sözlerin hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey olmasını istemiyordum. Babam bana bunu uzun zaman önce öğretmişti ama ben bunu hiç ciddiye almamıştım. Artık pişmanlıklarla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Daha iyi yapabileceğin, yapman gereken şeyleri tekrar tekrar yap. Bu benim kefaretimdi. Oraya hapishane demelerinin bir sebebi vardı. Altıya dokuzluk bir hücreye tıkılmaktan çok daha fazlasıydı. Tuğla ve harç içinde hapsolmak. İzin verdiğinizde kendi zihniniz de bir hapishaneye dönüşürdü. Cezamı çekmiştim ama bazı günler hâlâ kendi yarattığım bir hapishanedeymişim gibi hissediyordum.

"Yarın işten sonra babanla gezmeye gitmek ister misin?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor."

Gülümsedi, yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. Huzur içindeymiş gibi görünüyordu. Mutluydu. Sırrının ne olduğunu merak ettim. Hayat ona defalarca kazık atmış olmasına rağmen, bu kadar mutlu olmanın yolunu nasıl bulmuştu?

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Remy

Sienna'nın okul yemeklerini aldığı Main Street'teki şık şarküterinin karşısındaki park yerine arabayı çektim. Sezar salataları ve çok sevdiği o şekerlemeli kekler. O zamanlar paramız yetmiyordu ama şimdi istediğim her şeyi alabiliyordum, Costa del Rey'e döndüğümde bunun gerçekliği beni daha çok etkiledi. Yiyecek ve içecekleri sepetime atarak mağazada dolaştım ve şarküteri reyonundan salatayla sandviç sipariş ettim. Shane'in en sevdiği şeyler, ben ve Jimmy için öğle yemeği.

GPS'im beni Escondido'da, Shane'in nerede çalıştığını söylemesi için yalvardığım Jimmy'nin verdiği bir adrese götürdü. Ne yazık ki beni neyle karşılaşacağım konusunda uyarmamıştı. Bu bir inşaat işi değildi. Tam tersiydi.

Yıkım alanının karşısındaki sokağa park ettim, pencereden dışarı bakarken boğazımda bir yumru oluştu. Shane'i hemen fark ettim, molozları ve kül bloklarını bir damperli kamyonun arkasına atıyordu. Burası onun ait olduğu yer değildi.

Bareti altın sarısı saçlarını örtüyor, uçları ensesinde hafifçe kıvrılıyordu. Kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar ter lekeli gri bir tişörtün altında kabarmıştı, bronzlaşmış kaslı baldırları iş botları gibi tozla kaplanmıştı. Dudaklarında hiç gülümseme yoktu. Hiçbir ifade yoktu. Otomatik pilottaydı, sadece işini yapıyordu. Hayatımda gördüğüm en üzücü şeydi. Yıkılmış bir binanın enkazını taşımak yerine en azından bir şeyler inşa ediyor olsaydı, bu bana bir umut ışığı verebilirdi ama hayır, durum böyle değildi.

Arabayla uzaklaşıp onu hiç görmemiş gibi davranmak istedim.

Bunun yerine derin bir nefes aldım ve arabamdan indim. Karşıya geçmeden önce bile bunun bir hata olduğunu biliyordum ama cesur yüzümü takındım ve birkaç çığlık eşliğinde caddenin karşısına geçtim.

"Hey bebeğim, iyi vakit geçirmek ister misin?"

"Şu kıça bak. Salla onu, annecik."

Shane başını çevirdi ve gözleri benimkilerle buluştu. Ellerini yumruk yaparken çevremdeki erkeklere ters ters baktı, bu da sorunun büyük bir parçasıydı. Bana karşı her zaman çok korumacıydı ve bu değişmemiş gibi görünüyordu. Durduğum yere doğru yürüdü ve zincirlerle çevrili çitin üzerinden atlayarak önüme geldi. Kolumdan tutarak beni caddenin karşısındaki *Range Rover*'ıma götürdü ve yan tarafa dolaştırdı, böylece adamların görüş alanından gizlenmiş olduk. Baretini çıkarıp, elini terli saçlarının arasından geçirirken ela gözlerini bana dikilmişti. Bugün yeşilden çok kahverengi gibi görünüyorlardı. Muhtemelen denizden çok uzakta olduğu içindi. Eskiden gözlerini yeşil yapan şeyin bu olduğunu düşünürdüm. Bu ve mutlu olmak. Belli ki *mutlu* değildi.

Terinin, çamaşır deterjanının ve onun kokusunu alabiliyordum. Tanrım, kokusunu özlemiştim. Terli, toz ve kir tabakasıyla kaplı olduğu zamanlarda bile nefis kokardı.

"Burada ne arıyorsun, Remy?"

Kendimi gülünç hissederek süslü şarküteriden aldığım kâğıt torbayı uzattım. "Sana öğle yemeği getirdim."

Ellerini kalçalarına koydu ve sanki tüm cevaplar ondaymış gibi gökyüzüne baktı. Belki de kendini kaybetmemek için ona kadar sayıyordu. Kendini kilitlemeye çalışıyor gibi görünüyordu ve bu çaba ona çok pahalıya mal oluyordu.

Neden hep ben onun baş belası olmak zorundaydım?

Bir adım daha yaklaştım. Kollarını kavuşturup beni savuşturduğunda kollarındaki kaslar gerildi, çenesi sıkıldı. Demek böyle olacaktı. İç çektim.

"Sadece öğle yemeği, Shane."

"Öğle yemeğimi hazırladım, Remy. Seninkine ihtiyacım yok."

Sözlerindeki acıyı görmezden gelerek çantayı önünde sallandır-

dım. "Benimki daha iyi. Seni tanıyorum, öğle yemeğinde bir sandviç ve muz var."

Bu bir şakaydı. Bu kadar değiştiğini düşünmemiştim.

Kıkırdadı. Bunu duymak çok güzeldi. Bana eskiden olduğu adamı hatırlatmıştı. Shane Wilder'ın önünde durmak hâlâ kendimi on altı yaşında umutsuzca âşık olmuş bir kız gibi hissetmeme neden oluyordu.

Lütfen ikram ettiğim öğle yemeğini al. Lütfen beni sev.

Acınası olduğumu biliyordum, yine de gerçek buydu.

Önünde hâlâ çantayı tutuyordum ama o hiçbir şey yapmadı.

Ardından onu benden almak için hareket etmedi. Ben de geri aldım. "Tamam. İstemiyorsan çöpe atacaksın." Çöp kutusuna doğru yürüdüm ve poşeti kapağa doğru ittim.

Eli fırladı ve bileğime dolandı, poşet çöpe gitmeden önce kolumu geri çekti. Poşeti elimden aldığında yüzümü ona döndüm. Gözleri tepeden tırnağa, omzu açık kısa pamuklu elbisemden bacaklarıma, ayağımdaki askılı süet sandaletlere ve tekrar yüzüme kaydı. Gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

Yaklaştı, vücudunu bana siper etti, böylece diğer iş arkadaşları beni göremiyordu. Etrafımızdaki hava elektrikle çatırdıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyordu. Nefesimi tutuyordum, gözlerim onu içine çekiyordu. Yutkunurken âdemelması aşağı yukarı geriliyordu, gözlerimi onunkilere dikip gözlerinin kararmasını izledim. Bu bakışı biliyordum; arzuyu, özlemi. Bu sessiz savaşta kapana kısılmıştık, ikimiz de hareket etmiyor ya da tek kelime etmiyorduk, yıkım alanının ve sokaktaki izlerin sesleri nabzımın gümbürtüsüyle susturulmuştu. Kalbim o kadar sert, o kadar yüksek sesle atıyordu ki, onun da duyabileceğinden emindim.

Bakışları yıllar önce bana verdiği pusula kolyeye kaydı. "Hâlâ sende," derken sesi sertti.

Büyüyü bozmak istemediğim için konuşmadan başımı salladım. Söyleyebileceğim herhangi bir şeyin yanlış çıkmasından korkuyordum. Dilimi altdudağımın üzerinde gezdirdim. Hareketimi izledi, nefes alışverişi düzensizdi. Yıllar sıcak yaz güneşinin altında eriyip gitti ve bir anlığına eskiden olduğumuz yerdeydik. Yıllar önce, beni hâlâ sevdiği zamanlardaki o yerde.

Ancak bakışlarını kaçırdı ve umutlarımı da yanına alarak birkaç adım geri gitti. "İşe dönmem gerekiyor."

Zorla gülümsedim ve ortamı yumuşatmak için şakacı bir ton seçtim. "Kalıp seninle öğle yemeği yerdim ama Jimmy Wilder'la ateşli bir randevum var."

Yüzünden bir gölge geçti. "Babamla öğle yemeği mi yiyeceksin?" Sesi gergin geliyordu, nedenini anlamamıştım.

"Kıskandın mı?" Alay ettim.

"Evet. Kıskandım aslında." Cevabı ve sesinin yumuşaklığı beni şaşırttı. Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Yıkım alanına baktım. Tozlu iş botlarına. Bronz teni kir ve toz tabakasıyla kaplıydı. Dışarısı kavurucu sıcaktı ve o serin okyanus esintisinden kilometrelerce uzakta, acımasız güneşin altında çalışıyordu. Eskiden evim dediği yerden kilometrelerce uzaktaydı. İçimi bir hüzün dalgası kapladı. Sanki güneş gökyüzünden kaybolmuş gibiydi. Onu geri getirmek, evreni yeniden düzene sokmak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Dünyadaki tüm para sihrin yerini tutamazdı.

"Neden böyle bir iş yapıyorsun? Başka bir şey olmalı, daha iyi bir şey..." Gözleri kısıldı, çenesindeki kaslar titredi ve yanlış bir şey söylediğimi anladım. Söyleyebileceğim en kötü şeyi söylemiştim.

"Senin için yeterince süslü değil mi, Rem? Göz alıcı hayatından biraz farklı, ha?"

Bir nefes verdim. "Shane. Öyle demek istemedim-"

"Yemek için teşekkürler."

Yürüyerek uzaklaştı ve ben orada durup gidişini izledim.

Ayaklarım kaldırıma yapışmıştı.

"Gösteri sona erdi," dedi hâlâ izleyen birkaç adama, şimdi daha çok ilgiyle neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. *İyi şanslar, çocuklar. Eğer çözerseniz, beni de bilgilendirin.*

"Hey, Miguel," dedi iri yarı İspanyol bir adama.

"Evet, dostum?"

"Al bakalım. Bugün öğle yemeğin benden."

Çantayı adamın eline tutuşturup yürümeye devam etti. Hâlâ onu izlediğimi biliyordu. Bunu görmemi istemişti. Yine bir yardım

teklifini daha reddetmişti. Sadece öğle yemeğiydi ama o bile bir hataydı.

Dün aldığım gümüş renkli *Range Rover*'a bindim. Bu mahallede çok yeni ve süslü görünüyordu. Tıpkı benim gibi.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım ve arabayı sürerken müziğimi açtım, klima son ses açıktı ve *Alice in Chains* "*Man in the Box*"* şarkısını söylüyordu. Müzik zevkim değişmemişti.

Benden nefret etmediğini iddia eden bir adam, nefret ediyormuş gibi davranıyordu. Şimdi düşünüyordum da, hiçbir zaman doğrudan bu soruya cevap vermemişti. Onu suçlayamazdım. Ben de kendimden nefret ederdim. Yine de bir an için gözlerinde başka bir şey görmüştüm, eski Shane'den bir kıvılcım. Ta ki ben gidip koca ağzımı açana ve yaptığı işi kötüleyene kadar.

Akıllıca bir hareket, Remy.

Ne bekliyordum ki? Hayatına geri döneceğimi ve bana olan sonsuz aşkını itiraf edeceğini mi?

Böyle olmak zorunda değildi. Hayatını daha iyi hâle getirebilirdim ama benden para kabul etmeyeceğini biliyordum. Gururu buna izin vermezdi. Ona yardım etmek için başka bir yol bulmalıydım.

Jimmy'nin araba yoluna girdiğimde, bir süre kıpırdamadan arabamda oturdum. Bu yıpranmış, gri, parlak camlı evi her zaman sevmiştim. Güzel bir havası vardı. Birkaç derin nefes aldım ve Shane'in babasıyla yüzleşmeye hazırlandım. Görünüşe göre hayatım; bazılarını kendim yarattığım, bazılarını da üzerime yıkılan hayatın sorunlarından biriyle daha başa çıkmaya hazırlandığım uzun bir derin nefesler dizisinden ibaretti.

Jimmy'yi marinada gördüğümde pek konuşmamıştık. O arkadaşı Sam ile takılıyordu, ben de Dylan ile öğle yemeğine gidiyordum. Bana her zamanki gülümsemesini takınmıştı. Yüzünde yargılama yoktu ve beni gördüğüne sevinmiş gibi sarılmıştı. Peki sadece ikimiz yüz yüze olduğumuzda nasıl olacaktı?

Shane'in hayatındaki tüm insanlar arasında Jimmy'nin benden nefret etmek için büyük bir nedeni vardı. Oğlunun başına gelenler için beni suçluyordu. Jimmy ne kadar rahat biri olursa olsun, bir

* (İng) Kutudaki adam. Ç.n.

yanı Shane'in benimle hiç tanışmamış olmasını diliyor olmalıydı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha aldıktan sonra öğle yemeğimizi koyduğumuz çantaları aldım ve evin yan tarafına doğru yürüdüm. Ön kapıyı kimse kullanmazdı.

Jimmy arka bahçede bir tahtayı cilalıyordu ve *Jack Johnson* ev hakkında şarkı söylüyordu, müzik verandadaki hoparlörlerden geliyordu. Eski günlerdeki gibiydi. Aynı müzik. Aynı Jimmy, üzerinde solmuş ahududu rengi Jimmy'in Sörf Dükkânı tişörtü ve Hawaii desenli sörf şortuyla yalınayaktı. Hâlâ tam bir sörfçü gibi görünüyordu.

"Hey, Jimmy. Öğle yemeği getirdim," diye seslendim.

"Şimdi mi?" diye sordu hâlâ aynı görünen bir sırıtışla. "Bir dakika içinde elimdekini bitireceğim."

"Mutfaktan birkaç tabak getireyim o zaman."

"İyi fikir," dedi dalgınca, aklı başka yerdeymiş gibi işine devam ederek.

Yemekleri içeri taşırken, "Kişisel bir şey değil," dedim kendi kendime.

Ev pek değişmemişti ve bu beni rahatlatıyordu. Ahşap panelli duvarlar hâlâ beyaza boyalıydı. Bal ahşap rengi zemin üzerinde örgülü bir kilim, mavi beyaz çizgili bir kanepe ve ahşap bir sehpanın etrafında toplanmış iki abartılı sandalye duruyordu. Shane ile Jimmy için büyüttürdüğüm fotoğrafları hâlâ duvardaki çerçevelerde asılıydı ama yenileri eklenmişti. Onları incelemek için yaklaştım ve hemen kendime ait olduklarını fark ettim. Alacakaranlıkta iskele. Gel-git. Okyanusa batan güneş.

Anılar bana saldırırken nabzım hızlandı, zihnim başka bir zamana geri döndü. Bu galeri duvarını Jimmy'nin yapıp yapmadığını merak ettim. Ya da Shane mi yapmıştı? Bahse girerim Jimmy yapmıştı. Çektiğim fotoğrafları sergiliyorsa, belki de bu benden nefret etmediği anlamına geliyordu.

Çantalarımı mutfak tezgâhının üzerine koydum ve mutfak dolabından tabakları aldım. Salataları servis kâselerine aktarırken gözüm tezgâhın üzerindeki bir deste faturaya takıldı, en üstteki zarf *Jackson Memorial Hastanesi*'nden gelmişti. Sürgülü cam kapıdan arka bah-

çeye baktım. Jimmy hâlâ bir tahtayı cilalıyordu, gözleri işindeydi. Zarfı elime aldım ve çevirip baktım. Açılmıştı. Birinin postasını okumak yasadışı ve pek çok açıdan yanlıştı.

Jimmy'i usulca kontrol ettim.

Elimdekini onu gördüğüm yığına geri koydum. Bu Dr. Bell'den geliyordu, bir onkologtu.

Shane Wilder'a gönderilmişti. Beni hiç ilgilendirmiyorlardı. Yine de kafamın içindeki sesin bana bunun yanlış olduğunu söylemesine rağmen Shane'in mektuplarını okudum. Dünyada bunu daha iyi hale getirecek kadar derin nefes yoktu. Kelimeler ve dolar rakamları sayfada bulanıklaştı.

Tezgâhı kavrayarak kendimi sabitledim, Travis'in sözleri kafamda çalıyordu.

"...özellikle de şimdi, zor bir dönemden geçiyor."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Jimmy olmaz. Lütfen, *Tanrım.* Onu Shane'den ayırma. O her şeyini kaybetmişti, babasını da kaybedemezdi.

Ayak seslerini duydum bir an sonra Jimmy mutfaktaydı, gözleri elimde tuttuğum faturalara kaydı. Suçüstü yakalanmıştım, burnumu soktuğum gerçeğini saklamaya bile çalışamayacak kadar şok olmuştum. Ellerim titreyerek faturaları zarflara geri koydum ve tezgâhın üzerine bıraktım.

"Jimmy... senin neyin var?"

Yüzünde cevabı ararken sesim fısıltı gibi çıkıyordu.

"Onları unutmuşum." Jimmy faturaları bir çekmeceye koydu ve sanki bu olanları ortadan kaldıracakmış gibi çekmeceyi kapattı.

"Jimmy?"

"Onları görmemen gerekiyordu. Benim bile görmemem gerekiyordu. Shane ben açamadan onları alıyor."

"Jimmy..." Tekrar söyledim. Ne zaman Jimmy'ye baksam, Shane'in yirmi yıl sonraki halini hayal ederdim. Gördüğüm şey her zaman hoşuma gitmişti ve bu değişmemişti. Ancak yakından incelediğimde, son yedi yıldaki değişiklikleri gördüm. Şakaklarında ağaran saçları artık kısaydı. Geçen gün bunu fark etmemiştim çünkü başında bir bandana vardı. Eskiden saçları Shane'inki gibi daha uzundu. *Kilo mu vermişti?*

"Sorun değil, hayatım. Bana söz verdiğin öğle yemeğini yemeye ne dersin?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum, getirdiğim yiyeceklerin hiçbirini yiyebileceğimi sanmıyordum ama yine de yemeği dışarıdaki masaya taşıdık ve ben yemeğimi didik didik ettikten sonra yemiş gibi yapmaktan vazgeçtim. Jimmy kendi yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi esrar sarıyordu.

Ellerinden başlayıp yüzüne doğru baktım ve onu iyice süzdüm. Artık yedi yaş daha büyüktü ama bana göre yaşlanmamıştı. Güneşe gözlerini kısarak bakmaktan gözlerinin etrafında çizgiler oluşmuştu. Okyanusun içinde ya da yakınında geçirdiği bir ömürden ötürü cildi bronzlaşmıştı. Hasta gibi görünmüyordu. Pek sayılmazdı.

Gözleri Shane'inki gibi ela değil kahverengiydi ve onlar da benim yüzümü inceliyorlardı. Esrarı yakıp, içine çekerken gözlerini kapattı, nefesini vermeden önce ciğerlerinde tuttu. Sonra gözlerini tekrar açtı ve gülümsedi. "Bu iyi bir şey."

Gözlerim yaşardı. Kendimi kaybetmeme iki saniye kalmıştı. "Hey, hey. Hadi ama. Sorun yok."

"İyi olacağından emin misin?"

Esrarından bir nefes daha aldı, bakışları arka bahçedeydi. İki dakika boyunca soruma cevap vermedi. Verandadaki saksı çiçeklerinin etrafında vızıldayan bir arıyı izledim. Arka bahçe egzotik görünümlü çiçekler ve palmiye ağaçlarından oluşan küçük bir cennet gibiydi. Sebze ve bitki bahçesi hâlâ canlıydı.

"Hayır, hayatım," dedi Jimmy, nihayet soruma cevap vererek. "Ama sen iyi olacaksın. Sen ve Shane." Bu sözleri o kadar inanarak söylemişti ki neredeyse ona inanacaktım. Benim kadar onun da kendini ikna etmeye çalıştığını biliyordum.

"Senin neyin var, Jimmy?"

Nefesimi tutmuş, cevabını bekliyordum. "Beynimde bir tümör var. *Glioblastoma Multiforme*. Dördüncü evre."

Sanki kelimeleri bastırmama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi sıkarak kapattım. "Ama ameliyat edebilirler, değil mi? Onu çıkarabilirler ya da küçültmek için radyasyon alabilirsin?" Kelimeleri

bulmakta zorlandım. Beyin tümörleri hakkında en ufak bir şey bilmiyordum. Kulağa kötü gelmesi dışında. Çok, çok kötü.

"Korkarım, hayır," dedi, sanki benim için darbeyi hafifletmeye çalışıyormuş gibi yumuşak bir gülümsemeyle.

"Ama doktorların yapabileceği bir şeyler olmalı." Bunun doğru olabileceğine inanmayı reddederek boşa kürek çekiyordum. Bir çare ya da çözüm için çaresizdim. Başını salladı ve doktorların yapabileceği başka bir şey olmadığını söyledi. Sessizce oturup bu bilgiyi sindirmeye çalıştım. Bu neden Jimmy'nin başına geliyordu? Dünya nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu? Jimmy, sayıları çok az olan bu dünyadaki iyi adamlardan biriydi.

Ve Shane... *Aman Tanrım*, Shane. Sandalyemde geriye doğru çöktüm ve ağrımı hafifletmek için göğsümü ovuşturdum. Shane babasını çok seviyordu.

"Yapabilecekleri bir şey yok mu?"

"Hayır."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Hayatımı dolu dolu yaşayacağım. Ta ki yapamayana kadar."

Yapamayana kadar.

"Umarım gideceğim yere vardığımda, tatlı mı tatlı hippi pilicimi göreceğim."

Tatlı hippi hatunu Zoe'ydi, Shane'in annesi. Bunun bu boktan bulutun içindeki umut ışığı olması gerekiyordu ama geride bıraktığı insanlar için bu teselliyi almak zordu.

Ben içten içe ölürken Jimmy sakince esrarını tüttürüyordu. "Çok özür dilerim. Seni ziyaret etmediğim ya da aramadığım için üzgünüm. Seni düşündüm. Hem de çok. İletişimde kalmak istedim ama sanırım korktum. Korkağın tekiydim."

"Bunu kendine yapma. Seni asla suçlamadım. Bu senin hatan değildi, anlıyor musun?"

Yine de öyleydi. Hepsi benim *hatamdı*.

"Artık buradasın. Her şey yolunda."

Her şey yolunda mıydı? Kafası mı iyiydi? Evet, görünüşe göre bu iyi bir şeydi.

Mutfak tezgâhındaki faturaları düşündüm ve Shane ile Jim-

my'nin onları ödeyemeyeceklerini biliyordum ama ben ödeyebilirdim. Shane'e yardım edebilmemin tek yolu buydu. Bu onu kızdırırsa çok kötü olurdu a bununla yaşamanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

"Sana bir şey getireyim mi? İhtiyacın olan bir şey var mı?" Ne isteyebileceğini ya da neye ihtiyacı olabileceğini düşünmeye çalışarak beynimi zorladım. Elimden gelse, onun için alırdım. Hatta daha fazla ot bulmamı isterse satıcısı bile olurdum. Ne isterse ya da neye ihtiyacı olursa olsun, onun için burada olacağımı bilmesini istedim.

"Sen ve Shane. İkiniz de hemşirecilik oynuyorsunuz. En azından görünüşünüz güzel."

Zorla bir kahkaha attım ama sesim boş çıktı. "Bilmiyorum... Shane çok *güzel*."

"Bana bunca zamandır nerede olduğunu söyle, ufaklık. Dünya sana nasıl davranıyor?"

Koltuğuma geri yaslandım ve hafifçe rahatladım. Ölüyor olabilirdi ama artık buradaydı ve sesi eski haline benziyordu. Hâlâ hayattayken kaybının yasını tutmamı istemiyordu.

"Dünya... şey, çok şey gördüm. Eskiden hayalini kurduğum tüm o yerlere seyahat ettim."

'Peki gerçekler hayallerini nasıl karşıladı?"

Gülümsedim. "Bazen iyi oldu, bazen de olmadı."

'Hayat böyle, değil mi zaten? Şimdi planın ne?"

"Bir planım yok. Senin hemşiren olabilirim."

Kıkırdadı. "Henüz buna hazır değilim. Hâlâ biraz yaşamak için vaktim var."

Bunu duymak güzeldi ama ben hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum.

"Peki ya fotoğrafçılık?"

"O sadece bir hobiydi."

Omzunu silkti. "Sevdiğin bir şey yap, para illaki gelecektir ya da gelmez. Hiç fark etmez. Sadece mutlu ol." Jimmy'nin her zamanki tavrı buydu. Her zaman böyleydi. Tam olarak anlayabildiğim bir şey değildi fakat belki de doğru tavır buydu. Ona sörf dükkânına ne olduğunu sormak istedim ama bu konuyu açmaya korkuyordum. İçimde kötü bir his vardı.

Yarattığım tüm bu karmaşanın bir başka sonucuydu.

"Neden geri döndün?" diye sordu, yüzümü incelerken başını eğdi. Bu da bana başka birinin mimiklerini hatırlattı.

Shane'in.

"Dylan, bana Shane'in döndüğünü söyledi. Onu gördüğünü söyledi. Şubat ayında. Beni aradığında Moda Haftası için Paris'teydim." Kulağa çok garip geliyordu, başka bir dünyadanmış gibi. "Her neyse, modelliğe ara vermeyi düşünüyordum ve kendimi... Geri dönüp onun iyi olduğundan emin olmam gerektiğini hissettim. Ya da... Bilmiyorum. Sadece onu görmek. Geçmişle yüzleşmek... anlıyor musun? İşte şimdi buradayım."

Tamamen mantıklı bir davranışmış gibi başını salladı. *Shane için geri geldim.* İyi olup olmadığını görmek için geri dönmüştüm ve şimdi durumun hayal edebileceğimden çok daha kötü olduğunu bildiğim için bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim.

"Burada olmana sevindim. Shane'in tam da ihtiyacı olan şey sensin."

Sözlerine güldüm. "İstediği ya da ihtiyaç duyduğu son şeyin ben olduğuma eminim. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Jimmy kıkırdadı, "Tabii ki istemiyor."

Yardım etmeye çalıştığında Jimmy'ye oturmasını ve rahatlamasını söyleyerek masayı topladım. Yapacak bir şeye ihtiyacım vardı, çaresiz olsam da kendimi işe yarar hissettirecek bir şeye. Jimmy'yi iyileştiremezdim. Shane'i iyileştiremezdim ama en azından faturalarını ödeyebilirdim. Bu yüzden onları çantama tıkıştırdıktan sonra hamağında dinlenmekte olan Jimmy'nin yanına döndüm. Keşke onun *Zen'inin* bir kısmını kendi hayatıma aktarabilseydim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Arka bahçede yardımcı olabilecek bir şeyler ararken sormuştum ama her şey yolunda görünüyordu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Shane'in neye ihtiyacı var?" diye sessizce sordum.

"Elini tutacak ve bunu atlatmasına yardım edecek birine."

Elini tutacak ve Shane'le birlikte yürüyecektim. Onu cehennemin dibine kadar takip ederdim. Keşke bana izin verseydi. Ancak o

zaman izin vermemişti ve şimdi de ona yardım etmeme izin vereceğine inanacak kadar değiştiğini sanmıyordum.

"Oraya geri dönmesi ve yeniden yaşamaya başlaması gerekiyor."

"Hâlâ sörf yapıyor," dedim Shane'i savunarak.

"Hı hı. O da gününün bir ya da iki saati. Geri kalan zamanının çoğunu benimle geçiriyor."

"Çünkü seninle vakit geçirmek istiyor."

"İstediğini biliyorum. Ben de onunla vakit geçirmek istiyorum ama etrafta dolaşmayı bırakması gerekiyor. Helikopter ebeveyn gibi."

Güldüm. "Çünkü endişeleniyor. Çünkü seni seviyor. Bu yüzden çok evhamlı."

Jimmy başını çevirdi ve başını salladı. "Biliyorum. Ve ben de onu seviyorum. Bu yüzden onu mutlu görmem gerekiyor."

Kalbim, Jimmy ve Shane için acıyordu. Yedi yıl boyunca hayatıma devam etmeye çalışmıştım. Kameralara gülümsemiş, podyumlarda boy göstermiştim. Popüler kulüplerde partilere katılmış, dünyayı dolaşmış, en iyi restoranlarda yemek yemiştim ama ne yaparsam yapayım ya da nerede olursam olayım, Shane'i düşünmekten bir an bile vazgeçmemiştim. Ve hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmemiştim.

Yine de zor olan buraya geri dönmek ve Shane'in beni hayatında isteyip istemediğini bilmemekti. Bu Jimmy'yi öğrenmeden önceydi. Bu her şeyi değiştirmişti. Eğer kadere güveniyorsam, bunu bir işaret olarak kabul ediyordum. Geri dönmemem gerekiyordu. Burada olmam gerekiyordu.

Jimmy için elimden geleni yapacaktım ve Shane'e yardım etmeye çalışacaktım. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışsa bile, her zaman benim yanımda olmaya çalıştığı gibi ben de onun yanında olacaktım.

Jimmy'nin göz kapakları ağırlaşmış, sanki uyumaya çalışıyordu, bu yüzden o uyuyana kadar bir süre sessizce oturdum. Derin ve düzgün nefes almaya başladığında, küçük koridordan aşağı inip tuvaleti kullandım. Sonra Shane'in çocukluk odasının kapısını açtım ve bir süre kapı aralığında durdum. Bu, birinin faturalarını karıştırmak kadar kötüydü.

Shane'in çocukluk odasına bakarken onun kokusunu içime çektim. Her şey temiz ve düzenliydi, yatak yeni yapılmıştı ve şifoniyerin üstü temizdi. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak komodinin çekmecesini açtım, bir kutu prezervatif görünce kalbim sıkıştı. Ne bekliyordun ki? Bir keşiş gibi yaşamasını mı? Çekmeceyi kapattım, onu başka bir kadınla düşünmenin midemi bulandırmasından nefret ediyordum. O eski kıskançlık çirkin yüzünü gösteriyordu.

O benimdi. Benim.

Ama değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Şifonyerin çekmecelerini açtım, Shane'in giysileri vardı. Katlanmış tişörtler ve şortlar. Eşofman üstleri ve kotlar. Her çekmeceyi kapattım, kendime bir sonraki çekmeceden sonra duracağımı söyledim. Burada olmamalıydım. Eskiden tanıdığım adam hakkında ipucu aramamalıydım. Eşyalarına dokunmamalıydım. Yastığını burnuma tutuyor ve sanki onu bana yaklaştıracakmış gibi derin derin içime çekiyordum. Bu sapıklık gibi bi şeydi.

Yine de kendimi durduramıyordum. Artık onun kim olduğunu bilmek istiyordum. Beni aydınlatacak ipuçlarını arıyordum. Dolabın kapağını açtım ve odanın üzerine dizilmiş ayakkabı koleksiyonuna baktım. Nike'lar, *ip-op*'lar, *Vans*'lar, iş botları. Askılardaki fanilalar, ceketler ve kapüşonlular, hepsini tanıdım. Burada yeni bir şey yoktu.

Gözüm askının üstündeki rafta duran üç ayakkabı kutusuna takıldı. İçlerinde *Nike* olmayacağını biliyordum. Birkaç saniye bekledim, hareket belirtisi var mı diye dinledim. Ev sessizdi.

Hayır, Remy. Yapma bunu. Çizgiyi çoktan aştın.

Yaptım. Kasketleri ve beyzbol şapkalarını bir kenara itip kutulardan birini raftan indirdim. Sonra yatağının kenarına oturdum, derin bir nefes aldım ve kapağı kaldırdım. İçimdeki suçluluk duygusunu görmezden gelerek fotoğrafları karıştırırken ellerim titredi. Bazıları Jimmy'nin bana verdiği Polaroid ile çekilmişti. Shane'in fotoğrafları. *Bizim* fotoğraflarımız. *Benim* fotoğraflarım. Fotoğrafların altında ona hapishanede gönderdiğim bir yığın mektup vardı. Geri kalanlar diğer iki ayakkabı kutusunda olmalıydı. Ona ne kadar

çok mektup yazmıştım ama bir kez bile cevap alamamıştım. Onları karıştırdım. Hepsi açılmıştı. Kendime onları almadığını söylerek teselli etmiştim ama almıştı ve işte buradaydılar.

"Burada ne halt ediyorsun?"

İrkildiğimde kutu yere düştü, fotoğraflar ve anılar örgülü halının üzerine saçıldı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp onları toplamaya, kutuya geri koymaya çalıştım. Shane ellerini kollarımın altına koydu ve beni ayağa kaldırdı. "Odamdan çık."

"Shane-"

"Git." Dişlerini sıkarak kapıyı işaret etti.

"Hayır. Gitmiyorum." Ellerimi kalçalarıma koydum. Burada olmaya hakkım vardı. Sanki burada açıkça hatalı olduğum halde karşı çıkmaya hakkım varmış gibi. Oysa bu bendim, değil mi?

"Her şeyi konuşana kadar olmaz. Benden kaçmaya devam ediyorsun. Şu anda kim olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Sert bir kahkaha attı. "Yani cevabın odama gelip eşyalarımı karıştırmak olduğunu mu düşündün?"

"Beni hayatından çıkardın."

"Ne yapmam gerekiyordu, Remy? Kasıtsız adam öldürmekten hapisteydim."

Kasıtsız adam öldürme. Ne kadar çirkin bir kelimeydi. Bu bir *kazaydı.* Shane kimseyi öldürebilecek biri değildi. "Seni bir daha hiç göremedim. Hiçbir şey hakkında konuşamadım... Seni ziyaret etmeme izin verebilirdin. Neden seni görmeme izin vermedin?"

Bir süre bana baktı ve sonra beni döndürdü, omuzlarımdan tuttu ve dolabının kapısının arkasındaki aynanın önüne itti. "Kendine bir bak, Remy. Uzun uzun bak."

"Neye benzediğimi biliyorum." Ben de her kusurumu biliyordum. Yıllar boyunca işaret edilmiş, sanki odada değilmişim gibi yüksek sesle söylenmişlerdi.

"Bildiğini sanmıyorum. Hiç sanmıyorum. Her zaman nasıl göründüğünden bihaberdin. İnsanlar seni gördüklerinde ne yaptıklarını bilmiyorsun, özellikle de erkeklerin." Sesi gergindi. Elleri omuzlarıma saplandı, vücudu öfkeyle titriyordu. *Hayal kırıklığıyla.*

"Oralara girme Shane," diye uyardım.

"Konuşmak istediğini sanıyordum. Fikrini mi değiştirdin?"

Yedi yıl terapi görmüştüm. En azından biriyle başa çıkabilmeliydim. Shane ile konuşmakla.

"Tamam. Hadi konuşalım."

"Kendine bakana kadar olmaz. İyice, uzun uzun bak."

Aynaya baktım ama kendime bakmıyordum. Ona bakıyordum. Shane, muhteşemdi. Her zaman öyleydi. Kasları spor salonunda çalışmaktan gelmiyordu. El emeğinden ve spordan geliyordu. Sıcak Güney Kaliforniya'nın güneşinde terlemekten geliyordu. Ve yüzü... Onu hep sevmiştim. Geniş elmacıkkemikleri ve dolgun dudakları. Kare biçimli çenesi ve güneşe bakmaktan oluşmuş ela gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler...

Yüzünü özlüyorum.

"Shane," diye fısıldadım. Hâlâ omuzlarımı tutuyordu ama tutuşu gevşemişti. Nasırlı elleri çıplak tenimde sıcacıktı. Daha yakına eğildi, vücudunun sıcaklığı ve yakınlığı başımı döndürüyordu.

"Remy." Dudaklarından dökülen ismim bir yakarış ya da dua gibiydi. Sesindeki çaresizliği duydum, ona doğru eğilip gücüne ihtiyaç duyarken göğsünün sırtıma doğru inip kalktığını hissettim.

Öp beni. Sarıl bana. Gitmeme asla izin verme.

"Shane. Seni çok özledim. Hem de çok," diye fısıldadım.

Ellerini iki yanına indirdi ve bir adım geri çekildi. "Bunu yapamam. Bir daha olmaz."

Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi titredim, korunmak için kollarımı kendime doladım. Onu tekrar kaybediyordum, daha onu geri kazanamamışken...

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Hapisteydim, Remy. Gerçekten seni buna maruz bırakacağımı mı düşünüyordun? Erkeklerin senin yüzünü ve vücudunu düşünerek mastürbasyon yaptığını bilmem mi gerekiyordu? Güven bana. Yaparlardı ve ben de bunu duyardım. *Hepsini.* Lanet olsun. Sana bir kez bakarlardı..." Durdu ve nefes verdi, aynada yüzünü izledim, yüz hatlarına acı kazınmıştı. Çiğ, çıplak duyguları sergileniyordu. Tek yapmak istediğim onu te-

selli etmekti ama o buna izin vermedi. "Sen oraya ait değildin. Bunu senin için hiç istemedim. Yaşadığın onca şeyden sonra olmazdı. Seni görmek beni öldürürdü."

Sertçe yıtkındum, bir şey söylemek istiyordum, bunu onun için daha iyi hale getirecek herhangi bir şey. Başını eğdi ve ensesini ovuşturdu.

"Sadece git, Remy. Lütfen git."

Sesi artık kızgın değildi. Sadece yorgundu. Boyun eğmiş. Sanki bu bizim kaderimizdi ve o da buna karşı çıkmak yerine kabullenmeye karar vermişti. Belki de asla birlikte olmamamız gerekiyordu.

Başımı salladım. "Tamam." Tekrar başımı salladım. Sonra dışarı çıktım ama koridorda durdum, sırtım onun odasına dönüktü. "Mektuplarıma neden cevap vermedin?"

"Onları hiç okumadım," dedi.

Başımı salladım. Shane yalancı değildi. Neden bu konuda yalan söylüyordu?

"Ama... açılmışlardı..."

"Benim tarafımdan değil. Mahkûmlar kendi mektuplarını açamazlar."

Elinden alınan bir başka özgürlük. Yine de mektupları okumadan saklamıştı. Bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ okumamıştı. "Neden okumadın?"

Bir cevap bekledim, gerçekten bir cevap beklemiyordum ama yine de bekledim.

"Çok acıtıyordu," dedi sessizce. O kadar sessizdi ki onu duymak için zorlandım.

Yüzüne tekrar bakmak için dönmeden evden çıktım ve arabayla uzaklaştım. Artık onun için tek anlamım, kaybettiği her şeyin acı verici bir hatırlatıcısı olmamdı. Geçmişte tanıdığım Shane değildi ve ben de artık aynı Remy değildim.

Bu çok acı veriyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Shane

"Bir hata olmalı."

"Kayıtlarım borcun tamamının ödendiğini gösteriyor," dedi telefondaki kadın. "Bugün başka bir işlem olacak mı, efendim?"

"Hayır. Teşekkürler." Aramayı kestim ve bir sonraki numarayı çevirdim, bir şekilde aynı olacağını biliyordum. Öyle de oldu. Faturaları torpido gözüne geri koydum ve avuç içimi ön panele vurdum. Sonra arabamdan indim ve lastiği birkaç kez tekmeledim. Bunun beni daha iyi hissettirmemesine şaşırmadım.

Arabama geri bindim ve marinaya doğru sürdüm.

Babamı aramak için iskelenin sonuna doğru ilerlerken ahşap yürüme yolu ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Onu Sam'in teknesinin güvertesini hortumla yıkarken buldum. Küpeştenin üzerinde iki dalgıç kıyafeti asılıydı, bu da beni yine dalışa gittiği sonucuna götürdü. Tabii ki, devam edecek ve canı ne isterse onu yapacaktı. *O böyleydi, değil mi?*

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Hâlâ iş kıyafetlerimi giyiyordum.

Kıyafetler. Kirden ve pislikten ter içinde kalmıştım. Yıkım alanından gelen toz boğazımı tıkıyordu. Güzel bir akşamdı ama bir şekilde güneşe parladığı için kızmanın bir yolunu bulmuştum. Okyanusa, eskiden evim olan ama artık olmayan yere baktım.

"Aklında bir şey mi var?"

Gözlerimi sudan ayırıp onun yüzüne diktim. "Yine dalmaya başlamışsın."

Retorik bir soruydu, bu yüzden cevap verme zahmetine girmedi.

Buraya gelmemin asıl nedenine gelmemi bekledi, güverteyi yıkamayı bile bırakmadı. "Remy'ye ne söyledin? O biliyor mu..." Kelimeleri söylemeye bile dilim varmadı. "Faturaların hepsi ödenmiş."

Beni şaşırtarak güldü. "Bilmem gerekirdi." Şakayı anlamamış olmama rağmen hâlâ kendi kendine gülüyordu. "Yardım etmek istedi. Faturaları tezgâhın üzerinde buldu. Onları çekmeceye koydum ama çok geçti."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ve şimdi de gidip o lanet şeyleri ödedi. Onları açmaman gerekiyordu. Sana onları benim için bırakmanı söylemiştim-"

"Yardıma ihtiyacın var. O yardım etmek istiyor."

"Lanet olası yardıma ihtiyacım yok. En azından *ondan*."

"İnatçı bir pislik olmayı bırak."

"Ne zamandan beri sadaka kabul ediyorsun?"

"Bazen gururunu bir kenara bırakmalısın. Bu da o zamanlardan biri," dedi sakince, sanki on binlerce dolardan bahsetmiyormuşuz gibi.

İnanılır gibi değildi. Sakince güverteyi temizliyordu, Remy St. Clair faturalarımızı ödediği için en ufak bir üzüntü duymuyordu.

"Senin için sorun olmayabilir ama ben onun parasını kabul etmiyorum."

"Ne yapacaksın? Yüzüne geri mi fırlatacaksın?"

Tam olarak bunu yapacaktım. Onun merhametini istemiyordum. Ya da onun suçluluk parasını. Ya da her ne haltsa.

"Bunun onu daha iyi hissettireceğini hiç düşündün mü? Gerçekten bunu ondan alacak mısın? Bir şey kaybeden tek kişi sen değilsin. O seni *kaybetti*. Ve kızın başlangıçta pek bir şeyi yoktu. Boktan bir eli vardı ama hiç şikâyet etmedi. Asla oturup kendine acımadı. Seni sevdi, hâlâ da seviyor. Bu yüzden, hayatında bir kez olsun, bu konuda götlük yapma. Nezaketle kabul et ve hayatına devam et."

Hayatıma devam mı edeyim? Sanki bunu yapmak çok kolaymış gibi. Omzumdaki büyük çip ve taşıdığım tüm yükler bana ağırlık yapıyordu. Tüm bunların ağırlığı altında eziliyordum. Bazı günler boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Babam ölüyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Faturaları ödemek bana küçük de olsa bir kontrol hissi veriyordu, sanki en azından katkıda bulunabiliyormuşum gibi. Bu adama olan devasa borcumu biraz olsun azaltmaya çalışıyordum.

Şimdi gidip bunu elimden almıştı. Lanet olası taşaklarımı kesip günü bitirebilirdim.

"Bebek bakıcısına ya da hemşireye ihtiyacım yok. Her gece oturup beni izlemene ihtiyacım yok."

Anlamamış mıydı? Her zaman benim yanımda olduğu gibi benim de onun yanında olmam gerekiyordu. Şimdi inatçı olan kimdi?

"Ölmek üzere olduğumda sana haber veririm. O zamana kadar git, anlamlı bir şey yap ya da eğlenceli. Ne bileyim. Sadece bir şeyler yap. Ben hâlâ hayattayım ve sen de öylesin. Öyle davranmaya başla."

Babama bakakaldım. *Bu da ne sikimdi?* Hâlâ ona bakarken ensemi kaşıdım. Kaşlarını kaldırdı, onunla tartışmam için bana meydan okuyordu. Onun yerine uzaklaştım. Söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Geçen yıl hapishaneden çıktıktan sonra, çok sersemlemiştim. John Hart'tan uzaklaşmak için arabayla sahile kadar gitmiştim.

Costa del Rey ve burada olmanın getirdiği anılar beni boğarken, Bodega Bay'de yaşlı bir kadının garajının üstünde bir oda kiraladım. Onun tamircisiydim, artık yapamadığı işlerle ilgileniyordum. Sızdıran borularını tamir ettim ve ön verandasını onardım. Çimlerini biçtim. Yiyeceklerini aldım. Kayalık sahillerde, NorCal'ın vahşi sularında sörf yaptım. Geçirdiğim en soğuk yazdı. Bir kızla tanıştım. Hanımefendinin torunu. Remy St. Clair'e hiç benzemeyen sarışın bir peri kızıydı. Nazik ve iyiydi, ben de kendimi yeniden keşfetmeye çalışıyordum.

Unutmaya çalışıyordum.

Bana beni sevdiğini söyledi.

Ona karşılık veremedim.

Sonra hastaneden aradılar ve eve döndüm. Yaşamak ve sadece hayatta kalmak arasında büyük bir fark vardı. Eskiden nasıl yaşanacağını bilirdim. Bu konuda o [illegible]riydim.

Garajda inşa ettiğim şekillendirme bölmesinin etrafındaki ahşap

çerçeveye plastik kaplamayı zımbaladığımda babam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "İşte şimdi konuşuyoruz," dedi. Floresan lambalar kusurları vurgulamak için bel hizasında asılı duruyordu ve yeni aletlerim raflarda sıralanmıştı. Elektrikli planya, blok düzlem, surform, çeşitli zımpara kâğıtları.

"Park yerini kaybettin."

"Ödenecek küçük bir bedel."

"Evet, tamamlanmış ürünü görene kadar bu düşünceyi saklı tut. Berbat olabilir."

"Olabilir. Eğer öyleyse bile başka bir tahta yapabilirsin. Ve o daha iyi olacaktır. Ne düşünüyorsun?" diye sordu köpüğü şekillendirme sehpasının üzerine koyarken.

"Yedi-ayak-altı. Kalın burun, alçak salıncak, pintail."

Babam başıyla onayladı. "Küçük, yumuşak dalgalarda iyi ama daha büyük, daha dik günlerde kolayca manevra yapılabilir."

"Amaç da bu zaten."

Sormasına gerek kalmadan sörf tahtasının kimin için yaptığımı biliyordu. Sonraki bir hafta boyunca tüm boş zamanımı o sörf tahtasını şekillendirmeye, cilalamaya ve kaplamaya adadım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, bazen sabahın ikisine kadar durmadım. O kadar çok zımpara yaptım ki, şekillendirme bölmesinin içi bir kar küresine benzedi. İçimdeki mükemmeliyetçi tepelere, tümseklere veya çukurlara tahammül edemezdi. Uçtan kuyruğa kadar düzgün, sağlam bir eğri olmalıydı. Tahtayı şekillendirmek altı saatimi aldı. En az yüz kez elimi yüzey boyunca gezdirdim, sonra zımparaladım.

Şekillendirmenin bir beceri ve sanat olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Ayrıca son derece bağımlılık yapıcıydı. Tahtayı cilalamayı bitirdiğimde, bağımlısı olmuştum ve şimdiden yapmak istediğim bir sonraki tahtayı düşünüyordum.

Duzenleme
Ny.Ozlem

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Shane

Cumartesi sabahı cipimin arkasına yaslanmış Remy'yi bekliyordum. Koşarak otoparka girip, yavaşlayarak önümde durdu.

"Neden buradasın?"

"Seni bekliyordum."

"Eğer tartışacaksan, nefesini boşa harcayacaksın."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece ona baktım. Teni terden sırılsıklam olmuş, ellerini kalçalarına dayamış, koşmanın verdiği eforla göğsü kabarmıştı. Simsiyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, bu stil onun yontulmuş elmacıkkemiklerini vurguluyordu. Remy'yi bu kadar güzel yapan, sadece ona bakarken bile insanın nefesini kesen şey neydi? Kamera onu seviyordu. Bukalemun gibiydi. Dergilerdeki bazı fotoğraflarına baktığımda onu zar zor tanıyabiliyordum.

Yıllar geçtikçe daha da güzelleşmişti, tabii bu mümkünse. Daha havalı. Daha zarif. Koşu kıyafetleri bile tasarım ürünü gibi görünüyordu, koşu ayakkabıları da son modeldi. Yıkım alanına geldiğinde, podyumdan yeni inmiş gibi görünüyordu. Birlikte çalıştığım adamlar hâlâ ondan bahsediyordu. Kıçından. Kilometrelerce uzunluktaki bacaklarından. Göğüslerinden. Her şeyinden. Hâlâ içimdeki canavarı harekete geçiriyordu. Benim dışımdaki tüm erkekleri, ona baktıkları için kıskanıyordum.

Onu tamamen kendime istiyordum. *Hep istedim.* Muhtemelen hep de isteyecektim ama artık hayatımda ona yer yoktu.

Neden dünyama dönüp onu tekrar altüst ettin, Remy? Neden seni tekrar tekrar istememe neden oldun?

Remy başını çevirerek bana mükemmel profilini gösterdi, o çok güzeldi. Buradan göremesek de okyanusa doğru bakıyordu. "Nerelerdeydin?"

"Meşguldüm."

"Sörf yapmak için çok mu meşguldün?"

Bakışları yüzüme döndü, kara kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Sörf yapıyordum. Sadece burada değil."

"Ah." Omuzları çöktü. "Shane, istemiyorum... eğer benim yüzümden buraya gelmiyorsan, artık buraya gelmeyeceğim. Sadece-"

"Senin için bir şeyim var."

"Ne... nedir o?"

Tavan rafındaki tahtaları aldım, benimkini ve onun için yaptığımı. Dün işten sonra iskelede test etmiştim. Onun harcadığı parayla kıyaslanamazdı ama ona verebileceğim bir şeydi. Ve işte, sonunda yapmaktan hoşlandığım bir şey bulmuştum.

"Bana bir sörf tahtası mı aldın?"

Tahtayı incelemeye koyuldu, siyah çizgili turkuaz renkteydi.

"Satın almadım."

"Almadın..." Tahtayı diğer tarafına çevirdim; parlak, beyaz ve imzalı. *Ateşböceği*. Ağzında komik bir *O* harfi oluştu ve gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, Shane. Bu..." Gözlerinden yaşlar süzülürken elini kalbinin üzerine koydu. "Bu çok güzel."

Bir kahkaha attım. "Bu benim ilk denemem. Güzel demek biraz zorlama olur ama umarım-"

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan kollarını boynuma dolayıp, bana sıkıca sarıldı. Ellerim beline ve sırtının üst kısmına uzandı. Gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim. Artık yeşil elma şampuanı ve yaz yağmuru gibi kokmuyordu ama yine de güzel kokuyordu. Hem de çok güzel. Ve kollarımdayken çok doğru hissettiriyordu.

"Teşekkür ederim." Boğazını temizleyerek beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Kusura bakma. Çok terliyim."

Kendimi toparlamaya çalışarak elimi saçlarımda gezdirdim. "Sorun değil," dedim homurdanarak.

Avucunun içini tahtanın üzerinde özenle gezdirdiğinde, cansız

bir nesneyi kıskandım. "Çok pürüzsüz. *Mükemmel.* Ben sadece... Bunu benim için yaptığına inanamıyorum, Shane. Benim için anlamı çok büyük. Bana en güzel hediyeleri veriyorsun." Sesi yumuşaktı. Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturduğunda tüm duyguları gözlerimin önündeydi. Göğsüm sıkıştığında derin bir nefes aldım. Ne onun ne de benim bu kadar duygusal bir tepki vereceğimizi tahmin etmemiştim.

"Bu sadece bir sörf tahtası."

"Bir sörf tahtasından çok daha fazlası ama tamam, öyle kabul edelim. Yani bu seninle sörf yapabileceğim anlamına mı geliyor?"

Sanki bu ihtimal heyecan vericiymiş gibi gözleri parladı. İşin komik tarafı, kendine bir sörf tahtası alabilirdi. Bir *Firewire* ya da istediği herhangi bir sörf tahtasını alabilirdi ama almamıştı.

"Okyanus bana ait değil, Remy. Ne zaman ve nerede istersen sörf yapmakta özgürsün."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, ellerini arkasında kavuşturdu. "Sanırım bir davet bekliyordum..."

"Sen böyle biri değilsin."

Söylediklerimin niyet ettiğimden daha sert çıkmasına sinirlendi ama hemen toparlandı ve sahte bir gülümseme takındı. "Sanırım bu yeni benim."

Yeni Remy, gözümün önünde beyaz bir bikiniye kadar soyundu. Yeni Shane de eski Shane ile aynı tepkiyi verdi. Aletim manzarayı takdir etti. Parmaklarım ipleri çözüp göğüslerini üçgen kumaştan kurtarmak için kaşınıyordu.

Milyonlarca insan onu bikiniyle görmüştü. *Sports Illustrated*'ın mayo sayısında yer aldığını biliyordum ama sertleşmeden ona bikiniyle bile bakamıyordum. Dudaklarımla, ağzımla ve dişlerimle teninin her santimine dokunmak için can atmadan... *Onun teni.* İpeksi yumuşaklığını hâlâ hatırlayabiliyordum. Vücudunun bana teslim oluşunu. Yumuşak inlemelerini ve sızlanmalarını.

Koşu kıyafetleriyle spor ayakkabılarını sırt çantasına yerleştirdi ve ben de eşyalarını arabaya koydum.

"Kendi tahtamı taşıyabilirim."

Cevap olarak bir omzumu silktim ve iki tahtayı da taşıdım. Pati-

ka boyunca, merdivenlerden aşağıya ve su kenarına doğru yürürken sessizdik. Ayak tırnakları, tırnaklarıyla uyumlu koyu pembe bir renge boyanmıştı. Yumuşak, güzel tırnak rengi rahatsız ediciydi. Her zaman koyu renk oje sürerdi.

"Costa del Rey'den ayrıldığımdan beri sörf yapmadım," diye itiraf etti.

"Neden?"

"Çünkü... sörf..." Bir nefes verdi ve başını salladı.

Ardından başını kaldırdı, bakışları okyanustaydı. "Sadece yapmadım işte."

Benim yüzümden. Sörf yapmamıştı çünkü bu ona benden bir hatıraydı. "Nasıl kürek çekileceğini hâlâ hatırlıyor musun?"

"Nasıl kürek çekileceğini biliyorum," diye alay etti.

"Bilmiyorum... o spagetti kollar, bu dalgalarla boy ölçüşemez gibi."

"Bu spagetti kollar mı? Hah."

Kolunu sıkı bir kas yaptı, gururla kendini gösterirken ona güldüm ve o da gözlerini devirdi. "Sörf mü yapıyoruz yoksa kasları mı karşılaştırıyoruz?"

"Karşılaştırma yok." Sırıttım ve onu kendi haline bırakarak kürek çekmeye başladım. En iyi olduğu zamanlar böyleydi. En beceriklisi. Ona meydan okunmasına, bir şeyi yapamayacağının söylenmesine ihtiyacı vardı, sadece yapabileceğini ve herkesten iki kat daha iyi olduğunu herkese göstermek için.

Benim olduğum yere doğru kürek çekmeye çalışırken yüzündeki kararlı ifadeye kıkırdayarak omzumun üzerinden baktım, dalgalar onu kıyıya geri döndürmeye niyetliydi. Sörf tahtamın üzerinde eğilerek dalışını izledim, kafasını kaldırıp yüzünde bir gülümseme belirdiğinde vücudumda bir rahatlama hissettim. İşte benim *kızım.* Bana yetişti ve bir süre sörf tahtalarımızın üzerinde oturduk. Sörf için mükemmel bir gündü. Hafif rüzgâr vardı. Kıyıdan esen batı rüzgârı, kenarlarda, hava almayı kolaylaştıran ama yine de temiz bir yüzeye sahip olan o küçük çatlaklardan oluşturmuştu. Elini suyun içinde gezdirdi. "Seni özledim. *Bizi özledim.*"

Hiçbir şey söylemedim. Buna ne diyebilirdim ki? *Seni eksik bir uzuv gibi özledim.*

"Sana ne kadar üzgün olduğumu hiç söyleyemedim. Sana hiç söyleyemedim-"

"Geçmişi kurcalamanın bir anlamı yok. Bitti artık. Konuşacak bir şey yok." Çenemi sıktım. "Konu kapanmıştır. Bir daha açma."

Bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Tartışabileceğimiz herhangi bir konu var mı? Çok huysuzsun."

"Harcadığın onca paraya ne dersin? Bunun hakkında konuşmak ister misin? Senin sadakanı istemiyorum."

"Bu sadaka değil. Aynı şeyi Dylan ve benim için kaç kez yaptın? Kaç kez bize yiyecek aldın ve faturalarımızı ödedin, öylece kapatılmadılar? Bu da farklı değildi."

"Çok daha farklıydı." Bir su damlasının sırtının güneşten kızarmış derisinden aşağıya doğru süzülüp bikini altının içinde kaybolmasını izledim.

"Neden? Neden farklı?"

Alay ettim, "Çünkü ben bir *erkeğim*."

Güldü. "Aman Tanrım, tam bir pisliksin. Bir erkek hakkında çifte standart."

"Az laf, çok iş. Bir sonraki dalgada senin adın var."

"Sadece yulaf yemek ve *Zen'imi* dinlemek istiyorum." Gözlerini kapattı ve ellerini dua eder gibi kavuşturdu. "Sen al."

"Hayır." Onu meditasyonundan alıkoyarak tahtayı döndürüp ittim. "Hadi! Sıkı kürek çek."

Karnının üzerine yattı ve dış tepe üzerinde dört fitlik bir tepeye doğru şekillenen dalgaya doğru kürek çekti. Hatlar uzundu ve kapanacak kadar büyük değildi ama tereddüt etti, sadece bir anlık kararsızlıktı ve bu ona pahalıya mal oldu. Tahtanın kuyruğunu yukarı ve burnunu aşağı iterek yukarı fırlamadan önce dalga tam altından geçti. Çok ileri gitmişti ve okyanusa burun üstü çakıldı. Çıkana kadar izledim, bir sonraki dalga başının üzerinden geçerken yüzünü buruşturdu. Sörf tahtasını geri alıp altında kürek çekerek yanıma geldi.

"Bu hiç hoş değildi," dedi bana katıldığında titreyerek, kulaklarından su akıyordu. "Yine de eğlenceliydi."

"Öyle mi?

Güldüğümde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, sevincini yüzünden okudum.

"Çok eğlenceli."

"Çılgın kız."

"Kilomu korumam gerekiyor, değil mi? Ve daha önce kalkmalıydım."

"Şu haline bak, kendini eleştiriyorsun..."

"En iyisinden öğrendim." Bana abartılı bir şekilde göz kırptığında kıkırdadım. Burada onunla birlikte olmak, tekrar birlikte oturmak bana sorunlarımı bir süreliğine unutturdu. Her şeyin eski haline dönmesi çok kolaydı ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Bakalım sende ne varmış?" dedi, benimle aynı dalgaya bakarak. Gözleri parlıyor, yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyordu. En karanlık günlerimde hayal ettiğim Remy işte buydu. Hafızamda taşıdığım resim. Yedi yaş büyümüştü ama gülümsemesi, kameralar için olmayan gerçek gülümsemesi hiç değişmemişti.

Kolumu dürttü. "Git hadi!"

Birkaç saat dalga sürdükten sonra tekrar ritmini ve kondisyonunu bulmaya başlamıştı. Ona doğru kürek çektiğimde bana kocaman bir gülümseme verdi. "Sende hâlâ sihir var."

"Bunu biliyorsun, Ateşböceği."

Eski lakabını kullandığımda bana yumuşak bir gülümseme daha verdi. Bunu düşünmeden söylemiş, başka bir zamana ve mekâna geri dönmüştüm.

Remy ile birlikte olmak iyi bir şeydi. Daha fazlası beni mahvederdi. Costa del Rey'de kalmaktan mutlu olacağına bir an bile inanmıyordum. Ya da artık onun hayatına girebileceğime. Daha büyük işlere kalkışmıştı. Dünyası genişlemişti. Paraya boğulmuştu, istediği yere gidebilir ve istediği her şeyi yapabilirdi. Bundan sonra ne yapmak istediğini anladığında, gitmiş olacaktı. Costa del Rey'de kalsa bile, artık benim ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

Başımı salladım ve saçlarımdan su damlalarını ona püskürttüm. Güldü ve beni tahtamdan itmeye çalıştı ama ben yerimde durdum. "Kendine dikkat et, tatlım yoksa okyanus suyu içeceksin."

"Sabit duruyorum. Beni tahtamdan düşüremezsin."

Güldüm. "Seni o tahtadan indirmek için sıfır çaba gerekir." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Kanıtla."

"Ben otuz yaşındayım, on üç değil," diye alay ettim.

"Neredeyse yaşlı bir vatandaş sayılırsın. Muhtemelen eskiden sahip olduğun güce sahip değilsin."

Elim dışarı fırladı ve tahtasına vurdum. Yuvarlanarak suyun içine girdi ve saçlarını yüzüne doğru iterek çırpınarak yukarı çıktı.

Tahtayı tekrar altına alırken gülerek, "Hileli oynuyorsun," dedi.

Göz kırptım. "Ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa... buna bayılıyordun."

Kahkahası kesildi ve birkaç saniye bana baktı, dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladığında bakışlarımı kaçırdım. Bunu neden söylemiştim ki? *Sessiz bir inilti çıkardım.*

İyi bir gezinti yapamayacak kadar kalabalık olana kadar bir saat daha sörf yaptık. Remy benimle birlikte ayrılmayı tercih etti ve açık hava duşlarında yan yana durup tuzlu sudan arındık. Arabamın yanında kurulandıktan sonra sörf tahtalarımızı tavana sabitledim. Bu kısım, sörf ve onunla birlikte gelen her şey çok tanıdık geliyordu.

"Hadi gel. Seni bırakayım."

Bütün bu lanet şey dokuz yıl önce tam olarak böyle başlamıştı.

"Eve kadar koşabilirim."

Tereddüt ettiğini hissederek iç çektim. Arabaya binmek istiyordu, aksi takdirde otoparkta dikilmek yerine çoktan ayrılmış olurdu. "Atla."

Yolcu koltuğuna tırmandı ve beni Dylan'ın evine yönlendirdi. Yol tarif etme konusunda hâlâ berbattı.

"Şuradan sola dönmen gerekiyordu," diyerek az önce geçtiğimiz sokağı işaret etti.

Gözlerimi devirdim ve bir sonraki sağa saparak birinin araba yolundan geri döndüm. Sonunda, bir dizi yanlış dönüşten sonra hedefimize, Dylan'ın iki katlı İspanyol tarzı evine ulaştık. Tepeleri, kanyonu ve okyanusu gören bu mahalleyi hep sevmişimdir. Adam sadece yirmi beş yaşındaydı ve hiçbir şey değilken *her şey* olmuştu. St. Clair ikizleri dünyayı fethetmişti. *Aferin onlara.*

Bu da hayatlarımızın ne kadar değiştiğini ve birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızı bir kez daha gözler önüne seriyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Remy, ben ona kartımı uzatırken. "Tahta için ve bugün beni oraya götürdüğün için."

"Sorun değil." Arabama geri döndüğümde açık penceremin yanında durdu.

"Yarın görüşür müyüz?"

Sesi umut doluydu. Yüzüne bakmak için başımı çevirmedim.

"Orada olacağım."

Hâlâ gitmek istemiyormuş gibi açık penceremin önünde duruyordu. Geri vitese geçerken göz ucuyla onu izledim. Altdudağı dişlerinin arasında kenetlenmişti. O zavallı lanet dudaklar...

O dudakları hatırlıyorum, Remy. Öpücüklerini hatırlıyorum.

"Gitmeliyim," dedim.

Evet, tam olarak götlük ediyordum ama tıpkı Remy'ye âşık olduğum zamanki gibi kendimi durduramıyordum.

Yüzü hayal kırıklığıyla düşse de yine o gülümsemeyi takındı. Mankenlik işinden öğrendiği bir şey olmalıydı bu. Gülümse ve dünyan yıkılsa bile her şey yolundaymış gibi davran.

"Evet, tamam."

Birkaç adım geri çekildi ve garaj yolundan geri geri çıkmamı izledi. Her ne kadar cazip gelse de, uzaklaşırken bile ona bakmadım. Tekrar onun etrafında olmak zordu. Onsuz olmak daha da zordu.

Zaten Remy'yle aramızdaki hiçbir şey kolay olmamıştı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Remy

Jimmy ile takılmak için herhangi bir bahaneye ihtiyacım yoktu ama Shane'in bana sörf tahtası verdiği pazartesi günü, yine de bir bahane buldum. "Üçümüzün birlikte yemek yiyebileceğini düşündüm. Biraz biftek aldım. Çok fazla et yemediğinizi biliyorum ama eskiden biftek severdiniz, değil mi?" Çantaları mutfak tezgâhına yerleştirirken aptal gibi gevezelik ediyordum.

"Onları ızgara yapabiliriz. Ben de büyük bir salata yaparım. Bahçende hangi sebzelerin olduğundan emin değildim, o yüzden biraz aldım ama seninkileri de kullanabiliriz." Durdum ve ona baktım. Yüzündeki eğlenen ifadeyi fark ederek derin bir nefes aldım. "Başka bir deyişle, az önce kendimi yemeğe davet ettirdim."

Jimmy kıkırdadı. "Başımızın üstünde yerin var."

Bundan pek emin değildim ama ona bir şey demedim. Jimmy, tezgâhın üzerine iki doğrama tahtası ve bahçesinden domates, biber ve salatalıkları koydu. Bana uzattığı bıçağı aldım ve sebzeleri doğramaya başladım.

"Biftek olur mu? Gidip başka bir şeyler alabilirim ya da..."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Jimmy için sörf dükkânında çalıştığım iki yıl boyunca boyunca bana hep bu soruyu sorardı. On seferinden dokuzunda *hayır* derdim. O zamanlar çok fazla sır saklıyordum. Annemi, Shane ile olan ilişkimi ya da Tristan'la olanları bilmesini istememiştim. Ve şimdi... çok fazla sırrım yoktu ama benim sorunum elbette, Shane'di. O tahtayı benim için yaptığına hâlâ inanamıyordum. Çok güzel bir tahtaydı hatta Dylan bile etkilenmişti. O zamandan beri iki kez bir-

likte sörf yapmıştık ama sadece ben arabayla gittiğim ve o da orada olduğu içindi. Yani gerçekten birlikte değildik.

Doğranmış domateslerimi karışık yeşilliklerle dolu kâseye ekledim ve tahtanın üzerine bir avokado koydum. "Konuşacak bir şey yok."

Ben bıçağımın ağzını avokadonun etrafında gezdirip onu ikiye ayırırken kıkırdadı ve doğranmış salatalığını salata kâsesine eklerken başını salladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen ve Shane."

Shane ve benim aramda komik bir şey göremiyordum. Konuşmayı benden ve Shane'den uzaklaştırdım. "Günün nasıl geçti? Sam'in teknesiyle açıldınız mı?"

"İyi bir gün geçirdim ve evet, Sam'in teknesiyle açıldık."

"Güzel. Bu iyi bir şey." Beyin tümörleri hakkında bir şeyler okuyordum ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Shane'in, Jimmy için neden endişelendiğini anlayabiliyordum. *Ya dalarken ona bir şey olursa?* Bıçağımın ağzıyla çekirdeğe vurmaya çalıştığımda avokadonun yarısı elimden kaydı.

Jimmy beni kenara itip, bıçağı elimden aldı. "Bir parmağını kaybetmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Kalçamı tezgâha yaslayıp, Jimmy'nin avokadonun çekirdeğini ve kabuğunu çıkarmasını izledim. Bob Marley "*Three Little Birds*"* şarkısını söylüyordu bu sırada tavan vantilatörü başımızın üzerinde vızıldıyordu. Jimmy ve Shane klimayı hiç sevmezlerdi. Sıcak havayı solumak yerine terleyerek dışarı çıkmayı tercih ediyorlardı.

"Shane duygularıyla başa çıkma konusunda hiçbir zaman iyi olmadı," dedi Jimmy, bıçağının ağzı parçaladığım avokadoyu keserken. "Zoe öldükten sonra onun hakkında konuşmayı reddetti. Bu aylarca sürdü. İlk başta fark etmedim. Kendi derdime düşmüştüm. İyi olduğunu, dokuz yaşındaki çoğu çocuktan daha iyi idare ettiğini düşünmüştüm ama hiç de iyi idare edemiyordu. Hislerini engellemeye çalışıyordu. Ta ki bir gün, annem öldükten yaklaşık altı ay sonra kendini kaybedene kadar." Jimmy, Shane'in annesinin

* (İng) Üç küçük kuş. Ç.n.

ölümünü kabullenmeye çalışan bir çocuk olduğu zamanları hatırlayarak başını salladı.

"Ne yapmıştı?"

"Onu hiçbir yerde bulamadım. Hava kararıyordu ve bisikleti garajdan gitmişti. Onu sahilde buldum. Şu an sörf yaptığı yerde. Sörf tahtasını ikiye ayırmış, kayaların üzerinde parçalamıştı. Çok öfkeliydim, bana haber vermeden bisikletini aldığı ve tahtasını kırdığı için ona bağırıp çağırdım. O tahtayı çok severdi. Onun en değerli varlığıydı."

"Ama onu kırdı. *Bilerek.*"

Jimmy başını salladı. "Bana çok kızgındı ve tüm bu öfkeyle ne yapacağını bilmiyordu."

"Sana neden kızgındı?" Shane ve babasının birbirlerine kızdıklarını hayal bile edemezdim. Aralarındaki ilişki her zaman çok güzel olmuştu.

"Çünkü onun yanında değildim. Zoe öldüğünde yanında değildim. Kaza haberini aldığımda bir yarışma için Rio'daydım. İlk uçakla eve dönmek için yer ayırttım, uçak yolculuğu tam tamına on üç saat sürdü. Ben hastaneye varmadan, Zoe ölmüştü. Bununla tek başına başa çıkmak zorunda kalmıştı. Ondan sonra bile onun yanında değildim. En azından bana ihtiyaç duyduğu şekilde değildim."

"Elinden geleni yaptığına eminim." Shane'in, Jimmy'nin her zaman onun yanında olduğunu iddia edeceğinden de emindim.

"Ben de kendime böyle söylüyorum." Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi, ben de anılarını bölmek istemediğim için salatayı doğramaya devam ettim.

Jimmy barbeküyü hazırlamak için dışarı çıktığında, Jimmy'nin anlattığı hikâyeyi düşünerek verandadaki üç kişilik masayı hazırladım.

Shane'le ilk tanıştığımda, onun öfkeli biri olduğunu asla tahmin edemezdim. Sakin bir sörfçü gibi görünüyordu ve çoğu zaman hayata olumlu bir bakış açısıyla iyi biriydi. Yine de o zamanlar bile onu kızdıran ve sinirlendiren şeyler olmuştu. Beni bir gece geç saatte ışıksız ya da reektörsüz bisiklet sürerken yakaladığında. Benden, Russell hakkında daha fazla bilgi istediğinde, sanki onu avlamayı

ve bana yaptıklarını ödetmeyi planlıyormuş gibiydi. Hamburger ve *milkshake* yemek için *In-N-Out*'a gittiğimizde -onun için bir kaçamak günüydü- adamın biri bana çarpıp elimdeki *milkshake*'i düşürmüştü. Okuldaki *Frappuccino* olayı gibiydi. Shane, onu kovalamış ve özür dilemek için geri gelmesini sağlamıştı. Bir de teneffüste Tristan'ın yanıma geldiği zaman vardı. Tristan'ın zorbalığını kendime saklamama neden olan tüm bu küçük şeylerdi. Gerekçem, Shane'in kaybedecek çok şeyi olduğu ve Tristan'a öfkelenmeye tahammül edemeyeceğiydi. Açıkçası, bunların hepsi feci bir şekilde sona ermişti.

Shane tüm bu olanlara annesinin başına gelenler yüzünden böyle tepki vermişti. Annesine durmadan giden beyaz bir minibüsün çarptığını ve annesinin ölüme terk edildiğini görmüştü. İnsanların eylemlerinden sorumlu tutulması gerektiğine inanıyordu. İlk buluşmamızda, hayatının en üzücü anını benimle paylaşmıştı. Bu yüzden Shane'in tahtasını kırması ya da annesi hakkında konuşmayı reddetmesi beni şaşırtmamıştı. Şu anda yaptığı da buydu. Acısıyla yüzleşmek yerine onu bastırıyordu.

Ona karşı daha sabırlı olmalıydım ya da açılmasını ve bu konuda konuşmasını sağlamalıydım.

"Shane'in başına gelenler senin suçun değildi, Remy," dedi Jimmy bir süre sonra biftekleri ızgaraya atarken. "Öfkesiyle hareket etme kararını o verdi ve bunun bedelini ödedi. Ama sen de onunla birlikte ödedin."

Shane, kasıtsız adam öldürmekten hapse girdiğinde aklımı kaçırmıştım. *Altı yıl.* Hayatının altı yılı ondan çalınmıştı. Gerçek gibi görünmüyordu. O ilk birkaç ayı nasıl atlattığımı bilmiyordum. Sanki bir ölüm gibiydi. Gecenin bir yarısı ağlayarak uyanıyordum, onun hapiste olduğu düşüncesi dayanılmazdı, hâlâ düşündükçe midem bulanıyordu. Onu ziyaret etmeme bile izin vermemişti.

"Jimmy... Ben sadece... kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Hissettiğini biliyorum ama sana bunu yapmaman gerektiğini söylüyorum. Shane bunun için seni suçlamıyor. *Kendini* suçluyor."

"Bu yüzden mi o yıkım işini aldı? Kendini cezalandırmak için mi?"

"Belki o da bunun bir parçası ama hapisten çıktıktan sonra iş bulmakta zorlandı."

Midem kasıldı. İşi hakkındaki sözlerim çok duyarsızca olmuştu. Gerçekten de ironikti. Bir keresinde Shane'i bana beyaz bir pislikmişim gibi davranmakla, bana tepeden bakmakla suçlamıştım. Hiç de öyle yapmamıştı. Suçlamam haksızdı. Yine de ona ne yapmıştım? Aldığı için kendini şanslı hissettiği bir işi yaptığı için ona kendini *bok* gibi hissettirmiştim. Eski bir mahkûm için iş bulmanın ne kadar zor olduğunu düşünmemiştim. John Hart'ın, Costa del Rey'in yarısına sahip olması da yardımcı olmamıştı. Bu kasabada çok fazla gücü ve nüfuzu vardı.

"Bana yaptığı sörf tahtası çok güzel."

Jimmy dört kalın bifteği çevirirken gülümsedi. Yağları cızırdadı ve sıçradı. "Öyle. Senin için o tahtayı yaparken mutlu görünüyordu."

Bu bana umut verirken yüzüme bir gülümseme geldi. Saçlarımı terli ensemden kaldırdım ve bir lastikle sabitleyerek topuz yaptım.

Shane eve geldiğinde, her şey hakkında daha iyi hissediyordum ve davetsiz bir misafir olduğumu unutmuştum. Jimmy ve ben buz gibi *Corona*'ları limon dilimleriyle içerek rahatlıyor ve anılara dalıyorduk. Shane'in annesi ve Shane'in çocukluğu hakkındaki hikâyelerini dinlemeye bayılıyordum. Shane okula başlayana kadar annesiyle birlikte Jimmy'nin turuna katılırlarmış. Bırakın sörf yapmayı, yürümeye bile başlamadan önce dünyanın en iyi plajları Shane'in oyun alanıydı.

Shane evin yanından geçerken beni ve Jimmy'yi konuşup gülerken görünce durdu. Ellerini kalçalarına koyarken bana ters ters baktı.

"Burada ne işin var senin?"

Bir anda keyfim kaçtı ve ona karşı sabırlı olmak için yaptığım tüm yüce planlar da suya düştü. Suratına bir yumruk atmak istedim ama bunun yerine ona tatlı bir gülümseme verdim. "Akşam yemeğinde size katılacağım. Senin için sorun olur mu?"

Soruya cevap vermedi. Zaten izin de istemiyordum. Ayrı geçen yedi yıl onu dilsiz yapmıştı. Eskiden her şeyi ama *her şeyi* konuştuğumuzu hayal mi ediyordum? Gözleri salataya, bifteklere ve üç

kişilik masada duran limon dilimli üç bardak içeceğe kaydı. "Hızlı bir duşa ihtiyacım var."

Tozlu iş botlarını kapının yanına bırakıp eve girdi ve beni kimlik değişimini düşünmekle başbaşa bıraktı. Kınamadan, kayganlaşmış soğuk bira şişesini terli alnıma bastırdım ve bol atletimi vücudumdan sıyırarak serinlemeye çalıştım. Çığlık atmak, bağırmak, ona nasıl bir pislik olduğunu söylemek ve her şeyi ortaya dökmek istiyordum. Tüm bastırılmış öfkesini, kızgınlığını ve hayal kırıklığını, bunlarla başa çıkmak yerine içine atıyordu.

Jimmy'ye alaycı bir tavırla, "Ben tam da onun ihtiyacı olan şeyim," dedim.

"Kolay olacağını söylemedim ama eninde sonunda başaracaksın."

Jimmy'nin sesi o kadar şefkatliydi ki, sanki buna gerçekten inanıyordu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Shane'i tanıyorum. Acı çektiğinde nasıl davrandığını biliyorum."

"Bir pislik gibi mi?"

"Hemen hemen."

Shane birkaç dakika sonra yeni duş almış, solmuş bir tişört ve şortla yalınayaktı, yaz ve narenciye kokusunu da beraberinde getirmişti. Nemli sarı-kahverengi saçları taralıydı. Dağınıktı, tam da sevdiğim gibiydi. Ona kızmak istesem de kızgın kalamadım çünkü Shane bir gülümsemeyle birlikte masanın altından kalçamı nazikçe sıkarak beni etkisiz hâle getirdi. Kaba davranışı için sözsüz bir *özür gibi*. Sadece bu basit dokunuşla bile vücuduma sıcaklık yayıldı ve sanki üzerimdeki etkisini biliyormuş gibi sırıttı.

Shane bir orduyu doyuracak kadar yedi hatta Jimmy bile bifteğinin çoğunu yedi, bu yüzden Shane'in bana hissettirdiklerinden nefret etsem de yemeği başarılı buldum.

Saat dokuzda Jimmy yorgun olduğunu söyleyip izin istedi. Bahaneler uydurup bize yalnız kalmamız için zaman kazandırmaya mı çalışıyordu, yoksa gerçekten yorgun muydu emin değildim. Shane, endişesini gizleme zahmetine girmeden dikkatini bana çevirmeden önce onun gidişini izledi. Çok yorgun görünüyordu, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu. Avlunun ışıkları gözlerinin altında daha önce fark etmediğim koyu gölgeleri aydınlatıyordu.

Masadan kalktım ve arkasına geçtim. Sandalyesine oturtup ellerimi omuzlarına koydum. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedim. Parmaklarım sert omuzlarındaki gerginlik düğümlerini yoğurdu ve sonunda dokunuşumla rahatladığını hissettim, aralık dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

Omuz, boyun ve baş masajıma devam ettiğimde küçük bir kahkaha attı, ardından bir iniltiyle, "Ellerinde pelte oldum," dedi. Kafa derisine ve kafatasının tabanına masaj yaparken gözleri kapandı, boynundan aşağıya doğru ilerledim ve geniş yüzücü omuzlarına geri döndüm.

"Keşke daha iyi yapabilseydim," dedim. Neyi daha iyi yapmak istediğimi bile bilmiyordum. *Onu. Bizi. Jimmy'yi.* Ancak bunların hiçbiri benim kontrolümde değildi.

"Biliyorum, Ateşböceği. Ben de biliyorum." Elini bileğime dolayıp beni sandalyenin etrafına çekti, böylece bacaklarının arasında duruyordum. Her iki elimi de kavradı, başparmakları bileklerimin iç kısımlarındaki hassas deriyi ovuşturdu ve şimdi ben de onun ellerinde tıpkı pelte gibiydim.

Gözlerini gözlerime diktiğinde tüm acıyı ve kalp ağrısını öpüp yok etmek istedim. Kırık olan her şeyi düzeltmek, hayatının kaybettiği altı yılını ona geri vermek. Yüzüne o gülümsemeyi tekrar yerleştirmek... Ne yazık ki bunların hiçbirini yapacak gücüm yoktu.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi sessizce.

Kalbim onun için ardına kadar açıldı ve sonra bir düzine parçaya bölündü. "Eğer izin verirsen senin için burada olacağım."

Elleri belimi kavrayıp alnını karnıma bastırarak beni kendine çekti. Vücudum onun etrafında kıvrılırken ellerim kalın saçlarında gezindi, başının arkasını tuttum.

Elleri uyluklarımın arkasına doğru kaydığında gözlerimi kapatıp başını okşadım, bir süre yumuşak nefesini atletimin ince kumaşında hissettim.

Birkaç uzun an boyunca bu şekilde kaldık, ben onun kırık parçalarını bir arada tutmaya çalışırken cırcır böcekleri ritimle cıvıldıyor

ve güveler kubbeli ışıklara karşı kanatlarını çırpıyordu. Sonra, Shane başını kaldırdı ve ayağa kalkıp boynunu eğmeden önce kendine yer açmak için sandalyesini geriye itti, o yakınlık anları hiç yaşanmamış gibi gece havasında kayboldu.

"Seninle arabana kadar yürüyeceğim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama hayal kırıklığımı gizledim. Beni burada istemediği çok açıktı ve tüm bu "beni arabama kadar geçirme" teklifi bir şakaydı. Shane benden kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi hızlı adımlarla yürüyordu, o on adım önde ben arkada, ikinci sınıf vatandaş gibi hissettirilerek takip ediyordum. Eğer ona yetişmek istiyorsam, koşmam gerekiyordu. Her zaman yanımda yürümekte, geride bırakıldığımı hissetmememi sağlamakta çok iyiydi. Artık öyle değildi.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkarak emniyet kemerimi çektim, ellerimin saçma bir şekilde titremesinden rahatsız oldum. *Lanet olsun.* Camımı indirdim ve adını seslenerek onu durdurdum. Olduğu yerde durup, kaşlarını kaldırarak arkasını döndü. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Sinir bozucuydu. İçimden çığlık atıyordum ama sesimi düzgün ve ölçülü tuttum. "Senin için geri geldim ama baban için kalıyorum. Yani, etrafta olmama alışsan iyi edersin."

Tepkisini beklemeden geri geri giderek arabasının yolundan çıktım, kendimi ukala ve biraz da haklı hissediyordum.

Remy St. Clair *paspas* değildi.

"Yani senin için bir sörf tahtası mı yaptı?" Bastian, Shane Wilder'la olan inişli çıkışlı ilişkimin iç yüzünü öğrenmeye çalışıyordu. Bu jestten pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Evet." Baristaya gülümsedim ve bana uzun *Americano*mu uzatırken "Teşekkür ederim," dedim.

"Ve?"

"Ve... biz birlikte sörf yapıyorduk." Kapıyı kalçamla iterek açtım, tırnaklarımı ne zaman yaptırsam berbat ediyordum ve bugün aptal manikürümü korumaya kararlıydım çünkü başka hiçbir şey kurtarılamazdı, ana cadde de yürümeye başladım.

"Bu kadar mı? Sadece sörf? Öfkeli *seks* yok mu?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır."

"Neden olmasın?"

Telefonumu kulağımla omzum arasında tutarak *RangRover*'ıma tırmandım, kahvemi bardak tutucusuna koyup kapıyı kapattım. "Konuşmadık bile. Gerçek şeyler hakkında değil en azından."

Kontak anahtarını çevirdim ve *bluetooth*un devreye girmesini bekledim, sonra telefonumu bardak tutucusuna attım. Çivit mavisine boyanmış tırnaklarımı kontrol ettim. Her şey yolundaydı. "Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var. Biz sadece... *Bilmiyorum*... Aramızdaki durumu çözmemiz gerektiğini hissediyorum. Her şeyi ortaya dökmeliyiz."

"Sonra da öfkeli bir *seks* yapabilirsiniz."

"Neden seninle konuşuyorum ki?" Gözüm caddede yürüyen iki kadına takıldı; biri sarışın, diğeri esmerdi, kollarında tasarım çantalar vardı, gözleri kocaman güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti. Yerimden kalkmak yerine koltuğuma çöktüm ve ön camdan onları izledim. "Bütün ilişkiler seks üzerine kurulu değildir. Şu anda sadece bir arkadaşa ihtiyacı var."

"Yani Shane ile seks yapmak istemiyorsun."

"İstiyorum. Ama o..." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim. "Bu biraz karışık."

Sigarasından bir nefes çekip verdiğini duydum, arkadan New York traktörünün ve bir kornanın sesi geliyordu. "O zaman karmaşıklıktan kurtar."

Evet, doğru. Kendisini bile anlamayacak kadar karmaşık bir adamdan gelen bu sözler oldukça komikti. İki kadın manikür salonunun içinde kayboldu ve ben titrek bir nefes aldım. Ucuz atlatmıştım. Kadınlardan biri Sienna'nın, diğeri de Tristan'ın annesiydi. Hâlâ arkadaşlardı, birlikte manikür ve pedikür yaptırıyorlardı. Bu kasaba gerçekten de çok küçüktü. Shane'in uzak durmaya çalışmasına şaşmamalıydı. Dün gece yemekte, hapisten çıktıktan sonra *Sonoma*'ya gittiğini ve altı aydır orada olduğunu öğrendim.

"Yeni albümüm yarın çıkıyor," dedi Bastian öylesine.

"Aman Tanrım," diye inledim. Başım koltuğa yaslandı ve birkaç kez koltuk başlığına vurdum. Tarihini untumuştum. *Güm. Güm.*

Bastian, manidar bir şekilde güldü. Sanatçıların sorunu buydu. Her şeyinizi kullanırlardı -hikâyelerinizi, hayatınızı, kalp kırıklıklarınızı, acılarınızı ve acı tatlı anılarınızı- ve bunları sanatlarına dönüştürürlerdi. Sonra bunu dünyada serbest bırakırlardı ve artık onlara ait olmazlardı.

Hayranlara, eleştirmenlere, sevenlere ve nefret edenlere ait olurlardı. Yarın, Bastian ya kafayı bulacaktı ya da kaldırımdan kazınması gerekecekti. Ve ben... Nasıl olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Burun şekerinden* uzak dur," dedim park yerimden çıkarken, klima sonuna kadar açıktı, terli kalçalarımın arkası deri koltuklara yapışmıştı.

Sadece güldü.

Bu söz üzerine telefonu kapattık ve ben de dinlenmeye karar verdim. Sizi rahatsız eden her şeyin ilacı buydu.

* Kokain. E.n.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Remy

Havuz kenarındaki şezlongumun rahatlığında Dylan'ın fotoğraflarını çektim. Ruhundan parçalar çaldığımdan habersiz suyun içinde süzülürken, sırtındaki koyu mürekkebi ve kollarındaki dolgun kasları yakaladım. Fotoğrafının çekilmesinden her zaman nefret ederdi. On beş dakika sonra havuzun kenarına yüzdü ve siyah saçlarını geriye doğru iterken nefes almak için kollarını havuzun kenarına dayadı. Buraya geldiğimden beri yirmi tur yüzmüştü ama daha uzun süredir yüzdüğünden şüpheleniyordum. Yüzünün yakın plan fotoğrafını çektim ve sandalyemden fırladım, kameramı serbest bıraktığı tsunamiden korumak için havuzdan uzaklaştım.

"Kameraya dikkat et, göt herif."

Üzerime tekrar su sıçrattı ama menzil dışındaydım ve sadece birkaç damla ayağıma düşmüştü. Sırf bunun için güvenli bir mesafeden zoom lensi kullanarak birkaç fotoğraf daha çektim. *Hah.* Bunu ona göstermeyecektim.

O havuzdan çıktıktan sonra sandalyeme döndüm ve Dylan havluyu saçlarının üzerinde gezdirip her tarafa sularının yapışmasına neden olurken fotoğraflara göz attım. Yüzünün yakından çekilmiş bir fotoğrafını inceledim, yüksek elmacıkkemikleri ve benimkinden daha uzun kirpiklerle çevrili fırtınalı gözler, kalıcı kaş çatması yerinde duruyordu. "Bunlar benim güzel koleksiyonuma girecek..."

Homurdanıp yanımdaki şezlonga çöktü, gözlerini kapadı ve akşam güneşinin son ışıklarının tadını çıkardı. Burada bulunduğum haftalar boyunca onu pek görmemiştim. Her zaman çalışıyor gibiydi. Dün gece eve hiç gelmemişti, bir kız arkadaşı olup olmadığını

ya da hâlâ Los Angeles'ta yaşayan Sienna'yla görüşüp görüşmediğini merak ettim. Bana sır vereceğinden değildi. Özel hayatı hâlâ gizliydi ve iş dışında ne yaptığı ya da kiminle ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dylan'ın ağzını aramak ve onu konuşturmak hâlâ zor bir işti, Sienna'yı içeri aldıktan ve mahvolmasının ardından daha da zorlaşmıştı. Hikâyenin tamamını bilmiyordum ama onları son kez birlikte gördüğümde ilişkilerinin toksik olduğunu anlamıştım. Yine de daha fazlası için geri dönmeye devam etmişlerdi.

Shane ve ben de toksik miydik? Bizi daha önce hiç böyle düşünmemiştim ama şimdi her şey o kadar değişmişti ki ne düşüneceğimi bilemiyordum.

"Neden Shane'den hiç hoşlanmadın?" diye sordum.

"Ondan hoşlanmadığımı sana düşündüren ne?"

"Ciddi misin? Hançer gibi gözlerin... Tavırların... Sen asla ona karşı tam olarak dostça davranmamıştın."

"Sanırım öyle yapmıştım."

"Neden? Sana ne yaptı ki?"

Bir an sessiz kaldı. "Shane, o zamanlar olmak istediğim adamdı."

Kaşlarım havaya kalktı ama gözleri kapalı olduğu için fark etmedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sakin bir adamdı. Çok havalıydı, bilirsin. Harika bir sörfçüydü. Onu sörf yaparken izlemeye bayılırdım. Sanki... okyanusla bütünleşmiş gibiydi. Onun gibisini hiç görmemiştim. Şu anda bile pek çok erkekte olmayan o ekstra şey onda var. Travis'te bile."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bunu biliyordum. Bunu hep biliyordum. Shane'in en çok sevdiği şeyden vazgeçmek zorunda kalması beni öldürüyordu ama bu sözlerin Dylan'ın ağzından çıkmasını hiç beklemiyordum. Neredeyse Dylan'a hiç yakışmayan bir *kahramana tapma durumu* gibiydi. Shane'i bu kadar yakından izlemiş olması beni şaşırtmıştı.

"Ona hayrandım," diye itiraf etti. "Yine de beni kızdırırdı. Her zaman bir şeylerle ilgilenmeye çalışmasından nefret ederdim. Faturaları ödemek gibi. Bu benim işimdi."

"Bu senin işin değildi, Dylan. Annemin işiydi."

"Evet ama o buralarda değildi, değil mi?" Sesi acı geliyordu. İn-

cinmişti. Dylan'ın annemin bizi o şekilde terk etmesini atlatabildiğini hiç sanmıyordum.

"Hayır." Annem artık Santa Fe'deydi. Ya da en azından onunla en son altı ay kadar önce konuştuğumda oradaydı. Sadece ara sıra arardı, sarhoş olup kendini kötü hissettiğinde ya da paraya ihtiyacı olduğunda. Annem yıllar içinde pek değişmemişti. Hâlâ serserinin tekiydi ve hâlâ farklı bir kasabaya ya da şehre taşınırsa her şeyin farklı olacağına inanacak kadar hayalperestti. Ne zaman para istese verirdim çünkü o hâlâ benim annemdi ve param vardı. Onun evsiz kalmasını ya da bir sokakta ölmesini istemiyordum. Dylan'ın da ona para verdiğinden şüpheleniyordum. Onu umursamadığını ısrarla söylemesine rağmen yalan söylediğini biliyordum. *Önemsiyordu*. Hem de çok. Kırılgan kalbini mürekkep ve meydan okumadan oluşan lekeli zırhının altına saklamıştı.

Bir keresinde bana bizimle gurur duyduğunu, büyük işler başaracağımızı bildiğini söylemişti. Kendi çarpık yöntemiyle bizi seviyordu ama bazı insanlar anne olmak için yaratılmamıştı. Bazen başka bir yerde olmayı, farklı bir şey yapmayı tercih ettiği zamanlarda bile her zaman bizi tutuyor olması ve bu kadar uzun süre başka bir yerde kalması beni hâlâ şaşırtıyordu.

"Tristan'ın kötü olduğunu biliyordum," dedi Dylan. "Biliyordum, lanet olsun. Ama bu konuda hiçbir şey yapmadım. Kendi pisliğinle uğraşmana izin verdim çünkü ben de kendi pisliğimle uğraşıyordum. Ben *olmalıydım*. Onunla yüzleşmesi gereken kişi ben olmalıydım, Shane değil." Çenesi kilitlendi ve kaşları çatıldı. Dylan her zaman, her durumdan yumrukla kurtulabileceğini düşünürdü, bu yüzden ona Tristan'dan bahsetmemiştim.

"Hayır, Dylan. İkinizin de bu işe bulaşmasını istemedim. Keşke o gece Sienna'ya hiç söylemeseydim." Başparmağımın üzerindeki cilayı yonttuktan sonra kendimi durmaya zorladım ve fotoğraf makinemin ayarlarıyla oynadım. "Shane neden olabilecek en kötü zamanda ortaya çıktı ki? Yani, onunla altı haftadır konuşmamıştım..."

"Bendim," dedi Dylan sessizce. "O sabah onunla konuşmaya gittim."

Gözlerim hayretle büyürken bakışlarım dümdüz karşıya bakan Dylan'a kaydı. "*Ne?* Shane'le mi konuştun?"

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Evet."

"Ne söyledin?"

"Ona durumu düzeltmesini söyledim. Senin bir enkaz olduğunu..." Omuz silkti. "Sanırım seninle konuşmak için gelmişti."

Dylan bu küçük bombayı patlattıktan sonra içeride kayboldu. Beni bu yeni bilgi üzerinde düşünmeye bıraktı. Bunu hiç bilmiyordum. Bu beni daha da kötü hissettirdi. Dylan, Shane'e gitmemiş olsaydı, belki de hiç gelmeyecek, Sienna'ya söylediklerimi hiç duymayacak ve Tristan'ın peşinden hiç gitmeyecekti. Ancak böyle düşünemezdiniz. Olan olmuştu. Sadece olanla ilgilenmek zorundaydınız, olabileceklerle değil.

Elinde birası ve dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla koltuğuna geri döndü. Sigarayı yakmasını ve bir nefes çekmesini, dumanı ağzının kenarından dışarı üflemesini izledim.

Bir fırt isteme dürtüsüne direndim.

Dylan, "Bazen Jimmy'yle takılırdım," diye sessizce itiraf etti.

Ne? Koltuğumda daha dik oturdum, ona bakmak için başımı çevirdim. İkizim, adeta kadim sırların koruyucusuydu. "Ne zaman? Bunu bana hiç söylememiştin."

"Sen gitmiştin. Shane gitmişti. Jimmy'yi sörf yaparken görürdüm ya da sörf dükkânına uğrardım. Birkaç kez akşam yemeği için uğradım. Kendi altılı *PBR* paketimi ve sosisli sandviçlerimi getirdim."

Bu beni güldürdü. Dylan da benimle birlikte gülüyordu.

"Bu... çok garip." Dylan'ın, Jimmy'nin evine altılı *PBR* paketi ve sosisli sandviçle gelmesi düşüncesine bir kez daha güldüm. "Neden bana hiç bir şey anlatmıyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözlerini kısarak uzaktaki bir şeye baktı ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Sanırım Jimmy bir tür *baba* figürü gibiydi."

Dylan'ın beni güldürmek gibi bir huyu vardı ve iki saniye sonra ağlamak istememe neden olacak bir şey söylüyordu. Onu daha fazla soruyla dürttüm ama konuşması bitmişti. Akşam için maksimum kelime sayısını kullanmıştı ve daha fazla bilgi için bastırdığımda ağzını sıkı tuttu.

Dylan ve ben pizza sipariş edip bir film izlemeye başladık, Siyah Panter. Pizzayı kahve masasına koyduk ve tabakla bile uğraşmadan, kutudan çıkarır çıkarmaz yedik. "Bu mutfak sadece göstermelik, değil mi?"

"Evle birlikte geldi," dediğinde kahkaha attım.

Dylan film boyunca mesajlaştı, ben de Bastian'ın yeni albümü hakkındaki eleştirileri okuyarak tavşan deliğine girdim. Rolling Stone, albüm hakkında; *"Seyrek düzenlenmiş, büyük ölçüde akustik ve akılda kalıcı... Mavi Hayalet, şimdiye kadar yaptığı en kırılgan tınılı setlerden birinde açık gözlü, tavizsiz bir güç gösteriyor... şarkılar kayıp, bırakma ve devam etme konularını ele alıyor..."* diye bahsetmişti.

Müzik ve sözlerin güzelliği de buradan geliyordu. İnsanlar şarkıları istedikleri gibi yorumlayabilir ve kendi anlamlarını katabilirlerdi.

Filmin jeneriği akarken kapı çaldı. Dylan ve ben birbirimize baktık, "Birini mi bekliyorsun?" Şarap kadehimi sehpanın üzerine koydum ve ayağa kalktım.

Dylan sanki teyide ihtiyacı varmış gibi telefonunu kontrol etti. "Hayır."

Onu dirsekleyerek yolundan çekildim ve kapıya ondan önce ulaşmaya çalıştım. Kapının diğer tarafında kimin olduğunu biliyordum. "Ben bakarım."

Dylan tam yanımdaydı, beni davetsiz misafirlerden korumaya hazır, kişisel bir koruma gibiydi. Kapıyı açtığımda kaşlarımı kaldırdım, soğukkanlılığım midemi işgal ederken şimdiyse tam tersiydi. Dylan geri çekildi ama hâlâ tam arkamdaydı. "Selam, Shane. Komşuluk etmeye mi geldin?"

Kapının pervazına yaslandı ve iki elini saçlarında gezdirerek bıyık altından kıkırdadı. Sanki birinin elleri bütün gece boyunca saçlarında gezinmiş gibi görünüyordu. Saçları seks sonrası yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı ve ela gözleri parlak, kan çanağına dönmüştü. "Neden burada olduğumu bilmiyorum."

"Hey, Remy," diye seslenen bir adam dikkatimi sarhoş Shane'den alıp garaj yolunda giden *Prius*'a çekti. Kahverengi saçlı bir adam arka koltuğun açık camından dışarı sarktı ve el salladı.

"Oz," dedim, adı nihayet aklıma gelmişti. "Selam. Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda. Oğlumu, Shane'i aldın mı?"

İçimi çektim. "Evet, onu aldım."

"İyi." Bana barış işareti yaptı. Ben de *Prius*'u garaj yolundan geri çıkardıktan sonra dikkatimi, gözlerimi ondan ayırdığımda bir şekilde ön kapının yanındaki begonvillerin içine düşmüş olan Shane'e çevirdim.

"Ah, kahretsin." Ayağa kalktı, kolundaki çizikleri ovuşturdu ve masum bitkiye sanki ona saldırmış gibi baktı.

Dylan kahkaha atıyordu, ben de ona daha çok gülmesine neden olan bir bakış attım. Shane'in kolundan tutarak onu içeri sürükledim ve kapıyı arkasından kapattım.

"Merhaba, Ateşböceği." Bana çok tatlı bir gülümseme verirken saçımın bir tutamını çekiştirdi. Sevimli sarhoş, Shane oynamak için dışarı çıkmıştı. "Bir içki alabilirim."

"Sonra görüşürüz," dedi Dylan, garaja doğru ilerlerken.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye seslendim arkasından.

"Planlarım var."

Bunun doğru olduğunu sanmıyordum ama hemen gitmişti. Dylan, selamlaşmak ya da vedalaşmak için nefesini boşa harcamazdı. Tökezleyerek mutfağa giden ve dolapları karıştıran Shane de öyle.

"İçki nerede?" diye sordu bir başka dolabı çarparak kapatırken.

Buzdolabından bir şişe su alıp eline tutuşturdum. Kaşları çatıldı, dağınık saçları ve daha önce hiç su şişesi görmemiş gibi yüzündeki şaşkın ifadeyle ne kadar sevimli göründüğünü fark etmemeye çalıştım. Kendime, ona kızgın olduğumu ve onun sarhoş olduğunu hatırlattım.

Ona kızgın mıydım? Artık emin bile değildim. İlişkimiz mahvolmuştu. Tam bir felaketti. Buraya geri dönüp işleri düzeltmenin bir yolunu bulabileceğimi düşünmek düpedüz saflıktı.

"Su mu?"

"Suyu seviyorsun," dedim, verandaya çıkıp şarap kadehimi masadan alırken, o da peşimden geliyordu. Avuçlarım terlemeye başlamıştı ve ellerimle yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Tişörtünün

altından geçirip pürüzsüz altın teninde ve karın kaslarında gezdirmek gibi.

Hayır. Bunu yapmak istemiyordum.

Havuz ışıklarını açtım ve oturma odasının ışıklarını kıstım. Ruh hali aydınlatmasının ne için olduğundan emin değildim. Shane verandadaki kanepelerden birine uzanıp ayaklarını masanın üzerine koydu. Ben de ona yakın bir köşeye oturdum. Çok yakınında durmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. Gözleri beni bulmadan önce kirişlere dolanmış sarmaşıklara ve başımızın üzerinde asılı duran Fas fenerlerine, sonra da havuza baktı. "Güzel yermiş."

"Evet. Bunun, Dylan'ın hayatı olduğuna inanamıyorum. Bizim büyüdüğümüz yerden çok farklı." Elbette, bunu Shane'e söylememe gerek yoktu. O bunu bilen birkaç kişiden biriydi. O da oradaydı ve her şeyi görmüştü.

"Çok uzaktasın. Daha yakınıma gel." Önce yanındaki koltuğa, sonra da kucağına vurdu. "Burası daha iyi olur."

"Yeterince yakınım."

Sırıtti, "Öyle misin?"

Müziğe ihtiyacımız vardı ya da başka bir şeye. Ortam o kadar sessizdi ki cırcır böceklerinin cıvıltısını ve yüzme havuzundaki motorun uğultusunu duyabiliyordum. Cep telefonumu cebimden çıkardım ve müziklerim arasında gezindim. Hiçbir şey doğru gelmedi, ben de rastgele çal tuşuna bastım. Mazzy Star'ın "*Fade Into You*"* şarkısı ses sisteminden geliyordu. Yeterince iyiydi. Cep telefonumu masanın üzerine fırlattım.

"Müziğin hâlâ yirmi birinci yüzyılı yakalayamamış," dedi Shane, kanepede daha da aşağı kayarak.

"Hâlâ geçmişte takılıp kalmışım." Bu kelimelerdeki *çifte anlam* hakkında yorum yapmadı.

"Ateşböceği. Nerelerdeydin?" Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldığında gözleri kalbimi sızlatacak kadar hüzünlüydü. "Dünya sana nasıl davrandı?"

Eskiden ona nerede olduğunu ve ne yaptığını sorardım. Seyahat ettiği yerlerin, uzaktayken yaşadığı maceraların ayrıntılarını öğren-

* (İng) İçinde kaybolmak. Ç.n.

mek için yalvarırdım. Shane bana sörf yaptığı dalgaları, plajları, yemekleri ve manzarayı anlatırdı. Bana Tahiti, Bali ve Güney Afrika hakkında hikâyeler anlatırdı. Kıyıya çok yaklaşan Büyük Beyaz balina hakkında da bir şeyler anlatmıştı. Dalgalar kürek çekilemeyecek kadar büyük olduğunda okyanusa çekilmek hakkında. Büyük dalgalarda sörf yapmış ve dünyayı gezmişti. Yunuslarla yüzmüştü. Hawaii'de dalış yapmıştı. Avustralya'da bir köprüden *bungee jumping* yapmıştı. Bir zamanlar Shane, korkusuzdu. Bir zamanlar, Shane iyimser biriydi.

Şarap kadehimin sapıyla oynadım, ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Onunla her şey hakkında konuşmak istiyordum ama bu şekilde değil, sarhoşken olmazdı. Yarın ne kadarını hatırlayacağını bilmiyordum.

"New York'ta yaşıyordum. Tribeca'da bir çatı katında. Seni orada hayal etmeye çalışırdım ama asla yapamazdım. Belki de bu yüzden orayı seviyordum."

"Yani beni unutabildin mi?"

"Hayır. Seni hiç unutmadım. Sadece anıları olmayan bir yerde olmak daha kolaydı. Bence orada yaşamaktan nefret ederdin. Senin için çok kalabalık. Beton bir orman gibiydi ve okyanusa yeterince yakın değildi."

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Hayır."

Bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı ve saatinin kayışıyla oynadı. Shane artık bir saat takıyordu, bir dalgıç saatiydi ve eskiden hiç takmazdı. *Babasının zamanı tükenirken onun zamanı takip etmeyi seçmesi ne tuhaftı.*

"Bir rock yıldızıyla yaşıyorsun." Kolunu havaya kaldırdı ve bezginlikle yanına indirdi. "Herkes bir rock yıldızı olmak ister. Seks, uyuşturucu ve *rock'n roll.* Bana rock yıldızı erkek arkadaşından bahset, Remy."

"Rock yıldızı olan bir arkadaşımla yaşıyorum." Bastian tanıştığımızda bir rock yıldızı değildi. Los Angeles'ta köhne kulüp ve barlarda çalan, zor durumdaki bir müzisyendi.

"Bu arkadaşınla yatıyor musun?"

"Bastian ve ben... *yatmıyoruz*... öyle bir şey değil." Bir keresinde Los Angeles'ta ikimiz de çok sarhoşken neredeyse yatıyorduk ama neyse ki Bastian sızmıştı ve böyle bir şey olmamıştı. Bastian'la seks yapmak arkadaşlığımızı mahvederdi. Beni *mahvederdi*. Bastian için seks sadece fizikseldi. Vurup kaçan türden bir adamdı ve duygularını müziğine saklıyordu.

"Nasıl bir şey o zaman?" diye sordu, gözleri ışıkların altında parlayan havuzdaydı.

"Bilmek istediğin şey bu mu? Yedi yıl ayrı kaldıktan sonra, Bastian'la yatıp yatmadığımı bilmek istiyorsun."

"Evet," dedi *T* harfini uzatarak. "Bilmek istediğim tek şey bu, Remy."

Benim hakkımda sorabileceği onca şey varken, gerçekten bilmek istediği tek şeyin bu olması beni kızdırdı. "Geçen yıl kaç kızla yattın?"

"Bir." İşaret parmağını kaldırdı ve bir ağ gibi havada salladı.

Bir. Ben olmayan bir kız. Bu kadar acıtmasını beklemiyordum ama daha iyi bilmeliydim. Onun başka kızlarla birlikte olması fikrinden hep nefret etmiştim. Sormayı planlamamıştım bile ama şimdi ben de bu yola giriyordum. "Sen... sen onu seviyor musun?"

"Ben sadece bir kızı sevdim. O sirendi ve ben de denizciydim. O hikâyenin nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz." *Beni sevmek bir lanetti, lütuf değil*. "Rock yıldızını seviyor musun?"

Dürüstlük benim için yeni bir şeydi ve Shane'e yalan söylemek istemiyordum. Söylemeyeceğime dair kendime söz vermiştim, bu yüzden gerçeği söylemek için bu fırsatı seçtim. Zaten muhtemelen bu konuşmayı hatırlamayacaktı. "Evet ama seni sevdiğim gibi değil. Onu bir arkadaş olarak seviyorum ve ona değer veriyorum. Gerçekten berbat durumdayken yanımdaydı ve arkadaş olarak birlikte çok zor yıllar geçirdik. Ve hayır, yatmıyoruz."

Ne duymak istediğinden emin değildim. Neden bu yola girmeyi seçtiğimizden emin değildim. *Bana kızgın mıydı? Onsuz hayatıma devam edebilir miydim ki?* Şarabımdan bir yudum aldım, içmek istiyordum. Bir sonraki sorusuna geçti.

"Mankenliği seviyor musun? Seni mutlu ediyor mu?"

"Bıraktım. Buraya gelmeden hemen önce."

"Neden bıraktın?"

"Ne istersem yiyebilmek için."

Gerçeklik payı olsa da şaka yapıyordum.

"Yemek yiyebilmek için mankenliği mi bıraktın?" Gözleri vücudumu taradı ama gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını bile anlayamadım. Bali'den aldığım batik desenli bir atlet ve pamuklu pantolon giyiyordum. Onu orada, plajlarda sörf yaparken, açık hava kafelerinde otururken, yerlilerle ve sörf serserileriyle sohbet ederken hayal etmiştim. Tapınakları ziyaret eder miydi, hâlâ *reenkarnasyona* inanıp inanmadığını merak etmiştim. Ya da hâlâ herhangi bir şeye inanıp inanmadığını. Ona sormak istediğim sorular bunlardı. Yedi yılımı ikimizin anısını kovalayarak geçirmiştim ve hayatıma başka biriyle devam edememiştim. *Çünkü o hep oradaydı. Benim kafamda. Kalbimde. Rüyalarımda.*

"Sayılır." Bir omzumu silktim. "Bir süre sonra ben... tüm kusurlarımın ve eksiklerimin gösterilmemesi için kilomu düşük tutmak zorundayım."

Gülmeye başladı. Sonra daha çok güldü. "Bu çok saçma."

"Hangi kısmı?"

"Hepsi, Remy. Bütün bu boktan hikâye." Başını yastığa yasladı. "Sıska, kusursuz ve çok iyi görünüyorsun. Rüyalarımdan bile daha iyi. Tüm anılarımdan daha iyi. Ve ne var biliyor musun?"

"Ne?"

Başını eğdi ve gözünü kapattı. "Seni olduğun gibi sevdim."

Ben de seni olduğun gibi sevdim. Geçmiş zaman kipi dikkatimden kaçmamıştı.

"Peki ya şimdi? Benden hâlâ hoşlanıyor musun?" Bu soruyu sormak beni çok savunmasız yaptı, tüm eski güvensizliklerim yüzeye çıktı.

"Artık seni tanımıyorum, Remy. Sen bir süper modelsin. Bir rock yıldızıyla yaşıyorsun..."

"Ben hâlâ benim."

"Belki de ben hâlâ ben değilim o zaman. Ben, artık ben *değilim*. Ya da... Ben..." Elini havada salladı. "Ben senin *âşık* olduğun adam değilim. O adam her kimse artık yok."

Yine de orada bir yerde olduğunu biliyordum. Arada sırada, birlikte sörf yaparken onu görür gibi oluyordum. Bu bana umut veriyordu. Kendimi geçmişten kalıntılar çıkarıp onları gün ışığına çıkarmaya çalışan bir kazı makinesi gibi hissediyordum. Bundan nefret ediyordum. Birbirimizle eskiden olduğu gibi konuşamamaktan nefret ediyordum. Çok fazla birikmiş kızgınlık, öfke ve incinmişlik vardı.

"Sen..." Şarabımdan bir yudum daha aldım ve bir sonraki sorum için kendimi hazırladım. Gerçekten de daha sert bir şey içmeliydim. Tekila, belki. "Hapishanede iyi miydin?"

Yüzümü buruşturdum. *Bu da ne demek oluyordu?* Bir insan hapishanede nasıl 'iyi olabilirdi', özellikle de Shane gibi hayatta iyi şeyleri bilen bir adam. Kazara birini öldürmüş iyi bir insan. Kaderin korkunç bir cilvesiyle, her şey korkunç bir şekilde yanlış gitmişti. Shane sokaklarda büyümemişti ve her zaman bunun onun için çok daha zor olacağını düşünmüştüm. Tanıdığım bazı pislikler gibi asla bir haydut ya da serseri olmamıştı. Russell gibi. Ya da bir zamanlar yaşadığım boktan mahallelerde rastladığım keşler ve torbacılar gibi.

"Ben sadece başımı eğdim. Zamanımı doldurdum. Tüm eğitmimi tamamladım."

"Yani kimse sana zorluk çıkarmadı mı?"

Gözlerini kısmıştı. Bunu neden sorduğumu ya da bu soruları neden sorduğumu bilmiyordum ama

hapishanede neler olduğunu duymuştum. Tanrım, eğer biri ona bulaşmışsa, bu beni öldürürdü.

"Bu konuda konuşmayı kes, Remy. Bitti artık. *Bitti.* Geride bıraktım."

Nefesimi bıraktım. "Özür dilerim."

"Sadece sesini duymak istedim..." Gözleri kapandı. "Tek istediğim buydu ve şimdi gidip tüm o saçmalıkları gündeme getirmek zorundaydın." Bununla başa çıkabileceğimi, onunla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm ama yapamadım.

Kadehimdeki şarabın geri kalanını büyük bir yudumda bitirerek ayağa kalktım ve yanından geçip gittim. Bu konuşma için daha fazla şaraba ihtiyacım vardı.

Eli dışarı fırlayıp bileğime dolandı. Beni geri çekti ve kucağına oturttu, sarhoşluğuna rağmen refleksleri hâlâ düzgün çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Kucağından kalkmaya çalıştım ama beni daha sıkı tuttu ve bırakmadı.

"Remy. Burada kal. Beni bırakma." Çırpınmayı bırakmamı sağlayan şey ham ses tonuydu. Resmen işkenceydi. *"Sana ihtiyacım var."*

Gözleri kapalı, şehvet sarhoşuydu. Ağzını benimkine doğru eğdiğinde dili dudaklarımı ayırarak ağzımın içinde gezindi. Gözlerimi kapatıp, kollarımı boynuna dolayarak öpücüğü derinleştirdim. Tadı tekila, misket limonu ve en sevdiğim anılar gibiydi. Eli atletimin altından, karnımın ve kaburgalarımın üzerinden geçti. Göğüslerimden birini sertçe kavradı. Meme ucumu çimdikledi. Öpücüğünün yuttuğu küçük bir inilti çıkardım. Meme ucumu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde çimdikledi, bacaklarımın arasında aniden sıcaklık biriktiğinde vücudum üzerinde kıvrandı. Kalbim adeta göğsüme çarpıyordu.

"Seni istemekten kendimi nasıl alıkoyacağımı bilmiyorum," dedi sesi boğuklaşırken.

Asla durmanı istemiyorum.

Eli saçlarıma dolandığında açlıktan ölüyormuş gibi öpüştük, öpüşlerimiz açgözlüydü, asla yeterli değildi. Ellerimiz aynı anda her yere dokunmaya çalışıyor, kafamın arkasında bir yerlerde bir uyarı sesi bana buna bir son vermem gerektiğini söylüyordu. Shane sarhoştu ve ne yaptığını bilmiyordu. Onu durdurmadım.

Parmaklarım kot pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken o da tek eliyle sutyenimin kopçasını açarak göğüslerimi serbest bıraktı. Birbirimizin kıyafetlerini yırtacak kadar uzun süre ayrı kaldık, ardından dudaklarımız ve ellerimiz tekrar birbirini buldu. Beni yukarı kaldırdı, bacaklarım beline dolanırken ağzım onunkiyle birleşti. Sırtım koltuk minderlerine çarptığında, üzerimde diz çöktü ve kalçalarımı ayırıp aralarına yerleşirken kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Beni özledin mi?" diye sordu muzip bir sırıtışla.

Ben daha cevap bile veremeden dili klitorisimle buluştuğunda, iniltimi elimi ağzıma koyarak bastırdım. Kan başımdan bir dalga

gibi fırladı ve doğruca içime aktı. Ağzını uzaklaştırıp, ıslaklığımı emerken gözlerimi izledi.

"Tadını hatırlıyorum."

"Her şeyi hatırlıyorum," diye fısıldadım, gözlerinin kararmasını izleyerek.

Aşağı uzanıp, onu girişime hizalayarak kendimi öne doğru ittiğimde içime girdi.

İçime sonuna kadar gömüldükten sonra başı boynuma düştü, dişleri yumuşak tenimi ısırıp köprücükkemiğimi sıyırdı.

Geri çekilerek bacağımın birini tuttu ve daha da derine girebilmek için kanepenin arkasına yasladı. Sonra sert, derin ve hızlı bir şekilde hareket etti, vücudumu yırtan yoğun hisler beni çılgına çeviriyordu. Tırnaklarım sırtının bir kısmına batarken her itişinde kalçalarını döndürüp çok iyi hatırladığı tatlı bir noktaya vurduğunda dudaklarımdan iniltiler ve inlemeler koptu. Yüzünden ter damlıyordu, vücutlarımız terden kayganlaşmıştı ve ben ondan gelen yoğun alkol kokusunu alabiliyordum ama umurumda değildi. *Onu istiyordum.* Hem de çok. Ona ihtiyacım vardı. Buna. *Bize.* Bana vermek zorunda olduğu her şeyi istiyordum, yeterli olmadığını bilsem bile.

Başını kendime doğru çekip dişlerimi altdudağına geçirdim. Hırladığında sesi doğrudan içime bir sarsıntı gönderdi.

Duvarlarım onun etrafında sıkılaşırken elini klitorisime bastırıp okşamaya başladı. "İşte bu, bebeğim. Sikimin her yerine boşal."

Sözleriyle birlikte patladım, vücudum sarsılırken onun adı ayrılmış dudaklarımdan iniltiyle kaçtı. Shane kısa bir süre sonra homurdanarak ve içime vurarak onu takip etti, orgazm devam ediyor gibi görünüyordu.

Daha sonra, kalbimin atışları yavaşça normale dönene kadar, kardeşimin havuzunun yanındaki Fas verandasındaki kanepede kemiksiz bir şekilde yattık. Saçlarıyla oynayıp sırtını okşarken buraya sadece sarhoş olduğu için geldiği gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Başını göğüslerimden kaldırdı ve bana tembel, yarı sarhoş bir gülümseme verdi. "Bunu özlemişim."

Bunu. Seni değil. Bizi değil. Bunu; Seksi özlemişti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan içimden çekildi. Kaybıma alışmam için bana zaman bırakmadı, hissettirdiği kadar yıkıcı olmaması gereken bir boşluktu bu. Kapalı göz kapaklarımdan sıcak, sessiz gözyaşları usulca sızdı.

Neyim vardı benim?

"Bebeğim," diye mırıldandı ve bahsettiği *bebeğin* kim olduğunu merak ettim çünkü o ben değildim. "Ah, kahretsin."

Shane bana baktı, yüz ifadesi o kadar ciddiydi ki bir an panikledim.

"Sorun ne?" diye sordum. Ellerimi yüzüne götürüp başparmaklarımı elmacıkkemiklerine sürterek sordum. Tanrım, onun yüzünü seviyordum. *Her şeyini seviyordum.*

"Hiçbir şey kullanmadım."

"Sorun değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Gözleri cevabımla kısıldı ve sesi öfkeli bir hırıltıya dönüştü, "Neden? Rock yıldızıyla mı yatıyorsun?"

"Hayır. Sana yatmadığımı söyledim zaten."

Buraya sarhoş bir şekilde gelip tüm bu duyguları karıştırmasına ihtiyacım yoktu. Geçen yıl beni hiç düşünmeden biriyle yatan oydu. Onu üzerimden iterek altından kalkmaya çalıştım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Remy

Kıyafetlerimi yerden topladım, atletimle iç çamaşırımı giydim ve Shane'in kıyafetlerini ona doğru fırlattım.

"Komik olan ne biliyor musun?" dedi, sesi hiç de eğlenmiş gibi çıkmıyordu. "Buraya geldin... *davetsiz*... tasarım kıyafetlerin ve pahalı arabanla, paranla ve rock yıldızı yaşam tarzınla övünerek... bunu yüzüme vurarak..."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde içimde kabaran öfke tüm vücudumu titretti. "Senin için geri geldim ve paramdan da vazgeçtim. Sana yardım etmeye çalışıyordum."

Kot pantolonunu yukarı çekti ve yüzüme doğru ilerledi. "En son bana yardım etmeye çalıştığında altı yıl hapis yatmıştım."

Sözleri ve sesinin sert tonu karşısında nutkum tutulmuş bir hâlde ona öylece bakakalmıştım. Bu gerçekleşiyordu. Nihayet oraya doğru gidiyorduk. Kendimi durduramayınca, savunmak için ayağa kalktım. "Seni durdurmaya çalıştım. Tristan'ın peşinden gitmeni hiç istemedim-"

"Bana yalan söyledin, değil mi? Bana okulda seni rahatsız etmediğini söyledin. Başka ne konuda yalan söyledin?" Gözleri ateşle bürünmüşken çenesi sıkıştı.

Benden nefret ediyor.

Bu düşünce ciğerlerimdeki havayı söndürdü.

"Sarhoşsun. Bu konuşmayı şimdi yapmayacağım." Masadan telefonumu aldım ve evin içine yürüdüm, giderken ışıkları açtım. "Gitmelisin," dedim sesimin titremesinden nefret ederek. "Sana bir taksi çağıracağım-"

Beni çevirip geriye doğru yürüttü. Sırtım duvara çarptığında, avuç içlerini başımın iki yanına koyarak beni hapsetti.

"Ben. Seni. Sevdim. Sana işleri yoluna koymanın bir yolunu bulacağımızı söylemiştim. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Seninle birlikte olmak için yapamayacağım şey yoktu. Bana doğruyu söylemek yerine, *lanet kalbimi kırdın.*" Yıllardır bastırılmış öfkesi yüzeye çıktı ve erimiş lav gibi patladı. Isı ve gerilim dalgalar halinde üzerime yuvarlandı.

"Ben de kendi kalbimi kırdım. Senin için en iyi şeyi yaptığımı sanıyordum." Buna inanmasını o kadar çok istiyordum ki. Gözlerimi onunkilere diktim ve gözlerindeki öfke küllerine doğru eğildim.

"Bana zerre kadar inancın olsaydı, bunu benim halletmeme izin verirdin."

"Her zaman beni kurtarmak zorunda olmandan bıkmıştım. Her zaman beyaz şövalyeyi oynamandan..." İtirazlarım artık çok zayıf geliyordu ama doğruyu söylüyordum.

"Seni umursadığım için özür dilerim." Burun delikleri sinirle nefes alırken genişledi, nefesindeki biranın ve likörün kokusunu alabildim. Ter, seks ve kendi baş döndürücü kokusu gibi kokuyordu. "Bunun için özür dilemem mi gerekiyordu?"

"Hayır. Değişiklik olsun diye sana yardım etmeme izin vermen gerekiyordu. Senin de bu işe karışmaman gerekiyordu."

"Tristan'ın bana nasıl yardım etmesi gerektiğini açıkla." İnanılmaz bir şekilde güldü. "Hak ettiğin tek şeyin bu olduğunu mu düşünüyordun? Neden sana bunu yapmasına izin verdin? Neden, Remy?" Sesi alçak ve çelik gibiydi, beni derinden yaralıyordu. "Ona vurdun mu? Yumruklayıp tekmeledin mi? Yoksa sadece arkana yaslanıp sineye mi çektin?"

Tristan'la geçirdiğim o geceyi hatırlayarak onun elinden kurtulmak için mücadele ettim. Shane, vücudunun uzunluğunu benimkine doğru bastırdı ve çenemi kavrayarak yüzümü ona doğru eğdi. Akmayan yaşlar gözlerimde yüzüyor ve onun yüzünü görmemi engelliyordu. Sevdiğim ama tanımadığım bir yüzdü.

"Beni öldürebiliyorsun ama onu öldüremiyor musun? Neden ona vurmadın, Remy? Neden ona ne söylediğinin umurunda ol-

madığını söylemedin? Seninle ilgilenmek benim sorumluluğumdu. Suçu üstlenmek benim sorumluluğumdu. Yasalara göre sen reşit değildin. Rıza göstermek için çok gençtin."

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. "Öyle olmadı. Bunu biliyorsun."

"Ne zamandır... ne zamandır seni rahatsız ediyordu?"

"Ne önemi var ki?" Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamazdık.

"Hayatında bir kez olsun doğruyu söyle, Remy," diye bağırdı. "Bu önemli."

Derin bir nefes aldım ve başımı çevirdim. "On birinci sınıfta beni hedef aldı. Beni istediğini söyledi... tıpkı annem gibi bir fahişe olduğumu. Ona beni asla elde edemeyeceğini söyledim. Bilmek istediğin bu mu, Shane? Neden onun peşinden gitmek zorundaydın? Seni durdurmaya çalıştım." Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktığında düşmelerine engel olamadım. Tüm hayallerimiz. Artık ölü olan Tristan Hart yüzünden tüm geleceğimiz yok olmuştu. *Bunlar nasıl olmuş olabilirdi?*

"Neden, Shane?" Gözlerimi sıkarak kapattım, en kötü gecelerimin kabusu haline gelen zamana ve yere geri döndüm. "Neden onun peşinden gitmek zorundaydın?"

Shane geriye doğru sendeledi, ayaklarının üzerinde sallanıyordu, sanki olan biten her şeyin gerçekliği şimdi yüzüne çarpıyormuş gibi sersemlemişti. "Çünkü sana zarar verdi. Ben de senin uğruna savaşmaya değer olduğunu düşündüm. Öyle miydin, Remy? *Söyle bana.* Uğruna savaşmaya değer miydin?"

Shane bu kadar acımasız olmayı ne zaman öğrenmişti?

Okyanusla ilgili bir şeydi bu. Vahşi ve öngörülemezdi. Tehlikeli olabilirdi, merhamet göstermezdi. Shane bir keresinde bana okyanusa sırtını dönmenin hata olduğunu söylemişti. En sevdiğin şey seni yok edebilirdi ve Shane... *o hâlâ benim okyanusumdu.*

Bacaklarım titreyerek duvara yaslanıp, yüzündeki duygu geçişlerini izledim. Şu anda o kadar üzgün ve kaybolmuş görünüyordu ki, tek yapmak istediğim bunu düzeltmekti. Yılları geri sarmak ve hayatı sevdiği zamanlara geri dönmek. Beni sevdiği zamanlara.

"Remy, buraya nasıl geldik?" diye sordu, sesi duygularla doluydu. Başı omuzlarının arasına düştü ve ensesini ovuşturdu. Onu acı içinde görmeye dayanamıyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarımı ona dolayıp, sıkıca sarıldım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Bu sözleri defalarca tekrarladım, gözyaşlarım yüzümden akıp onun çıplak göğsünü ıslattı. Kollarını bana dolayıp, yüzünü saçlarıma gömdü. Dünya etrafımızda dönerken ve hoparlörlerden Pearl Jam'in "*Better Man*"* şarkısı çalarken birbirimize tutunduk. Çok kırılmıştık. Bunu yapabileceğimize nasıl inanabilirdim ki? Bir zamanlar birlikte yaşadıklarımız, iyi yanlarımız, uzak bir anıdan başka bir şey değildi ama o benim olduğunda... bu şimdiye kadar bildiğim en iyi şeydi.

Shane'in elleri sırtımdan aşağı kaydı ve ellerini kalçalarımın arkasına dolayarak beni yerden kaldırdı. Bacaklarım beline dolandığında yürümeye başladı. Beni oturma odasına ve merdivenlere kadar taşıdı, yürüyüşü sarhoş ve dengesizdi ama yine de beni taşıması için ona güveniyordum. Beni düşürmeyeceğini biliyordum. Tökezleyip düşmeyeceğini biliyordum. Ona her zaman güvenmiştim. *Hayatımla. Kalbimle. Ruhumun sırlarıyla.*

"Ne yapıyorsun?" Yüzüne bakmak için geri çekilerek fısıltıyla sordum.

"Odan nerede?" Ona soldaki son kapı olduğunu söyledim. "Sadece bu gecelik. Daha iyisini yapabilirsin, Remy."

Bunu nasıl daha iyi yapacağımı bilmiyordum.

Beni yatağa attı, külotumu yırtıp bir kenara fırlattı. Sonra soyundu ve beni sertçe becerdi. İşte böyle hissettiriyordu. Sadece seks, aşk olmadan. Tek fark, Shane'i hâlâ seviyor olmamdı. Onu umutsuzca ve trajik bir şekilde seviyordum.

---

* (İng) Daha iyi bir adam. Ç.n.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Shane

"Denizde ölmek istiyorum." dedi babam yemekte.

"Neden ölmekten bahsediyorsun?"

"Son arzularımı bilmeni istiyorum."

Tabağımı ittim, artık aç değildim.

"Diğer *son* dileklerin neler?" diye sordu Remy.

Sözüne sadık kalarak her akşam yemeğine gelmeye devam etti.

Sarhoş bir şekilde evine gitmeden önce onun yanında olmanın zor olduğunu düşünmüştüm ama bu gerginliğin yanında hiçbir şeydi. O gece dışarı çıkmayı planlamamıştım bile. Artık Costa del Rey'de sosyalleşmiyordum ama Oz, özellikle boktan bir iş gününün ardından işten eve dönerken aramıştı. Bütün gün Remy'yi ve hapishanede geçirdiğim süreyi düşünmüştüm. Tahliyemin birinci yıldönümüydü ve hayatımı toparlamaya bir yıl öncesinden daha yakın değildim. Aslında şimdi her şey çok daha kötüydü.

Biz bardayken, bazı insanların dedikodularını duymuştuk. Boş dedikodulara hiç aldırış etmemiştim ama şimdi bana yöneltilmişti ve görmezden gelmek zordu.

Costa del Rey'in altın çocuğunu öldüren profesyonel sörfçü bendim. *'Aklını kaçıran ve Tristan Hart'ın kafasını kendi evinde kayalara vuran'* adam bendim. Dedikodu değirmenine göre, hiçbir kanıt olmadan.

Hayatımı sikeyim.

Böylece, bir bira altı ya da yediye ve bir tekila shot çok daha fazlasına dönüşmüştü. Bildiğim bir sonraki şey, Remy'nin kapısının önünde durduğum ve her şeyi daha iyi hâle getirmesini istediğimdi.

Kırık kalbimi iyileştirmesini istemiştim. Yol boyunca bir yerlerde kaybettiğim parçalarımı bulmasını. Karanlığıma biraz ışık getirmesini. Planladığım gibi gitmemişti. Sarhoşken aklıma gelen fikirler o an çok iyi görünse de genellikle ertesi sabahın pişmanlıklarına dönüşürdü. İşte bu noktadaydık. Bir kaya ile sert bir yer arasında.

Babam, ölümün uzak bir ihtimal gibi bile gelmediği güzel bir yaz akşamında son dileklerini paylaşırken, "Evi duygusal nedenlerle elinizde tutmayın," dedi. "Bu bir gayrimenkul. Sat onu. İstediğini al ve istediğin yerde yaşa. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet, anladım."

Teoride bunları kabul etmek çok kolaydı ama ben bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Hangisinin daha zor olduğunu bilmiyordum, annemi aniden ve beklenmedik bir şekilde kaybetmek mi, yoksa babamı kaybedeceğimi bilmek mi? Bu zamanı onun burada olmayacağı güne hazırlanmak için kullanmalıydım ama Remy'ye bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi söylediğimde dürüst davranmıştım. *Bunu nasıl yapacağıma dair gerçekten hiçbir fikrim yoktu.*

Bu yüzden, Remy ve babamın yardım etmeye çalışmasını engelleyerek yemek tabaklarını masadan kaldırdım. Babamın tabağındaki daha fazla olan yenmemiş yemek çöpe gitti. Tabakları bulaşık makinesine yerleştirip tezgâhı sildim, babam ve Remy'nin kahkahaları açık cam kapılardan içeri süzülürken aralarına tekrar katıldım. Erkek gibi davranmalıydım. Bu bokla yüzleşmeliydim.

Remy fısıltıyla, "Jimmy?" diye sordu.

Bakışlarım önce ona, sonra da masanın karşısındaki babama kaydı. Belli ki konuşmanın bir kısmını kaçırmıştım.

"Sorun nedir?" dedim, yüzünü incelerken içimi bir endişe kapladı. Bana boş boş baktıktan sonra başını salladı, kendine gelmeye çalışıyordu.

"Yok bir şey. Sadece bu konuşmayla nereye varacağımı unuttum." Kendi kendine kıkırdadı ve bir sigara yaktı. Komik değildi, bu yüzden onunla birlikte gülmedim.

Kısa süreli hafızası zayıflıyordu. Son birkaç haftadır bunu fark ediyordum. Yirmi yıl önce olan bir şeyle ilgili bir hikâye hatırlıyor ama garaja ya da mutfağa neden geldiğini tamamen unutuyordu.

Ya da o sabah kahvaltı yapıp yapmadığını. Bunu yaşına bağlıyordu. Ben ikna olmamıştım. Remy onun şoförü olmayı teklif etmişti. Büyük sürpriz, *onu reddetti.*

"Bugün Dylan'la konuştum," dedi babam, sandalyesinde dinlenirken, yüzü akşam güneşine dönüktü.

"Ne hakkında?" Merakımı uyandırmıştı.

"Yeni bir uygulama üzerinde çalışıyor."

"Öyle mi?" Remy dudak büktü. "Tanrım, bana hiçbir şey anlatmıyor. Ne tür bir uygulama?"

Babam sigarasını havaya kaldırdı. "*Kenevir**. Tıbbi amaçlar için."

Sandalyeme geri yaslandım ve güldüm. Sonra biraz daha güldüm. Şu adam. Her işte parmağı vardı. "Otuz yaşına geldiğinde, Costa del Rey'in yarısına sahip olacak."

"Hayattaki amacının bu olduğuna eminim," dedi Remy gerçekçi bir ifadeyle.

Dylan'ın bana bir iş teklifi yaptığını Remy'ye de babama da söylememiştim. Remy'nin kardeşiyle iş hayatına atılmak konusunda ne hissettiğimden emin değildim.Ya da bunun düşünebileceğim bir şey olup olmadığından. Sermayem yoktu ve hiçbir banka bana kredi vermezdi ama o parasını uzun vadeli bir işe yatırmak istiyordu. Ona düşüneceğimi söylemiştim ama bu bir sözden çok bir kaçamak gibiydi.

Bugünlerde söz verme alışkanlığım yoktu.

Remy'yi hâlâ istiyordum, bu değişmemişti ama onu tekrar sevmekten korkuyordum. Şimdiye kadar çok şey kaybetmiştim ve eğer onu tekrar kaybetmek için hayatıma alırsam kalbim bunu kaldıramazdı.

Arafta kalmıştık, çalkantılı geçmişimiz ve belirsiz geleceğimiz arasında sıkışıp kalmıştık. Remy St. Clair gibi bir kıza verecek neyim vardı ki? Bir yıkım şirketinde amelelik yapıyor, çocukluk odamda uyuyor ve hüküm giymiş bir suçlu olduğum için bankadan kredi bile alamıyordum. O para içinde yüzüyordu, dünya ayaklarının altındaydı, New York'ta bir rock yıldızıyla yaşıyordu.

Ona verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. *Kendime bile.*

* Esrar için hammede bi bitki. Ç.n.

Remy gittikten ve babamla ben hâlâ dışarıda verandada oturduktan sonra babam, "Bu işe yaramayacak," dedi.

"Ne işe yaramayacak?" Ayın bulutlar tarafından kovalanmasını izlerken öylesine sordum.

"Kendine yalan söylemeye devam edemezsin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Neden bahsettiğini biliyordum. Babamın, ayrıntıları bilmeden bir sorunun özüne inme gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Gözlem yeteneği hâlâ yerindeydi.

"Remy. Onu hâlâ seviyorsun. O da seni hâlâ seviyor."

"Geçmişte aşk hayatıma bu kadar karıştığını hatırlamıyorum."

"Hiç karışmadım. Hep uzak durdum ama zaman değişti. Seni mutlu görene kadar ölmeyi *reddediyorum.*"

Sanki ne zaman öleceğine karar verme gücü varmış gibi. Bu iyimserliğin yepyeni bir seviyeye taşınmasıydı. Ardından ayağa kalktı ve omzuma vurarak gidip, beni verandada yalnız bıraktı.

Garajdaki şekillendirme bölmeme çekildim, duvarları gece mavisine boyamıştım ve ışıkları yaptığım panoya tuttum. Dylan St. Clair içindi, tüm insanlar içindi. Onu seyretmiştim. Sağ ayağını önde kullanıyordu ve çok sert atak yapıyordu. Dylan aslında benimle konuşmuş ve ihtiyaçlarını iletmişti. Sert dönüşler yapabilecek ve daha dar geçişlere girebilecek hızlı bir şey istiyordu, ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Onun için yaptığım kısa tahta bir buçuk metreydi, hızlı ve manevra kabiliyeti yüksek olacaktı. Biraz hız yapmak istediğinizde patenli olacaktı ama kuyruğu geri çekip dikey dalga duvarına vurabilecektiniz.

Çalışmayı bıraktığımda saat gece yarısını geçmişti ve Remy'den cevapsız bir çağrı almıştım.

Onu geri aradım, eskiden benim olan hamaktaki yerimden gece gökyüzündeki yıldızların dönüşünü izliyordum. Remy ile sayısız telefon konuşması yaptığım hamak... Hâlâ sınırları aşmamaya çalıştığımız zamanlarda bu hamakta yaptığımız diğer şeylerden bahsetmiyordum bile. Dokuz yıl önce. Sekiz yıl önce. Yedi yıl önce.

"Merhaba."

"Merhaba."

İkimiz de güldük ve sonra bir süre sessiz kaldık. Dakikalarca birbirimizin nefes alış verişlerimizi dinledik.

"Aklında ne var, Ateşböceği?"

"Sen. Başka ne olabilir?"

"Ne olmuş bana?"

"Buraya gelebilir misin?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Neden?"

"Dylan evde değil. Uzun bir hafta sonu için Cabo'ya gitti. Sienna ile birlikte."

"Hâlâ birlikteler mi?" Şaşırarak sordum.

Bir kahkaha attı. "Kim bilir? Pek bir şey paylaşmıyor. Karmaşık olduğunu söyledi."

"Anlayabiliyorum."

Remy bu konuda yorum yapmadı. "Sadece düşündüm ki... belki birlikte biraz zaman geçirebiliriz ve... Bilmiyorum..."

"Zamanımızla ne yapabiliriz ki?"

"Ah, bilirsin işte... bir *şeyler*."

Bir kahkaha attım. "Söylemeye çalıştığın şey azmış olduğun ve bu bir seks çağrısı."

"Unut gitsin. Aptalcaydı-"

"Birazdan geleceğim."

"Gelecek misin? Ah. Tamam. Görüşürüz o zaman." Adımı söylediğinde telefonu kapatmak üzereydim.

"Evet?"

"Biraz dondurma getirir misin?"

Güldüm. "Ne yapabileceğime bakarım."

Ön kapıyı açtığında ona bir torba Mango uzattım.

Kulpları ayırdı ve çantanın içine baktı."Mango mu?"

"Onlar senin için daha sağlıklı ve suyunu emebilirsin, onları sana yedirdikten hemen sonra."

Kızararak mango torbasını alıp arkasını döndüğünde dondurma torbasını sakladığım begonvilin arkasına uzandım ve onunla mutfakta buluştum. Dondurmanın gerekli olmadığı ortaya çıktı, ben de dondurucuya koydum.

"Ne yapıyorsun?" Tişörtünü çıkarıp yüzüme fırlatırken sordum. Tişörtü yakaladım ve yere düşürdüm, atılmış giysileri ve dantelle kaplı mükemmel kıçını takip ederek yüzme havuzuna gittim. Sırtı bana dönüktü, gece yarısı siyahı saçlarının vahşi dalgaları havuz ışıklarında mavi mavi parlıyordu, külotunu indirdi ve bir kenara attı. Çıplak omzunun üzerinden bakarak, havuza dalmadan önce bana *Mona Lisa* gülümsemelerinden birini verdi.

Görünüşe göre ben de oyundaydım çünkü tişörtümü başımın üzerinden çektim ve şortumu indirdim. Şu anda kararları aletim veriyordu. Geçen gece sarhoş olabilirdim ama Remy'nin içine gömülmenin ne kadar güzel bir his olduğunu unutacak kadar *sarhoş* değildim. Ayrıca, ona söylediğim ve sonradan pişman olduğum şeyleri de unutmamıştım.

Çırılçıplak havuza daldım ve Remy'yi aramak için suyun altında yüzdüm. Havuzun ortasında suda yürüyen bir ördek gibiydi. Elimi bileğine dolayarak onu suyun altına çektim. Kolları dönerek kıpırdandı ve diğer ayağıyla itmek için göğsümü bir duvar olarak kullanmaya çalıştı. Bileğini bırakıp onu belinden yakaladım, Remy'nin saçları başına yapışmış bir halde sıçrayarak yüzeye çıkarken onu kendime doğru çektim.

Ellerimden kurtulup havuzun kenarına doğru hızla yüzdü ve elleriyle havuzu kavradı. Onu kollarıma hapsettiğimde bana doğru döndü. Ereksiyonum karnına baskı yapıyor, onu ne kadar çok istediğimi acı verici bir şekilde belli ediyordu. Bacaklarını belime ve kollarını boynuma doladı.

"Ne yapıyoruz, Remy?" Kısmen meraktan ama çoğunlukla kendimi korumak için sordum.

"Açık olduğunu sanıyordum."

"Oyunun kurallarını açıkla ki anlaşalım."

"*Seks ve sörf.* Senden tek istediğim bu. Bu kadar basit. Herkes oynayabilir."

Bizim için basit olan hiçbir şey yoktu. "Seks yapmak istiyorsun, şartsız mı?" Açıklığa kavuşturmak için sordum.

Başını salladı. "Bingo."

"Ben saçmalık diyorum."

Kara kaşlarını kaldırdı. "Nasıl istersen öyle de. Buna hazır mısın, değil misin?"

"Açıkçası ben hazırım."

"Evet, bunu hissedebiliyorum. Kumsalda seks yaptık. Havuzda sekse ne dersin?"

Parmaklarım çıplak kıçının yanaklarına battı. "İlkin ben mi olacağım?"

Bana hınzırca sırıttı. "Bilmek istemez miydin?"

"Oyunun yeni kuralı. Ben soru sorarım, sen dürüstçe cevap verirsin."

"Bu her iki taraf için de geçerli mi?"

Başımı salladım. "Sadece evet ya da hayır soruları."

Çenesine vurdu. "Tamam. Bu *evet* demek."

"Oyun başlasın." Etrafımızda döndüm ve onu kendime çektim. O da havaya fırladı ve bir sıçramayla suya çarptı.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı yüzeye çıktığında.

"Beni istiyorsan, gel ve al." Kollarımı sarkıttım ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için bekledim.

Bana ters ters baktıktan sonra havuzun diğer ucuna doğru yüzdü ve kendini dışarı attı. Tüm çıplaklığıyla havuzun çevresinde dolaştı, kalçaları sallanıyordu, duruşu mükemmeldi, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. *Yırtıcı*. Benim için geliyordu. Islak saçları göğüslerini kısmen örtüyordu ve bakışlarım güneye, gergin karnına, kalçalarına, leğen kemiğine ve birkaç dakika önce belime dolanmış olan uzun bacaklarına kaydı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve gözlerimi ondan alamıyordum. Bütün kan kafamdan fırlayıp doğruca aletime aktı. Taş gibi sertleşmiş, suyun yüzeyinde sallanıyordu.

Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tehlikeli olduğunu hissediyordum. Bu yüzden havuza geri girdim.

Eski alışkanlıklar zor ölür.

Üstümde yükseliyor, bana güzel kadınlığının en iyi görüntüsünü veriyordu. İçinde olmak istiyordum ama havuzda değil. Ortamı bozmaktan nefret etsem de böyle bir şey olmayacaktı. Kayganlaştırıcı meselesi ya da eksikliği, bunu tahmin edilenden çok daha az zevk-

li hale getiriyordu. Bunu on altı yaşıma girdiğim yaz anlamıştım ve aptalca hatalarımı tekrarlamamıza gerek yoktu. Havuz güvertesinden tişörtümü kapıp ayaklarının dibine serdim.

"Otur," dedim elimle gelmesini buyururken.

Remy önümdeki havuzun kenarına oturdu, bacakları suyun içinde sallanıyordu. Bacaklarından birini sudan çıkardım ve havuz kenarına koydum, ardından da diğer bacağını. Dizlerini birbirinden ayırarak ellerimi altından geçirdim ve poposu tam yüzümün önüne gelene kadar onu kendime doğru çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"*Tatlımı yiyorum.*" Dilim yumuşak kıvrımlarına daldığında resmen ziyafet çektim.

Bu anlaşmanın üzerinden bir hafta geçmişti ve bunun gerçekten işe yarayacağına ya da Remy'nin bundan daha uzun süre mutlu olacağına dair hiçbir yanılsama içinde değildim. Her ne yapıyorsak geçici olduğunu hissediyordum. Bana kardeşinin evinin anahtarlarını vermişti. Gece geç saatlerde, gecenin karanlığında onun odasına giriyor, arkasındaki yatağa tırmanıyor ve içine kayıyordum. Hâlâ yarı uykudayken bile bana uzanır, ağzı ağzımı arar, öper, emer ve ısırırdı. Benim için her zaman çok hazırdı. *Islak, sıcak ve istekliydi.*

Onu beceriyordum ve sonra onu terk ediyordum, asla gece kalmıyordum. Hiçbir duygu olmadan sadece seks yapıyormuşuz gibi davranmak daha kolaydı ama ikimiz de bundan daha iyisini biliyorduk. *Benden hiçbir söz istememişti.* Benden hiçbir şey istememişti. Bu da beni bir pislik gibi hissettiriyordu. Remy'yi tanıyordum ve derinlerde bir yerde onun gerçekten değişmediğini biliyordum. Bu yüzden, bunun onu incittiğini, benden daha fazlasını istediğini biliyordum.

Ancak ona daha fazlasını verebileceğimden emin değildim.

Burada olduğumu bilmesini sağlamak için usulca kapıyı çaldım ve yatak odasının kapısını yavaşça açtım. Orta boy yatağı boştu, yükselen sesleri takip ederek açık Fransız kapılarına ulaştım. Ateşböceği balkonda oturuyordu, bacaklarını çenesinin altına sıkıştırmış, elinde bir kadeh şarap vardı. Ben kendimi onun karşısında yere

bırakırken o bir parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı işaret etti. Buradan havuzu kısmen görebiliyorduk ve altımızda devam eden tartışmanın her kelimesini duyabiliyorduk.

"...her seferinde aynı bok, Sienna. Yirmi beş yaşındasın ve hâlâ babanın karar vermesine izin veriyorsun."

"Bu doğru değil. Sadece durumu idare etmek zorundayım-"

"Bu lanet bir *durum* değil. Davet edilmediğim bir aile düğünü. Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey değişmeyecek."

Fayanslara çarpan bir şeyin sesi Remy'nin nefesini içine çekmesine ve gözlerini kapatmasına neden oldu. "Ah, Dylan," diye fısıldadı.

"Dylan, dur. Lütfen," diye bağırdı Sienna. "Seni seviyorum."

"Beni sevmiyorsun," diye bağırdı Dylan. "Hiç sevmedin. Param yokken senin için yeterince iyi değildim. Şimdi param var ama *hâlâ* yeterince iyi değilim."

"Sana bir iyilik yapıyorum. Her dakikasından nefret edersin. Bu resmi bir durum. Smokin giyip ailemle sosyalleşmek zorunda kalacaksın ve-"

"Ve sanırım babanın seninle çıkması için seçtiği pislik bu konuda daha iyi. Neden benimlesin ki, Sienna? Madem seni bu kadar utandırıyorum. Zengin taşralı erkek arkadaşların seni benim gibi beceremiyor mu? Bu yüzden mi daha fazlası için geri geliyorsun? Biraz sertlik için öyle mi?"

"Hayır. Seni seviyorum ve seni kaybedemem. Sahip olduğumuz şeyi geri almak istiyorum."

"Bana sahiptin. *Her şeyime* sahiptin. Ama sözünü tutmadın."

"Yapamadım... ailem beni tehdit etti..."

Bir sandalye havuza fırladı, bir diğeri de hızla ilkinin peşinden geldi. Onları kimin fırlattığını tahmin edebiliyordum. Alt kattaki sahne devam ederken, Remy *Titanik* hakkında bir şeyler mırıldandı. Bu konuşmaya kulak misafiri olmamalıydık. Remy'yi içeri girmesi için ikna etmeye çalıştım ama o inatla yerinden kıpırdamayı reddetti.

"Delirmiş gibi davranıyorsun, Dylan."

"Beni delirtiyorsun. Bu sefer daha farklı olacağını söylemiştin. *Yalanlar*. Hepsi. Lanet olası. Yalanlardan ibaret. Neden senin yalancı dudaklarından çıkan her şeye inanıyorum ki?"

"Buraya gelmemeliydim. Tam bir pisliksin."

"Ben bir pisliğim ama bana verdiğin her sözü tutmayan sensin. Siktir et, Sienna. Benden bu kadar."

"Dylan!" Sienna tahtaların kırılma sesleri arasında çığlık attı.

Remy ve ben birbirimize baktık, ardından hızla ayağa kalkıp kapıya yöneldim. "Ben hallederim."

Merdivenlerden koşarak inip açık Fransız kapılarının önünde durduğumda, kırık saksılar ve dökülmüş topraktan oluşan mezarlığı incelerken o da hemen peşimdeydi. İki şezlong minderi havuza gömülmüş, ahşap çerçeveler alabora olmuştu. Oyma ağaçtan yapılmış bir masa havuzun fayanslarına çarpmış, ayaklarından biri kırılmıştı. Çanak çömlek parçaları ayağımın altında çıtırdadığında, Remy'nin çıplak ayaklarıyla daha fazla ilerlemesini engellemek için elimi kaldırarak durdum.

"Ben temizlerim-"

Ellerimi onunkilere doladım ve onu ayağa kaldırdım. "Ben halledeceğim."

"Shane?" Dönüp bize doğru yürüyen Sienna'ya baktım, solgun saçları havuz ışıklarında parlıyordu. Yüzündeki yaşları silip kendini gülümsemeye zorladı. "Merhaba. Seni görmek güzel. Tüm bunlar için özür dilerim. Ben sadece... Dylan ve ben... denemeye devam ediyoruz, anlıyorsun ya?" İnce omuzları çöktü. "Her şeyi berbat ettim. Yine batırdım."

"Olur arada böyle şeyler."

Titrek bir nefes aldı ve başını salladı, ardından gözleri Remy'ye kaydı. "Remy. Çok özür dilerim. Arkadaşlığımızın içine ettim ve..." Omuzları sarsılmaya başladığında elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı.

Remy onu kucakladığında, Sienna can simidiymiş gibi Remy'ye tutundu. Saçlarını okşayıp onu rahatlatmaya çalışırken Remy'nin gözleri Sienna'nın omzunun üzerinden benimkilerle buluştu. *Bu sahne çok tanıdık geliyordu.*

"Gidip Dylan'la konuşacağım."

Remy başını salladığında onu arkadaşıyla ilgilenmesi için yalnız bıraktım. Duman kokusunu ve sigaranın sarı ışıltısını takip ede-

rek Dylan'ı arazisinin en uç noktasında buldum. Cam çite yaslanıp yanındaki çimlerin üzerine kayarak, viski şişesine, boynuna sarılı elindeki kesiklere ve kanlı parmak eklemlerine baktım. Sigarasından bir nefes daha çekti ve başını geriye doğru eğerek gece havasına bir duman bulutu üfledi.

"Burayı manzarası için aldım," dedi çenesini, altımızda uzanan Costa del Rey'in tepeden görünen manzarasına ve onun ötesinde gümüş bir ayın altında parıldayan Pasifik Okyanusu'na doğru sallayarak. Sigarasından bir nefes çekti ve şişeyi bana uzattı. Bir yudum aldım, yanmayı hissettim ve sonra ona geri vermeden önce bir tane daha içtim. "Benim içkim daha pahalı. Kıyafetlerim, arabam, lanet olası evim..." Esprili bir şekilde güldü. "Ama ben hâlâ beyaz bir pisliğim. Hâlâ bir şeyleri kıran ve sinirlenince duvarları yumruklayan bir pisliğim."

Başımı arkaya yaslayıp, gökyüzünde salınan yıldızlara baktım. Bir şeyleri kırıp dökmenin ve bir şeyleri ya da insanları yumruklamanın hiçbir şeyi çözmediğini tecrübelerimden biliyordum. Sözlü olarak saldırmak ve onların da sizin kadar acı çekmesini sağlamaya çalışmak da öyleydi.

"Aşk acıtıyor," dedim, sanki hiç geçmeyecekmiş gibi görünen gerginliği ve ağrıyı dindirecekmiş gibi göğsümü ovuşturarak.

"Orospu çocuğu gibi acıtıyor hem de." Şişeyi dudaklarına götürdü ve yudumladı. "Sanırım bu konuda her şeyi biliyorsun. Kız kardeşimi hâlâ seviyor musun?"

Bir kahkaha attım. Bu adamla yaptığım ikinci gerçek konuşmaydı ve ikinci kez kız kardeşini sevip sevmediğimi soruyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bana yan gözle baktı, sonra dosdoğru önüne baktı ve sigarasından bir nefes çekti. "Bunu *evet* olarak kabul ediyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldık, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Dylan sigarasını çimenlerin üzerinde söndürüp çitin üzerinden attı ve biz de yoldaşça bir sessizlik içinde şişeyi elden ele dolaştırdık.

"Baban için üzgünüm. O iyi bir adam."

Onu duyduğumu belirtmek için başımı salladım. "Onun tedarikçisi olduğunu duydum."

"Yardım etmek için elimden geleni yapıyorum," dedi Dylan gülerek. "Kötü şeyler içiyordu."

"Ne zamandan beridir?"

"Sen dönmeden önce." Ona doğru baktım. "Jimmy bana hasta olduğunu hiç söylemedi, Remy söyledi."

Rahatlamaya çalışarak omuzlarımı esnettim. Bugünlerde o kadar gergindim, o kadar kasılmıştım ki bu çok saçmaydı. "Bir ara akşam yemeği için eve uğramalısın. Seni görmek ister."

"Bu senin için sorun olmaz mı?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Neden sorun olsun ki?"

Omuz silkti. "Sanki sen ve ben hiç arkadaş olmadık."

"Ben hiçbir zaman senin düşmanın olmadım."

Dylan yüksek sesle nefes verdi, bakışları manzaradaydı. "Ben Remy'nin yaralanmasını hiç istemedim. Bütün o saçmalıklar bununla ilgiliydi. Geride bırakılmaktan nefret eder ve ben senin... Senin burada kalacağını düşünmemiştim. Ne zaman gitsen, bir daha geri dönmeyeceğinden korkardı."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Remy'yi tanıyorum."

"Remy hakkında ne biliyorsun?"Ateşböceği yanıma oturup, çimlere uzandı ve dizlerini göğsüne çekti.

Dylan ayağa kalkıp Remy'nin önünde durdu. "Kendi işine bakman gerektiğini biliyorum."

"Eğer bana hayatında neler olup bittiğini anlatsaydın konuşmalarınıza kulak misafiri olmak zorunda kalmazdım."

Dylan kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı, eve doğru kısa bir bakış attı. "Prenses nerede?"

"Eve gitti. Sen iyi misin?"

"Evet. İyiyim." Adım adım uzaklaşarak evin içinde kayboldu.

Dylan, beni ve Remy'yi Costa del Rey'in ışıklarına bakan yüksek bir palmiyenin altında, geride bırakmıştı.

Remy içini çekip, çitlere yaslanarak tırnaklarındaki ojeyi yontmaya başladı. "Neden sürekli daha fazlası için geri döndüklerini anlamıyorum. Tek yaptıkları birbirlerini incitmek. Dylan karamsar, düşünceli, dış görünüşünün altında savunmasız. Hiçbir zaman ye-

terince iyi olduğuna inanmadı. Sienna gibi birini hak ettiğini hiç düşünmemişti ama bu doğru değil. *O çok daha iyisini hak ediyor.* Sevdiği insanlar için endişelendiği gibi onun için endişelenen birine ihtiyacı var. Tıpkı onun gibi sözlerini tutan birine. Dylan bunu iyi saklıyor ama çok büyük bir kalbi var. Keşke Sienna ona daha hassas bir şekilde yaklaşsaydı. Ona dünyaları verirdi inan bana."

Remy üzgün yüzünü bana çevirdiğinde bunun Dylan ve Sienna'yla ilgili olduğu kadar bizimle de ilgili olduğunu anladım. Bunu ona ben yapıyordum. *Onu perişan ediyordum.* Oysa tek istediğim onu mutlu etmek, gülümsediğini görmekti. Onu hayatındaki kötü şeylerden korumaktı ama her konuda başarısız olmuştum.

"Bizi nasıl düzelteceğimi ya da işleri nasıl yoluna koyacağımı bilmiyorum," dedi ardından.

"Bazı şeyler düzeltilemez. Bazen baştan başlamak gerekir."

"Yaptığımız şey bu mu? Yeni biz, bu muyuz? Ben senin için sadece istekli bir beden miyim?"

"Hayır. Sen çok daha fazlasısın. *Her zaman öyleydin.*"

"Ama bu çok acıtıyor."

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim. Ben sadece hayatımı toparlamaya çalışıyorum ve bu çok zor," dedim, geri döndüğünden beri ona karşı olduğumdan daha dürüst davranarak. Onunla eskiden konuştuğumuz gibi konuşmak istiyordum. Ona her şeyi anlatabildiğim zamanlardaki gibi. "Bu çok zor."

"Çok üzgünüm. Olan her şey için," dedi. "Sadece senin için burada olmak istiyorum. Senin için burada olmalıyım. Lütfen beni dışlama. Ben hâlâ aynı kızım, biliyorsun değil mi? Veda etmekten hoşlanmayan kız. *Geride kalmaktan korkan kız.*"

"Biliyorum. Kim olduğunu biliyorum."

"Bizim için hâlâ bir şans olduğunu düşünüp kendimi kandırarak aptallık mı ediyorum sence?"

Ona verecek hiçbir cevabım yoktu. Şu anda ben de en az onun kadar kaybolmuş durumdaydım.

"Günü gününe yaşayalım." Elimi cebime attım ve bana verdiği anahtarları ona uzattım. Onları benden alıp, elini anahtarların etrafına doladı. "Sanırım bu kötü bir fikirdi."

"İyi bir fikirdi ama bizim için değil."

Yüksek sesle nefes verdi ve başını salladı. "Sanırım değil. İşe yaramasını istedim. Hiçbir koşul olmadan seks yapmak istedim."

Bizim için asla işe yaramazdı. İlk öpüşmemizde bile derin bağlar vardı. Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. Elimi tuttuğunda onu ayağa kaldırdım, ayakkabılarını giyip giymediğini kontrol ettikten sonra eve geri götürdüm, havuzda hâlâ yüzen sandalyelerle minderlerin yanından ve Dylan'ın temizlemeye zahmet etmediği verandadaki yıkıntıların etrafından geçtim.

Onu bir öpücükle bıraktım ama veda etmedim.

Remy vedalardan nefret ederdi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Remy

"Birbirimiz için iyi olmadığımızı biliyoruz ama bu bir bağımlılık gibi. Birbirimizi bırakamayız ama sanırım bu sefer... Bence gerçekten bırakmalıyız. Bu çok acı veriyor."

Sienna'nın gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve bronz teninin altında solgunca morluklar oluşmuştu. Dylan'ı sevmenin bedeli ağır olmuştu. Her ikisi için de. *Yürümeyen bir şeye daha ne kadar tutunmaya çalışabilirdiniz ki?*

"Onun ihtiyacı olan kız ben değilim," dedi sesi hüzünlüydü. "Olmak istedim. *Denedim.*"

Omzunu benimkine yasladı ve kaba ahşap korkulukların arasından okyanusa baktık, bacaklarımız iskelenin kenarından sarkıyordu. Burası sörf yapmayı öğrendiğim sahildi. Jimmy'nin bana ve Dylan'a nasıl kürek çekileceğini, kumda nasıl *kalk-in* yapılacağını öğrettiğini hâlâ hayal edebiliyorum. Dylan, Jimmy'nin bize söylediği her şeyi dinlemiş ve talimatlarını şikâyet etmeden ya da ukalalık yapmadan yerine getirmişti.

Burası Shane ile sörf yapmayı yeni öğrendiğim o sabahlarda sörf yaptığım plajdı ve bana karşı çok sabırlıydı, beni aptal gibi hissettirmeden daha iyi bir sörfçüye dönüştüren küçük yorumlar yapıyordu. Burası on yedinci yaş günümüzde sarhoş, kafamız güzel ve keklerden midemiz bulanmış bir halde Dylan'ın gidonunda Sienna'yla birlikte bisiklet sürdüğümüz sahildi.

Anılar çok acı aynı zamanda tatlı şeylerdi.

Kumsal bu erken saatte sessizdi. Martıların suyun üzerinde dalışlarını izliyor, eskiden en iyi arkadaşım olan kızın yanında kahvemi içerken dalgaların sesini dinliyordum.

Sienna'ya, "Keşke sizin için her şey daha farklı olabilseydi," dediğimde bunu gerçekten içtenlikle söyledim. "Keşke her şey yoluna girebilseydi."

"Biliyorum, bebeğim. Taraf seçmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu yüzden seni bu işe hiç bulaştırmak istemedik. O senin ikizin. Sadakatinin ona ait olması gerektiğini biliyordum."

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Ve Dylan'ı tanıyorum... o her zaman kolay biri değildi. Aşk neden bu kadar acı vermek zorunda?"

"Acıtmamalı. En azından her zaman değil."

"İyi zamanlarınız oldu, değil mi?"

"İyi zamanlarımız olmasaydı, devam edemezdik. Daha fazlası için geri döndüm." İçimi çektim.

"Ee... sen ve Shane? Olay nedir?"

Tekrar iç çektim. "Karşılıksız seks olayını denedik."

Sienna homurdandı. "Nasıl sonuçlandı?"

"Pek iyi olmadı. Yani, seks harikaydı ama geri kalanı berbattı." Shane'e karşı çok fazla şey hissediyordum ve aşk olmadan seks yapmak beni çok boş hissettiriyordu.

"Zaten sevdiğin biriyle bu iş yürümez. Bir geçmişiniz olan biriyle. Jenga kulesini kutusuna geri koymaya çalışmak gibi bir şey."

Bunun üzerinde bir dakika düşündüm. "Gerçekten öyle mi?"

Soruma gülümsedi. "Ya da... havuzunuz için bir şişme top aldığınızda ve onu havaya uçurduktan sonra..."

"Kutusuna geri yerleştirmeye çalışmak gibi mi?"

"Aynen öyle."

İkimiz de çok güldüğümüz için bunun bir anlam ifade ettiğini hissedebiliyordum. Sienna gözlerindeki yaşları sildi ve bana gülümsedi, "Seni özledim, bebeğim."

"Ben de seni özledim."

Buna rağmen, ikimiz de asla eskisi kadar yakın olamayacağımızı biliyorduk. Arkadaşlığımız asla eskisi gibi olmayacaktı. Çok şey olmuştu. Çok fazla geçmiş ve Dylan'ın tarafını, Sienna'nınkine tercih etmek zorunda kaldığım çok fazla zaman olmuştu. Bir pislik gibi davrandığında ya da beni dışladığında bile her zaman onu seçerdim, o benim ruh ikizimdi ve Sienna bunu en başından beri biliyordu.

Bir saat daha konuştuk, onun etkinlik koordinatörü olarak yaptığı iş ve benim geri döndüğümden beri hiç özlemediğim modellik kariyerim hakkında gevezelik ettik. Mankenliği bırakmanın bu kadar kolay olması komikti. Şimdi tek yapmam gereken hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar vermekti.

Sienna'dan ayrıldıktan sonra sahile doğru bir gezintiye çıktım ve Bastian'ın yeni albümünü dinledim, albüme adını veren "*Blue Ghost*" şarkısını tekrar tekrar çaldım. *Bu gerçekten ben miydim?* Bastian'ın, Los Angeles'ta ilk tanıştığı ergenlik çağındaki Remy olduğumu ve o zamandan beri çok yol kat ettiğimi düşünmek isterdim ama bazı günler... o kadar da emin değildim.

"Senin için, Jimmy. İyi mal getirdim." Dylan bir torba ot getirip Jimmy'nin önündeki avlu masasına attı. Pazar akşamı yemeğimize bu sefer o da katılmıştı.

"Ben de altılı *PRB* ve sosisli sandviç getireceğini umuyordum," diye takıldı Jimmy.

"Her zaman istediğini elde edemezsin," dedi Dylan, getirdiğim altılı paketten bir bira açarak ve sanki buranın sahibiymiş gibi ayaklarını verandadaki masaya uzatarak.

Ayaklarını masadan ittiğimde gümbürtüyle yere çarptılar. Bana kaşlarını çattı ama ayaklarını yere basmaya devam etti ve yaz güneşinin altında birasını içmek için koltuğunda arkasına yaslandı. Dylan'ı burada, Jimmy'yle konuşup şakalaşırken, ikinci evim gibi görmeye başladığım bir yerde son derece rahat görünürken görmek tuhaftı. Benim için aileden biri gibi olan bir adamla.

Shane'le ben yemek hazırlama işini devraldık ve mutfakta yan yana durup kebaplarımız için parçalara ayırdığımız sebzeleri şişlere geçirdik.

"Mektuplarını okuyordum," dedi sohbet eder gibi.

Mantar parmaklarımın arasından kaydı ve tahta şişin ucu işaret parmağıma battı. "Ah. Kahretsin."

"Kaygan pislikler," dedi Shane, parmağımı ağzına götürüp kan damlalarını emerken, gözleri benimkilerdeydi. Bugün gözleri yeşildi.

* (İng) Mavi Hayalet. Ç.n.

"Kanımı içiyorsun."

"*Mmm.*" Elimi bıraktı ve bir süre ona baktıktan sonra lavaboya gidip ellerimi yıkadım. Bir havlunun üzerinde kuruladıktan sonra doğrama tahtasının önündeki yerime döndüm.

"Peki... kaç tane okudun?" Bir çeri domatesini bıçaklarken usulca sordum.

"Hepsini."

Başımı şaşkınlıkla kaldırdım "Hepsini mi?"

Gülümsedi. "Yazdığın her bir güzel kelimeyi..."

Yemek hazırlığına yardım ediyormuş gibi yapmaktan vazgeçtim ve kalçamı tezgâha yaslayıp onun vücudunu inceledim. "Sen iyi misin?"

Shane kebapları ızgaraya götürmek için bir tepsiye dizdi ve sonra bana döndü, bir şekilde farklı görünüyordu, biraz daha eski Shane gibiydi. Sanki omuzlarındaki yükün bir kısmı kalkmıştı ya da belki de bunu ben hayal ediyordum. Bana yumuşak bir gülümseme verirken, yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri gözlerime kilitlendi.

"Onları daha önce okumadığım için özür dilerim. Seni özledim. Seni düşündüm. Her gün. Her saat. Sen hep benimleydin. Ve senden hiç nefret etmedim, Remy. Asla edemezdim. Kendimden nefret ettim. Seni terk ettiğim için. Birlikte sahip olabileceğimiz geleceği mahvettiğim için." Başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen yaşları sildi. "Affet beni."

"Shane, affedilecek bir şey yok." Ellerimi bileklerine doladım.

"Günü gününe yaşayalım mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

Beni kendine doğru çekip, öpmek için başını eğdi. Elim saçlarına dolanırken onun içinde eridim. Ağzım onunkinin üstünde açıldığında dillerimiz buluştu, birbirimizin tadını keşfettik. Unutulmuş bir anı gibi birbirimizin kokusunu içimize çektik. Bu sonsuza dek sürecek bir öpücüktü ve birbirimizi ilk gördüğümüzde de böyle olması gerektiğini düşündüm. Bir veda gibi hissetmedim. Hem de hiç. Bir söz gibi hissettirdi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Shane

"Yıkım işine girmek istemene ne sebep oldu?"

Öğle yemeği molası için durduğumuzda Miguel'e öylesine bunu sordum. Kabul edelim, geçerli bir soruydu. Hangi çocuk yıkılmış bir binanın enkazını temizlemeyi hayal ederdi ki? Yine de adam her zaman neşeliydi. Kırık briketleri ve paslı boruları taşımaktan başka yapmak istediği bir şey yokmuş gibi davranıyordu.

Bana komik bir bakış attı. "Faturaları ödüyorum. Karımın ve çocuklarımın karnını doyuruyorum, başlarını sokacak bir çatıları var. Bir erkek daha ne isteyebilir ki?"

Gerçekten de daha ne olsundu. Sevdiği insanların geçimini bile sağlayamıyorsa bir erkek neye yarardı ki? Onları dünyadaki tüm pisliklerden koruyamıyorsa?

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" Miguel kendini daha rahat hissederek arabamın bagaj kapağına sohbet etmek için sırtını yasladı.

"Aydınlat beni."

"Şu tofu saçmalığını bırakmalısın," dedi öğle yemeğime, tofu, esmer pirinç ve yapraklı yeşilliklere bakarak.

Güldüm ve onun öğle yemeğine bir göz attım, kızarmış tavuk ve tanımlayamadığım başka bir kızarmış yiyecek vardı.

"Kızarmış tavuk yersem daha mutlu olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Denemekten zarar gelmez," dedi, şüphesiz karısı tarafından tedarik edilen limon kokulu ıslak mendille parmaklarındaki yağı silerken.

"Hah." Gözlerim arabamın yanındaki *graffiti*yle kaplı duvarda gezindi.

İsa Kurtarır. Uyuşturucu Öldürür. Siktir git, pislik.

Burada karışık mesajlar alıyordum.

Alnımdaki teri kolumun tersiyle sildim ve Miguel bilgeliğinden daha fazlasını aktarırken bir şişe su içtim.

"Dua etmelisin," dedi Miguel. "Neye ihtiyacın olursa olsun, Tanrı seni duyacaktır."

"Tanrı dualarıma cevap verecek mi?"

"Belki eder, belki de etmez."

"O zaman dua etmenin ne anlamı var?"

"İnancını korumalısın."

İşten eve dönerken radyoda Remy'nin şarkısı çalıyordu. Onun şarkısı diyordum çünkü şarkıyı Bastian Cox söylüyordu. Şarkı sadece onunla ilgili değildi, belli ki ona Mavi Hayalet Ateşböceklerinden bahsetmişti ve o da bunu şarkı sözlerinde kullanmıştı. Bana şarkıdan bahsetmemişti bile, ben de bu şarkıyı ya da eve gidip duş aldıktan sonra indirdiğim albümdeki diğer şarkıları hakkında ne hissedebileceğimden emin değildim. Buzdolabının üzerine yapıştırılmış bir not, babamın birkaç eski arkadaşıyla yemeğe gittiğini haber veriyordu. *Beni bekleme*, diye şaka yapmıştı. Belki de şanslı adam bir komedyendi. Notunu buruşturup çöpe atarken kendi kendime kıkırdadım. Sonra onu çöpten aldım ve avucumu üzerinde yumuşatarak tezgâhın üzerine koydum. Onu, anı ve mektuplardan oluşan ayakkabı kutuma ekledim.

Remy'ye yalan söylemiştim. Ben hapisteyken mektuplarının hepsi okunmadan gitmemişti. Başlangıçta, ilk altı ay boyunca gönderdiği her mektubu okumuştum. O kadar çok okumuştum ki, hepsini ezbere biliyordum. Mektupları komik, tatlı ve duygusuzdu; yaşadıklarının üzerinde durmak yerine bana moral vermek için içten bir çabaydı. Hatta cevaplarını bile kaleme almıştım ama hiç göndermemiştim. Onun yaşamasını, yoluna devam etmesini ve büyük şeyler yapmasını istiyordum, geçmişe takılıp kalmasını, artık ona bir gelecek veremeyecek birini düşünmesini değil. Cezamın bitmesine bir buçuk yıl kala onun mektuplarını okumayı bırakmıştım.

Kendime bunu onun için yaptığımı, benimle tüm bağlarını koparmasının onun yararına olacağını söylemiştim ve o zamanlar buna gerçekten inanmıştım.

Şimdiyse, "*Mavi Hayalet*'i" dinlediğimde, bu Bastian denen adamın Remy'nin benden sakladığı başka bir yönünü gördüğünü anladım. Eğer şarkı sözleri gerçekten Remy hakkındaysa, ki öyle olduğundan şüpheleniyordum, *Remy hayatına hiç devam etmemişti.*

Kafamı toparlamak, şarkı ve Remy hakkındaki duygularımı çözmek için sörf yapmaya karar verdim. Sahile inen merdivenin başında durduğumda o da oradaydı, sörf tahtasının üzerinde yüzüyordu. Başını çevirdi, sanki beni bekliyormuş gibi gözleri beni arıyordu. Ona doğru kürek çektiğimde her şeyi daha net görüyordum. Neyin değiştiğini bilmiyordum ama içimde bir şeyler değişmişti. O kadar kibirli ve bencil davranmıştım ki, sadece kendi sorunlarıma odaklanmış, davranışlarımın ve dikkatsiz sözlerimin Remy'yi nasıl etkilediğini düşünmemiştim. Bazen en çok sevdiğiniz insanlara en kötü şekilde davranırdınız ve ben Remy'yi seviyordum. Onu sevmekten hiç vazgeçmemiştim ama onun için yeterince iyi olduğuma inanmayı bırakmıştım.

O bana Mona Lisa gülümsemesini verdi, ben de ona gerçek gülümsememi.

"Bu rüyalarıma dadanan Mavi Hayalet değil mi? Ne cüretle bütün rüyalarıma girersin, Ateşböceği?"

Onun için yaptığım tahtanın üzerine oturduğunda, okyanus gözleri benimkilere kilitlendi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, benim rüyalarımda da her zaman şovu sen çaldın. Bastian'ın şarkısını duydun sanırım," diye tahmin etti. Başımı salladım. "Ne düşünüyorsun?"

Ne düşündüğümü duymak için sabırsızca altdudağını kemirdi.

Ufka doğru baktım. Güneş denize batmaya başlamıştı ama sörf yapmak için daha bir saat kadar vaktimiz vardı. "Çok güzel bir şarkı," dedim. "Bana seni hatırlatıyor. Ama umarım yedi yıl boyunca üzülmemişsindir. Bunu senin için hiç istemedim." Ona bakmak için başımı çevirdim. O kadar hüzünlü, trajik ve güzeldi ki, mutlu sonla bitmeyen tüm hikâyeleri gibiydi. "Ben senin mutlu olmanı istedim."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama dünya sensiz çok soğuk ve yalnızdı."

"Ateşböceği. Ben buradayım. Yanındayım."

"Eğer geri dönmeseydim, beni arar mıydın?" Başını salladı. "Sakın söyleme. Cevabı zaten biliyorum."

"Senin için en iyi şeyi yaptığımı sanıyordum. Bensiz daha mutlu olacağını düşündüm."

"Bu tam bir saçmalık. Seni asla bir korkak olarak görmedim."

"Sadece dürüst davranıyorum. Hayatım değişti. Büyük ölçüde. Artık sana verecek bir şeyim yok."

"Bunu nasıl söylersin? Sen yeterlisin, Shane. Yıkım işinde çalışıyor olman ya da profesyonel bir sörfçü olman fark etmez."

"Sana verecek param, beklentim ya da bir geleceğim yok. Hiçbir şeyim yok."

"Sen tam bir aptalsın. Bütün bunlar bunun için miydi?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bana bu yüzden mi bok gibi davranıyordun? *Para* yüzünden mi? Tek istediğim sendin. Tanrım, çok sinir bozucusun. Seni yumruklamak istiyorum."

Elleri kıvrıldı ve gözleri öfkeyle parladı.

Kahkaha attım. Nedenini bilmiyordum ama bana komik gelmişti. Omzuma sertçe vurdu.

"Hiç komik değil." Hayal kırıklığı içinde homurdandı ve suyu yumrukladı. Bu onu öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi gösteriyordu. Bu beni daha da güldürdü.

Bana ters ters baktığında korkudan sinmiş gibi yaptım. Beni savunmasız yakalayacağını düşünerek, beni tahtamdan itmeye çalıştı. Bu başarısız olunca, dalgaya doğru sertçe kürek çekmeye başladı. Ben ise hâlâ onun duyabileceği kadar yüksek sesle gülüyordum. Bu onu daha da kızdırdı. Sörf tahtasının üzerine çıktı ve iki orta parmağını salladı. Eğer dengesini koruyabilseydi çok havalı görünecekti. Başımı salladım ve burnunun üzerinden düşüp suya yuvarlanırken dilimi şaklattım. Saçları başına yapışmış halde orta parmağı havada, sıçrayarak yukarı çıktı.

Muhteşemdi.

Bir sonraki dalgayı yakaladım ve onu eğlendirmek için kibirli

küçük *kalk-in* hareketimi yaptım. "Umarım yüzüstü düşersin," diye bağırdı ben yanından hızla geçip o tatlı noktaya doğru giderken. Neden hâlâ dalgaların çarptığı bölgede takıldığını kimse tahmin edemezdi.

Tanrım, onu seviyordum.

Yan yana kürek çekerek geri döndük. Kolları ince olabilirdi ama kaslıydı, onun tarafında erdem ve kararlılık vardı. Tekneye döndüğümüzde burun buruna gelmiştik.

Bana muzaffer bir gülümseme bahşetti. "Spagetti kollarmış, hadi oradan."

Kıkırdayıp tahtamın üzerine çıkarak manzarayı seyrettim. Remy'nin sırtı dik, başı yukarıda, akşam güneşinin son ışıkları tenini parlatıyordu. O her zaman bir savaşçı olmuştu. Güçlü, cesur ve dürüsttü. Benim kendimden vazgeçtiğim zamanlarda bile o benden asla vazgeçmemişti.

"Üzgün olmaktan yoruldum," dedi Remy, kollarını başının üzerine uzatarak, yüzü güneşe doğru eğilmiş, dudakları gülümseme edasıyla kıvrılmıştı. Gece yarısı siyahı saçları bikini altının üst kısmını okşuyordu ve uzun, zarif boynu kavisliydi. O kadar lezzetliydi ki ondan bir ısırık almak istedim.

"Acı çekmekten yoruldum."

"Ve kızgın olmaktan?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Ve kızgın olmaktan."

İç çekti. "Acıktım."

"Bir saat daha sörf yapalım, sonra seni *taco* yemeye götürürüm. Hatta sana mango yediririm."

"Mangonun suyunu emeceğim." Dili dışarı çıkıp dudaklarını ıslattı.

"Sörfü siktir et. Hadi mango yiyelim."

*Taco*ları aldık ama önce mangoları yedik.

Üzüntü ve acıyı kovduk, hayat yeniden güzelleşmeye başladı. Yol boyunca bir yerlerde kaybettiğimi düşündüğüm parçalarımı yavaş yavaş geri kazanıyordum. Yavaş ama emin adımlarla Remy'yle birbirimize geri dönmeye başladık ve günlerimiz bir ritme girdi. Sabahları, birlikte sörf yapıyorduk. Günlerini güzel, çirkin ve ilginç şeylerin fotoğraflarını çekerek geçiriyor ve grafik tasarım öğreniyordu.

"Neden grafik tasarım öğreniyorsun?" diye sordum, bir akşam yemekte dizüstü bilgisayarını masaya getirdiğinde.

"Yeni iş girişimin için bir logo tasarlıyorum." Bana göz kırptı. "Markalaşma, bebeğim. Başarılı olmana yardım edeceğim."

"Gerçekten mi? Ne işiymiş bu?"

"*Ateşböceği Sörf Tahtaları.*" O sırıttığında babam ellerini ovuşturdu, "İşte şimdi konuşuyoruz."

Gündüzleri, garip bir şekilde takdir etmeye başladığım çirkin bir işte çalışıyordum. Yıkım işi hayatım boyunca yapmak istediğim bir iş değildi, hayalim hiç değildi ama dürüst bir ücret karşılığında dürüst bir iş yapmaktan bir ölçüde tatmin oluyordum. Miguel'e; sörfün benim dinim olduğunu ve Remy St. Clair'in mihrabında ibadet ettiğimi söyledim. Bunu nasıl karşılayacağından emin değildi. Yıkım alanındaki kimse tavır değişikliğimden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Hapisten çıkalı bir yıldan biraz fazla olmuştu ve henüz uzak bir anı olmasa da kötü anılar solmaya başlamıştı. Artık acının pençeleri o kadar derine batmıyordu. İyimser olmanın ve sadece hayatta kalmak yerine yaşamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya başlıyordum.

Bir keresinde, nasıl yaşanacağını öğrenmek istiyorsan nasıl ölüneceğini de öğrenmen gerektiğini duymuştum. Babam hâlâ hayatını dolu dolu yaşıyordu. Kolay yoruluyordu, kısa süreli hafıza kayıpları yaşıyordu ve inkâr ettiği baş ağrıları vardı ama hâlâ buradaydı. Hayattan daha güçlüydü. Anı yaşıyordu. Akşamları birlikte yemek yiyor, hayat ve sörf hakkında konuşuyorduk. Bizim için ikisi de aynı şeydi.

Ne zaman boş vaktim olsa garajda tahta şekillendiriyordum. Bazen Remy, bazen de babam benimle takılıyordu. Dylan ara sıra uğruyordu, hatta arada bir konuşuyordu da. Birkaç kez Travis uğramıştı ve olaya dahil olmak istedi.

"Nasıl sörf yaptığımı biliyorsun. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun," dedi Travis, benim zımparaladığım rayın karşısındaki rayı zımparalarken. "Bana bir tahta yap."

Neden olmasın. Bir dünya şampiyonu için tahta yapmayı kabul ettim. O da bana Remy hakkında saçmalamayı bırakmayı kabul etti.

Ağustos iyi bir aydı. Remy ve ben mutluyduk. Çok fazla yükü olan iki insanın olabileceği kadar mutluyduk.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Remy

"Hazır mısın?" diye sordu Shane sırıtarak.

Ben de sırıttım. "Her şeye hazırım." Bu paletlerle yürümek dışında her şeye tabii. Teknenin arka tarafındaki platforma doğru yaptığım zarif olmayan yolculuk sırasında teknenin güvertesine takıldılar. "Bu şeylerin içinde yürümek çok zor."

Güldü. "Yürümek için yapılmamışlar."

"Bunu bir ördeğe anlat."

Shane daha sesli gülerek maskeyi yüzüme çekti ve içeri su girmediğinden emin olmak adına lastik kayışları sıkmak için elini uzattı. "Bu nasıl?"

Ona bir başparmak işareti yaptığımda kendi maskesini indirdi. "Ne kadar cazip olursa olsun, hiçbir şeye dokunma," diye uyardı Shane.

Başımı salladım ve o da elimi sıktı. "Seni güvende tutmak istiyorum, baş belası."

"Teşekkür ederim, sevgilim. Minnettarım."

"Atladığımızda maskene ve dalış şnorkeline sıkı tutun."

"Anladım." Hiç düşünmeden nefesimi tuttup teknenin arkasına atladım, Shane de arkamdan beni takip ediyordu. Sam'in teknesi bir koyun yakınına demirlemişti, bana vahşi ve harikulade şeyler vaat edilmişti, bu yüzden keşfetmeye hevesliydim. Bugün sadece biz vardık; ben, Shane, Jimmy ve Sam. Bizden önce dalmaya gitmişlerdi. Shane babası için endişelendiyse bile bunu iyi saklamıştı. Mutlu görünüyordu, sanki hayatı seviyor ve bir sonraki macerayı dört gözle bekliyordu.

Tüplerden nefes alarak, maskelerimiz suda aşağı bakacak şekilde, sadece ayaklarımızı hareket ettirerek ilerledik. Ellerim, herhangi bir şeye dokunmanın cazibesine karşı koymak için güvenli bir şekilde vücuduma sokulmuştu. Koydaki su daha sıcaktı, sörf yaptığımız yerden çok daha mavi ve berraktı. Okyanusun dibini görebiliyordunuz.

İlk başta tek gördüğüm bitki yaşamı ve küçük mercan resifleriydi ama ilerledikçe daha fazla deniz yaşamıyla karşılaştık. Köpekbalığı sürüleri yanımızdan yüzerek geçtiler, izinsiz girişimizden rahatsız olmamışlardı. Arkalarından deniz yıldızları yanımızdan geçtiler. Shane elimi tuttu ve bir ahtapotu işaret etti. Okyanusun dibinde gördüğüm ahtapot ve vatoz beni o kadar heyecanlandırdı ki daha yakından bakmak için aşağıya daldım. Shane'in dalış sırasında şnorkelle nefes alma konusunda bana söylediklerini unutmuştum. Ciğerlerim sıkıştı, göğsümü sıkıştırdı ve beni boğdu. Nefes alamıyordum. Başım dönüyordu, panikledim ve rahatsızlandım. *Laguna Beach* sahilindeki bir koyun mavi sularında ölecektim.

Kollarıma ardımdan sarıldığında, Shane beni yüzeye çekip başımı sudan çıkardı. Bir cankurtaran gibi arkamda ya da altımdaydı. Etrafıma uzanıp maskemi ve şnorkelimi çıkardı. "Bir şeyin yok. Seni tutuyorum. Sadece nefes al, bebeğim."

Nefes aldım. Al. Ver. Al. Ver. Sakinleşene kadar devam ettim.

"İyi misin?" Sesi endişeyle doluydu.

Göğsüne doğru başımı salladım ve güçlendirici bir nefes daha aldım. "Ben iyiyim. Sadece ahtapot konusunda heyecanlandım ve sonra panikledim."

Bir süre daha bana sarıldı, kollarını bana dolayarak sırtüstü yattı. Durgun ve huzurluydu, öğleden sonra güneşi kapalı göz kapaklarımın altında kırmızıydı. Bir süreliğine nefes almaktan ve bu şekilde takılmaktan mutluydum, yakın ölüm tehdidim gerçekten geride kalmıştı. Şnorkelle dalmak eğlenceliydi ama göğsümdeki o baskıyı ve boğulma hissini yaşadıktan sonra derin deniz dalışı öğrenmeye hiç niyetim yoktu.

"Tekneye geri dönmek ister misin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Artık yüz yüzeydik ve maskesiyle şnorkelini çıkarmıştı. Alnında

maskenin bıraktığı bir iz vardı, gözüm onu takip ederek bir su damlasını kovaladı.

"Hayır," dedim çabucak. "Her şeyi görmek istiyorum."

Gülümsedi, çok iyi hatırladığım o soğuk ve güzel gülümsemesi mükemmeldi. Gözleri bugün yeşildi. *Yeşim yeşili.*

Panik anım uzak bir anı olarak kaldığında ona gülümsedim. O kadar sert gülümsüyordum ki elmacıkkemiklerim ağrıyordu.

"Bu gülümseme ne için?" Islak saçlarımdan bir tutamı yüzüme doğru itti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmaklarının arkası çene çizgime değiyordu.

"Bu gülümseme senin için. Bugün beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Seni güldürmenin nasıl bir his olduğunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Nasıl hissettiriyor?" Gözlerim yüzünde gezinirken sordum.

"Kendimi bir tanrı gibi hissediyorum."

"Sen benim gözümde her zaman tanrısaldın."

Bir kahkaha attı. "Sadece bir ölümlüyüm." Elini saçlarının arasından geçirdi ve omzunun üzerinden mağaranın girişine, sonra da bana baktı. "Burayı görmeni istedim. Seveceğini biliyorum."

Gözlerim ağzına kaydı ve altdudağını ısırdı. Bu küçük seksi hareketin bana ne yaptığını anladığını sanmıyordum.

"Neredeyse mağaraya vardık. Gel-git diğer tarafa yüzmek için yeterince alçak."

"Ha?"

Kıkırdadı. "Hazır mısın?"

"Evet. Tükürüp şunu parlatmama müsaade et."

Maskemin içine tükürdüm, bu biraz iğrençti ama sisi temizlemenin en iyi yolu buydu ve maskeyi yüzüme tekrar takmadan önce durulamak için biraz suyla çalkaladım. Daha sonra mağarayı ve deniz salyangozlarının yaşadığı resif kaya kuleleriyle koyun etrafındaki sualtı manzarasını keşfettik. Açık sulara doğru ilerledik ve Büyük Beyazlar konusunda yerleşik uzmana göre zararsız türden levrekle birkaç köpekbalığı gördük. İlk seferden sonra birkaç kez daha daldım, en azından paniklemeyecek ya da bayılacakmış gibi hissetme-

yecek kadar alışmaya başlamıştım. Benim için gezinin en önemli noktası yunuslardı. O şeylere bayılmıştım.

Tekneye döndüğümüzde mutlu, rahatlamış ve sakinleşmiştim. Jimmy'yle Sam çoktan geri dönmüşlerdi ve öğleden sonra güneşinin altında minderli banklara uzanmış, hiçbir yere gitmek için acele etmiyorlardı. Jimmy'nin tekneyle açılmayı, dalmayı ve şnorkelle yüzmeyi neden sevdiğini anlayabiliyordum. Aşağıda bambaşka bir dünya vardı. Shane'le soğuk, tatlı su şişelerimizi doldurduktan sonra Shane kolunu omzuma doladı ve Sam bizi marinaya geri götürürken Jimmy'nin karşısındaki koltukta beni kendine doğru çekti. Jimmy'nin bir düzine fotoğrafını çekerken onun gülümsemelerini gerçek hayatta göremeyeceğim zamanı düşünmemeye çalıştım.

Jimmy ayağa kalkıp öne doğru eğilerek elini uzattı. Ne istediğini bildiğim için fotoğraf makinesini ona uzattım ve tekrar Shane'in yanına eğildim. Ben turkuaz bir bikini giymiştim, o ise sörf şortuyla çıplak göğüslüydü. Okyanus nemli saçlarım vahşi ve dalgalıydı, esintiyle yüzümün etrafında dalgalanıyordu. Kameraya gülümsedik, Jimmy fotoğraflarımızı çekmeye devam etti. Ben Shane'e baktım, o da bana baktı ve birbirimize gülümsedik. Başını eğdi, ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "*O kadar güzelsin ki,*" diye fısıldadı, ardından dudaklarını kulağımın hemen altındaki hassas tenime bastırdı ve ben resmem eridim.

En. İyi. Gündü.

Limana yanaştığımızda rüzgârda uçuşan saçlarımı tepeden topladım ve bikinimin üzerine pamuklu bir elbise giydim. Terliklerimle adım attığımda sıska bacaklarım beni zar zor teknenin arkasına taşıdı. Shane tekneden iskeleye doğru atlayıp bana elini uzattı. Yardımına ihtiyacım olmamasına rağmen elini tuttum ve tekneden inmeme yardım etmesine izin verdim. Beni sert göğsüne doğru çekerken kollarını bedenime dolayarak dudaklarımdan öptü.

Deniz, umut ve olasılık tadında yumuşak, tatlı bir öpücüktü bu.

"Geri döndüğüne sevindim," dedi, sesi alçak ve sertti. Dudaklarımın kenarını, çenemi ve boynumu öptüğünde onun ne kadar acımasız ve mesafeli olduğunu unuttum. "Benim dünyam da sensiz çok soğuk ve yalnızdı, Ateşböceği."

"Shane," diye fısıldadım. Kalbim o kadar doluydu ki patlayacağını sandım.

"Remy." Gülümsedi ve rıhtım boyunca yürürken kolunu omzuma doladı, akşam güneşi yüzümüze vuruyordu. Tenim güneşten ve tuzlu sudan karıncalanmıştı, içten içe parladığımı hissediyordum.

Yine, Shane ve Remy'ydik ama bu kez, yaşım yüzünden gizlice dolaşmak zorunda değildik. Artık saklayacak bir şeyimiz yoktu.

Dördümüz marinadaki deniz ürünleri restoranına gittik. Dış güvertede, limana ve ötesindeki okyanusa bakan uzun bir masaya oturduk.

Mojito ile sarhoş olmuştum ve hayattan zevk alıyordum. Dağ gibi yengeç bacağı yedik, suyun üzerinde güneşin batışını izledik ve yemeğimizi bitirdikten sonra da içkilerimizi yudumlamaya devam ettik. Bana, *The Big Lebowski*'deki,* *Je Bridges*'i** hatırlatan Jimmy ve Sam, vahşi gençlik hikâyelerini anlatarak bizi eğlendirdiler. O kadar çok gülüyordum ki karnım ağrıyordu.

Alkol her şeyi bulanıklaştırırken dünyayı puslu, pembe bir gözlükle görüyordum.

---

* 1998, ABD-İngiltere ortak yapımı suç-komedi filmi. Ç.n.

** Filmin baş rol oyuncusu. Ç.n.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Shane

Sam ve babamla birlikte gülerek onları izlerken, bu anı *güzel anılar* koleksiyonuma ekledim. Babam dalışla geçen güzel bir günün ardından sağlıklı ve rahatlamış görünüyordu, gözleri mizahla parlıyordu. Güneşte bronzlaşmış karamel rengi teni ve okyanus gözleriyle Remy, sevimli beyaz elbisesi içindeydi. Dağınık topuzundan saç tutamları kurtulmuş, boynunun uzun, zarif kıvrımı ortaya çıkmıştı. *Boyunların bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?*

İnsanların yanından geçerken tüm başlar bize dönüyordu, ona bir kez daha bakmak istedikleri için insanları suçlayamazdım. Pek çok parlak dergi kapağını süsleyen bu yüz, vahşi doğada daha da güzeldi. Makyajsız. Dağınık saçlar. Gösteriş ya da kibarlık yoktu, göz kamaştırıcıydı.

Onu izlediğimi fark ettiğinde uzun taburesinden kayarak yanıma yaslandı. Kolumu ona doladım ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüp, onu içime çektim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma. Bir yanıt beklemek yerine *mojito*sunu yudumladı ve gülümsemesini masanın karşısındaki babamla Sam'e yöneltti. Milyonlarca kez dinlediğim ama yine de çok sevdiğim bir hikâyeyi tekrar anlatıyorlardı.

"... dışarıda sörf tahtalarımızın üzerinde oturmuş sohbet ediyorduk ve kafasında bir Malibu taşıyan küçük sarışın bir şey gördük. Kız ufacıktı, beyaz-sarı saçları sırtına kadar iniyordu ve çok tatlıydı..."

"Güzeldi," diye düzeltti babam. "Çok *güzeldi*."

"Evet, öyleydi," dedi Sam. "Tabii ki ikimiz de onu izlemeye başladık, o şeye binmek şöyle dursun, kürek çekip çekemeyeceğini merak ediyorduk."

Babam kıkırdadı ve başını salladı. "Bizi utandırdı."

"İlk dalgasını sürdü, ben ve Jimmy, on dört yaşındaki aptallar gibi salyalarımız çenelerimizden aşağı akarak onu seyrediyorduk. Tekrar kürek çekip bize katıldığında ikimiz de ona âşık olmuştuk." Sam birasından bir yudum aldı, gözleri anılarla parlıyordu. "Biraz aşk üçgeni içinde kalmıştık."

Babam homurdandı. "O seni hiç sevmedi. Üçgen falan yoktu, sallama."

"Sadece sen onun peşinden âşık bir köpek yavrusu gibi koştuğun için seni seçti." Sam göğsünü gururla dışarı çıkardı. "Bunun için fazla havalıydım."

Buna hepimiz güldük.

"Cazibem ve esprili şakalarımla onun ayaklarını yerden kestim," diye övündü babam.

"O andan itibaren birbirlerine yapıştılar," dedi Sam.

"Evet, öyleydik. Ben ve benim tatlı hippi kızım. Sonra Shane geldi ve hayat güzeldi. Çok güzeldi."

"Güzel zamanlardı, güzel zamanlar..." Sam iç çekti. O ve babam hâlâ sörf serserilerine benziyorlardı. Sam uzun kahverengi saçlarını lastikle arkaya toplamış, her zamanki çirkin Hawaii tişörtlerinden birini giymiş ve çamurlu bir bronzluk içindeydi; babamsa solmuş tişörtlerinden birini giymiş ve yüzünde sanki az önce güzel bir gün geçirdik ifadesi vardı. Çok eskiye dayanan ve uzun bir geçmişi paylaşan eski dostlar bir aradaydı.

Bugün o kadar mükemmel, o kadar iyiydi ki ikimiz de bitmesini istemiyorduk. Remy'nin suyun altında panikledigi an hariç, çok uzun zamandır hatırlayabildiğim en güzel günlerden biriydi. Remy, cesur ve güçlüydü. O endişe anı onu zerre kadar yıldırmamıştı. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu; dirençli olması. Olaylardan çok çabuk sıyrılması, tekrar denemek ve bir dahaki sefere daha iyisini yapmak için yeni bir kararlılıkla geri dönmesiydi.

Uzun gün babamı çok yormuştu ve Sam'le birlikte yirmi dakika önce ayrılmışlardı, kalıp eğlenmemiz için ısrar ettiler, bu yüzden Remy'yle ben daha fazla içki sipariş ettik. Şimdiyse babam ve Sam'le eve gitmiş olmayı diliyordum.

Tristan'ın yüzünü o olaydan sonra kâbuslarımda her zaman görürdüm. Şimdi marinadaki masamızdan onu tekrar gördüm. John Hart'ın kara gözleri bana dikilmişti ve çenesi kilitlenmişti. Eğer bakışlar öldürebilseydi, bir metre yerin altında olurdum. Eskiden onun altın çocuğu, markasının yüzüydüm. Onun logosunu formamda, HartCore etiketini de cüzdanımda taşırdım. Onu şehirde gördüğümde durur, elimi sıkıp omzuma vurur ve kazanmaya devam etmem gerektiğini söylerdi.

"Herkes kazananları sever, Shane. Kazananlar dalış kıyafeti, tişört ve şapka satar. Kaybedenler kredi kartı borcu biriktirir. Kimse bir kaybedene sponsor olmaz. Başarının tekrarı yok." Parmağını silah şeklinde bana doğrulttu. Bir parmak silahı. Ne dangalakça bir hareketti. Gözlerimi devirmemek ya da gülmemek için kendimi zor tuttum. "Avustralya'da senden ne bekleyebilirim ki?"

Onunla dalga geçtim. Onun için kazanmadım. Kendim için kazandım.

Dünya şampiyonu olmak, on yaşımdayken ilk sörf yarışmamı kazandığımdan beri hayalimdi. Bir galibiyetti.

Ve Avustralya'da kazanmıştım. Hedeflediğim şeyi yapmıştım. *Bells Beach*'teki zaferimden sonra beni tebrik etmek için aramıştı. İkimiz de Remy ve oğlu arasında neler olup bittiğinin farkında değildik. Şimdi, yedi yıl sonra, John Hart ve ben bir restoranın karşısında göz göze gelmiştik, tek görebildiğim Tristan'ın yüzüydü.

Alnımda boncuk boncuk terler birikiyor, kalbim çok hızlı atıyordu. *Buradan çıkmam gerekiyordu.*

Vicdanım... o kadar gürültülüydü ki. Etrafımdaki sesleri, müziği, çatal bıçak şıngırtılarını ve limandaki teknelere çarpan suyun sesini bastırıyordu. Göğsümün sıkıştığını hissettim ve kendimi tanımıyor olsaydım kalp krizi geçirdiğimi düşünebilirdim. Burnumdan birkaç nefes aldım ve baskıyı hafifletmek için göğsümü ovuşturdum.

Midem çalkalanıyordu ve Remy'yi buradan çıkarmak istiyordum. Elini tutup onunla birlikte kaçmak. Fiji'ye, Bali'ye ya da Tahiti'ye gitmek... Arkama bakmadan koşmaya devam etmek. Burası dışında herhangi bir yere, gözlerin suçladığı ve işlediğim suç için harcadığım zamanın önemli olmadığı bir yere. *Nasıl olabilirdi ki? Oğlunu ölümden geri getiremezdim.*

Gerçekler birbirine karışmıştı, Tristan'ın sarhoş kız arkadaşı ve annesi tek tanıklardı. O gece hiç şansım olmayacağını biliyordum. Hapse gireceğimi biliyordum. Suçlu bulunacağımı biliyordum çünkü suçluydum. Birinin canını almıştım. Avukatım bana, Tristan'ın, Remy'ye ne yaptığına dair kanıt olmadığını söyledi. Reşit olmayan biriyle seks yapmamın ya da Tristan'ın arkadaşlarının ortaya çıkıp Remy'nin mola yerinde takıldıkları gün beni Tristan'a 'fiziksel saldırıda' bulunurken gördüklerini söylemeleri de davama yardımcı olmamıştı.

İhtimaller bana karşı yığılmıştı. John Hart, zengindi, güçlüydü ve kendi payını alana kadar durmayacaktı.

Bu yüzden itiraf pazarlığını kabul etmiştim. Remy'yi mahkemeye sürüklemekten çok daha iyiydi. Savcılığın Remy'nin dağınık ev hayatı ve ilişkimiz hakkında bulabildikleri her şeyi ortaya çıkaracakları söylemişti. Onun için bunu istemedim. Eğer batacaksam, onu da yanımda götürmeye hiç niyetim yoktu. Tristan'ın peşinden gitmek benim kararımdı ve her zaman insanların yaptıklarından sorumlu tutulmaları gerektiğine inanan biri olmuştum.

Remy avucunu yanağıma koydu ve başımı ona doğru çevirerek yüzümü inceledi. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim."

Kaşları çatıldığında elimi bileğine doladım, başparmağımla narin tenini okşarken elini yüzümden indirdim ve bırakmadan önce öptüm. "Her şey yolunda. Hadi hesabı isteyelim."

"Tamam," dedi yavaşça.

Hesabı işaret ettim ve Remy'yi aceleyle oradan çıkarmaya çalışarak masaya biraz daha para attım. Yine de artık çok geçti. John ve Amanda Hart, önümüzde durarak ilerlememizi engellediler. Bir yattan yeni inmiş gibi görünüyorlardı. Adam haki pantolon, beyaz düğmeli gömlek ve lacivert blazer ceket giymişti. Kadınsa geniş paçalı beyaz bir pantolon ve belden düğümlü mavi bir gömlek giymişti, kolunun altında tasarım bir çanta vardı. Neden ilk dikkatimi çeken şey dış görünüşleri ve fiziksel yapıları oldu bilmiyorum ama ikisi de kusursuz görünüyordu. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, makyajı ustalıkla yapılmıştı.

Remy kolunu benimkinin içine soktu ve ellerini pazuma doladı. Güç almak için mi bana tutunuyordu, yoksa kendi gücünden bana da vermeye mi çalışıyordu bilemiyordum. Costa del Rey'e döndüğümden bu yana geçen altı ya da yedi ay içinde Hartlarla ilk kez yüz yüze geliyordum.

Böyle bir durum için uygun görgü şeyi neydi? *Hiçbiri şu anda aklımda yoktu.*

"İzninizle, biz de tam gidiyorduk," dedi Remy, kolumu çekiştirip beni hareket ettirmeye çalışarak.

"İzninizle mi?" Amanda Hart, konuştuğunda yüzü çirkin bir şeye dönüştü. Remy'nin üzerine yürüyüp, yüzüne doğru yaklaştı ve suçlayıcı bir tavırla çenesini gösterdi. "Senin hakkında her şeyi biliyoruz, seni küçük sürtük. Paige, bize her şeyi anlattı. Tristan'ın peşinden nasıl koştuğunu biliyoruz, seni utanmaz küçük şırfıntı."

Remy kolumu bıraktı ve bir adım öne çıktı, çenesi saygıyla kalktı. Şu anda o kadar güzel, güçlü ve cesurdu ki. "Sana her ne söylediyse yalan. Peşimden gelen, Tristan'dı."

Amanda sertçe güldü. "Bunu söyleyeceğini söylemişti. Senin geçmişini araştırdık. Sen ve annen hakkında her şeyi biliyoruz. Yüksek ve kudretli gibi davranıyorsun ama çöplükten çıktın ve ait olduğun tek yer orası."

Çenem kasıldığında burnumdan derin nefesler almaya çalıştım. *Lanet Zen'ini bul, Shane.* Seni kışkırtmalarına izin verme. Kendini kaybetme yine.

Yine mi?

Remy'yi arkama çektim, "Ne söyleyeceksen bana söyle. Kız arkadaşımı bu işe karıştırma. Zehrini hak eden tek kişi benim."

Amanda sunduğum fırsatı değerlendirdi ve öfkesini üzerime boşalttı. "Umarım cehennemde çürürsün," diye tısladı. "Oğlumuzu öldürdün."

"Özür dilerim. Bu bir kazaydı."

Başka ne diyebilirdim ki?

Bana saldırdığında bir şey yapmamak için ellerimi havaya kaldırdım, beni itmesine ve göğsüme vurmasına izin verdim. Tırnakları tenimi çizdi ve siyah rimelli gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Nefesindeki şarap kokusunu alabiliyor, sarhoş olduğunu biliyordum.

"Kes şunu," dedi Remy, ağladığını duyabiliyordum ve şimdi yanımda duruyordu.

"Sence özür dilemek ya da bir özür mektubu bir şeyi değiştirecek mi?" Amanda ağlamaya devam etti. Yüzüme tükürdü, bu en büyük hakaretti, elimin tersiyle tükürüğü silerek kollarımı iki yanıma indirdim. Amanda'nın yüzü buruştu ve hıçkırıkları daha da yükselirken omuzları sarsıldı.

John Hart, araya girip kollarını karısına dolayarak onu göğsüne doğru çekti. Amanda elleriyle yüzünü kapatıp, ölen oğlu için onu kendisinden alan adamın önünde ağlarken omuzları çöktü.

"Sana bu kasabaya bir daha adım atmamanı söylediğimde kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum," dedi bana John Hart, sesi alçak ve gözleri sertti.

Etrafımızda toplanan kalabalığa baktım ve dilimin ucuna gelen kelimeleri dizginledim. *Cehenneme kadar yolun var. İstediğini aldın. Beni evimden sürgün edemezsin.* Cevap vermek yerine kolumu Remy'nin omuzlarına doladım ve onu kalabalıktan uzaklaştırarak, John Hart'ı karısını teselli etmesi için yalnız bıraktım. Amanda Hart'ı suçlamıyordum. Annemi öldüren beyaz minibüsü kullanan kişiyle yüz yüze gelmiş olsaydım ben de aynı tepkiyi verirdim. Muhtemelen daha kötüsünü yapardım. Beni hapse göndermek istediği için John Hart'ı da suçlamıyordum. Göze göz olması gerekiyordu. Ancak Remy'yi bu işin içine sürüklemek, sınırı çizdiğim yerdi.

Remy benimle eve geldiğinde dışarıdaki duşta, birlikte duş aldık. Benim tişörtlerimden birini giydi ve benimle birlikte yatağa girdi, başını omzuma yaslarken elini kalbimin üzerine koydu. Odamın karanlığında tavana baktım, narenciye şampuanı gibi kokan duşta ıslanmış saçlarını usulca okşadım.

"Bana iyi bir şey söyle, Remy."

"Sadece bir tane sen varsın ve senin yerin doldurulamaz."

Yaşadığı çiftlik evi ve geride bırakmak zorunda kaldığı kedisiyle ilgili hikâyeyi hatırlayarak saçlarından bir tutamı parmaklarımın ucuna doladım. "Başka bir kedi alıp almadığını hep merak etmişimdir."

"Hayır. Çok sık veda etmek zorunda kalırdım. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzücü."

"Gün doğumunu kaçırmak gibi."

"Ya da okyanusu."

"Ya da gülümsemeni."

"Ya da kocaman kalbini. Sanırım sana âşık olduğum an seni ilk gördüğümdeydi; soluk mavi bir tişört ve mavi desenli siyah sörf şortu giyiyordun. Çıplak ayaklıydın, altın sarısı bir bronzluğun vardı, sörfçü saçların dağınıktı."

"Arka cebinde *Skoll* kutusundan bir kuru kafa olan kesik *Levis*lerden giyiyordun. Eski püskü beyaz *Chucks* ayakkabılar ve gitmediğin bir üniversitenin yüzme takımı tişörtüydü. *Bordoydu.*" Sırtüstü yuvarlandı ve ben de başımı dirseğime dayayıp yüzüne baktım. Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü, gözleri benimkilerdeydi. "Saçların uzun ve dalgalıydı, sırtının yarısına kadar iniyordu ve cezbedici dudaklarını öperken saçlarının boynuma dolandığını hayal ettim."

"Burnun soyuluyordu." Burnumun üzerinde parmağının izini sürdü. "Çok sevimli olduğunu düşünmüştüm."

"Koyu renk ojelerin soyulmuştu. Seksi olduğunu düşünmüştüm." Dudaklarımı bileğine bastırdım.

"Vitesin üzerindeki eline baktım. *Damar pornosu gibiydi.* Çok güzel ellerin var."

"Gözlerimi ağzından alamadım, o dolgun altdudağını kemirenin kendi dişlerim olmasını diledim." Ağzının köşesini öptüm. Kulağının altını ve yanağını. "Seni dairenden çıkarken gördüğüm andan beri seni istiyordum. Seni ilk *ben* gördüm."

Ellerimi tişörtünün altından geçirdim ve yavaşça başından çekip yere fırlattım. Karnını öptüm. Kalça kemiğini. Göğüslerini...

"Seni ilk ben sevdim. Ve son. Her zaman da ben seveceğim," dedi çamaşırımı çekiştirerek. Hızla soyundum ve bacaklarının arasına tırmandım.

Dudaklarım çenesinden kulağına doğru ilerlerken kulağına fısıldadım. "Seni seviyorum, Remy. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Ellerim kalçalarında, yanlarında, boynunda ve saçlarında gezindi. "Seni seviyorum."

Benim Ateşböceğim. Benim sonsuzluğum.

Eline uzanıp parmaklarımızı birbirine doladım, birleşen ellerimiz yastığın üzerinde, başının yanında duruyordu. İçine usulca süzüldüm. Yavaş ve sessizdik, kelimelerimizin söyleyemediği her şeyi bedenlerimizin söylemesine izin veriyorduk. Onu sevdiğim dokuz yıl. Soğuk ve yalnız yıllar. Acı ve kalp ağrısı. Ama her şeyden sonra bile, işte buradaydık, aşkımız tüm yaşadıklarımızdan daha güçlüydü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "*Her şey için.*"

Yüzüme dokundu. "Sen benim okyanusumsun, Shane. *Sana asla sırtımı dönmem.*"

Bacakları etrafımı sardığında, ona olan aşkımdan kör olmuş bir halde daha sert bir şekilde içine girip çıktım. Adımı fısıldadı. Beni sonsuza dek seveceğini söyledi. Tırnakları sırtıma batarken vücudu yataktan havalanarak uzaklaştı.

Gözyaşlarım onun kabaran göğsüne usulca düştü. Başımı kendine doğru çektiğinde dudaklarımız buluştu.

Aşkın tadı deniz gibiydi, gözyaşı, umut ve olasılık gibiydi. Aşkın tadı, Remy gibiydi.

Ertesi gün tüm sosyal medyada fotoğraflarımız vardı. Remy bunu benden saklamaya çalışmıştı, bu yüzden pazartesi günü iş yerinde çocuklardan biri bundan bahsedinceye kadar haberim olmadı. O günün ilerleyen saatlerinde patronum Raymond, beni yıkım alanında bir karavan olan ofisine çağırdı ve kıçıma tekmeyi bastı.

Salı günü, Hartların başını çektiği topyekûn bir savaşa dönüştü. Sanki beni görmeleri bile yeni bir düşmanlık yaratmıştı. Benden daha ne istiyorlardı? Onlara kendi payımı vermiştim. Onlara hapishaneden özür mektupları göndermiştim. Amanda Hart'ın suratıma tükürmesine izin bile vermiştim. Babam işini kaybetmişti ve yakında ölecekti. Hayatında bu saçmalığa ihtiyacı yoktu. Remy'yle birbirimizi kaybetmiştik ve yıllarca ben de kendimi kaybetmiştim. Şimdi o da bu karmaşanın içine sürükleniyordu çünkü Hartlar tüm bunların yeterli olmadığına karar vermişlerdi, daha fazlasını istiyor-

lardı. Onu herkesin önünde utandırmanın bir şekilde hakları olduğunu düşünüyorlardı.

Bu kadarı yeterdi. Remy'yle ben birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuştuk ve dış güçlerin bizi ayırmasına izin vermeyecektik. Bir daha asla.

Eylem planımızı onunla paylaştığımızda babam ellerini birbirine sürterek, "İşte şimdi konuşuyoruz," dedi. Bu onun için bir slogan haline gelmeye başlamıştı. *Şimdi konuşuyoruz.* Babamın, düşündüğümden daha savaşçı biri olduğu ortaya çıkmıştı. "Seninle gurur duyuyorum. Ve ne olursa olsun, eğer biri annene bunu yapsaydı, ben de aynı lanet şeyi yapardım."

Planımızın doğru bir hareket tarzı olup olmadığını bilmiyordum ama adınız, itibarınız ve hayatınız boyunca uğruna çok çalıştığınız her şey ayaklar altına alınıyorsa, bazen tek bir savunma hattı olurdu. *Doğruyu söylemek.*

KIRKINCI BÖLÜM

Remy

2 hafta sonra

"Bırakın konuşsunlar," dedim, arabamız *Hollywood Bowl*'un giriş kapısının önünde durduğunda arabamdaki şampanyanın geri kalanını boşaltarak. Bastian bizi alması için bir araba göndermişti, zorlamadıkça ve pahalı içkiler içirmedikçe gelmeyeceğimizden şüpheleniyordu. "Bizi tanımıyorlar, umurumda değil."

"Umurunda değil mi?" Shane bardağındaki viskinin geri kalanını devirmeden önce sinirle soludu.

"Sadece seni üzerlerse umurumda olur."

"Siktir et onları. Sen iyiysen, ben de iyiyim."

Ve ben iyi olmaktan çok daha fazlasıydım. Düpedüz başım dönüyordu. Bastian'ın gönderdiği saçma sapan arabadan -tamamen dolu bir minibarı ve *Ringo Starr*'a benzeyen bir şoförü olan, biraz çakırkeyif ama sarhoş olmayan bir *Hummer*'dan- yuvarlanarak çıktık. Shane'in üzerinde paçaları kıvrık yıpranmış bir kargo pantolonu, düz beyaz bir tişört ve kafamdan çıkarıp onunkine taktığım hasır fötr şapka vardı. Zahmetsizce havalı ve muhteşem görünüyordu.

Parmak ucumla fötr şapkanın kenarını okşadım. "Gösterişli görünüyorsun."

"Belalı görünüyorsun." Kıçıma şakacı bir şaplak attı ve göz kırptı.

Tanıştığı kızın yırtık kot şortlu, siyah kurukafalı atletli ve asker ceketli yetişkin versiyonuna benziyordum. Kolunu omuzlarıma doladı ve bizi açık hava amfitiyatrosuna yönlendirdi. "Plaj serserisi ve podyum kraliçesi,"

"Çubuktaki tanrı ve sokak kedisi."

"Pençelerini kaldır," dedi. "Birini inciteceksin."

"Keskin dilim zaten incitti."

"Sen benim kahramanımsın, Ateşböceği." Başını eğdi ve dudağımın köşesini öptü. Tişörtünü ellerimin arasına alıp onu duvara yasladım. Dünyanın sonuymuş gibi öpüştük, ellerimiz birbirimizin bedeninde dolaşırken dillerimiz birbirine dolandı. Yiyecek ve içecek aramak için yanımızdan akıp giden insan denizinde bir ada gibiydik.

Aşkın tadı viski, sıcak güneş ışığı ve deniz gibiydi. Öpücükleriyle sarhoş olmuş, kokusuyla kafayı bulmuştum. Gözlerimi şehvetle kararmış, arzuyla kaplanmış ela yeşillerine kaldırdım. Sırıtışı yavaş ve tembeldi, dilini az önce emdiğim altdudağımın üzerinde gezdirdi.

Başımı eğdim. "Ne düşünüyorsun?"

"Beyzbol. Ve ilkokul gezisinde gittiğim bir müze..." Vücudumu onunkine bastırdım. O inledi, ben de güldüm ve vücudumu ereksiyonuna doğru sürterek ona işkence ettim.

"Eğer teselli olacaksa, ıslağım."

"Yardımcı olmuyor," dedi gülerek. "Sikeyim. Bu çok acı verici. Bak bana ne yapıyorsun."

Bir adım geri attım ve ikimiz de acısının kaynağına baktık. Yalan söylemeyeceğim, hiç de üzgün değildim.

Gülmesini engellemek için vücudunu kendiminkiyle korudum ve ona kargo pantolonunun içinde kendini yeniden ayarlama şansı verdim. Sonra sahnenin hemen önündeki havuz çemberindeki koltuklarımıza geçtik.

Kalçamı onunkine çarptım ve katlanır sandalyelerdeki yerlerimizi aldık. Yarı yarıya onun kucağındaydım, kollarımız birbirine dolanmıştı, bacaklarım onun kalçalarının üzerine sarkıyordu. Biz Shane ve Remy, 2.0'dık. Hiç siklememekle ilgili söylenecek bir şey vardı ve doğruyu söylemekle ilgili söylenecek çok şey vardı. *Özgürleştiriciydi.* Sosyal medyadaki o fotoğraflardan ve Hartlardan aldığımız tepkilerden sonra, bunu sineye çekmeyi reddettik. Model olmanın ve bir rock yıldızıyla arkadaş olmanın avantajlarından biri de insanları tanımam ve bağlantılarım olmasıydı.

Bastian'ın reklamcısının da yardımıyla tüm bu dedikoduları düzelttim. Hartlar bana karşı bir dava açtı ama Shane ve ben avuka-

tımızı da yanımıza alarak onlarla konuşmaya gittiğimizde davadan vazgeçtiler. Tristan'ın anısına olabildiğince saygılı olmaya çalıştık ve ayrıntıları belirsiz tuttuk. Kimsenin tüm kirli hikâyeyi bilmesine gerek yoktu.

Bazı açılardan Hartlar için üzülüyordum ama aynı zamanda Shane'in tüm suçu üstlenmesi ve tüm tepkilerin ona yönelmesi de haksızlıktı. Tristan'ın ölümü bir kazaydı ve Shane iddia ettikleri gibi sebepsiz yere oraya gitmemişti. Sosyal medyanın güzelliği, her zaman yeni bir skandalın ya da son hikâyeyi gölgede bırakacak iç gıcıklayıcı bir dedikodunun ortaya çıkmasıydı. Bu yüzden zamanla ilginin azalacağını ve kimsenin gündemdeki yirmi saniyemizi hatırlamayacağını biliyordum.

Ancak son birkaç hafta içinde birkaç olumlu gelişme olmuştu ve bu noktaya gelebilmek için bir sürü pisliğin içinden geçmemiz gerekmiş olsa da artık daha güçlü olduğumuzu düşünüyordum. Sörf camiası Shane'in etrafında toplanmıştı ve bir daha asla yarışamayacağını söylemesine rağmen, eski rakiplerinin ve sörfçü arkadaşlarının onu savunmaya gelmesi onun için çok şey ifade ediyordu.

Bazen sesinizi kullanmanız gerekirdi çünkü bu, güçlü bir araç olabilirdi.

Bastian sahneye çıktığında kalabalık çılgına döndü, on yedi bin hayranı onun adını haykırdı. Ona tapıyorlardı. Her notaya ve şarkı sözüne can simidi gibi sarıldılar. Kalbini, ruhunu, terini ve gözyaşlarını o sahneye bıraktı. Bastian, sanatı için kendi kanını bile akıtabilirdi. Canlı performanslarından sonra her zaman duygusal olarak tükenmiş ama adrenalinle beslenmiş olurdu. Kendinizi kötü hissettiğinizde yüksek bir doz almak gibiydi. Herkes için tehlikeli bir uyuşturucuydu ama özellikle Bastian için... Yüksek performansları manikti, düşük performansları ise onu günlerce ya da haftalarca yatağa düşürüyordu.

Güzelce kırılmış ve hasar görmüştü ama o sahnede, siyah saçlarından dar siyah kot pantolonuyla yıpranmış motosiklet botlarına kadar her santimiyle bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Sıska ama kaslıydı, çıplak göğsünü ve karın kaslarını ter kaplamıştı, gömleği seyircilerin arasına düşmüş ve burnunu gömüp sevinçten ağlayan bir kızın eline takılmıştı.

Shane ve ben bu tüketim çılgınlığına kapılmadık. Bastian kendisi gibi kırık ve hasarlı bir kız hakkında şarkı söylerken kollarımızı birbirimize dolayarak müziği dinledik. *Kalbinde hayalet büyüklüğünde bir delik olan ve sevdiği çocuğun anısı peşini bırakmayan bir kız hakkında şarkı söylüyordu.* Umutla. Çılgınca. *Trajik bir şekilde.* Bastian, benim acıma ve kalp ağrıma sözlerle notalar eklemiş, sihir yaratarak çirkin bir şeyi yürek parçalayacak kadar güzel bir şeye dönüştürmüştü. Bazen lanetlenmiş gibi hissetse de bu onun yeteneğiydi.

Bastian, konser sonrası selamlamak için Hummer'ın arkasına tırmandığında, "Eğer adam öldürmek aşkı anlatmıyorsa, ne anlatır bilmiyorum," dedi. Sonra terli göğsünü atletimin her yerine sürttü ve eve kadar onu koklamak zorunda kalacağımdan şikâyet ettiğimde kıçıma bir şaplak attı.

"Birinin bunu bir *Hallmark* kartına yazması gerekiyor," dedi Shane.

Bastien kahkahalarla uludu ve bir sigara yakarak elini Shane'inkine çarptı. "Tanıştığımıza sevindim, dostum. Sonunda kafanı kıçından çıkarmana sevindim. Beni iyilik perisi rolü oynamaktan kurtardın."

Shane, kıkırdayıp kolunu bana doladı. Bastian'ın bir tehdit olmadığını ve şimdiye kadar sadece arkadaş olduğumuzu biliyordu. "Kendine yeni bir ilham perisi bulman gerekecek."

"Kim bilir? Bu sen olabilirsin, Altın Çocuk," dedi Bastian göz kırparak.

"Altın Çocuk mu?" Shane kaşlarını kaldırarak mırıldandı. Ben sadece omuz silktim. Bastian'ın her iki tarafa da gittiğini ve utanmaz bir tip olduğunu söylemeliydim.

"Gösteriyi beğendin mi?" Bastian sigarasından derin bir nefes çekerken bacağını esneterek sordu.

"Harikaydı. Harikaydın, Bastian," dedim, ciddiydim çünkü öyleydi. Bastian yetenekliydi. Şakası yapılamayacak derecede yetenekliydi ama şimdi bile, büyük başarısından yıllar sonra, hâlâ bu güvenceye ihtiyacı vardı.

Sigarasını açık tavana doğru üfleyip koltuğuna geri yerleşti. "Siz ikiniz takılmak ve parti yapmak ister misiniz?"

Shane'in babasını evde uzun süre yalnız bırakmaktan endişe duyduğunu bildiğim için başımı iki yana salladım. Birkaç kez mesaj atmış, ancak Jimmy'den endişelenmeyi bırakıp konserin tadını çıkarması için cevap almıştı ama yine de ikimiz de endişeliydik. "Hayır. Eve gitmemiz gerek."

Bastian, şoförden kendisini *Chateau Marmont*'a bırakmasını istedi ve tüm 'adamlarına' vardığında nerede olacaklarını bildirdi. Hayranları ve hayran grupları tarafından takip edilen, spot ışıkları altında garip bir hayat sürüyordu ama Bastian her zaman yalnızdı. Özellikle de kalabalık içinde. Kime güvenebileceğini de hiçbir zaman bilemezdi. Ben, onun çok küçük güvenilir arkadaş çevresine girmesine izin verdiği birkaç kişiden biriydim ve onun dostluğunu asla hafife almamıştım.

Hummer'dan inmeden önce, "New York'a geri dönecek misin?" diye sordu.

"Her şey yolunda giderse, hayır."

Bana geniş gülümseme verdi. "Aşk her zaman kazanır, değil mi?"

"Evet. Sen de birini bulacaksın."

"Bu hayatta değil. İyi geceler, Sindirella."

Shane'in yanağını sıkıp ardından elini sıktı, arabadan inip menajeri ve korumaları tarafından götürülmeden önce bana iyi bakmasını söyledi. İmza vermek için durduğunda pencereden onu izledim. Bastian'ın hikâyesi de bir *Külkedisi* hikâyesiydi. Bir zamanlar Los Angeles'a hayalleri ve boş cepleriyle gelmişti. Şimdiyse bir rock yıldızıydı; parası, şöhreti ve bunların beraberinde getirdiği her şeyi vardı. Yine de bunların hiçbiri mutluluğu satın alamazdı.

Hummer, Los Angeles'tan eve dönüş yolunda ilerlerken Shane pelüş deri koltuğunda arkasına yaslandı, rahatlamış görünüyordu. Birkaç dakika sonra yan gözle bana baktı. "Hiç *Hummer*'ın arkasında seks yaptın mı?"

"Asla."

Sırıttı. "Bir ilk daha."

Beni rekor bir sürede soydu ve saniyeler sonra üzerimde siyah dantelli sutyenim ve çöl kumu renginde süet botlarımdan başka bir şeyim yoktu, ona sarılmıştım.

Üç orgazm ve bir kadeh şampanyadan sonra başım Shane'in kucağında koltuğa yayıldım ve araba evinin önünde durduğunda uyandım. Jimmy hamakta yatıyordu, evin arka tarafını döndüğümüzde veranda ışıkları hâlâ yanıyordu. Eve yaklaşırken Shane'in elini sıktım, bir anda Jimmy'nin gözleri açıldığında ikimiz de rahat bir nefes aldık. Orada dikildiğimizi görünce bize küçük bir gülümseme verdi, sonra tekrar gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Uzun bir süre orada öylece durduk, ikimiz de eve girmedik. İçimde garip bir his vardı. *Sanki bu sondu.* Çok yakında veda etme zamanı gelecekti.

İki gün sonra Jimmy nöbet geçirdi, hastaneye yatırıldığında bir tane daha geçirdi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Shane

İki Hafta Sonra...

Sam bana viski şişesini uzattı, ben de bir yudum alıp Remy'ye verdim. Hepimizi bir tekneyle denize götürmeyi babama bırakmıştım. Burası çok huzurluydu. Ay ışığı suyun üzerinde parlıyordu. Tekne sabit bir ritimle ileri geri sallanıyordu. Eğer böyle bir durum olmasaydı, muhtemelen bundan keyif alırdım ama işte buradaydık, babamın ölmesini bekliyorduk. Ölüm çok lanet bir şeydi. Karaya döndüğümüzde onun sesini bir daha asla duyamayacağıma inanmakta ya da bunu kabullenmekte zorlanıyordum.

Burada günlerce ya da saatlerce kalabilirdik. *Gerçekten kendi ölümünü tahmin edebilir miydi?* Yine de ölümünün yakın olduğunu biliyor gibiydi. Daha fazla yaşamayacağını biliyordu.

Sonunda, her şey çok çabuk olmuştu. Bir dakika önce konuşuyor ve gülüyorduk, bir dakika sonra kafası karışmış ve söylediklerinin hiçbir anlamı kalmamıştı. İki saat sonra nöbetler geçirdiği için onu bakımevine yatırmak yerine hastaneden eve getirdik.

Remy iki hemşire tuttu ve babamın bakımı için harcadığı paranın hiçbirine itiraz etmedim. Gururun canı cehennemeydi. Bu babam içindi. Çok uyuyordu, acı çekmiyordu ve aklı başında olduğu anlarda mizah anlayışı hâlâ yerindeydi. Bugün bize zamanın geldiğini söylemişti ve yanılıyor olsa bile onunla tartışacak değildik.

Böylece, tam da istediği gibi onu bir tekneye bindirdik ve Remy'nin ısrarı üzerine bir adım daha ileri giderek onun için güvertedeki koltukların arasındaki boşluğa hamak kurduk. Kolay bir iş de-

ğildi ama başarmıştık, şimdiyse burada babamın hayatının sonunu 'kutluyorduk'.

Babamın ne kadar duyduğunu bilmiyordum ama gece boyunca onunla konuştuk. Hikâyeler anlattık. Hatıralarımızı anlattık. Sam ve ben, annem hakkında konuştuk. Remy sörf dükkânında babamla birlikte çalıştığından ve ona sörf yapmayı öğrettiği zamanlardan bahsetti. Kelimelerimiz akıp gitti. Bazı komik hikâyelere güldük ve bazı anılarımıza tebessüm ettik. Deniz ve sörf hakkında konuştuk. Gökyüzündeki yıldızlardan, babamı görmek için uğrayan arkadaşlarından ve hayatında onun için ne ifade ettiklerinden bahsettik. Sörfçü dostları. Dükkândaki eski çalışanları. Annemi tanıyan birkaç arkadaşı.

Gece boyunca aklı başında olduğu zamanlar oldu. Elini tuttuk. Karışık kelimelerini çözmeye çalıştık.

Deniz... aşk... oğul... Zoe...

"Bize mutlu olmamızı istediğini söylüyor," dedi Remy. "Sizin mutlu olmanızı istiyor."

"Mutluyum," dedim. "Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi babaydın. Umarım bunu biliyorsundur. Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur."

Beni duyduğunu ve anladığını düşündüm. Gülümsediğini gördüğümü sandım. Emin değildim ama inanmam gereken şey buydu.

Jimmy Wilder, ekim ayının ilk günü, sabah saat altı yirmide huzur içinde hayata veda etti. Annemin ölüm yıldönümünden üç hafta önce. Remy'nin yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu ve Sam'in gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

Kıyıya dönerken benim gözlerim kuru, kalbim ağırdı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Shane

Yüzden fazla sörfçü babamın kürek çekişi için sahilde toplanmıştı ve ben Miguel'i grubun kenarlarında takılırken gördüm. Adam *Hulk* gibi yapılıydı, bu yüzden aralarına karışmak gibi bir seçeneği yoktu. Onu ilk kez bir yıkım alanından uzakta görüyordum. Tozlu iş kıyafetleri ve bareti yerine gri düğmeli bir gömlekle pantolon giymiş, koyu renk saçlarını şekillendirici ürünlerle geriye taramıştı.

"Kilisenize geldim," dedi Miguel, yanında Remy ile elini sıkmak için ona doğru ilerlediğimde. "Sörf yapmak için değil. Ama saygılarımı sunmak için."

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük," dedim içtenlikle. Cuma günü öğleden sonra saat ikiydi, yani burada olmak için işten izin almıştı. "Bu Remy. Remy, Miguel. Eskiden birlikte çalışırdık."

"Hatırlıyorum," dedi Remy.

Remy'nin benim için getirdiği öğle yemeğini Miguel'e verdiğim zamanı hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Çantanın içine bir göz atmış, salata kaplarına burnunu kıvırmış ve bana geri vermişti. Sonunda yemeği ben yemiştim ama bunu asla bilmiyordu çünkü ona hiç söylememiştim. Hâlâ pislik dönemimdeydim.

Miguel'e, "Geldiğin için teşekkürler," dedi ve ona gerçek gülümsemelerinden birini takdim etti. Göz kamaştırıcıydı. Miguel bir an için araba çarpmışa döndü. Onu suçlayamazdım. Remy'nin dalış elbisesi bir eldiven gibi vücudunun her kıvrımını sarıyordu. Costa del Rey'e ilk geldiğinde sahip olmadığı kıvrımlara bayılmıştım. Vahşi, simsiyah saç dalgaları sırtından aşağıya ve omuzlarına dökülüyor, mükemmel yüzünü çevreliyordu.

Miguel kendini toparlayarak, "Benim için bir zevk," dedi.

Sahilde toplanan diğerlerine doğru ilerledik ve ben el sıkıştım, omuz vurdum, birkaç eski arkadaşla yumruk tokuşturdum. Burada oldukları için herkese teşekkür ettim. Sonra başımı salladım, hep birlikte kürek çekerek dalgaların altından ve dalgalı suyun üzerinden kaydık, dişlerimizde orkide sapları ve boyunlarımızda *lei*ler* vardı. Orkideler ve leiler Remy'nin katkısıydı ve batı kıyısındaki ya da Hawaii'deki ya da sipariş ettiği her neresiyse orkide stokunun tamamını tükettiğinden oldukça emindim.

Birçoğumuzun doğru pozisyonu alması biraz zaman aldı ama sonunda dalgakıranların ötesindeki daha sakin suda geniş bir daire oluşturduk. Sörf tahtamın üzerine oturdum, babamın en sevdiği turuncu uzun sörf tahtasıydı ve etrafımdaki sörfçü çemberine baktım. Remy tam yanımdaydı, tıpkı babamın öldüğü günden beri olduğu gibi. Hatta ondan önce de. O pes eden biri değildi ve ben kendimden vazgeçtiğimde bile o benden vazgeçmemişti. Dylan onun diğer tarafındaydı. Artık kanka sayılırdık. Aslında pek sayılmazdık. Çok az konuşuyorduk ama son iki haftadır birlikte takılıyorduk. Sanırım ben hapisteyken babamla ne kadar yakınlaştıklarını fark etmemiştim. Dylan ve Remy için babam hayatlarındaki tek gerçek *baba* figürüydü ve ölümü onları çok etkilemişti. İlk hafta boyunca babam öldükten sonra Remy çok ağladı. Onu sebze bahçesinde otları ayıklarken ve ağlarken bulmuştum. Salata yapıyor, avokado kesiyor ve ağlıyordu. Bıçağı elinden alıp böyle devam ederse bir parmağını kaybedeceğini söylediğimde, bu onu daha çok ağlatıyordu.

Geçen hafta kendini bir projeye verdi ve dün bana gözlerimi yaşartan bir fotoğraf albümü hediye etti. Sam'den yardım istemişti. Sam kırk yıl öncesine, otuz yıl öncesine, yirmi yıl öncesine ve öldüğü güne kadar olan kendi fotoğraflarını bulup çıkarmıştı. O albümde babamın gülümsemediği ya da gülmediği tek bir fotoğraf bile yoktu.

Travis diğer tarafımdaydı, kardeşi Ryan, Cody, Oz ve Sam de çemberin içindeydi. Babamla aralarında yirmi yıl olan birkaç gümüş sörfçü ve her gün bu dalgada sörf yapan yerel halktan kişiler de vardı.

* Lei, Hawaii'de, Polinezya ve Filipinler'de yaygın olan bir çelenktir. Ç.n.

Hepimiz, Jimmy Wilder'ın hayatını kutlamak için buradaydık. Kürek çekme, güzel bir Hawaii geleneğiydi ve bir sörfçünün anısını onurlandırmak için daha iyi bir yol düşünemezdim. Okyanusa olan tutkusu kırk yıl boyunca devam eden babamın hayatını onurlandırmanın daha iyi bir yolu olamazdı.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca babamın vefatıyla barışmıştım. Onu çok özlüyordum ve hep özleyecektim, tıpkı bunca yıldan sonra annemi hâlâ özlediğim gibi. Ama ölmeden birkaç hafta önce bana hiç pişmanlık duymadığını söylemişti, ben de bununla teselli bulmuştum.

"İyi bir hayat yaşadım. Sevdim ve sevildim. Bir erkek daha ne isteyebilir ki?

Gerçekten de daha fazlasını istemezdi.

Remy'ye bakmak için başımı çevirdim ve gözleri benimkilere kilitlendi. Birkaç saniyeliğine, burada sadece ikimiz vardık ve samimi bir anı paylaşıyorduk. Bana o güzel gülümsemelerinden birini verdiğinde bu kalbimi sızlattı. Öğleden sonra güneşi yüzünü aydınlatıyordu, gözleri okyanusun mavisine rakipti ama en çok parlayan onun gücü, cesareti ve eşsiz ruhuydu. "Veda etmeye hazır mısın, Ateşböceği?"

Başını iki yana salladı. "Bu bir veda değil. O hâlâ yaşıyor. Okyanusta. *Burada.*" Kalbine dokundu ve sonra avucunu benimkinin üzerine koydu. "Ve *burada.*"

Elini kendi elimle kavrayıp dudaklarıma götürerek bir öpücük kondurdum. Sonra elini bıraktım ve tören başladı.

Uzakta bir devriye botu top atışı yaparken, seyirciler kumsaldan bizi izlerken, gün batımı rengindeki taç yapraklarımızı denize attık ve suyu sıçrattık.

Ellerimizi birleştirdik, ıslık çalarak ve uluyarak kollarımızı başımızın üzerine kaldırdık. Bir süre sonra, denizde yankılanan gürültülü bir ilahiye öncülük ettim: *Jimmy. Jimmy. Jimmy.*

Gürültülü ve neşeliydi. Birkaç dakikalığına, her zaman evim olarak gördüğüm okyanusta, öfke, acı, üzüntü ya da keder yoktu. Sadece *sevgi* vardı.

Tahtalarımızı gökyüzüne doğru tuttuk ve onlara davul gibi vurduk.

Sonra da sörf yaptık.

Yemin ederim ki o dalgaların üzerinde giderken babamın ruhunun bedenimde titreştiğini hissedebiliyordum. Okyanusta ve kum tanelerinde, mavi gökyüzünde, sıçrayan fırça darbeli bulutlarda benimleydi. Remy haklıydı. *Bu bir veda değildi.*

Ancak gitmesine izin vermenin ve devam etmenin zamanı gelmişti. Tutunduğum, kaybetmenin yasını tuttuğum eski hayattan ve hapse girdiğim gün ölen hayallerimden... Sam'in geçen gece birkaç bira içmek için uğradığında bana söylediği gibi, "*İyi bir denizci yelkenleri yeniden ayarlama zamanının geldiğini bilir.*"

Benim de yapmam gereken buydu. Yelkenlerimi yeniden ayarlamak ve farklı bir rota çizmek.

Altı hafta önce yıkım şantiyesindeki işimi bıraktığımdan beri kendimi sörf tahtalarını şekillendirmeye, cilalamaya ve yüzdürmeye adadım.

Garajda bir raf dolusu sörf tahtası vardı ve birkaç iş daha alacaktım. Paraya ihtiyacım vardı, Remy ve benim için hâlâ hassas bir konuydu ama bir amaca da ihtiyacım vardı. Yeni bir *hayale*. Yeni bir geleceğe. Şansım yaver giderse bunların peşinden aynı kızla koşuyor olacaktım.

Remy, Dylan, Travis ve ben mola yerinde kaldık, diğerleri kürek çektikten sonra uzun süre oturduk. Son dalgamızı sürdüğümüzde arkamızdaki gökyüzü yarın güzel bir gün vaadiyle kıpkırmızıydı. Bacak tasmamı çözdüğümde, onun sahilde durup beni izlediğini gördüm. Haki pantolon, lacivert blazer ceket ve bembeyaz bir gömlek giymiş yalnız bir adam.

Gözlerimiz buluştu ve birkaç saniye öylece kaldı, sonra çenesini eğdi ve elinde pahalı İtalyan mokasen ayakkabılarıyla dönüp kumların üzerinde yürümeye başladı. Ayaklarım ıslak kuma batarken durup gidişini izledim. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Belki de ikimizin de çok şey kaybettiğini kabul etme şekliydi bu. Ya da belki de saygılarını sunmak için gelmişti. Babam ve John Hart, eskiden dostça tanışırlardı ve Jimmy'in Sörf Dükkânı, Costa del Rey'deki Hart-Core sörf kıyafetlerinin özel tedarikçisiydi. John Hart, babamı hep sevmişti. Ta ki onunla uğraşmaya karar verene kadar. Gözümün önünden kaybolduğunda, başımı gökyüzüne kaldırdım.

Teşekkürler, baba.

Nefesimin altında kıkırdadım, babamın bu işte parmağı olduğunu düşünerek eğlendim. Sanki her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret göndermişti.

"Bütün bunlar da neydi?" Travis çenesini, John Hart'ın az önce çıktığı merdivene doğru sallayarak sordu.

"Ateşkes mi?" Remy umutlu bir sesle sordu. Costa del Rey'de kalmak istiyordu. Bana söylemesine gerek kalmadan bunu biliyordum. Artık geri döndüğüne göre, Dylan'ı bırakmak istemiyordu ama bırakacaktı. Benim için. Bunu ben de biliyordum.

"John Hart, sana daha fazla sorun çıkarmayacak," dedi Dylan şefkatle. Sanki içeriden bilgi sahibiymiş gibi konuşmuştu.

Bakışlarım ona kaydı ve kaşlarım kalktı. "Nedenmiş o?"

"Zengin insanlar, başkalarının hatalarından yararlanan, sırtından bıçaklayanlardır." Bununla birlikte, tahtasını kolunun altına sıkıştırdı ve uzaklaştı. Sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi. Dylan St. Clair muamma içinde bir bulmacaydı.

Remy peşinden gitti ve kolundan tutarak onu durdurdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Travis ve ben onlara yetiştik, merakımız bizi ele geçirmişti.

"Açıkla," dedim.

Sanki kendini açıklamak bir dayatmaymış ve onun çarpık zihnini okumamız gerekiyormuş gibi yüksek sesle nefes verdi. "Sienna'nın babası, Simon Woods, John Hart hakkında bir şeyler biliyordu ve bunu ona karşı kullanıyordu." Dylan ellerini kaldırdı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil. Ama pek çok iş anlaşmasında ve holdingde ortaktılar. Şimdi Simon Woods, çoğunluk hissedarı. John Hart fakir değil ama mali durumu kötü. Simon Woods'la olan kavgasına o kadar odaklanmış olacak ki senin neyin peşinde olduğunu umursamayacak."

"Karma. Ne kaltak ama," dedi Travis, sesi düpedüz neşeli geliyordu.

Başımı salladım. "Çok komik, Buz Adam."

Travis omuz silkti. Remy sessiz kaldı ve altdudağını kemirdi. Gergin ya da emin olmadığını gösteren bir işaretti bu.

Onun da bu habere benim kadar şüpheyle yaklaştığından şüpheleniyordum. John Hart, zaten kaybetmiş olduğundan daha fazlasını kaybetmeyi hak ediyor muydu? Dürüst olmak gerekirse, hak ettiğini düşünmüyordum ama hayat böyleydi, değil mi? Bazen sizi kıç üstü yere serer, sonra da ağzınıza tekmeyi basardı.

Ancak dünya bazen ne kadar acımasız olsa da sadece var olma değil, yaşama işine geri dönmeye hazırdım. Remy ve ben geçmişi düşünerek o kadar çok zaman geçirmiştik ki geleceği konuşmamıştık. Ya da birlikte olma ihtimalimizi. İki hafta önce evime bir çanta getirmişti ve benimle yaşamaya başlamıştı. Sanki geçici bir süre kalacakmış gibi çantasını bile açmamıştı.

Temmuz ayında babam bana bir tavsiye daha vermişti. İstemeden verdiğini de eklemeliydim.

"Eğer bir adam bu koca çılgın dünyada tek gerçek aşkını bulacak kadar şanslıysa, ona tutunur ve bırakmaz. İşler zorlaştığında bile. Özellikle de zorlaştığında. Onun için savaş. O buna değer."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shane

"Suşiyi ilk kez seninle denedim."

Remy, bir parça *somon sashimi* üzerine *wasabi* sürerek ağzına attı. *Wasabi* yüzünden gözleri sulanmıştı.

Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadım. "Hatırlıyorum. Şimdi bir de sana bak. Öğle yemeği için suşi. Ağır *wasabi*."

Kardeşinin mutfağındaki adanın karşısından bana sırıttı; pırıl pırıl paslanmaz çelik, parlak dolaplar ve siyah granit tezgâh. Habersizce uğramıştım. Remy'yle kürek çekme olayının üzerinden iki gün geçmişti ve konuşma fırsatımız olmamıştı. Birbirimizi pek görmemiştik. Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim şeylerden korktuğu için beni uzak tutmaya çalışıyordu.

Saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı ve üzerinde benim unuttuğum eski tişörtlerimden biri vardı. "Bu tişörtü nereden aldın?" Sloganına bakarak sordum: *Zor Yaşa, Parçalayarak Öl.*

"Onu çaldım." Boğazını temizledi. "Bir keresinde Rio'ya gitmeden önce..."

Bu yaklaşık sekiz yıl önceydi.

"İlk randevumuzda giymiştin. Onunla uyuyordum. Yaklaşık bir yıl boyunca yıkamadım." Kendi kendine güldü ve sonra başını salladı. "Kulağa gerçekten iğrenç geliyor ama kokunu kaybetmek istemedim, anlıyor musun?"

"Remy-"

"Vay, vay, vay... Merhaba, şekerim." Sigara dumanının kokusu havayı kapladı ve Rae St. Clair'e bakmak için dönmeden önce elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Kadını yedi ya da sekiz yıldır görmemiştim ama hâlâ hatırladığım gibi görünüyordu. Üstünde bir bluz ve etek diye yutturmaya çalıştığı kırmızı deri bir şerit vardı. On üç yaşında bir kız çocuğunda bu kıyafet sevimli görünebilirdi. Yetişkin bir kadında ise gülünç görünüyordu. Özellikle de siyah stilettolarla eşleştirdiğinde. Kürek çektiğimiz gece, Dylan'ın evine habersizce gelmişti ve Dylan destek için Remy'yi aramıştı. Onu evinden kovmamış olması beni şaşırtmıştı ama işte karşımdaydı, kırmızı dudakları ve tırnakları birbirine uyuyordu, sigarasını emerken gözleri kısılmıştı. "Eski bir mahkûm olduğun için şimdi daha da seksisin."

Remy iç çekti, "Anne. Lütfen yapma."

Sigarasını Remy'ye doğru salladı. "En iyi şekilde davranıyorum. Sadece gerçeği söylüyorum. O zamanlar sadece bir çocuktu ama şimdi... şey, o tamamen *erkek*." Bana göz kırptı ve yanımdaki tabureye kayarak sigarasını Remy'ye doğru üfledi. Ne yazık ki o böyleydi. Kendinden başka kimse umurunda değildi.

Sigarayı elinden aldım ve suşilerin hepsinin yenmiş olduğunu onayladıktan sonra, Remy'nin soya sosunda söndürdüm.

"Bu hiç de dostça bir davranış değil." Suratını astı ve bacak bacak üstüne attı. Çok fazla şey görmeden başımı çevirdim. Artık çok geçti. Kırmızı dantel tangasının görüntüsünden kurtulmak için gözlerimi kanatmam gerekecekti.

"Seni şehre getiren nedir, Rae?" Hoş görünmeye çalışarak sordum.

"Bebeklerimi ziyaret etmek için bir nedene mi ihtiyacım var?"

On yedi yaşındayken terk ettiğin ve sen çekip gitmeden önce bile kendi başlarının çaresine bakmaya bıraktığın bebekler. Evet, var.

"Bir nedenin var mı, yoksa bu sadece dostça bir ziyaret mi?"

"Her zaman çok yargılayıcıydın," dedi Rae gözlerini devirerek. "Beni tartakladığın zamanı unuttuğumu sanma."

"Ben yapmadım-" Birkaç derin nefes aldım. *Al. Ver. Al. Ver. Zen'i bul.*

"Sen neden bahsediyorsun? O neden bahsediyor?"

Rae cevap olarak omuz silkince, Remy sorusunu bana yönlendirerek sordu.

Başımı salladım, "Önemli değil. Uzun zaman önceydi."

Bunun Remy'nin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama yine de bir şansımı denemek istemiştim. Remy ayağa kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözleri annesinden ayrılıp bana dikildi.

"Bu önemli. Ne oldu?" Sesindeki suçlamayı duydum ve bundan hoşlanmadım, ancak geçmişim göz önüne alındığında sanırım anlaşılabilirdi.

Bu lanet kadın. Onu bir daha görmek zorunda kalmamayı istemek çok mu fazlaydı? Açıkçası, cevabım evetti. Kötü bir *isilik* gibiydi. Ondan kurtulduğunuzu sandığınız her an geri geliyordu.

"Neden şehri terk ettim sanıyorsun?" Rae, çenesini bana doğrultarak söyledi. "Onun hatasıydı."

Yüksek sesle nefes verdim ve ayağa kalktım, Rae'yle arama biraz mesafe koyduktan sonra onun suçlama yumruğunu yakaladım.

Tezgâha yaslanarak kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Gitmek senin seçimindi. Ben sadece bilmen gereken bir konuda sana gerçeği söyledim. Bir şeyler yapman gereken bir konuda. *Senin* yetişkin olman gerekiyordu. Remy'nin değil. Dylan'ın değil."

"Shane... lütfen bana yapmadığını söyle... Aman Tanrım, ona ne söyledin?"

"Yanlış suçlamalarda bulunuyordu. Yaptığı buydu." Rae bir kahkaha attı. "Russell benim için deli oluyordu." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Asla kendi kızımın peşinden gitmezdi. Her şey çok saçmaydı."

"Shane, bunu sana açıkça söyledim. Bunu neden annemle tartıştın ki?"

Gözlerimi ona diktim. "Bana nedenini mi soruyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun? Neden bunu annenle *konuşmadın*?"

"Çünkü, Dylan ve ben icabına baktık. Durumu biz hallettik," diye homurdandı. "Ne yaptın.. annemin peşine düşüp tüm sırlarımı ortaya mı döktün?" Ellerini havaya kaldırdı ve sonra kalçalarının üzerine koydu.

Başımı eğerken ensemi ovuşturdum. Bu Remy'yle konuşmak, hatta paylaşmak istediğim bir konu değildi ama şimdi annesi beni tekrar görür görmez iki saniye içinde konuyu açmıştı. "Öyle olmadı."

"Peki, nasıl olduğunu duymak için bekliyorum." Ayağını kiremitli zemine vurdu, gözleri öfkeyle parlıyordu. Ağzımdan tek kelime çıkmayınca, dudaklarımı gevşetmemi sağlamak için kara kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi, Rae'ye diktim. Büyük olasılıkla her şeyin nasıl geliştiğini çoktan unutmuştu.

"Neden bana şu süslü kokteyllerden yapmıyorsun, bebeğim?" Rae elini, Remy'ye doğru sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Dylan sana nasıl yapılacağını gösterdi," dedi Remy, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

"Dürüst olmak gerekirse," Annesinin rengi attı. "Siz çocuklar çok kötüsünüz. Kendi annenize bir fincan kahve bile yapmıyorsunuz."

Ellerim iki yana kıvrıldı ve kadına bağırıp bir fincan kahveyi bırakın, çocuklarının cömertliğini bile hak etmediğini söylemek istedim. Bunun yerine dişlerimi sıktım çünkü o kahve makinesine doğru yürüdü ve kendi lanet kahvesini yaptı, uygun bir kupa bulana kadar dolapları karıştırarak büyük bir gösteri yaptıktan sonra *Keurig** için kapsülleri bulana kadar her çekmeceyi kontrol etti. Remy, sabrını yitirdi ve birkaç saniyeliğine ortadan kaybolup, Rae'nin kahvesini hazırlayıp bir paket sigarayla geri döndü. Kızının onu bekleyebilmesi için yerine oturan Rae, bir sigara daha yakarak bana doğru kendini beğenmiş bir gülümseme fırlattı.

Öfke kontrolü seanslarından geçmiş eski bir mahkûm, bir insanın boynunu sıkma ya da ona bedensel zarar vermeyi dileme fikrini aklından bile geçirmemeliydi.

Remy kahve bardağını annesinin önüne koyduğunda, "Neden Remy'ye gerçekte ne olduğunu anlatmıyorsun?" diye sordum.

Beni şaşırtarak Remy'ye gerçeği söyledi, "Ona âşık olduğunu bilmiyordum."

Remy gözlerini kapattı, "Lütfen bana yapmadığını söyle-"

"Onu bir gece eve dönerken gördüm. Motosiklet kullanıyordu, öyle değil miydin?"

Başımı salladım ve hikâyeye devam etmesini bekledim. Unutmak istediğim bir hikâyeydi ama işte buradaydık, neredeyse sekiz yıl sonra, başka bir kötü anıyı yeniden yaşıyorduk.

* Tek kişilik hizmet veren bira ve kahve poşeti üretim şirketi. Ç.n.

"Bir tur atmak istedim, hepsi bu. Ama o *hayır* dedi."

"Sarhoştun." Açıkçası, *hayır* dememin tek nedeni bu değildi ama Remy'nin yüzündeki ifadeden, benim söylememe gerek kalmadan anladığını söyleyebilirdim.

"Onu merdivenlerden dairesine kadar takip ettim."

"Peki sonra ne oldu?" Remy sordu.

Rae konuşmadan önce sigarasından bir nefes çekti ve bir yudum kahve içti. "Her şey zararsızdı. Ayrıntıları hatırlayamıyorum."

Kimsenin ayrıntıları hatırlamasına, hatta tartışmasına bile gerek yoktu.

"Sen... Tanrım, anne... Shane'e teklifte mi bulundun?"

"Ne fark eder ki? Uzun zaman önceydi. Beni itti. O kısmı gayet *net* hatırlıyorum."

"Seni itmedim," dedim kendimi sakin ve makul kalmaya zorlayarak. "Ellerini bedenimden çektim ve aramıza biraz mesafe koydum." Kadın kot pantolonumun kumaşının arasından aletimi avuçlamıştı. Ayrıca kıçımı avuçlamış ve göğüslerini göğsüme sürtmüştü. Remy'ye söylemememin tek nedeni utanmasını istememememdi çünkü öyle olacağını biliyordum. Remy annesinin davranışlarından sorumlu değildi.

Rae gerekçelerimi görmezden gelerek, "Sonra Russell hakkında yalan yanlış suçlamalarda bulundu. Bana bir *anne* gibi davranmaya başlamam gerektiğini söyledi. Sanki bana ne yapacağımı söylemeye hakkı varmış gibi," dedi. Sanki bunun düşüncesi bile gülünçmüş gibi güldü.

"Özür dilerim," dedim Remy'ye. "Hiçbir şey söylemek istememiştim. Ben sadece..." Ne kadar kızgın olduğumu hatırlayarak derin bir nefes verdim, "Sana olanlardan onun sorumlu tutulmasını istedim."

Sertçe yutkundu ve başını eğdi, elleri sanki onu ayakta tutmak için desteğe ihtiyacı varmış gibi tezgâhı sıkıca kavradı.

Yanına gidip kolumu omzuna dolayarak onu kendime çekmeye ve rahatlatmaya çalıştım. Bana omuz silkip birkaç adım uzaklaştı, göğsü kabarmış bir halde gözleri annesindeydi.

"Artık seninle olamam, anne. Tristan Hart'ın beni neden he-

def aldığını biliyor musun? Neden bana zorbalık yaptığını? Senin yüzünden," dedi, sesi öfkeyle titriyordu. "Senin yüzünden. *Her şey böyle başladı.*"

"Şimdi de bir şeyler uyduruyorsun. Başına gelen her kötü şey için beni suçlayamazsın. Tristan Hart'ı tanımıyordum bile," dedi Rae sigarasını havada sallayarak. Kül tezgâhın üzerine düştü.

"Okulumuza geldin. Rehber öğretmenle görüşmek için. O günü hatırlıyor musun? Asıldığın adam Tristan'dı. Bana fahişe olduğumu söylemişti. Tıpkı senin gibi olduğumu. Sanırım uzun bir süre iyi bir şeyi hak etmediğime inandım. Ve Shane... O hayatımdaki en iyi şeydi ama ben onun hayatını mahvettim. Hayallerini yıktım. *Onu mahvettim.* Benim yüzümden babasıyla geçirdiği değerli yılları kaybetti. Asla hatırlayamayacağı yıllar... Artık gitmen gerek," dedi annesini göstererek. "Bu evden çıkmalısın. Hemen."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Sigarasından son bir nefes çekti ve soya sosunun içinde yanan diğer sigarasına ekledi.

"Rae, kızın-"

Remy kolumu tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Hayır, Shane. Bu işe karışmayacaksın. Bu sefer olmaz. Bu benimle, annem ve Dylan arasında. Lütfen git."

Başımı salladım. "Bununla uğraşman için seni bırakmayacağım-"

"Sana sormuyorum. Sana söylüyorum. Gitmen gerekiyor." Sesi güçlüydü, sırtı dimdikti ve gözlerinde o tanrısal bakış vardı. Cevabımı beklemeden cep telefonunun bir tuşuna bastı.

"Dylan. Eve gelmen gerekiyor. Bu çok önemli, lütfen."

Annesi su vanalarını açtı. Ağlamaya başladığında gözlerimi devirdim. Kadın çok tahmin edilebilirdi ama bu sefer Remy buna kanmadı. Annesini teselli etmeye çalışmadı ama yine de beni kovuyordu. Öyle bir şey olmayacaktı. Hiçbir yere gitmeyecektim.

Tezgâha yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sanki bütün gün burada kalmayı planlıyormuşum gibi. Ayrıca, öyleydim. *Ve ertesi gün. Ve ondan sonraki gün.*

"Senden gitmeni istemiştim."

"Bu çok kötü, Ateşböceği. Sen zamanında benimle kaldın. Senin yanından ayrılmayacağım. Bunun bir aile meselesi olduğunu dü-

şünmeni anlıyorum. Sen ve Dylan annenizle ilgilenebilirsiniz ama ben burada olacağım. Senin için. Hoşuna gitse de gitmese de."

İtiraz etmek için ağzını açtı, ardından geri kapattı ve önümde durdu. "Ama ben... az önce ne dediğimi duydun... biz nasıl... sen ve ben olanları asla atlatamayız. Yapabileceğimizi düşünmek aptallıktı." Gülümsemesi hüzünlüydü.

Ah, Ateşböceği... Bizi hafife alıyorsun. Sana mutlu sonla biten tek bir hikâye vereceğim ve o hikâye bizimki.

"Yanılıyorsun. İyi günde de kötü günde de seninleyim." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Çok zorlaştı diye seni terk etmeyeceğim. Ya da bazen birbirimizi incitecek şeyler söylediğimiz için. Geçmiş geride kaldı. Onu değiştiremeyiz ama geçmişin geleceğimizi yok etmesine izin vermeyeceğiz."

Gözleri büyüdü ve sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi nefes aldığını duydum. "Benimle bir gelecek mi istiyorsun?"

"Tek istediğim bu. Tek ihtiyacım olan bu. Sadece *sen*."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Hem de çok."

"Güzel çünkü ben de seni seviyorum. Hem de çok." Hâlâ yüzünü ellerimin arasında tutuyordum. Başparmaklarımı elmacıkkemiklerinin üzerinde gezdirdim ve dudaklarımı alnına bastırdım. Onu öpmek ve mutfaktan çıkarıp yatak odasına götürmek istiyordum ama bunun beklemesi gerekecekti. Bu açıklamaları Rae St. Clair'in önünde yapmayı planlamamıştım ama hayat her zaman planladığım gibi gitmiyordu, o yüzden siktir ettim. Remy'nin, benim için ne anlama geldiğini bilmesini istiyordum. "Sensiz bir gün daha yaşamak istemiyorum. Bir daha asla *elveda* demek istemiyorum."

Bana doğru eğildi ve kollarını boynuma dolayarak sıkıca sarıldı. Çılgın annesinin ağlaması ve kapının duvara çarpma sesi olmasaydı çok dokunaklı bir sahne olacaktı. Dylan mutfağa doğru yürüdüğünde, Remy geri çekildi. Dylan'la yüzleşmek için arkasını dönerek sırtı göğsüme yaslandı. Sözümü tutacağımı bilmesini sağlamak için kollarımı ona doladım.

"Ne oldu?" diye sordu Dylan, gözleri benden ve Remy'den timsah gözyaşlarını silen annesine kaydı. Ayağa kalktı ve kollarını onun beline dolayarak siyah V yakasına taze gözyaşları döktü.

"Beni geri çeviremezsin. Gidecek hiçbir yerim yok." Geri çekildi ve adamın yüzüne baktı, gözleri ona yalvarıyordu. Ne düşündüğünü anlayamadım. Dylan'ın yüzü pek bir şey ele vermiyordu ama omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti ve çenesindeki kaslar titriyordu.

"Senin bir dairen var. Lanet şeyin parasını ben ödüyorum. Gidecek yerim yok da ne demek?" Kendini annesinden kurtardı.

"Bekle. Onun dairesinin parasını sen mi ödüyorsun? Ben ödüyordum," dedi Remy.

Dylan iç çekip başını salladı ve başını omuzlarının arasına düşürdü. Onu hiç bu kadar yenilmiş görmemiştim. "Senin saçmalıklarından bıktım. Hem de çok sıkıldım. Benden bu kadar." Sesi yorgun geliyordu ve annesine bakmıyordu bile. "Eşyalarını topla ve git."

Rae'yi evden çıkarmak yirmi dakika sürdü ama Dylan eşyalarını toplayıp arabasına atmasa ve onu fiziksel olarak evden uzaklaştırmasa çok daha uzun sürerdi. Remy'ye ne olduğunu bile sormamıştı ama her ne olduysa Remy'nin annesinin gitmesini isteyecek kadar kötü olduğunu biliyor olmalıydı. Remy ve Dylan, birbirlerini destekliyor, birbirleri için savaşıyorlardı, soru sormadan ya da sorgulamadan. Hayatları boyunca yaşadıkları onca boktan şeye rağmen aralarındaki bağ kopmazdı. Her zaman birbirlerinin tarafını tutarlardı.

Rae gittikten sonra Dylan, Remy ve ben oturup konuştuk. Dylan ilk kez beni bir aile tartışmasına dahil etmişti. Gelişme vardı. Sanırım burada kalacağımı nihayet anlamıştı.

"Benimle kaçmak ister misin?" Remy'ye onu göğsüme doğru çekerken sordum. Vücudu benimkinin kıvrımlarına yaslandı ve orgazm sonrası memnun bir iç çekti.

"Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim. Nereye gidiyoruz, sevgilim?"

"Tahiti, Bali, Hawaii... İstediğimiz her yere." Saçlarını öptüm. Saçları yatak odamın penceresinden giren ay ışığında mavi-siyah parlıyordu.

"Peki Tahiti, Bali ve Hawaii'de ne yapacağız?" Hafif alaycı ses tonundan şaka yaptığımı düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Sörf. Yaşamak. Aşk. Fotoğraf çekmek. Sörf yap. Yeni hayallerin

peşinden koş. Sonunda seyahat etmekten yorulduğumuzda eve döneceğiz."

Yüzünü bana döndü, gözleri odamın gölgelerinde benimkileri arıyordu. "Sen ciddisin."

Yatağımın başucundaki komodinden yüzüğü aldım, sol elini kendi elime alıp parmağına taktım. Bir kez daha, bu planladığım gibi gitmemişti. Bunu gece, yatakta, karanlıkta yapmak istememiştim ama bazen spontane davranmak gerekiyordu. "Hayatının geri kalanını benimle geçirir misin, Ateşböceği? Sonsuza dek benim olur musun?"

Ağzı açık kaldı ve birkaç uzun an boyunca bana öylece bıraktı. İstediği şeyin bu olmadığını düşünerek terlemeye başlamıştım ki, sonunda beni acılarımdan kurtardı ve sürpriz bir saldırıya geçti.

"Evet!" Beni sırtüstü yatırıp üzerime çıktı. Kollarını boynuma dolayarak beni o kadar sert ve hızlı öptü ki nefesim kesildi. Hava almak için ayağa kalkıp yüzüme ilk kez görüyormuş gibi baktığında güldüm. "Milyon kere *evet.*"

Hayat güzeldi. Hem de çok.

SON SÖZ

Remy

1 yıl sonra...

İnleyerek gözlerimi kapattım. Dudaklarım başka bir cennet dilimi için hevesle ayrıldı.

"*Mmm.* Lezzetli." Shane, dilini dudaklarımın üzerinde gezdirip, çenemi yalayarak aşağı damlayan mango suyunu emiyordu.

Elleri belimi kavrarken, mükemmel dudakları beni boynumdan öptü. Tam olarak köprücükkemiğimden. Mememi şehvetle ağzına alırken, ucunu emiyordu. Kısa kimono bornozumun kemerini çözüp, henüz beni soymadığı için sabırsız ve sinirli bir şekilde soyunmaya çalışmaya başladım.

Sırtım arzuyla dikleşirken, bacaklarımı belinin etrafına sardım. Onu daha da yakınıma çekmeye çalışıyor, ellerim aynı anda saçlarını çekiştiriyor ve başının arkasını tutuyordum.

Başımı geriye atıp kalçalarımı aletine sürtüyordum. İhtiyacım olan orgazmı elde etmeye çalışıyordum. Külotum sırılsıklamdı hatta muhtemelen mutfak tezgâhında ıslak bir iz bırakmıştı. O kadar azmış durumdayım ki şakası bile yapılamazdı. Son zamanlarda suçu sabahları mango yedirme seanslarımıza atıyordum ama ikimiz de gerçek sebebin bu olmadığını biliyorduk.

"Shane," diye inledim. "Sana ihtiyacım var."

Sesim ağzımdan öfkeli bir hırıltı gibi çıkıyordu.

Kıkırdayıp, çıldırtıcı derecede yavaş temposunu sürdürmeye devam etti. Ağzıyla bir meme ucumu alay edercesine emiyor, dili etrafında dönüyor diğer meme ucunu parmaklarının arasında sıkarken dişleriyle hafifçe ısırıyordu.

Ona karşı kıvranıyor, tırnaklarımı omuzlarına batırıyor ve kafa derisini kazıyordum. *İşkence.* Saf işkenceydi bu.

Meme ucumu bırakıp geri çekilirken elleri yanlarımdan aşağıya ve karnımın üzerine kaydı. Dudakları da aynı yolu izliyordu. "*Annen çok açgözlü, değil mi?*" Dudakları güneşin öptüğü tenime bastırırken sanki bebek onu duyabiliyormuş ve her kelimesini anlayabiliyormuş gibi konuşmaya devam etti. Bebeğimizle sohbet ediyordu, normalde bunu çok sevimli buluyordum ama şu anda istediğim bu değildi.

"Az laf, çok iş," dedim fısıltıyla.

Sanırım mango ve sörf hakkında konuşuyordu. Tam olarak emin değildim çünkü kulaklarım zevkten sağırlaşmıştı. Vücudumu onunkine sürtmekle o kadar meşguldüm ki ne dediğini umursamıyordum.

Aniden konuşmayı kesip başını kaldırdı, gözleri kocamandı. "Bunu hissettin mi?" diye sordu kısık bir sesle. Başımı salladım.

Nefesimi tutarken ikimiz de karnıma bakıyorduk. *Hissettim.* Elini tenime bastırdığında tekrar oldu. Bebeğimiz *tekme* atıyordu. Karnımda sadece hafif bir his vardı ama ikimiz de o kadar şaşkındık ki birkaç saniye boyunca yüzlerimizde kocaman bir gülümsemeyle karnıma baktık. Bir damla gözyaşımı sildim. Hormonlarım berbat haldeydi.

"Seni çok seviyorum," derken ellerimi başının arkasına dolayarak onu kendime doğru çektim. "Ama eğer bana istediğimi vermezsen, bu bebek babasız kalacak." Gözlerimi kısıp, gerçekten ciddiymişim gibi görünmeye çalıştım.

Kahkaha atıp, beni tezgâhın üzerinden kaldırdı. Mutfaktan çıkıp yatak odamıza doğru ilerliyordu. Nereye gittiğini nasıl görebildiğinden emin değildim çünkü dilim ağzının içinde ve ellerim istediğim pozisyona kilitlemek için yüzünün yan tarafındaydı. Eskiden yaptığı gibi beni yatağa fırlatmak yerine, sanki değerli bir camdan yapılmışım gibi nazikçe yatırdı.

İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırıp bir kenara fırlattıktan sonra ellerini bacaklarımda gezdirirken kalçalarımı ayırdı.

Dili klitorisime zar zor dokunuyorken ellerimle çarşafları sımsıkı tuttum.

Orgazmın doruğundan indiğimde, Shane şaşkın bir ifadeyle beni izliyordu.

Gözlerim onun çıplak göğsünden aşağıya kayan V'ye ve şortuna giden mutlu yola doğru iniyordu.

"Neden hâlâ giyiniksin?"

Gülerken eliyle yüzünü ovuşturdu. Sonra da ortada hiçbir neden yokken kahkaha atmaya başladı. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakarken, kendini toparlamasını bekliyorum.

"Çift kişilik bir eve benzediğim için, değil mi?" Kaşlarım sinirle havaya kalkmıştı. "Karavan çöplüğünü yepyeni bir seviyeye taşıyorum."

"Sen delisin," dedi, bakışları takdirle vücudumu süzerken. "Vücudunu seviyorum."

"Kanıtla."

Sonunda, *nihayet*, şortunu çıkarıp bacaklarımın arasına tırmanarak üzerimde diz çöktü. Endişeyle kaşlarını çatarken, "Belki de sen üstte olmalısın-" Kollarımı boynuna doladım ve onu üstüme çektim. "Sadece *işini yap* ve kimse zarar görmesin."

"Doyumsuzsun," diyerek kendini girişime doğru yönlendirdi ama *sadece* ucunu.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Beni çileden çıkarıyorsun. Eğer bu işe uygun değilsen, ben-"

Tutkulu bir öpücükle beni sustururken kendini içime gömdü. *İşte şimdi konuşuyoruz.*

Ben mutlu olduğum için bebek de mutlu olmalıydı çünkü küçük fasulyemiz içeride çok güzel bir gün geçiriyordu. "Onun içimde yüzdüğüne eminim."

"Babası benim. Ne bekliyorsun ki? Güçlü, yüzücü bir bebeğim var."

Homurdanıp gülümserken, beni ağlatan bir noktaya vurdu. Tek yapması gereken bana dokunmaktı, tıpkı bir volkan gibi patlıyordum. *Bu çok saçma.* Orgazm tüm bedenimi sarsıyorken kendimi öldürücü bir dalgaya biniyormuş gibi hissediyordum. O kadar aceleciydim ki, Shane'in beni sevdiğini söylediğini zar zor duydum, titreyip üzerime yığıldığında ağırlığının çoğunu taşımak için kolunu yanıma bastırdı. Her zaman bana ya da bebeğe zarar vereceğinden endişeleniyordu ama vermeyecekti.

Üzerime öpücükler yağdırırken gözlerimi kapatıp onu içime çektim. Bu adamı çok seviyordum. Vücudumdaki her hücreyle. Kalbim o kadar doluydu ki bazı günler patlayacakmış gibi hissediyordum. Ve şu lanet duygular ya da hormonlar... Gözlerim yine doluyordu. Shane ve ben... cehenneme gidip gelmiştik, bu cennet parçasını artık hak ettiğimizi düşünmek istiyordum.

Gözlerim yatak odamızın duvarındaki fotoğraflarda gezinirken her zaman gözüme çarpan, Shane'in *Teahupo'o*'da devasa bir dalgaya bindiği fotoğrafta dalga mavi-yeşil camdan bir duvar gibi görünüyorken, Shane onun yanında çok küçük kalıyordu. Fotoğrafın hakkını verecek kadar yaklaşamamıştım ama bu asla unutamayacağım bir anıydı.

Tahiti seyahatimizin ilk durağıydı. O dalgaya bindiği gün, kalbim boğazımda düğümlenmişti. Kendime hâkim olabilmek için dilimi ısırmak zorunda kalmıştım. *Lütfen bunu yapma.* Ucuz bir heyecan için hayatını riske atma. *Sensiz yaşayamam.*

Ama o bunu yapmıştı ve hayatının yolculuğu olmuştu.

O altı ay boyunca Shane'le seyahat etmek bana nasıl yaşayacağımı öğretmişti. Gülümsemesini yeniden bulmuştu. Sihir ve neşe kapasitesi geri gelmiş, her güne yeni bir macera bizi bekliyordu.

Güneşi takip ettik ve dalgaları kovaladık, dünyanın en güzel sahillerine seyahat ettik. Sadece var olmadık, *yaşadık* da. Tamamen ve kısıtlama olmadan. Sevdik, çılgınca ve derinden. Sörf yaptık. Gerçekten dini bir deneyim gibiydi. Shane sörfü ruhani bir şey olarak görmeyi tercih ediyordu. Bu sadece bir spor değil, bir yaşam biçimiydi. *Bunu ruhumun derinliklerinde hissetmiştim.*

Altı ay önce, Bali'de gün batımında, bir plajda evlendik. Çok güzel bir gündü. En yakınlarımız ve en sevdiklerimizle çevrili mükemmel bir gündü. Neyse ki, Bastian radara yakalanmamayı başarmıştı, tören bitene kadar kimse onun orada olduğunu fark etmemişti. Sonra Dylan'la birlikte, Costa del Rey'e geri döndük ve mercan pembesi rengindeki küçük, havalı sahil evimizi satın aldık. Duvarları boyadık. Fotoğraflar astık. Bir bahçe yaptık. Bir iş kurduk, *Ateşböceği Sörf Tahtaları.* İşler iyi gidiyordu. Shane, zanaatını mükemmelleştiriyor, Cody ve Travis gibi sörfçülerle yakın çalışarak

onların nasıl sörf yaptıklarına dair bilgilerine dayanarak tahtaları şekillendiriyordu. Bu, sörfçü ve tahta şekillendirici arasında gerçek bir iş birliğiydi ve Shane, yeni işini seviyordu.

Bu onu mutlu ediyordu, benim de onun için istediğim tek şey buydu. Mutlu olması. Para her şey değildi ama Shane paramı almak konusunda hâlâ garip davranıyordu, paramı almayı kesinlikle reddediyordu. Bu yüzden, modellikten kazandığım parayı gelecekteki çocuklarımız için bir güven fonuna yatırdım. Hâlâ fotoğraf çekiyordum, çektiklerim evimizin ve iş yerimizin duvarlarını süslüyordu. Ayrıca grafik tasarımda da giderek daha iyi oluyordum, *Ateşböceği*'nin tüm marka ve sosyal medya çalışmalarını da ben yapıyordum.

Dört ay önce bir bebeğimiz olacağını öğrendiğimizde hayatımız tamamlanmış oldu. Bu bebeği hiç kimse bizim kadar sevemeyecekti. Shane'e her zaman babası olduğu için bebeğimizin çok şanslı olacağını söylüyordum. O da aynısının benim için geçerli olduğunu söylüyordu. *Umarım öyledir.* Umarım iyi bir anne olabilirdim. *Benimki gibi bir anne değil.* Dylan ve ben geçen yıl onu kovduğumuzdan beri ondan haber almadık. Ona para vermeyi kestiğimiz için olduğundan şüpheleniyordum. Onunla iletişim kurmasının tek sebebinin bu olması beni üzüyordu ama Shane'in yardımıyla bunu unutmaya çalışıyordum.

Shane, annemin bizi asla hak etmediğini söylemişti ve şimdi anne baba olmak üzereyken, bir annenin çocuklarını bize yaptığı gibi nasıl terk edebileceğini anlayamıyordum.

Shane büyük bir öpücükle beni yatağa çekip ardından duşa soktu. Burada su tasarrufuna çok önem veriyorduk, ayrıca kimse vücudumun her santimini, Shane'den daha iyi yıkayamazdı. Yüzüne bakmak için uzandığımda bana o çok sevdiğim sakin ve güzel gülümsemesini bahşetti.

O benim sonsuz yazımdı. Altın sarısı bronzluğu kemiklerinin ve yontulmuş kaslarının üzerine yayılmış, dağınık altın sarısı saçları gözlerinin içine düşerken, "Seni seviyorum, Ateşböceği," dedi.

"Ben seni daha çok seviyorum."

Hayatta, sırada ne olduğunu asla bilemezdiniz.

Ancak bazen en çılgın hayallerinizden bile daha iyi sonuçlanır-

dı. Shane'i severek on yıl geçirmiştim ve umarım onu severek daha nice on yıllar geçirirdim. Bir gün çocuklarımıza, Shane ve Remy'nin hikâyesini anlatacaktık ve bu mutlu sonla biten destansı bir hikâye olacaktı.

Evet, bizim bir de kedimiz vardı. Adı, *Pearl. Pearl Jam** gibi ya da istiridyenin içindeki inci gibi. Her neyse işte. Bir adı vardı ve bazen varlığıyla bizi onurlandırıyordu. Shane ona tam olarak güvenmese de Pearl her zaman ilk onu arıyor ve onun başının üzerinde uyumayı seviyordu. Önceki hayatımda bir kedi olduğuma emindim.

Dört Ay Sonra
Shane

Jackson Memorial'daki bekleme odasına girdiğimde, Dylan'ın gözleri açılıp bakışları kapıya yöneldi. Uzaktan bile gözbebeklerinden sızan alkolün varlığını görebiliyordum. Haftalardır uyumamış gibi görünüyordu, saçları darmadağınıktı. Arada ayağa kalkıp ellerini yüzünde ovuşturuyor ve buruşuk siyah gömleğinin kırışıklıklarını düzeltmeye çalışıyordu ama nafile, çöp konteynerinden yeni çıkmış gibi görünüyordu.

"Remy iyi mi?" Endişesi gerçekçiydi, gözleri cevap ararcasına yüzümde gezinirken güldüm. "Bok gibi görünüyorsun, dostum." Ardından homurdandım. "En son ne zaman aynaya baktın?"

Başını sallarken yüksek sesle ve sıkıntıyla nefesini verdi. Sienna'nın nişan haberini pek iyi karşılamamıştı sanırım.

"Remy iyi mi?" diye tekrar sordu

Gülümsüyordum çünkü elimde değildi. *O harika biriydi.* Yorgun ama *harika.* Elimin kırıldığından oldukça eminim. O kadar sert sıktı ki, kemiklerin avucunun altında parçalandığını hissedebiliyordum. Göründüğünden daha güçlüydü, bu ödediğim küçük bir bedeldi. Onun yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi. "Harika gidiyor. Bir *oğlan.*"

Dylan'ın yüzü daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir sırı-

* Amerikalı bir rock grubu. Ç.n.

tışla aydınlandı. Adam gülümsüyordu. *Gerçekten bunu yapıyordu.* "Yok artık. Bir *yeğenim* var." Buna inanamıyormuş gibi başını salladığında, gülümsemesi daha da yumuşadı. Bu ona çok yakışıyordu. "Onu görebilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Duş aldıktan sonra, evet. İçki fabrikası gibi kokuyorsun."

"Yeterince makûl."

Sarı saçlı biri yanımdan geçtiğinde, onun Scarlett olduğunu anladım. Hemen önümde duruyordu. Dylan'a bir fincan kahve uzattığında onu almaya yeltenmedi bile. Kabalığını görmezden gelerek beklentiyle bana baktı, "Eee?"

Duymak için geldiği haberi verdiğimde küçük bir *sevinç* dansı yaptı. Sonra ellerini çırparak heyecanla cıyakladı ve *Doc Martens* ayakkabılarını yere vurdu. Scarlett normalde cıyaklayan biri değildi ama Remy'yle zaman içinde çok yakınlaşmışlardı ve bu bebek için o kadar heyecanlıydı ki, Sienna yerine onun Remy'nin küçük kız kardeşi olduğunu düşünebilirdiniz.

Dylan dövmeli parmaklarıyla şakaklarını ovuşturarak, "Çok gürültü yapıyorsun," diye mırıldandı.

Ellerini kalçalarına koyup ona ters ter bakarken, "Bana teşekkür etmelisin," dedi.

"Ne için?"

"Beni aradığında sarhoş kıçını kaldırıp seni hastaneye getirdiğim için. Sana o kahveyi getireceğim diye hastanenin her tarafını dolaştım, *göt herif.*"

"Seni neden arayayım ki?" diye sordu kaşları çatılmış bir halde.

Gözlerini devrirken sinirle soludu. "Sen ciddi misin? Hatırlamıyor musun?"

Bu küçük *laf dalaşını* izlerken, belki de karım yeni doğum yapmamış olsaydı ikisinin arasında neler olup bittiğini öğrenmekle ilgilenebilirdim ama şu anda; kayınbiraderim ve onun eski kız arkadaşının, aynı zamanda pano sanatçımız olan küçük kız kardeşi arasında neler olabileceği konusunda spekülasyon yapmak istemiyordum.

Aslında, gerçekten bilmemeyi tercih ederdim.

Bir konuda daha ağız dalaşına girdiklerinde onları duymazdan

gelip kendi hallerine bıraktım ki, Remy'ye ve bebeğimize odaklanabileyim.

Adı, *Kai James Wilder*'dı ve bana kalırsa mükemmel bir çocuktu.

İçeri girdiğimde, Remy kapıya bakıyordu. Bana ciğerlerimdeki havayı dışarı atan büyük, güzel bir gülümseme verdi. Bir an için olduğum yerde durdum ve çoktan göğsüne yapışmış olan bebeğimizi tutan ona baktım. Açgözlü küçük adam. *Babasının oğluydu.* İçimden kıkırdadım ama mizahım hızla yok olurken onu ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha anladım. Birlikte olmak için ne kadar çok şey atlatmıştık. Sonunda, bu noktaya gelmek için her şeye değmişti.

Önümüzde bir ömür boyu sürecek bir aşkla yaşam vardı ve ben bunun tek bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum.

"Ateşböceği," dedim, alnından öpmek için eğildiğimde sesim duygudan boğuluyor, kafayı çekmiş gibi görünen Kai'yi rahatsız etmemeye dikkat ediyordum. Onu suçlayamazdım.

"Sen benim kahramanımsın."

"Ve sen de benim. Her zaman. Ve sonsuza dek."

Hayat güzeldi. Yani. Lanet olsun. Güzeldi.

SON

Dylan'ın kendi kitabı olduğunu biliyor muydunuz?
Tatlı Kaos'a, bir göz atmak için okumaya devam edin...

Tatlı Kaos

Dylan St. Clair

Para.

Tüm kötülüklerin kaynağıydı. Onu bu kadar ilgi çekici yapan da buydu.

Costa del Rey'de üç ana oyuncu vardı; Simon Woods, John Hart ve Cal Whitaker. Ancak John Hart, Simon Woods tarafından resmin dışına itiliyordu. Birkaç ay önce evini satmıştı. Son duyduğumda, karısıyla birlikte *Karayipler*'de bir yerde yatlarıyla geziyorlardı. *İyi yolculuklar.* Böylece Simon Woods, 1950'lerde okyanus kıyısında bir otel olan *Sörf Köşkü* için ana rakibim olarak tek kişi kalmıştı.

Otuz altı odası, bir restoranıyla çatı katında bir barı vardı ve hepsinin yenilenmeye ihtiyacı vardı. Onu restore etmek ve eski ihtişamına kavuşturmak istiyordum. 1950'lerin *vintage* sörf havasını vermek. Güney Kaliforniya'nın en iyi gayrimenkulüydü ve ben de onu istiyordum.

Hem de çok.

Ancak önce, Cal Whitaker'ın bana mülkünü satmasını sağlamam gerekiyordu.

Whitaker'ın her sabah kahvaltısını yaptığını bildiğim lokantanın otoparkına girdim ve kamyonetinin kapının yanında park edilmiş olduğunu fark ettim.

Kapıya doğru yürürken kendime artık ayakkabılarında delikler olan, boktan bir kanepede uyuyan o pis, fakir çocuk olmadığımı hatırlattım.

Banka hesabımdaki para iyiydi, her geçen gün artıyordu ve büyük pastadan bir parça alacak param vardı. O pastayı o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum ama açlığımı belli edecek kadar da aptal değildim.

Cal'i arkadaki kulübede kahvaltısını yapıp, gazete okurken gördüm. *Artık kim gerçek gazete okuyordu ki?* Kirli bir bronzluğu, ekose

gömleğinin yakasına kadar uzanan bembeyaz saçları ve uzun bir bıyığı vardı. *Spagetti western** filmlerindeki kovboylara benziyordu. Davet edilmeden karşısındaki kırmızı koltuğa oturdum. Gazetesinden başını kaldırıp bana baktığında kalın kaşları soru sorar gibi kalkmıştı.

Önsöz ya da giriş yapmadan, ziyaretimin amacını belirttim. "*Sörf Köşkü*'nü satın almak istiyorum."

"Sadede gelmenin bir yolu daha. Havadan sudan konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi evlat?"

"Gerek görmüyorum."

"Peki ya görgü kuralları? Hiç duymadın mı?"

Omuz silktim. Adab-ı muaşeret hiçbir zaman güçlü yanım olmamıştı.

Benimle ilgili düzgün pek bir şey yoktu.

"Satılık değil."

Beni başından savarak dikkatini kahvaltısına verdi.

Saçmalık. Herkes satılık olduğunu biliyordu. Parlak bir gülümsemeye sahip esmer bir garson kız standımızda durdu ve bana bir menü uzattı. "Günaydın. Ne istersiniz?"

"Kahve," dedim ve menüye bakmadan geri uzattım. Daha önce yemek yemiş ve üç *shot espresso* içmiştim. Buraya kahvaltı için gelmemiştim.

"Özel bir kahvaltı istemediğine emin misin?" diye sordu. "Ya da krep? Çikolata parçacıklı olanlar için ölünür."

"Sadece kahve," diye tekrarladım.

"Kahvene krema koymamı ister misin?"

Bu yirmi soru** karşısında sabrım tükenerek başımı *hayır* anlamında salladım. Parmaklarımı masaya vurup gitmesini beklerken, gözleri ön kollarımdaki dövmelerin üzerinde gezindi. Neden hâlâ orada durmuş, hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım ve bu nadir türü daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu? Ona bir bakış atıp neden tek kelime etmeden gitmediğini sorguladım.

Gülümsemesi kaybolduğunda bir adım geri çekildi. "Tamam, kahvenizi hemen getiriyorum. Senin için de doldurayım, Cal," dedi neşeli bir sesle.

* 1960-1975 yılları arasında Avrupa'da çoğunlukla İtalyan yapımcı ve yönetmenler tarafından çevrilmiş Western filmlerine (Kovboy filmleri) verilen addır. Ç.n.

** Bir kişinin düşündüğü şeyi bulmak için ona yirmi tane evet/hayır sorusunun sorulduğu, basit ve eğlenceli bir tahmin oyunu. E.n.

"Teşekkürler, canım."

"Ne zaman istersen," diye şakıdı ve gitmeden önce bana bir kez daha gülümsedi.

Gitmesinin ardından Cal yemeğini yemeye ve gazetesini okumaya devam etti, ben de koltuğumda geriye yaslandım, bir kolumu arkaya attım ve beklemeye başladım. Tabağını bitirdikten sonra bir kenara iterek kahve fincanının diğer tarafından bana baktı. "Hâlâ burada mısın?"

"Etraftan duyduğuma göre orayı satmak istiyormuşsun ama sadece doğru alıcıya." Tamam o kısmı ben uydurmuştum. "*Nikaragua'da* daha fazla zaman geçirmek istediğini duydum."

Bu kısım doğruydu. Araştırmamı yapmıştım. Gözümü dört açmış, bilgi toplamış ve ileride kullanmak üzere saklamıştım.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bir müddet yüzümü inceledi. Sessiz kaldım ve bekledim. Güneş batana kadar burada hiç konuşmadan, terlemeden oturabilirdim.

"Neden bana o oteli sana satmam gerektiğini söylüyorsun?"

"Çünkü ben, Simon Woods değilim."

Simon Woods'un büyük bir hayranı olmadığını anlamıştım. Aksi takdirde, mülkü çoktan ona satmış olurdu.

Kaşları havaya kalktı. "Simon Woods'la bir sorunun mu var?"

"Hayır."

Simon Woods'tan nefret ederdim ama nedenlerim kişiseldi ve dedikodulara malzeme olmakla ilgilenmiyordum. Eğer ona kalsaydı, uzun zaman önce bu kasabadan kovulmuş olurdum. Üniversiteden mezun olduktan sonra buraya geri dönme nedenim de buydu. Kendim için bir şeyler planlıyordum ve bunu Costa del Rey'de yapmak istiyordum. Los Angeles'ta değil. New York'ta değil. Silikon Vadisi'nde değil. *Tam olarak burada.* İnsanların bana ve ikiz kardeşim Remy'ye karavan çöpü gibi davrandığı kasabada.

Cal, "Sen omzunda bir yük ve kanıtlayacak çok şeyi olan, yolun yanlış tarafından gelen çocuksun," diye tahmin etti.

"Görünüşe göre beni çözmüşsün."

Tom Ford'un siyah düğmeli takım elbisesinin altında bile hâlâ Simon Woods'un, dünyanın pisliği dediği adamdım. *Beyaz çöp.* Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar para kazanırsam kazanayım, biricik kızı için asla yeterince iyi olamayacak işe yaramaz bir serseriydim. Asla 'onlardan biri' olamayacaktım. *Bunun için şükürler olsun, Tanrım.* O zengin puştlar gibi olmak istemiyordum.

"Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun."

"Kimi?" diye alayla sordum.

"Kendimi. Ve bu çok da iyi bir şey değil."

"Daha kötüleriyle karşılaştırıldım, merak etme."

Kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Cıvıl cıvıl şakıyan garson kahvemi getirdi ve kocaman bir gülümsemeyle önüme koydu, ardından Cal'ın kahvesini doldurup tabağını temizledi. "Fikrinizi değiştirirseniz ya da bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenin."

Zorla gülümseyerek başımı salladım.

"Neden sana satayım peki? Masada çok iyi iki teklifim var."

İkinci bir teklif olduğunu duymamıştım. Yine de önemli değildi. Bir teklif savaşına girmeye hiç niyetim yoktu. "Bu kasabada bazı değişiklikler yapmanın zamanı geldi."

"Burası Vahşi Batı değil, evlat. En azından artık değil. Sen de *Wyatt Earp** değilsin."

"Dylan St. Clair." Elimi masanın üzerinden ona uzattım. Elimi sıcak ve sıkı bir şekilde sıkmadan önce bir süre öylece baktı. *Düzgün bir tokalaşma, şükürler olsun.*

"Kim olduğunu biliyorum. Sen imparatorluğunu uygulamalarla kuran çocuksun. Ben kullanmıyorum. Şimdiki çocuklar lanet olası cep telefonlarına danışmadan hiçbir şey yapamıyor. Teknoloji hayranı da değilim."

Bana sürekli çocuk demesi çok komikti. Haziran'da yirmi yedi yaşında olacaktım ve hatırlayabildiğimden daha uzun süredir kendimi *çocuk* gibi hissetmemiştim. "Deneyene kadar eleştirme."

Tiksintiyle homurdandı. "Bir yere gitmek istersem, haritaya bakarım. Yemek istiyorsam, pişiririm. Haber almak istersem, lanet olası bir gazete okurum."

O okuduğu kâğıt parçasının çoktan eski bir haber olduğundan bahsetmedim. Belli ki kendi bildiğini okuyordu ve ben onu teknolojinin faydaları konusunda eğitmek için burada değildim.

"Şu anda kaç tane uygulaman var?"

"Birkaç tane."

Beş yıl içinde *kırk üç* uygulama geliştirmiş ve piyasaya sürmüştüm. Fitness uygulamaları, yemek teslimatı, havaalanı transferleri, iç tasarım, tıbbi esrar, oyun uygulamaları, aklınıza ne gelirse, eğer

* Wyatt Berry Stapp Earp, Amerikalı çiftçi, bufalo avcısı, madenci ve kanun adamıdır. Ç.n.

bir pazar veya talep varsa, ondan yararlanmıştım. Uygulama geliştirmek roket bilimi kadar zor değildi. Başarılı bir uygulamayı nasıl tersine çevireceğimi bulmuş ve bunu geliştirdiklerime uygulamıştım.

Uygulamalar beni multi-milyoner yapmıştı.

"Rae nasıl?" diye sordu, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Annemi tanımasına şaşırmamalıydım. Cal sık sık *The Last Stand*'a giderdi, annem burada yaşarken onun takıldığı, şehrin kenarındaki bir bardı. Araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğunda ve o gece yatağını ısıtacak bir erkek bulamadığında onu birçok kez oradan eve sürüklemiştim. Belki onunla da yatmıştı. *Acaba ondan ne kadar istemişti?*

"Son duyduğumda hayatta ve iyiydi."

"Demek öyle?" Dilini şaklatıp başını salladı.

Sanki ona yardım etmek için yeterince şey yapmamışım gibi. Sanki zavallı annesini kaldırıma atıp arkasına bile bakmadan çekip giden kalpsiz bir piçmişim gibi.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve onu görmeden önce kahkahasının sesini duydum. Garson kız onla eski erkek arkadaşını -belli ki tavsiyeme kulak asmamış ve o pisliği terk etmemişti- karşımızdaki masaya götürürken soluma baktım. Başında bir bere, sarı saçları sırtının alt kısmına kadar dökülüyordu. Saçları nemliydi ve uçlarından su damlıyor, büyük boy ekose desenli tişörtünün arkasında ıslak bir leke bırakıyordu. Gözlerim yırtık kot pantolonundan ayağındaki geometrik desenli renk cümbüşüne boyanmış *Vans*lere kaydı. Şüphesiz onun tasarımıydı. Kapıya bakan koltuğa kaydığında tişörtünün üzerindeki yazılara bakarak sessizce kıkırdadım: *Ben küçük, sikik bir gün ışığıyım.*

Kesinlikle öyleydi. Kapıdan içeri girdiğinden beri her yer ışıl ışıldı. Cildi iyi bir sörf molasından sonra olduğu gibi şeftali misali parlıyordu. Düpedüz *yenilebilir* görünüyordu.

Küçük kız kardeş artık büyümüştü. Ufak tefek ve olgun, her yeri kıvrımlı, yastık yumuşaklığında dudakları vardı. Deborah Harry ve Mick Jagger'ın aşk çocuğu gibi görünüyordu.

Scarlett beni, onu izlerken yakalayınca bebek mavisi gözleri şaşkınlıkla büyüyüp, altdudağını dişlerinin arasına alarak menünün arkasına saklandı.

Dağınık sarı saçları ve sarkık çakır gözleri olan eski sevgilisine

bir bakış attım. Dün gece ben onu bıraktıktan sonra *Shaggy Doo** ile seks yapmış mıydı?

Neden umurumda olsun ki?

Burada bulunma nedenimi hatırlayarak dikkatimi Cal'a yöneltttim. O da Scarlett Woods'a bakıyordu. Cal kahvesinden bir yudum aldı ama karşımızdaki masaya olan ani ilgim hakkında herhangi bir yorum yapmadı.

"Biliyorsun, ben bu kasabada büyüdüm. O zamanlar hep kovboylar, sörfçüler ve denizciler vardı. Ben üçünü de yaşadım. Bir avuç cehennem kaçkınıydık. Her şey bu kadar yapılaşmadan ve pahalılaşmadan önceydi." Duyulmaması için sesini alçalttı. "Simon Woods ve John Hart gibi adamlar geldi ve bu kasabayı bir çeşit *Disney* diyarına çevirdi. *Nikaragua*, evlat, işte orası. Orta Amerika artık Vahşi Batı gibi."

Orta Amerika'ya gidip yeni bir bölgeyi fethetmeye hiç niyetim olmamasına rağmen bunu bir süre düşündüm. Remy'yle bu kasabada yaşadığımız onca şeye rağmen Costa del Rey'i seviyordum. Remy ile on altı yaşındayken kasabaya geldiğimiz andan itibaren sevmiştim. Geçmişte yaşadığımız yerlerin aksine, burası zengin bir kasabaydı. Büyük dalgaları, gün batımları ve başkalarında gıpta ettiğim ama bir milyon yıl geçse de asla ulaşamayacağım rahat, sakin havasıyla bir sörfçü cennetiydi.

"Neden emlak işine girmek istiyorsun?"

"Portföyümü çeşitlendirmenin zamanı geldi."

"Süslü kelimeler... Neden bu mülkü benden satın almak istiyorsun?"

"Çünkü yapabilirim."

Sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi başını yavaşça salladı. "Sanırım uzun zaman önce kimsenin senin bir şey yapabileceğini düşünmediği bir zaman vardı. Bu yüzden kanıtlayacak bir şeyler göstermek istiyorsun."

"Para kazanmayı seviyorum. Tek yapmak istediğim buydu. Bir sürü para kazanmak." Bu çoğunlukla doğruydu ama nedenlerim bundan daha derindi. Para beni motive etmiyordu. Beni motive eden şey, paranız olduğunda insanların size farklı davranmasıydı. Bu fakir çocuk zihniyetiydi, bunu fark edecek kadar zekiydim ama kimse benim gibi bir serserinin başarılı olmasını beklemiyordu ve bu da zaferin tadını çok daha tatlı kılıyordu.

* Scooby-Doo serisinin kurgusal bir karakteridir. Ç.n.

"Ne için? Bütün bu parayla ne yapmak istiyorsun? Yanında götüremezsin. Süslü oyuncaklar ve dolarlar sana yukarıda daha iyi bir koltuk satın alamaz." Sanki cennet tam yukarıdaymış gibi tavanı işaret etti. *Sanki bir cennet varmış ve o da buna inanıyormuş gibi.*

"Peki seni daha fazla para kazanmaya iten ne? Yeterince kazanmadın mı?"

"Asla yeterli olmayacak."

"Sana bir hikâye anlatayım," dedi Cal. Arkama yaslandım ve sanki dünyada çok zamanım varmış da anlaşmayı bitirmek için acelem yokmuş gibi dinledim.

"Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra, denizci arkadaşlarımdan biriyle Teksas'a gittim. Çiftlik işçisi olarak bir iş buldum. Bir kızla tanıştım. Çok güzeldi. Babası sığır çiftliğinin sahibiydi. Çok zenginlerdi. Böyle bir kızın benim gibi bir adamla ne işi olur diye düşündüm. Babası bizden memnun değildi ama o ne istediğini biliyordu ve bunun ben olduğumu düşünüyordu. Babası bana hiç ısınamadı. Sonradan görme olduğumu düşündü. Ailenin parasının peşinde olan bir servet avcısı olduğumu. Ona bir seçim yaptırdı. Ailesi ya da ben. Beni seçti ve ailesinden, tüm o paradan koptu. Bir süre için yeterince mutluydu ama çok geçmeden güzel elbiseler falan alamamaktan bıktı. Ben pek ortalıkta değildim çünkü zengin olmak için kıçımı yırtmakla meşguldüm ama o gün henüz gelmemişti ve ay sonunu getirmek için mücadele etmekten yorulmaya başlamıştı. Ona sadece sabırlı olmasını söyledim; *Güven bana. Her şey yoluna girecek.* Ama sabrı tükendi ve babasına geri döndü."

Cal'in hikâyesi benim Sienna ile olan hikâyeme çok benziyordu. O konuşurken, ben de Scarlett'i izliyordum. *Shaggy Doo* ile birlikte bir şeylere gülüyordu, *bu kadar eğlenceli olan neydi?*

"Yani seni fakir olduğun için mi terk etti?" diye özetledim. "Hayır. Beni terk etti çünkü bana inanmıyordu. Büyük bir fark var. Göz ardı edebileceğin bir fark. *Affedebilirsin.* Geçmişi geride bırakabilirsin. Ama diğerlerini asla atlatamazsın."

Bunun hakkında vaaz verebilirdim çünkü bunu ben de yaşamıştım. Sienna'yla sekiz yıllık inişli çıkışlı ilişkimde bir kez olsun bana inanmamış, benim için mücadele etmemiş ya da beni savunmamıştı. "Paranı nasıl kazandın?"

"Petrole yatırım yaptım. Teksas'ın altınına. O gittikten kısa bir süre sonra para gelmeye başladı."

"Peki seni geri istedi mi?" Bu soruların hiçbiri beni o oteli satın alma hedefime yaklaştırmıyordu ama cevabı ilgimi çekiyordu.

"Belki evet belki de değil. Fark etmezdi. Çoktan bir sürü parası olan başka biriyle evlenmişti ve sonsuza dek mutlu yaşadı."

"Peki ya sen? Sonsuza kadar mutlu yaşadın mı?" Böyle şeylere pek inanmazdım. Sonsuza kadar mutlu yaşamak sadece *Disney* filmlerinde olurdu.

"Zaman gösterecek. Benim hikâyem henüz bitmedi." Bıyığının ucunu kıvırdı, gözleri üzerimdeydi ve bana bir kemik atmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. "Satın almak istediğin şu otele gidip bakmaya ne dersin?"

"Bana satmayı mı planlıyorsun?"

"Henüz kararımı vermedim."

Bana satacağına dair içimde bir his vardı ama heyecanımı kontrol altında tuttum, bu genç yaşta ustalaştığım bir konuydu.

Sandalyeden kalkarak ayaklanıp, dokunmadan bıraktığım bir fincan kahve için on dolar bahşiş bıraktım. Scarlett benden özenle kaçıyor, önündeki yemeğe son yemeğiymiş gibi saldırıyordu. İnlediğini duyduğuma yemin edebilirdim. Gerçi o hep böyle yemek yerdi. Her şeyi böyle yapardı. Tabağında bir yığın krep vardı, görünüşe bakılırsa çikolata parçacıklıydı.

Masanın yanında durduğumda gözlerini benimkilere dikti. Burnunda hâlâ bir tutam çil vardı. Çok sevimliydi ve... siktiğimin sınırlarının çok dışındaydı.

Ağzının kenarındaki çikolata beni daha da yaklaşmaya çağırıyordu. Scarlett Woods... çok tatlı bir kızdı.

Başparmağımı yavaşça dolgun altdudağının üzerinde gezdirdim ve çikolatayı sildim. Nefesi kesildiğinde gözleri başparmağımı ağzıma kadar takip etti. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek dudaklarımı başparmağımın etrafına sardım ve çikolatayı emdim.

"Çok tatlısın amına koyayım."

Gözleri parladı. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Ağzımı kulağının kenarına yaklaştırarak, "Ondan daha iyisini hak ediyorsun," diye fısıldadım.

Bir yanıt beklemeden olduğum yerde dikleşip oradan uzaklaştım. Benim düşük standartlarım dahilinde bile, eski kız arkadaşımın küçük kız kardeşiyle uğraşmak yanlıştı.

Ama ben ne zaman doğru olanı yapmıştım ki?